UFORAPORTTI 22–23

TOIM. ANNA K. GREUS & JAAKKO NÄRVÄ

Anna K. Greus & Jaakko Närvä

UFORAPORTTI 22-23

SISÄLLYSLUETTELO

Uforaportti 22-23

I JOHDATUSTA JA JOHDANTOA

Puheenjohtajan tervehdys 8
Anna K. Greus

Esipuhe 12
Toivo Salonen

Johdanto: Ufot, tieteen rajaseudun kesyttämättömät taivaanhaltijat 21
Jaakko Närvä

II UFOHAVAINNOT

SUT ry:n Ufohavaintotietokannan ilmoitukset 375–850 31
Jaakko Närvä

Ufotodisteena vaikuttava tapaus 74
Jaakko Närvä

III KONTAKTEJA JA PARAILMIÖITÄ

Otteita paranormaaleja ilmiöitä ja kontaktikokemuksia käsittävistä tietokannoista 89
Anna K. Greus

Avaruusmatkoja, unikontakteja ja mysteerisiä humanoideja 106
Tutkija 166

Univaellus 120
Sari Saarinen

IV UFOLOGIAN ULOTTUVUUKSIA

Päivä Roswellin jälkeen – eversti Philip J. Corson paljastuskirjan yleiskatsaus 131
Heikki Kulju

Eksopolitiikan lyhyt oppimäärä 139
Olli Pajula

Viljapeltokuvioiden mysteeri 144
Hannamari Mäkelä

Kummitustutkimus – historiaa ja metodologiaa 168
Anni Salminen

Folkloristiikan näkökulmia ufoilmiöön 175
Kirsi Hänninen

V UFOJA KUKKEAMMIN JA HISTORIALLISEMMIN

Suomen Ufotutkijat ry:n kansainvälinen ufoseminaari Tallinnan-laivalla 22.8.2015 181
Anna K. Greus

Suomalaista ja kansainvälistäkin ufohistoriaa, kokemuksiani ja näkemyksiäni 196
Tapani Koivula

VI TIENNÄYTTÄJÄ

Kuningas! Tapani Kuninkaan jalanjäljissä 218
Tapani Koivula

Värikuvaliite 232

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Tässä ajassa on jotain, kuin uutta virtausta, olen kuullut puhuttavan – ja tuntenut sen itsekin. Vaikka uforintamalla on ollut pitkään sangen hiljaista, ja tähtitieteen professori Esko Valtaojakin huomautti "ufojen menneen kokonaan pois muodista" (Ylen aamu-tv, 10.2.2016), on pinnan alla jotain hienovaraista liikehdintää. Hämeenlinnan UFO-seminaarin (21.8.2016) jälkeen näin *Ultran* päätoimittajaa, Marko Kanasta, ja juttelumme ohessa hän totesi, että viimeaikoina järjestetyt ufotapahtumathan ovat olleet menestyksiä, niin kuin oli Hämeenlinnankin tilaisuus. Orastavaan ufo-nosteeseen on pyöräyttänyt omat kierroksensa Einari Paakkasen dokumenttielokuva *Isäni tähtien takaa (2016)*, josta on kohistu ufopiireissä. Kotvan aikaa sitten sain tietää, että ruotsalaisten keskuudessa voidaan jo puhua peräti buumista: UFO-Sverigen *UFO-Aktuellt* -jäsenlehdessä numero 2/2016, hehkuttaa puheenjohtaja Anders Berglund laatimassaan pääkirjoituksessa yhdistyksen saavuttaneen kerrassaan mahtavaa suosiota *Ghost Rockets* - dokumenttielokuvan (ohj. Michael Cavanagh ja Kerstin Übelacker, 2015) myötä. Varapuheenjohtaja Clas Svahnin viimeisimpien sähköpostikuulumisien mukaan on yhdistys elokuvan julkaisun myötäisessä tuulessa saanut kaksisataa uutta jäsentä! Clasin sekä UFO-Sverigen raporttikeskusvastaava Johan Gustavssonin kanssa on ollut puhetta myös opastetun kierroksen järjestämisestä AFU:ssa Suomen Ufotutkijat ry:n jäsenille. Komeata olisi, kun saataisiin tällainen jäsenretki jossakin kohtaa toteutettua.

Yhdistyksessä olemme aukaisseet ovia yhteistyölle eri tahojen kanssa. Siitä on osoituksena erilaiset sirommat ja kookkaammat tapahtumat, joita on puuhattu ja puuhataan yhteistyössä eri yhdistysten ja seurojen kanssa, sekä kansainvälisellä tasolla (seminaariristeily 2015). Uskon, että yhdistyksemme, jota olen kuullut kutsuttavan myös nimellä "pääkonttori", laajan katon alle mahtuvat ufoaiheeseen lukeutuvat erinkirjavat näkökannat. On hyvä, jos ja kun syntyy ajatusten vaihtoa, kunhan se on keskustelua eikä toistemme ylitse huutelua. Monipuolisuus on valtti, ja tätä ajatusta on kehystetty tätä kirjaa toimittaessakin.

Kirjantekoprosessi on ollut melkomoinen savotta, sillä samaan aikaan on tapahtunut yhtä jos toista. Kevät 2015, ja oikeastaan koko vuosi, oli myllerrysten ja muutosten aikaa Suomen Ufotutkijat ry:lle. Yhdistys tuli ryminällä syliini – olin 28-vuotias, vasta helsinkiläistynyt pohjoissuomalainen valokuvaaja, jota ufopiireissä kukaan ei tuntenut enkä minäkään tuntenut oikeastaan ketään. Ja hyvä tavaton, yhtäkkiä minun tuli johtaa Suomen suurinta ja pitkäikäisintä ufotutkimusyhdistystä. Koin asiassa kuitenkin tarkoituksenmukaisuutta, ja toisaalta olin tavallaan antanut lupaukseni siinä vaiheessa, kun minua kysyttiin varapuheenjohtajaksi ja siihen myöntävästi vastasin.

Yhdistyksen uudelleenjärjestäytymisrytäkästä joltiseenkin selvittyäni, alettiin hyvin pian puhua uuden *Uforaportti*-kirjan tekemisestä. Päätimme tarttua yhdessä ufotohtori Jaakko Närvän kanssa toimeen. Oli selvää, että siinä missä yhdistystäkin, myös seuraavaa *Uforaportti*-kirjaa tulisi uudistaa. Inspiroiduimme Jaakon kanssa muun muassa 70-luvun *Vimanoista*, joissa ufokirjoitukset olivat ryhdikästä, tieteellisyyteen tähtäävää älyn ilotulitusta – *kovaa kamaa*, kuten nykyaikana saatetaan sanoa. Kuuntelimme tohkeissamme vanhoja ja hykerryttävän omaleimaisia ufoaiheisia radio-ohjelmia, tarkastelimme menneiden aikojen *Uforaportti*-kirjoja, muistelimme ufoalan merkittäviä suomalaisia henkilöitä, keskustelimme tulevan kirjan sisällöllisistä vaihtoehdoista. Halusimme toimittaa kirjan, joka innostaisi lukijoitaan yhtä paljon, kuin ajatus sen toimittamisesta innosti meitä. Minun ujona haaveenani oli, että ihmiset tavoittaisivat uudelleen jo haalistuneen innostuksensa ufoaihetta kohtaan, ja jos kipinä syttyisi jossakussa uudessakin henkilössä, tietäisin tehneemme jotakin oikein.

Oikeastaan, ufokiinnostusta on havaittavissa nuoressa polvessa; totta se jotain kertoo, että Ufotutkijoista on tullut vakiovieras Helsingin Vesalan koulun vuotuisessa Elävä kirjasto -tapahtumassa, jossa koululaiset saavat esittää ufoasiantuntijoillemme mitä kiperimpiä kysymyksiä. Myös nuoren polven toimittajat ovat osoittaneet kiinnostusta ufoaihetta kohtaan. Esimerkiksi saimme Jaakon kanssa tänä kesänä kutsun Radio Helsingin *Normipäivä*-ohjelmaan. Toimittaja Emil Johansson, joka oli tuona hetkenä vielä harjoittelija ammattikorkeakoulusta, oli tekemässä elämänsä ensimmäistä radiolähetystään yksin. Meitä Jaakon kanssa vähän huvitti, että kun Johansson neljänkymmenen vuoden kuluttua muistelee uransa alkutaipaletta, hän kertoo jossakin elämäkertatyyppisessä haastattelussaan olleensa ensimmäisessä lähetyksessään studiossa yksin ufohuuhareiden kanssa.

Koska koin Johanssonin ystävälliseksi ja luottamusta herättäväksi toimittajaksi, päätin repäistä ja kertoa suorassa lähetyksessä jonkin omista kokemuksistani. Värisevin sanoin muotoilin muistikuviani sanalliseksi kertomukseksi ja väistin nuoren journalistin katsetta, tuijottaen tyhjin silmin ikkunasta kirkasta alkukesän valoa ja ulkona meuhkaavaa tuulta. Muistikuvissani näin ja koin sen kaiken taas uudelleen:

En ollut kerennyt asua kauaakaan Tampereella, kun olin uutukaisena jäsenenä mennyt uteliaisuuttani Suomen Ufotutkijat ry:n kokoukseen Hervantaan ja tullut siellä valituksi toiminnantarkastajaksi, siitä huolimatta vaikka yritinkin panna hanttiin. Kutakuinkin kuukautta myöhemmin, aivan tavanomaisen päivän iltana, en millään saanut unta. Tympeissäni pyörin vuoteessa virkeänä yhä kolmen maissa. Yhtäkkiä tuli kovin hiljaista, vielä hiljaisempaa kuin on yö ja jostain tuli mieleeni kuin kehotus, kuin joku olisi minulle sanonut: "Käypä vasiten katsomassa, mitä siellä yläkerrassa on!" Sen verran merkillisenä pidin tätä tunnetta tai ajatusta, että painuin kipinkapin ulos asunnostani ja kapusin portaat kerrostalon ylimpään kerrokseen, jossa en ollut aiemmin käynyt, sillä olin asunut tuossa osoitteessa niin lyhykäisen ajan. Portaat loppuivat tasanteelle, jossa oli avarat, suunnilleen seinien suuruiset ikkunat ja ovi kattotasannealueelle. Katselin ikkunoiden takaa Tampereen öistä kaupunkimaisemaa ja Näsineulaa. Sitten taas tapahtui niin, kuin joku olisi minulle sanonut: "Nyt, kato oikein tarkkaan!" Terästäydyin ja koska Näsineula oli suoraan edessäni, tarkkailin sitä. Silloin ilmestyi kuin tyhjästä kaksi valopalloa, jotka sulavin liikeradoin tekivät kyljellään olevan kahdeksikon muotoista kuviota Näsineulan ympärillä. Välillä valopallot, tai -pisteet, hävisivät näkyvistä, epäsäännöllisesti, vuorotellen, yhtä aikaa, ilmestyen aina uudestaan. Valopisteet leikkasivat toistensa liikeradat, kauniisti ja sulavasti. Se oli kuin tanssi. Oliko alhaalla joku, joka niitä lennätti? Noin taitavasti, harjoitellen jotain kisoja varten? Pallot hävisivät. Jatkoin

tilanteen seuraamista, toivoen että näkisin ne vielä, ja nehän ilmestyivät taas. Nyt niitä oli useampi. (Radiohaastattelussa taisin puhua kolmesta pallosta, mutta kuten tavallista, muistikuvat alkavat ajan oloon katkeilla, vääristyä, muuntua ja karsiutua – muistiinpanot on ensiarvoisen tärkeää tehdä tuoreeltaan ja toisaalta ne on myös oivallista ottaa mukaan, jos on aikeissa ryhtyä muistelemaan yleisön edessä.) Lopulta kaikki valopisteet hävisivät. Jäin vielä odottamaan kuin encorea, mutta näytös oli ohi. Tarkkailin, näkisinkö jossain jotain liikettä, jonkun ihmisen tai ihmisiä tai jotain, joka selittäisi äskeisen esityksen. En nähnyt mitään muuta kuin uinuvan kaupungin sen tyhjine katuineen, joten palasin vuokrahuoneistooni ja kirjoitin kokemukseni ripeästi ylös, ennen kuin lyöttäydyin nukkumaan.

Radiohaastattelun jälkeen SUT ry:n hallituksen pitkäaikainen jäsen, Aulis Kalliomäki, soitti minulle: "Nyt vasta kerroit, että sullaki on jotain kokemuksia! Et ollu puhunu mitään, vaikka onhan tässä jo tunnettu. No, parempi myöhään, kun ei koskaan", Aulis päivitteli ja nauroi hyväntahtoisesti nuhteiden painikkeeksi. En ollut tajunnutkaan, että minun kokemuksillani olisi mitään väliä kenellekään. Toisaalta, kyllähän niistä kysellään usein, mutta en silti ole liioin kertonut.

Kuten Tapani Koivula totesi Tallinnan-laivan seminaariristeilyn luennossaan, esitellessään tuolloin vastikään ilmi tullutta mutta vuosikymmenten takaista, monimuotoista ufoilmiötä Oulun satama-alueella (ks. artikkelini "Suomen Ufotutkijat ry:n kansainvälinen ufoseminaari Tallinnan-laivalla 22.8.2015"): "– – vaik ois kuinka mielenkiintonen ufokokemus, niin ihmiset arkailee kertoa siitä." Oma yllä kuvailtu kokemukseni ei sinänsä ollut ufotapauksena tajuttoman järisyttävä, mutta silti vierähti vuosia, ennen kuin kerroin havainnostani edes yhdistyksemme hallituksen jäsenille, joiden kanssa sentään olen tekemisissä alan asioissa hyvin tiiviistikin. Kokemus vahvan telepaattisine sävyineen oli minulle merkityksekäs ja kovin henkilökohtainen, enkä halunnut jakaa sitä.

Tein kerran pienen kokeen ja päätin olla avoin, kun minulta kysyttiin, mikä sai minut kiinnostumaan ufoaiheesta. Minä kerroin: omista kokemuksistani se on lähtenyt ja siitä, että halusin löytää niille selityksiä (sittemmin olen saanut ymmärtää, että voin *etsiä* selityksiä, mutta välttämättä en koskaan *löydä* varsinaisesti vastausta vaan useita vastaus- tai selitysmahdollisuuksia; silti, etsiminen on kiehtova ja avara matka, joka johtaa aina uusiin maailmoihin). Kuvailin kysyjälle erilaisia kokemuksiani, kerroin enemmän kuin minulla on tapana. Toimin täysin toisin, kuin yleensä. Kertomani jälkeen henkilö ei enää jatkanut keskustelua kanssani. Syytä en häneltä saanut, mutta loogisesti yhdistin avoimuuteni hänen reaktioonsa. Ymmärrän hyvin, minkä takia niin monet ihmiset pitävät selittämättömät kokemukset, liittyivätpä ne ufoihin tai muuhun paranormaaliin, visusti itsellään.

Mistä voi puhua ja kenelle, kun pitää olla niin äärettömän varovainen? Keskustellessani erään kerran Tutkija 166:n kanssa ufotutkimuksen merkityksestä, hän sanoi minulle vahvalla, mutta empatiaa huokuvalla äänenpainolla: "Minusta tämä on samalla auttamistyötä." Se on oivaltavasti sanottu. Kokija voi tuntea suurta helpotusta jo siitä, että hän saa kertoa jollekulle kokemuksestaan perusteellisesti niin, että toinen todella kuuntelee. UFO-Finland ry:n puheenjohtaja Lasse Ahonen on sanonut, että ufotutkijan on saatava havaitsijan tai kokijan luottamus puolelleen. Ilman luottamusta ei synny mitään. Olen ihan samaa mieltä Lassen kanssa. Tavallaan havaitsija tai kokija osoittaa itse luottamuksen eleen ilmoittamalla havainnostaan tai kokemuksestaan ufotutkijalle: hän todennäköisesti haluaa saada vastauksen tai ainakin selitysmahdollisuuksia askarruttavalle asialleen, mutta hän myös, todennäköisesti, haluaa prosessoida asiaa jonkun kanssa. Hän luottaa

ufotutkijaan, asiantuntijaan, joka on tottunut oudon oloisiin asioihin; "Hänelle minä voin kertoa, oletan hänen ymmärtävän." Kokija saattaa alkuun kertoa kokemuksistaan kovin pintapuolisesti, kunnes on arvioinut ufotutkijan luottamuksensa arvoiseksi ja vasta sitten paljastaa kokemuksensa syvempiä tasoja. Ufotutkijan työ on monessa mielessä vaativaa: tulisi osata olla hienovarainen, kriittinen, avoin, luotettava, kekseliäs, luova, ja vielä tietää kaikenlaista!

Vaikka yhdistyksemme jäsenmäärät eivät tätä nykyä suinkaan vedä vertoja 90-luvun prameille lukemille, ei siitä voida vetää suoraa viivaa yhdistyksen tarpeellisuuteen. Lukemien ei tarvitse olla loistokkaita, sillä asian (ufotutkimus) intohimoinen toteuttaminen, sekä yhdistyksen henki ja ilmapiiri ovat asioita, millä todella on merkitystä. On eheyttävää saada olla seurassa, jossa näinkin marginaalinen ja oudoksuttava aihe kuin ufot on positiivisen mielenkiinnon kohde. Suomen Ufotutkijat ry tekee tärkeätä työtä. Parhain kiitos minkä puheenjohtajana voin saada, on jäsenten osoittama tyytyväisyys tämän yhdistyksen olemassaoloon. Se, että näen ja ymmärrän yhdistyksellä, sen toiminnalla ja edustamalla asialla olevan merkitystä muille. Lainatakseni taannoista sähköpostikirjoitusta eräältä jäseneltä: "Itseasiassa pidän tätä yhdistystä tietynlaisena jopa tärkeänä henkireikänä. Se on juuri se jyvien ja akanoiden ja neulan etsiminen heinäsuovasta mikä on niin arvokasta ja kiehtovaa. Tiedä vaikka heinäkasan seassa olisi jossain timantti. Herkkä balanssi ja fokus. Se on siellä jossain. The truth is out there."

Helsingissä 15. syyskuuta 2016
Anna K. Greus, puheenjohtaja

ESIPUHE

Kirjoittaessani kohtaan kysymyksen, mitä olisi järkevää tai kohdallista käsitellä alkusanoissa. Kaksi kriteeriä tuntuvat tärkeimmiltä: Olisi nostettava esiin sellaista oleellista, mikä nykykeskustelussa on jäänyt sivuun, ja toiseksi olisi perusteltua käsitellä itseäni puhuttelevia kysymyksiä. Näitä lähtökohtia seuraten alkusanat eivät muodostu *Uforaportin* tekstien inventoinniksi tai kiteyttämiseksi eikä yleensä suomalaisen ufotutkimuksen tilan tarkasteluksi. Sen sijaan tekstini sisältää metodisia viestejä sekä toiveen ymmärryksen kyvystä syventyä kriittisesti tutkimisen lähtökohtiin.

Nuoruudesta alkaen olen kulkenut runsaasti maastossa, useimmiten yksin. Olen kohdannut erikoisia ja yllättäviä tapahtumia. Kuitenkaan yhtään niistä en voi pitää sellaisena, että tapaukset kuuluisivat ufotutkimuksen alueelle. Tämä seikka ilmentää sitä, että ufoilmiön aistimellinen kohtaaminen on tilastollisessa mielessä harvinaista. Kuitenkin olen ollut tekemisessä sellaisten ihmisten kanssa, jotka ovat joutuneet osalliseksi ufoilmiön konkretisoitumiseen ja he ovat aistineet tapahtumista ymmärrystä järisyttävällä tavalla. He ovat kuvanneet tapahtumista tarkasti, tehneet piirroksia näkemästään, kertoneet kokemuksestaan ja avanneet tuntemuksiaan. Tästä huolimatta tapahtumisen syyt, luonne ja merkitykset ovat jääneet avoimiksi. Tutkimuksellisessa arjessa pitäisi kyetä edes hieman ylittämään ihmisen aistimis- ja ajattelukyvyn rajallisuutta. Selkeyttä tavoiteltaessa on hyvä muistaa, että edes tapahtuneen onnistunut kuvaaminen ei ole sama asia kuin itse tapahtuminen. Kielelliset ilmaukset ovat aina todellisuuden tulkintaa. Ideana on, että tulkinnoissa tulisi esiin oleellisin sanallisesti ja kuvallisesti mahdollisimman selkeästi esitettynä.

Tutkimuksellinen mielenkiintoni ufoihin syttyi lukiolaisena muistaakseni syksyllä 1968. Havahtumiseeni vaikuttivat veljeni ja hänen kaverinsa, jotka olivat pari vuotta minua nuorempia. He innokkaasti väittivät vastaan vähätellessäni kertomuksia ufojen havaitsemisesta. Vajaan kymmenen vuoden aikana luin viitisenkymmentä kirjaa, jotka käsittelivät ufoja tai sivusivat ufotutkimusta. Kirjojen ja artikkeleiden tutkimiseen käytin poikkeuksellisen runsaasti aikaa vuosina 1972–1976.

Viimeisen kolmenkymmenen vuoden aikana olen satunnaisesti sivunnut filosofian luennoillani ufoilmiötä varsinkin käsitellessäni havaitsemisen ja hahmottamisen käsitteellisiä ja konkreettisia edellytyksiä. Ihmisen ongelma on ihminen itse. Kohdatessaan outoja ilmiöitä ja joutuessaan mukaan poikkeukselliseen tapahtumaprosessiin, ihminen on aina aistinelintensä ja ymmärryksensä rajoitusten alainen. Ihminen ei voi mennä itsensä ulkopuolelle tekemään objektiivisia havaintoja, saati suorittamaan puolueettomia mittauksia. Nämä seikat tiedostaen ihminen voi pyrkiä täsmäl-

lisyyteen, tarkkuuteen, yksityiskohtaisuuteen, kokonaisvaltaisuuteen ja yleisesti paikkansa pitävyyteen. Juuri älyllisessä rehellisyydessä on tutkimuksellisen suuntautumisen ydin. Oivalluksiin tarvitaan mielikuvitusta. Tuloksia ja johtopäätöksiä esitellessä vaaditaan perusteluja, lukijat tai kuuntelijat odottavat erittelyjä sekä kritiikkiä kestäviä lähtökohtia.

Hämmästyn, kun Matias Päätalo tapaamisessamme vuosituhannen taitteessa kertoo ottaneensa tarkastelun alle tekstini "Ufotutkimuksen S-, P- ja R-arvot" *Vimana* vuosikirjasta 1974. Matias Päätalo kirjoittaa asiasta ja sen jatkokehittelyistä seikkaperäisesti vuonna 2006 julkaistussa teoksessaan *Tähtiä ja outoja ilmiöitä* (UFO-Finland, Jyväskylä).

Nelisenkymmentä vuotta sitten kirjoitin tekstini nopeasti *Vimanaan* ja halusin vauhdittaa J. Allen Hynekin hengessä julkista keskustelua. Hynek eritteli uforaportteja kahdesta eri näkökulmasta, nimittäin tapahtumisen outouden (> S) tai kummallisuuden sekä raportin luotettavuuden mukaan. Hänelle luotettavuutta kuvastaa todennäköisyysarvio (> P) raportin sisältämien havaintojen ja kertomusten paikkansapitävyydestä. S- ja P-arvoista muodostuu SP-indeksi, mikä ilmaisee uforaportin tutkimuksellista tärkeyttä. S- ja P-arvojen pohjalta kehitin tutkimusarvon eli R-arvon helpottamaan tutkimisen arjessa työskentelyä, muun muassa ylittämään SP-indeksin epähavainnollisuutta.

Tuolloin yritin nostattaa innostusta suomalaisessa ufotutkimuksessa tarkastelemalla ja esittämällä uforaporttien luokitteluun ja tutkimisen lähtökohtiin liittyviä kysymyksiä. Toiveikkaasti ajattelin, että muodostuisi ryhmä, jossa olisi voitu kehittää selkeät luokittelut sekä uudistaa edellytyksiä tutkia raportteja. Yksi ideani oli, että vähäisiä tutkimusresursseja kohdistettaisiin jatkossa juuri sellaisiin raportteihin, joista olisi perusteltujen kriteerien eli käytännössä korkeahkon R-arvon mukaan odotettavissa tutkimuksellisesti kestäviä tuloksia. Kirjoittaessani ymmärsin hyvin, että matemaattisen eleganttisuuden tavoittelu olisi vaatinut hiomisaikaa sekä testauksia olemassa olevien uforaporttien suhteen. Vuoden 1974 *Vimanan* ilmestymisen jälkeen Kalevi Pusa esittikin avoimesti toiveen uforaporttien tutkimuksellisen arvon uudenlaisesta ymmärtämisestä. Hän kannusti minua tuolloin muokkaamaan artikkelistani kansainvälisen version. Ajan pyörteet veivät aikani ja hanke raukesi. Vielä 1977 Pusa avoimesti esitti tekstini pohjalta, että ufotutkijat käyttäisivät nimitystä "ufo" juuri sellaisista ilmiöistä, jotka saavat riittävän korkean R-arvon. Lopulta tutkimusarjessa tapahtui 2000-luvulla sikäli muutosta, että Matias Päätalo antoi outousarvon, todennäköisyysarvion, tutkimus-, informaatio- ja selitysarvon joillekin valitsemilleen merkittäville ufotapahtumille (Päätalo 2006, 143–160).

Käsityksiäni ovat 1980-luvulla avartaneet Carl Gustav Jungin, Sven Krohnin, Lauri Rauhalan ja Reijo Wileniuksen esittämät näkökulmat niin outoihin ilmiöihin kuin ihmiseen itseensä. Edelleenkin joudun tulkitsemaan, koska varmennettua tietoa ja tietämystä on niukasti siitä, miten oudoiksi koetut tapahtumaprosessit muodostuvat tai millaiset syyt tuottavat käsittämättömiksi miellettyjä ilmiöitä.

Ufoilmiö on moninaisuuden koostumus, josta osa on tutkittavissa nykyisen ymmärryksen varassa ja nykytieteen keinoja käyttäen, osa taas näyttää pakenevat tutkimuksellisia lähestymisiä. Ufoilmiö näyttäytyy moninaisen ykseytenä, vaikka se sisältää osia toisiinsa liittymättömistä kokonaisuuksista ja satunnaisesti yhteen liittyneitä tai liitettyjä, siten irrallisia tapahtumia. Tässä on aito tutkimuksellinen pulma.

Toinen tutkimuksellinen ongelma on siinä, että tuntemattomalla tai heikosti ymmärretyllä selitetään tuntematonta. Spekulaatiot ja ajatuskokeet kuuluvat tieteen tutkimukselliseen arkeen. Erikoisia ilmiöitä ja traumaattisia kokemuksia eritellessä syntyy tarve antaa selityksiä. Kun perusteltavuuden vaatimuksia täyttäviä selityksiä ei kyetä kehittämään, ajaudutaan esittämään näennäisselityksiä ja puolittaisia viitteitä tutkimuskirjallisuuteen. Onkin perusteltua pidättäytyä selityksiltä silloin, kun edellytykset ovat vähäiset.

Ufoilmiön kompleksisuus ja monitasoisuus näkyy käsitteen ufo käytössä ja sille sisällön antamisessa. Edelleenkin tarvitaan teoreettista keskustelua, käsitteellisiä erittelyjä ja tutkimuksellisten periaatteiden selvittelyä.

1. Ufot ilmentävät ihmisen käyttäytymisen sellaisia piirteitä, joita ei ole paljastettu tai joita ei vielä kyetä teoreettisesti ymmärtämään tai hallitsemaan. "Alkuärsyke" tajutaan mielenkiintoiseksi ja ongelmalliseksi, se tulkitaan kuitenkin usein yksilön oman tajunnan tuotteeksi, käsitetään mystisesti, parapsykologisesti tai vallitsevan uskonnollisen perinteen mukaisesti. Psykologiset, syvyyspsykologiset, psykiatriset, kulttuurihistorialliset, uskontotieteelliset, mytologiset ja muut vastaavat tarkastelukulmat jäävät sisäpiirien keskusteluihin ja ufot ilmiöinä pakenevat pohdintoja.

2. Ufot koetaan lentävien lautasten muotoisina aluksina, ihmiselle vieraan kulttuurin aikaansaamina ilmiöinä, laitteina ja niiden jälkiseuraamuksia ihmetellään, ynnä muuta sellaista.

3. Ufot ovat luonnonilmiöitä, luonnon prosessien tuotosta tavalla, jossa lainalaisuudet todellistuvat poikkeuksellisin tavoin tai mukana on huonosti ymmärrettyjä prosesseja.

4. Ufot ovat jotakin, mistä selittämättömät uforaportit kertovat. Määrittelyssä on mukana kehämäisyyttä ja salaseuramaisuutta, sillä tällöin ufotutkijat itse asettavat tapauskohteisesti kriteerit outojen tapahtumien hyväksynnälle kuulumisesta ufojen joukkoon. Käytännössä useimmiten raporttien kokoamisessa on ollut ohjaava periaate "Unidentified Flying Object": Ufo on taivaalla ja osin maassa tai vedessä liikkunut (liikkuva) objekti, kohde, valo tai esine, jonka käyttäytyminen ei sovi vallitsevaan tieteelliseen ymmärrykseen eikä arkiseen kokemukseen, aiheuttaen usein hämmennystä, pelkoa, kauhua, lamaantumista, muistamattomuutta ja jopa ympäristössä tai ruumiissa havaittavia fyysisiä vaikutuksia.

5. Työstäessäni Jyväskylän yliopistossa filosofian seminaariesitelmää 1975 koin heuristisen tuntemuksen: ufo sisältää mahdollisuuden "uusi fantastinen oivallus".

Nykyään ufoilmiö ilmauksena sisältää monenlaisia aineksia, esimerkiksi ufojen inspiroimia jälkiseurauksia, silloin keskustelussa ensisijainen peittyy toissijaisen paineessa. Tutkitaan ufoilmiön "päälle" rakentuneita kerrostumia. Kerrostumia saa ja pitää tutkia. Tällaista tutkimusta tulisi otsikoida sitä kuvaavilla nimikkeillä: uskomusten, tarinoiden, alakulttuurien, viihteen, mediavirtausten, ja vastaavien tutkimukseksi. Tutkimuksellisessa mielessä onkin eri asia suunnata tutkimus ufoihin kuin käsityksiin ja tarinoihin ufoista. Ajallemme on ominaista rönsyilyt ja eriaineksiset koostumukset, joista halulliset löytävät tunteita nostattavia kuvauksia ja milloin mitäkin kiinnostavaa. Jatkuvassa tapahtumisessa tutkimukselliset sanat ja ilmaukset alkavat hämärtyä merkitykseltään, niille tulee ikään kuin oma elämä. Näin on valitettavasti käynyt sanoille "ufo" ja "ufoilmiö". Kun sanat ufo ja ufoilmiö ymmärretään laajasti, keskustelusta tulee kaikkinielevää laveutta, mukavaa jutustelua tai keskustelijat puhuvat eri asioista.

Missä määrin ihmiset itse luovat ufoja? Missä määrin ufot ovat ihmisistä riippumattomia?

Missä määrin ufot ovat periaatteessa tunnettujen tai tunnistettaviksi tulevien luonnonprosessien tuotosta? Missä määrin ufot kuvastavat ihmiskunnasta riippumattoman tajunnan pyrkimyksiä?

Jos näihin kysymyksiin voimme saada siedettävän tasokkaita vastauksia, sen jälkeen ufotutkimukseen tulisi uudenlaista nostetta. Ongelmallisten kysymysten ryväs alkaisi aueta tutkittavien ongelmien kohtaamiseen.

Monet merkit viittaavat siihen, että ihmiset ovat olleet tekemisessä ufoilmiön kanssa kauan, runsaasti aikaisemmin kuin käsite ufo tuli sanalliseksi ilmaukseksi. Tästä on viitteitä esimerkiksi suomalaisessa kaunokirjallisuudessa. Nykyisyydessä mennyt on muuntuneena ja merkitystään menettäneenä läsnä; erikoiset, oudot ja pelottavat tapahtumat saavat osakseen tahattoman ja tahallisen lisäsävytyksen. Tämä seikka tuo ufotutkimukseen hankaluutta selvittää ufoilmiön ajallista muuttumista. 1) Missä määrin ufoilmiö on pysynyt samankaltaisena kaksikymmentä, viisikymmentä, kahdeksankymmentä, sata kolmekymmentä vuotta? 2) Missä määrin ufoilmiön muuttuneet piirteet ovat heijastumia ihmisen oman teknisen ympäristön ja käytössä olevien välineiden muutoksista?

Uforaporteista muodostuu vuosien saatossa tärkeä tutkimusaineisto ajallisten muutosten selvittämiseen. Jos ufoilmiön muuttumisen lainalaisuuksia tavoitetaan, silloin rakentuu edellytyksiä ennustaa myös ajallisia, paikallisia, asenteellisia ja jopa kulttuurisia muutoksia. Ehkäpä jatkossa voidaan kehitellä erityyppisiä tutkimusjärjestelyjä, joissa selvitetään havaitsemisen ja kommunikoinnin virheitä, tiedollisten käsitysten ja kokonaisvaltaisten näkemysten muuttumista sekä jopa tuotetaan uusia näkökulmia ufoilmiön tutkimiseen.

Ufotutkimukseen liittyy sellaisia oleellisia ongelmia, joiden kanssa monien erityistieteiden edustajien ei tarvitse omissa tutkimuksissaan kamppailla. Heillä kun on yhteisymmärrystä siitä, mitä he tutkivat. Alustava tietämys tutkimuskohteesta on tärkeä edellytys sille, että tutkijat voivat valita ja kehittää menetelmänsä soveltuvaksi kohteensa kohtaamiseen. Yleiset tieteelliset menetelmät eivät riitä, tarvitaan nimenomaisesti sellaisia menetelmiä ja lähestymistapoja, jotka nostavat tutkimuksellisen tarkkailun alueelle juuri sitä erityistä, siis ufoilmiön ainutlaatuisuutta paljastavaa. Tästä syystä ufotutkimuksen nykyarjessa päteviä tieteellisiä menetelmiä käytetään osin niiden pätevyysalueet ohittaen tai käyttöalueiden marginaalissa. Kieltämättä syntyy tuloksia, mutta tieteellisesti mielenkiintoiset näköalat jäävät tavoittamatta tutkimuksissa ja raporteissa.

Ufoilmiön ymmärtäminen edistyy hitaasti riippumatta metodien, tutkimuslaitteiden ja välineiden ajoittain nopeasta kehityksestä. Tämä seikka viittaa siihen, että tarvitaan teoreettisia pohdintoja ja uusia tiedollisia avauksia. Olisi otettava ajatuksellinen loikkaus. Milloin, missä tai miksi niin käy? Näyttää siltä, että uudestaan ajatteleminen saattaa onnistua paremmin periferiassa kuin suurissa keskuksissa, joissa valmiiden vastausten röykkiöt asettavat omia rajoituksia.

Ominaisuuksien, tapahtumapisteiden ja yksilöiden mittaamisessa ynnä luokittelussa on rajansa. Itse asiassa ihminen ei ole yksi. On olemassa kollektiivisuus, ryhmä- ja yhteisötaso, sosiaalinen moninaisuudessaan. Kulttuurisesti olemme poliksien, siis moninaisten yhteisöjen ja erityisesti kaupungeissa muokkautuvien perinnevarastojen tuotteita. Taustamme asettaa niin rajoituksia kuin antaa mahdollisuuksia.

Kollektiivitajunta muuntaa ufoilmiön hahmottamista ja osaksi tuottaa ufokokemuksia. Tällöin muun muassa perinteisten ufoilmiöiden lisäksi tarkoituksia ilmentävät valopallot näyttäytyvät ihmistajunnan konkretisaatioina ihmisen itsensä ulkopuolella. Aistinelimet ja tajunta luovat synteesiä todellisesta uhasta, joka koetaan epämääräisenä. Kun ihminen ei tunnista omaa luomustaan, ei synny selkeyttä, saati hyvää selitystä tapahtumisen poikkeuksellisuuteen.

Ajassamme individualismi tuhoaa sosiaalisuutta, jolloin ihminen ikään kuin kieltää itsessään toisen ihmisen läsnäolon. Tämä synnyttää alitajuista ahdistusta ja samalla ylläpitää painetta kollektiivisten arkkityyppien putkahtamisesta pintaan. Monet havahtuvat esimerkiksi ekologisesti ja sosiaalisesti mielettömän elämäntapamme riskeihin, mutta kokevat voimattomuutta vaikuttaa puhuen, äänestäen, ostopäätöksin tai muuten välittömästi tapahtumiseen. Ahdistus ja samalla toive kiteytyy esiin kollektiivitajunnassa.

C. G. Jungin metodisessa asennoitumisessa piilee suurta merkitystä ufotutkimuksen näkökulmasta. Samaan hengenvetoon on todettava, että empiirinen tutkimus on välttämätöntä eikä sitä pidä laiminlyödä teoreettisesti kutkuttavien syvyyspsykologisten, uskontotieteellisten, kulttuurihistoriallisten ynnä muiden ajatuskehitelmien takia eikä ongelmien ydintä tavoittelevien merkityksiä luovien spekulaatioiden innoittamana. Toivon, että löytyy jatkuvasti voimia ja intoa tutkia kovin vajavaisia havaintokertomuksia sekä suorittaa toistuvaa raporttien seulomista.

Jung ei anna selitystä ufoilmiölle vaan avaa sen mahdollisia mutta ei ainoita oudoiksi koettujen ilmiöiden muodostumismekanismeja. Tämäkin seikka viittaa siihen, että ufotutkimuksen yksi hankaluus on ufoilmiössä itsessään, kyseessä ei ole ongelma vaan monen tasoisten ihmettelyn aiheiden ja avointen kysymysten ryväs.

C.G. Jung päätyy sota-ajan tutkimuksessaan yllättävään näkökulmaan: Muinaisgermaaninen sodanjumala Wotan syntyy 1930-luvun Saksassa uudestaan fasistipuolueen vauhdittamana. Sen seurauksena useat sellaisetkin saksalaiset, jotka pysyttelevät etäällä natsipuolueesta, alkavat toimia Wotania vahvistaen ja sen ehdoilla sekä samalla todellistaen sitä tulkitsevaa pyhää tahi pyhitettyä saksalaisroomalaista mytologiaa ja ideologiaa. Tuntemukset, pelot ja toiveet saavat seuraamukset kollektiivisessa ruumiillistuneessa toiminnassa. Piilotajuiset muistumat heijastuvat ikään kuin fyysisiksi tapahtumiksi ja vieläpä siten, että neuroottisen ihmisen lähipiirikin tempautuu mukaan tapahtumisiin osallisena.

Ufotutkimusta motivoivissa lähtökohdissa on periaatteelliset pulmansa: Ufojen takana on vieras äly, siis ihmiselle tuntematon tajunta. Oudot ilmiöt ovat epäsuoraa ihmisen itsensä luomusta.

Molempiin lähtökohtiin tai luonteviin alkuajatuksiin sisältyy kiusallinen este. Vieras tajunta kykenee ennakoimaan ihmisen päätöksiä ja toimimisen tavoitteita. Kun ihminen ei tunnista omia luomuksiaan, asettaa ihmisen oma tajunta rajoituksia. Konkreettinen tutkiminen tuottaa vähän tuloksia; tutkimus ei etene, koska vieras tietoisuus tai ihmisen oma ymmärrys estää edistymisen, tulokseksi syntyy loputonta ja osin tosi mielenkiintoista kerrontaa. Tarinat ja niiden sytyttävät tulkinnat synnyttävät yksilö- ja ryhmätason vakuuttuneisuutta. Isot ongelmat jäävät auki: Mistä on oikeasti kysymys? Missä on evidenssi, argumentit, todisteet ja kriteerit todisteiden valinnalle?

Ufotutkimuksesta puuttuu selkeyttä luovia ideoita. Tutkimuksellisessa kerronnassa on mukana runsaasti hälyä, kirjoitetaan tuntemusten, luulojen ja uskomusten ohjaamana. Mahdollisesti tärkeät viestit hukkuvat moninaisuuteen. On runsaasti häiritseviä ristiriitoja. Tosin tämä seikka voi kertoa "kolmannen mahdollisuuden" läsnäolosta: Ristiriitoja syntyy, koska osia puuttuu tai koska kuvittelemme hahmottavamme tapahtumista samoista yleisistä näkökulmista tai samankaltaisista lähtökohdista.

Teen ajatuskokeen ja otan ensin otteita A.E. Järvisen eränovelleista (*Kirjeitä kairaltani* 1957; 3. p. WSOY 2006, kertomukset: "Kaaleppi", "Oliko oikein?" ja "Timantteja satoi" sekä osin "Kuukkeli"). Sitten viittaan vapakalastajien kokemuksiin sekä käsittelen tapausta, jossa Inarijärven jäällä on neljä miestä traktorissa ja reessä.

> – – Kun tämän jälkeen heräsin, huomasin kaatuneeni hirven päälle. Silloin käsitin, että tosi oli edessä, että oli päästävä pois, kotiin niin pian kuin suinkin. Kun sain kintaat käsiini ja pääsin suksilleni, lähdin liikkeelle. Olin tehnyt monta mutkaa, minkä vuoksi oli oikaistava, umpista kahlaten. Oli jo miltei pimeää, mutta se ei ollut pahinta. Pahinta oli se, että voimat uhkasivat loppua kokonaan. Hätäännyin, horjuin ja ponnistelin, kaatuilinkin. – – Luulen, että asetuin lumeen nukkumaan ja että nukkuessani havahduin, kun joku tuli. Heti tiesin, kuka tulija oli. Kohotin päätäni ja katselin. Ensin näin valon. Siitä tiesin, että tulijalla oli lyhty. Valo läheni, mutta ääntä ei kuulunut, ei lumen narahdusta. Ajattelin, että niin pitääkin olla. Sitten jo näin tulijan ja tunsin hänet. Olin nähnyt hänen kuviaan. Sama oli kuin kirkonkylän alttaritaulussa, lumivalkoinen kaapukin päällään. Pitkin hankea kulki, ei jälkeä jättänyt. Ja siinä hän oli kohta lähelläni! – Vapahtaja. Valaisi lyhdyllään ja sanoi: – Nouse ylös ja seuraa minua! Tiesin, että voin nousta helposti, helposti nousinkin, hyppäsin suksilleni ja lähdin hiihtämää. Valo kulki edelläni, kunnes katosi samalla hetkellä kun heräsin käsittämään, että hiihtelin omaa latuani paikassa, josta kotiin oli alamaata, eikä ladussa enää ollut mutkia. Ja kuu oli noussut, valaisi välkkyviä hankia. (Järvinen 2006, 117–118, Kaaleppi, Kaalepin kertomus.)

> – – Tunsin, että oli hellitettävä, oli luovuttava hirvestä ja ehkä elämästäkin, kuoltava vieraaseen kairaan. Hätäännyin ja vaivuin lumeen. Mutta hetkisen lumessa maattuani minut otti valtaansa salaperäinen voima, nosti ylös, pani vielä kahlaamaan, jatkamaan hirven ajoa. – – Myrskysi ja räntäsade piiskasi kasvojani. Lunta tarttui silmiini, suli ja valui vetenä pitkin poskia, kaulaa ja rintaa. Vaatteeni olivat aivan märät, niin märät, että tunsin niiden painon. Kuitenkin jaksoin, ihmeellisesti jaksoin. Olipa kuin olisin saanut jostakin uutta voimaa, uutta uskoa. Hiipivin pitkin askelin tein taivalta, miltei kuin vasta levännyt ja aterioinut pyyntimies. – – (Järvinen 2006, 133 Oliko oikein? Selmin kertomus.)

> – – En ole koskaan vakavissani uskonut "etiäisiin", vaikka monet erätoverini uskovat, ovat niistä todistaneet ja vakavasti puhuneet, sanoneet, että kun osaa olla hiljaa ja kuunnella, etiäisen huomaa. Kun jotakin oikein hartaasti odottaa ja kuuntelee, etiäisen miltei näkee, kun se tulee. Ei ole aina varmaa, että odotettava tulee heti etiäisen perässä. Vavahdan, kun vaistoan jotakin lähestyvän. Ajattelinko niin kiihkeästi etiäistä, että se tuli? Ponnahdan ylös kuuntelemaa. Kyselen, tuleeko Herkko? Kävikö etiäinen sanomassa, että tulee? Totisesti, tulee kuin tuleekin. Kuulen nyt selvästi kahinaa. Se kuuluu järveltä, suksen kahina. Riemastun ja huudan. Herkko on! Vastaan huutaa. (Järvinen 2006, 174, Timantteja satoi.)

Seuraavassa Inarijärven jään tapaus, 31.12.1959, juuri ennen vuoden vaihtumista. Osallisina Lauri, Aleksi ja Esa Kiviniemi, Erkki Kyrö ja Kasperi Puolakka. Kyllikki Reposen artikkeli "Varoittava valopallo: Selittämätön tapahtuma öisellä Inarin jäällä" alkuvuoden *Seurassa* 1960. Risto Pyykön teksti "Valo yössä", *Lapin Kansa* 14.5.2016. Lisäksi Merja Vaattovaaran tekemät Erkki Kyrön ja Aleksi Kiviniemen haastattelut keväällä 2014. Ääninauhoitukset ovat Inarin kunnankirjaston perinnearkistossa.

Valopallo Inarijärven jääkentän pinnan tuntumassa liikkuu jättäen jälkeensä kimaltelevan juovan. Miehet jatkavat taivaltaan. Valo tulee takasin ja pysähtyy heidän eteensä loistavaksi "majakaksi". Ajaja on sammuttanut traktorin reessä olevien huutojen perusteella. He ovat kahden vaiheilla matkan jatkamisesta. Kolmannella kerralla miehen päänkokoinen valo loistaa kirkkaana valaisten ympäristöä. Kyllä nyt uskomme, ei metriäkään enää.

Koppelon kylästä Lauri, Aleksi ja Esa Kiviniemi sekä Veskoniemestä Erkki Kyrö ovat matkalla Jääsaareen, jossa kalastaja Kasperi Puolakka heitä odottaa. Traktorilla ja perässä olevalla reellä matkaajat kääntyvät sekavin tuntein takaisin valopallon "viestittäminä". Seuraavana päivänä Kasperi Puolakka ihmetellen sovitun tapaamisen peruuntumista menee jäälle ja huomaa traktorin kääntyneen takaisin leveän railon edessä.

Vasta tapaamisten ja keskustelujen jälkeen selviää, että edetessään selälle päin Maurasaarten ja Kaskamosaarten välisestä salmesta kaksi keski-ikäistä ja kaksi nuorta miestä ovat olleet elämänsä rajoilla. He saavat kiittää selviytymisestään salaperäiseksi jäänyttä valopalloa. Tilanteessa miehet ovat kulkeneet jäällä kymmenkunta kilometriä. Koska he kokevat jäällä liikkumisen ongelmattomaksi ja luonnolliseksi, silloin ei oleteta edessä avautuvan sulan veden. Sitä vastoin kimallus tai välkehdintä valopallon kulkuvanalla vaikuttaa olleen sulan veden pinnan aikaansaamia välkehtiviä heijastumia. Tietämättöminä avoimesta leveästä railosta heille kimallukset näyttäytyvät valopallon aikaansaamina "tippuneina" valojälkinä tai valopallon peräliekkinä. Nämä seikat antavat tukea sille, että valopallo on ilmestynyt miehistä riippumatta, lennellyt ja pysähdellyt omalakisesti eikä se ole miesten alitajuntojen yhteinen luomus.

A.E. Järvisen taltioimissa kertomuksissa yksinäiset eränkävijät ovat olleet elämänsä rajalla, jossa edessä odottaa menehtyminen. Kaalepin tapaus on hyvä esimerkki siitä, kuinka vallitseva kulttuurinen perinne ilmenee sekä tapahtuman aikana että heijastuu sen jälkikäteiseen kielelliseen kuvaamiseen ja ymmärtämiseen.

Jungilaisessa tarkastelussa ihminen luo itsensä ulkopuolelle oppaan, opastajan, valolähteen tai muun tarvittavan. Luomastaan ulkopuolisesta hän saa kulkusuunnan ja voiman toimia. Tämän varassa ihminen kykenee ratkaiseviin ponnistuksiin tai toisinpäin tämä voima estää häntä menemästä kohti tuhoaan. Usein tällaisissa tilanteissa ilmenee valkoinen valaiseva valopallo, tai vastaava ilmiö.

Kiitän A.E. Järvistä rehellisestä kerronnasta. Huomautan, että kirjoittamani on ajatusluonnostelma. En halua vähätellä tai selittää Järvisen kertomuksia enkä esittää selitystä Inarijärven tapahtumaan. Elävä elämä ei tyhjene hyviltä tuntuviin syiden ja seurauksien ketjuihin eikä poikkeustilanteiden ratkaisukaavioihin. Oleellista on, että ihmisille on sattunut outoja tapahtumia koko sen ajanjakson, josta meille on kertynyt dokumentoitavissa olevaa tietoa ja tietämystä. Kun viime vuosisatoina tekniikka on kehittynyt, samalla kertomuksiin tulevat mukaan työkoneet, laitteet ja mielenkiintoiset

välineet tai niiden avulla kuvataan tapahtunutta. Rajatilanteissa ihminen on elämisensä ja itsensä edessä.

Etiäiset on perinteisesti ymmärretty liittyvän ihmisten väliseen kanssakäymiseen. Kuitenkin aineistoissa on tapahtumia, joissa kommunikaatiossa on osallisena myös linnut (metsäkanalinnut, kuukkeli, palokärki) ja kalat (taimen, ahven, hauki). Etiäinen liittyy pieniin tapahtumiin, antaa tarvittavan tiedon tai varmuuden. Saamelaisessa perinteessä etiäiset ovat edelleen varsin luonnollisia ja tavallisia. Kaupunkimainen elämä muuntaa etiäiset joksikin muuksi, mutta silti esimerkiksi monet vapakalastajat ovat kokeneen etiäiset todellisina. Tästä on erinomainen esitys Erkki Norellin teoksessa *Taimentarinoita* luvussa "Etiäinen" (Readme.fi. Helsinki, Porvoo 2014, 79–114). Norell kertoo erityisesti omia nuoruuden kokemuksiaan, joissa etiäinen on paljastanut, missä taimen on, mistä isot ahvenet nappaavat tai milloin katiskassa on iso kala (lahnat). Eräillä muilla vapakalastajilla on etiäistuntemuksia poikkeuksellisista haukiyksilöistä.

Ihmisen luomat välineet aiheuttavat huomaamattomasti ihmisen itsensä fyysistä ja henkistä typistämistä. Ne poistavat tarvetta kehittää ihmisen omia epätavallisiksi tai harvinaisiksi miellettyjä taitoja ja kykyjä. Kännykköjen ja sosiaalisen median aikakaudella etiäiset muuttuvat pelkiksi vanhan ajan hauskoiksi kertomuksiksi. Silti itse kussakin piilevät uinuvat kyvyt saattavat osittain kehittyä ja tulla osaksi arkea esimerkiksi suhteessa eläimiin, erityisesti koirien ja kissojen kanssa kommunikoinnissa. Yhteistoiminnassa eläinten kanssa tarvitaan sanojen lisäksi tunteiden "rehellisyyttä" ja kykyä tunnistaa muutakin kuin ihmisruumiin viestejä.

Ulkoisen voiman kokemukset tai erityyppiset valot sen sijaan kytkeytyvät etupäässä tapahtumiin, joissa ihminen kamppailee hengissä selviämisestä. Ihminen on elämisensä tai kuolemisensa rajalla.

Rajatilanteissa ilmenevät tapahtumat yksinkertaisesti vain tapahtuvat. Useat tässä äärimmäisessä tilanteessa pelkästään kokevat sen, mitä tapahtuu eikä tapahtuminen sinänsä ilmennä mitään mystistä tai uskonnollista, tapahtumisessa maasto jäsentyy selkeästi ja muodostuu ylimääräinen voimalataus. Asia muuttuu toiseksi, kun ihminen alkaa toipua äärimmäisestä koettelusta. Tuolloin tuotetaan selityksiä ja syntyy tarve järkeistää tapahtumista, ihminen alkaa käyttää tuntemansa perinteen ilmaisukeinoja, erityisesti uskonnollisia kielikuvia.

Valopallot, pallosalamat tai plasmapallot ovat fyysisiä ilmiöitä, joiden luonne ja käyttäytyminen avautuvat fysiikkatieteen keinoin. Niiden liikkeisiin vaikuttavat esimerkiksi ilmavirtaukset, sähkökentät ja sähköä johtavat materiaalit (vaikka nokiset pinnat). Plasmapallojen dynaamisen tasapainon purkautuminen vapauttaa energiaa, mikä voi olla tuhoisaa lähellä oleville. Oleellista on ymmärtää, että valopallon ilmentäessä tarkoituksellista toimintaa, sen alkaessa ohjata ihmistä tai kun sillä näyttää olevan motiivi, fysiikkatiede kohtaa rajansa. Valopallo noudattaa fyysisiä lainalaisuuksia, silti niiden avulla ei selity valopallon tarkoituksellisuus, kuten ohjaus, pysäyttäminen, ja painostaminen pois. Tällöin jokin, joku tai jotkut ohjaavat valopallon liikkumista. Olisikin ajateltavissa, että valopallo on ohjelmoitu toimimaan vaikkapa varoittavasti. (Miten? Kuka tai mikä?) Huomautan, että vaatimattomilta vaikuttavat tarkoittavat valopallot tarjoavat paljon vahvemman perusteen olettaa ihmiselle vieraan älykkyyden läsnäolo maapallolla kuin monen luotettavan ihmisen havainnot lentolautasen temppuiluista odottamattomasti ja odottamattomassa tilanteessa. Yhtä kaikki perusteellisuutta tavoitteleva ufotutkimus törmää ajatuksiin vieraasta älystä, siis kosketukseen ihmisistä riippumattomasta kulttuurista, tai uskonnollisessa perinteessä ajatukseen

henkivoimista ja jumaluudesta. Toisenlaisena mahdollisuutena ihminen joutuu ajattelemaan, että tavalla tai toisella valopallotkin ovat seurausta ihmisen itsensä synnyttämistä prosesseista. Tähän viimeiseen monia mahdollisuuksia sisältävään ajatukseen sisältyy periaatteellisia pulmia. Ajatus siitä, että tarkoituksia ilmentävät valo- tai tulipallot näyttäytyvät ihmistajunnan konkretisaatioina *ihmisen itsensä ulkopuolella, vaatii vahvaa uskoa. Luonnollisesti asia muuttuu aivan toiseksi, jos* omituisten tulipallojen mahdollisten muodostusprosessien mekanismien jäljille päästään.

Jungilaiset ideat sitovat suuren määrän tapahtumia yhteen. Siten syntyy merkityksien tajuamista ja parhaimmillaan laajaa ymmärtämistä. Selittämisen ongelma säilyy edelleen avoinna.

Jungin lähtökohtia sovellettaessa ufotutkimukseen on tavallaan samantekevää, kestävätkö ne kriittistä arvostelua. Oleellista on, että Jungin ajatusrakennelmat selkeyttävät havaintoaineistoa sekä tukevat uusien käsitteellisten ja metodisten työkalujen kehittelyä.

Tiedolla kuorrutettu usko tuottaa 1) tietoista ja huomaamatonta aineistojen valikointia sekä aineistojen hankalien osien unohtamista, 2) tutkimisessa aineiston sopivien osien painottamista, ikävien osien mitätöintiä, 3) tapahtumien yksityiskohtien painottamista tai vähättelyä sekä 4) tulkintaperinteitä, joissa samanmieliset tukevat toisiaan. Vääjäämättömässä subjektiivisuuden kohtaamisessa pitäisi todellistua älyllisen rehellisyyden metodinen viesti.

Kukin ufotutkija on kokemansa ja ymmärtämänsä kahleissa. Tältä pohjalta on järkevää pidättäytyä houkuttelevilta yleistyksiltä ja varmoilta kannanotoilta, vaikka niille näyttää löytyvän selkeää tukea tutkimusaineistosta. Inhimillisesti on hyvä opetella elämään vailla kyynisyyttä, vaikka keskeisiksi koetut kysymykset tuntuvat pysyvän avoinna. Kukin lähestymistapa nostaa tarkasteltavaksi ufoilmiöstä vain sitä, minkä lähestymistapa mahdollistaa, muut seikat ikään kuin poistuvat tarkasteluista. Onkin perusteltua pyrkiä sekä lähestymistavan avartamiseen että kohtaamaan sama tutkimusaineisto eri lähestymistapoja soveltaen.

Rovaniemellä 14. syyskuuta 2016
Toivo Salonen

JOHDANTO
UFOT, TIETEEN RAJASEUDUN KESYTTÄMÄTTÖMÄT TAIVAANHALTIJAT

Jaakko Närvä

Tämän kirjan toisena toimittajana tähän alkuun lienee hyvä laittaa pieni esittely itsestäni. Olen ollut kiinnostunut ufoista, parailmiöistä ja henkisyydestä niin kauan kuin muistan, ja pohdiskellut ufoaihetta akateemisessa yhteydessä 1990-luvun alkupuolelta lähtien. Aloitin vuonna 1993 uskontotieteen opinnot Helsingin yliopistossa. Vuoden 2014 toimin yhdistyksemme puheenjohtajana. Hallituksessa olen ollut vuosia ja yhdistyksemme jäsen 1990-luvun lopulta. Filosofian tohtoriksi (humanistinen, uskontotiede) valmistuin 2009 väitöskirjallani *Ufologia ja ufokokemukset uskonnollisina ilmiöinä: Teoreettinen tutkimus*. Tämän jälkeen tutkin ufouskonnollisuutta post doc -tutkijana ja toimin tietokirjailijana. Sain myös pitää Helsingin uskontotieteen oppiaineessa useita luentokursseja ufoaiheesta. Populaarimpi ufoesitelmöinti ja osallistuminen alan tapahtumiin on ollut monin tavoin antoisaa. Ehdotonta totuutta ufoista en tiedä, mutta ilmiöön kätkeytyy mielestäni jotakin hyvin tärkeää.

Aikaisemmin julkaistuissa *Uforaportti*-kirjoissa on tuotu esille lukuisia jännittäviä ja merkittäviä ufoaiheeseen liittyviä teemoja. Tällaisia ovat olleet esimerkiksi kokemuskertomukset, havaintojen analyysit, peltokuviot, muinaisastronauttiteoriat ja akateemisten tieteilijöiden laatimat ufoilmiöiden tarkastelut. Akateemisista näkökulmista mainittakoon kuuluisan Condonin raportin (Coloradon yliopiston ufotutkimus, 1969) suomennokset (Jorma Kosonen), asiantuntijatietous posttraumaattisesta stressireaktiosta ja unihalvauksesta, sosiaalipsykologinen, folkloristinen ja uskontotieteellinen perspektiivi ufokokemuksiin sekä ufosieppausten psykiatrinen tutkailu. Olemme puheenjohtaja Anna Greusin kanssa pyrkineet saamaan myös tästä kirjasta monipuolisen ja kiinnostavan. Viimeisimmät *Uforaportti*-kirjat ovat painottuneet ufohavaintojen käsittelyyn, joten valitsimme tähän kirjaan myös ufokontaktien, paranormaalien ilmiöiden ja henkisyyden näkökulmaa.

Ufohavaintoja on tutkittu virallisestikin ja niiden perusteella ufojen todellisuudesta on mielestäni varteenotettavaa näyttöä. Merkittävimpiä virallisia tieteellisiä kannanottoja, joissa todetaan ufojen olemassaolon vakavasti otettavuus, ovat ainakin seuraavat tarkastelut:

- arvostetun yhdysvaltalaisen Battelle Memorial -instituutin tutkimus (1952–1953)
- Yhdysvaltain ilmailu- ja avaruuslentoinstituutin tutkimukset (1968, 1970)
- Amerikkalaisen tieteenedistämisseuran symposium (1969)
- Yhdysvaltain ilmavoimien rahoittaman Coloradon (Boulder) yliopiston tutkimusryhmän tutkimus (niin sanottu Condonin komitea, loppuraportti 1969)
- Ranskan avaruusjärjestön CNES:n alaisen ufotutkimusyksikön (GEPAN/SEPRA/GEIPAN) tutkimukset (1977, jatkuu edelleen)
- Sturrockin paneeli, sponsoroitu hanke (1997).

Ufokontaktit ja niihin liittyvät henkiset ilmiöt ovat tieteellisesti ufohavaintoja vielä kyseenalaisempi ilmiö, ja niitä on pohdittu lähinnä epävirallisesti (tosin ufoihinkin näyttää jo liittyvän paranormaaleja, ellei suorastaan henkisiä piirteitä). Ufoilmiöiden monitasoinen käsittely on kuitenkin tässä tarpeen: on tärkeää tuoda esille niiden moninaista kirjoa. Tiukka tieteellinen analyysi tai normaalitieteellinen lähestymistapa ei ole *Uforaportti*-kirjan tarkoitus, eikä *Uforaportti* ole muodollisestikaan tieteellinen julkaisu. Kirja on populaari, joskin käsittelytavoiltaan myös tieteellistä kiinnostavuutta tavoitteleva. Sen päätehtävä on mielenkiinnon, ihmettelyn ja inspiraation herättely.

Ufotutkimuksen alalta löytyy harvoin, jos koskaan selkeitä, vahvasti perusteltuja vastauksia. Ufologia on vaikeaa, monitieteellistä ja tunnustelevaa tutkimustoimintaa. Uuden, poikkeavan, kyseenalaiseksi koetun, mutta potentiaalisesti hyvin merkittävän ilmiön tutkimus on aina hankalaa. Jo ufohavaintojen (yleisemmin inhimillisten silminnäkijäraporttien) tarkastelu vaatii esimerkiksi havaintopsykologian, astronomian ja meteorologian tuntemusta, kokemusta, arviointikykyä, kekseliäisyyttä ja luovuutta. Toisinaan tarvitaan myös esimerkiksi instrumenttihavaintojen, kuten valokuvien, tarkasteluja, ja ufojen väitetysti maastoon jättämien ainesten laboratorioanalyysejä. Ufotutkimus on verrattavissa onnettomuus- tai rikostutkintaan. Ufologiassa ei kuitenkaan ole niinkään yksiselitteisiä ja vakiintuneita malleja ja teorioita, joiden avulla ufotapauksia tulisi punnita. Se on pääosin myös epävirallista harrastustoimintaa, jota tutkijat tekevät vapaa-aikanaan ja jonka rahoitus on tyypillisesti niukkaa.

Metodisten ja käytännöllisten hankaluuksien lisäksi ufotutkimukseen liittyy sosiaalisia ja tunteellisia haasteita. Ufoaihe on tabun kaltainen, tunteita herättävä ja vastakkainasetteluilla ladattu. Tämä vaikeuttaa aiheen neutraalia tarkastelua. Ufokokijoille asia on monesti herkkä, ja tutkimusta on tehtävä hienotunteisesti. Onkin todettu, että ufologit toimivat usein samalla jonkinlaisina terapeutteina tai keskustelukumppaneina kokijoille, jotka ovat kokemuksistaan hämmentyneitä ja pelkäävät muiden suhtautumista.

Ufotutkimuksen tässä tilanteessa ei ole järkevää kovin ehdottomasti rajoittaa etukäteen, mitkä ovat aiheellisia tai sallittuja kysymyksiä ja mitkä taas eivät ole. Nimittäin esimerkiksi jo se, että ufoista on vakavasti otettavaa näyttöä, johtaa ikään kuin outoon maailmaan, jossa monenlaiset oletukset alkavat näyttää miettimisen arvoisilta. Toisin sanoen, jos Maan piirissä liikkuu jonkinlaisia hyvin erikoisia tai ihmeellisiä lentolaitteita, joilla on paranormaaleja ominaisuuksia, on syytä kysyä, millaiset muut väitteet voisivat olla tosia. Mikä on ufoilmiökentän ja siihen liittyvien tapahtumien kokonaisuus? Ovatko tosiaan sitten humanoidit todellisia, vai ovatko

ufot sittenkin edistynyttä salattua inhimillistä teknologiaa, kenties superteknologiaa? Vai jotakin muuta? Entä sieppaukset? Tai telepaattiset kontaktit? Jos ufoja ohjaavat vieraat olennot, ja ufot jo vaikuttavat paranormaaleilta laitteilta, ei ole enää pitkä matka ajatukseen, että saattaisi tapahtua telepatiaa, myös ihmisten ja olentojen välillä. Mitä tulisi ajatella väitteistä avaruusolentojen vaikutuksesta menneisyydessämme, ihmiskunnan historiassa?

Paranormaaleista ilmiöistä on puhuttavia todisteita ufologian ulkopuoleltakin. Paitsi paranormaalin tutkimus, myös jotkin kvanttifysiikan kummallisuudet näyttäisivät mielestäni viittaavan parailmiöiden aitouteen. Molemmilla alueilla tehtyjen kokeiden tulkinnoissa on tietysti oltava varovainen ja harkitseva. Lukijan kannattaa tutustua vaikkapa neuropsykiatrian professorina Harvardin yliopistossa toimineen Diane Hennacy Powellin päätelmiin. Hänen teoksensa *The ESP Enigma – the Scientific Case for Psychick Phenomena*, 2009 (on suom. 2010 nimellä *Kuudes aisti: aivojen yliaistilliset mahdollisuudet*) on erinomaista luettavaa. Powell tarkastelee kirjassaan hienovaraisen analyyttisesti paratutkimusten jännittäviä tuloksia. Folkloristiikan emeritusprofessorin Leea Virtasen klassikkokirjat *Kun kello pysähtyi* (1974) ja *Telepaattiset kokemukset* (1977) ovat myös hyvin antoisaa luettavaa.

Ufotutkimus on esitieteen vaiheessa. Esitiede kuulostaa ehkä aliarvioivalta, mutta tarkoittaa vain, ettei ala ole toistaiseksi kehittynyt viralliseksi, teoreettisesti vahvaksi ja yhtenäiseksi. Esitieteellisyys ei vähennä tiedollisten pyrkimysten arvoa, päinvastoin. Ufotutkimus voidaan katsoa alueeksi, jonka potentia saattaa olla tieteellisesti ja yhteiskunnallisesti mullistava.

Tiede edistyy toisinaan harppauksin siten, että tutkijat asettavat etukäteen tai yleisesti epäuskottavia hypoteeseja ja luottavat omaan luovaan ongelmanratkaisuunsa ja visioonsa. Tärkeää on myös tieteellinen nöyryys ja itsekritiikki. On muistettava, ettemme tiedä kaikkea ja että käsityksemme todellisuudesta voi muuttua radikaalisti. Jos on vähänkään syytä, on antauduttava "mahdottomien" hypoteesien tarkasteluun ja uskaliaaseen tutkimustoimintaan. Eräs tieteenfilosofinen periaate sanoo, että mitä epäuskottavampi hypoteesi (etukäteen), sitä informatiivisempi toteutuessaan. Joskus on myös uskallettava kyseenalaistaa tieteen perustavia olettamuksia. Muuan uskontotieteen opiskelija ilmaisi ajatuksen oivaltavin sanoin: "Naturalismi on hyvä työhypoteesi, mutta huono dogmaattisen sitoutumisen kohde."

Tieteen eli pyrkimyksen totuudenmukaiseen tietoon kuuluukin olla välillä epäselvää ja reuna-alueiden korpimaastossa retkeilyä. Todellinen tiede vaatii henkistä kanttia ja joustavuutta. Aito tiede edellyttää kykyä sietää epävarmuutta ja sitä, että toisinaan menee metsään. Aina löytyy kuitenkin polkuja marjaisille alueille. Vaikka väitteiden todistamisen kriteerien tulisi olla niin sanotusti ankarat, jokainen tutkija tietää, että intuitiolla ja oivalluskyvyllä on valtava merkitys tieteellisissä keksinnöissä. Keksiminen, koski se sitten esimerkiksi ongelmien havaitsemista, ratkaisuolettamusten laatimista tai testausmenetelmien muodostamista, on luovaa ja parhaimmillaan visionääristä toimintaa. Sattumallakin – tai "sattumalla" – on siinä roolinsa. Albert Einsteinin isä näytti hänelle kompassin, kun hän oli noin neljän tai viiden vanha. Kompassin neulan kääntyminen Maan näkymättömän magneettikentän suuntaisesti puistatti ja hämmensi lasta syvästi, ja inspiroi suuren ajattelijan koko uraa. Hyvien kysymysten esittäminen ja mielenkiintoiset hypoteesit ovat siistejä vastauksia opettavaisempia. Antoisaan tutkimusprosessiin sisältyy paljon irrationaalisuutta, epäjohdonmukaisuutta ja monimutkaisuutta. Tiede on parhaimmillaan tutkimusmatkaa ja seikkailua tuntemattomaan.

Tieteellisissä instituutioissa kilpaillaan toimeentulosta, viroista ja arvovallasta. Tällainen voi joskus pikemminkin ehkäistä kuin kannustaa uusien löytöjen tekemistä. Harrastusluontoisessa, intohimoon perustuvassa tutkimustoiminnassa on etunsa tässä suhteessa. Se saattaa yllättävästi johtaa hedelmällisiin tuloksiin. Lisäksi ei-tieteelliset, mutta tiedettä inspiroivat ja pohjustavat kontekstit, kuten filosofointi, spekulaatioiden kehittely ja keskustelu tieteen luonteesta ja merkityksestä liittyvät keskeisesti tieteen edistymiseen. Samoin niin sanotun tavallisen kansan kokemuskerronta on ollut osa luonnontieteenkin kehitystä (vrt. esim. meteorien olemassaolon todistaminen). Kiistanalaiset ja epäviralliset, ei niin tiukasti kehittyneet, tieteellisyyteen pyrkivät tiedon alueet voivat olla tässä suhteessa erityisen antoisia.

Ufoharrastuksessa ei kuitenkaan ole kyse vain mahdollisesti paradigmaattisesta tutkimuksesta, vaan myös syvästi inhimillisistä asioista, arvoista, elämän mielekkyydestä. Voidaan sanoa, elämän tarkoituksesta. Mikä on elämän tarkoitus? Tämä on ikuisuuskysymys, joka on askarruttanut ihmisiä halki vuosituhansien. Siihen on pyritty vastaamaan moninaisin tavoin esimerkiksi uskontoperinteiden yhteydessä, filosofisesti, kuten eksistentialistisesti, taiteen keinoin, ja tieteellisesti.

Eksistentialistit ovat etsineet ihmisen autenttista, elämyksellisesti vastaansanomatonta tarkoituksen antavaa sisäistä kokemusulottuvuutta. Vastaus löytyy sisältämme; eksistentiaalinen tieto avautuu vain antautumalla radikaalisti kokemus- ja arvomaailmaansa, ottamalla se ehdottoman tosissaan. Tämä vaatii kierkegaardilaisittain "uskon hyppyä". On ohitettava objektiivisuuden logiikka tai harha ja luotettava, uskallettava elää totena se mitä ei voi löytää ulkoisesta todellisuudesta – ja näin löytää se, absoluuttisesti. Eksistentiaalisen kokemisen on tällöin katsottu olevan ihmisen tutkimuksessa, ihmis- tai vanhahtavammin hengentieteessä, tieteellisempää kuin vain ihmisen toiminnan ja ajattelun ulkoisen kuvaamisen, tulkitsemisen ja selittämisen lainalaisuuksin.

Ihmistieteiden tieteellinen luonne on tietysti laaja ja mutkikas tieteenfilosofinen kysymys. Eksistentialistisesta näkökulmasta ihmistieteet pyrkivät oikeastaan näyttämään suunnan miten päästä pois maailmasta, joka on ulkoinen, vieras, jossa ihminen tuntee usein olevansa yksin, eksyneenä, vailla läsnäoloa ja tarkoitusta. Leo Tolstoita (*Tunnustuksia*, Basam Books, 2012) mukaillen, usko tai tarkoitus tulee suoraan sydämestä, salaisesta lähteestä, joka hälvenee, kun siihen kääntää katseensa sitä analysoidakseen. Se on elettävä. Kyse on sisäisen totuuden tiestä, vaistosta, elämisestä ja elinvoimassa olemisesta; Jumalan tunteminen on elämisessä. Klassisen vertauksen mukaan, pelkästään analysoimalla nuottien säännönmukaisuuksia ja kuuntelemalla sanallisia kuvauksia musiikista, ihminen ei voi koskaan todella tietää musiikista. Sen sijaan musiikin subjektiivinen kokeminen, kuuleminen, kertoo, mitä musiikki on. Samoin elämän tarkoituksen voi tietää vain elämällä ja "kuuntelemalla" sitä, ei etsimällä sitä koelaboratoriosta.

Eksistentiaalinen näkökulma on tärkeä sikäli, että vähintäänkin se antaa ihmisten elämän mielekkyyttä tuoville henkilökohtaisille kokemuksille ja käsityksille ehdottoman arvon, olivat ne objektiivisesti tosia tai eivät. Tämä on mielestäni lähtökohtana ihmiselle olennainen, käsitettiin se tieteeksi tai ei. Lukuisat filosofit ovat ymmärtäneet, että ihmiselämä on syvä mysteeri ja jollakin tasolla täydellisen tarkoituksellinen ja tosi. Siitä huolimatta, että tällaisille väitteille on vaikea todistaa empiiristä, tai jollakin perinteisten aistiemme ulkopuolisella, erikoisella tavalla tosiasiallista lähdettä tai vastinetta, kuten "jumalaa".

Tuonpuoleisen ja yliluonnollisen kokemisessa on väkevästi vähintäänkin eksistentiaalista voimaa. Yliluonnollisia kokemuksia esiintyy varsin paljon ja ne ovat psyykkisesti normaali ilmiö (jossakin kohden raja mielen sairauteen on tietysti liukuva). Oletus, että muut ovat skeptikoita, on kuitenkin yleinen luulo, eikä yliluonnollisen kohtaamisista puhuta rationalismia painottavassa yhteiskunnassamme noin vain. Yliluonnolliset kokemukset ovat usein tervehdyttävä ja eheyttävä lahja, antaen samalla kokijalleen vastaansanomattoman tiedon ihmiselämän merkityksellisyydestä. Esimerkiksi hengenvaarallisista tilanteista selviäminen tai syyllisyyden, läheisen kuoleman ja voimakkaan surun käsittely tapahtuu usein yliluonnollisen kontekstissa. Ihmiset kertovat hätkähdyttävistä kohtaamisista voimia, ohjeita ja lohtua antavien olentojen, kuten enkeleiden, kanssa.

Ufokokemuksissa on monesti arkimaailmaamme lomittuvan toisen, haltioittavan, todellisuuden sekä vapauden ja ihmeellisyyden tuntu. Yliluonnollinen, kätkeytyvä maailma avautuukin ennalta arvaamatta syrjäisellä taipaleella ja kietoo outoon, unenomaiseenkin, mutta samalla hyvin tuttuun rauhan elementtiin. Tai sitten kokemus ravistelee voimakkaasti, on pelottava ja jättää tarpeen käsitellä maailmankuvallisia ja sielullisia asioita.

Edellisen tyyppistä perspektiiviä pyrkii tuomaan esiin myös Turun yliopiston kulttuurisen terveys- ja hyvinvointitutkimuksen professorin (antropologi ja lääkäri) Marja-Liisa Honkasalon johtama Mieli ja toinen -tutkimushanke, jossa olen saanut olla osallisena. Yliluonnollisen kokeminen on luonnollinen osa ihmismieltä. Uusateistinen asenne, että yliluonnollisuus, tai toiminta erilaisten uskonnollisten perinteiden piirissä, ja niiden yhteydessä ilmaistut ideat olisivat turhaa tai jopa vaarallista, on yksisilmäinen ja älyllisesti kömpelö. Toisaalta tietenkään yliluonnollisiin ja uskonnollisiin väitteisiin liittyvältä tuhoavalta ajattelulta ja käyttäytymiseltä ei tule ummistaa silmiään.

Sinänsä arvokasta eksistentialistista näkökulmaa pidemmälle viety on ajatus, että ufologia saattaa tieteenä olla omalta osaltaan hahmottelemassa uudenlaista todellisuuskäsitystä, jossa asia ymmärretään vielä perustavammin: Ihmisen merkitys ei tule vain hänen absoluuttisen tärkeästä subjektiivisesta eheyttävästä ja voimauttavasta merkityksen kokemuksestaan. Sen sijaan ihminen ja koko maailmankaikkeus edustavat tosiasiallisesti äärettömän tietoisuuden aaltoilevaa kangasta. Kenties monet ufokokemukset ovat viitteitä syvästä mysteeristä, johdatuksesta, rakkaudesta ja voimasta, jostakin, jota voi kutsua jumalaksi tai jumaluudeksi. Ehkä ne raottavat perustaltaan elottomaksi materiaaliseksi maailmaksi tulkitusta tilastamme porttia toiseen, todellisempaan tai perimmäiseen valoon. Elementtiin, jossa koko jaottelu subjektiivisen ja objektiivisen välillä paradoksaalisesti ohenee ja katoaa, kvanttifysiikan outouksiin verraten, ja jota asuttaa yhteyden ja merkityksen mystinen rakenne.

Silläkään ei olisi tällaisessa asetelmassa väliä, onko ufohavainto virhetulkinta vai tosi havainto ufosta; kaikki olisi suurta kertomusta, täysi tarkoituksesta, aivan samalla tavoin kuin monenlaiset elämäntapahtumat olisivat viestin tuojia, merkityksellisiä ”sattumia”. Itse asiassa, niinä kertoina, jolloin saan kokea tarkoituksen- ja johdatuksenomaista avautumista, vapautusta ja läsnäoloa, totuus- ja älyllisten kysymysten tuottamat ristiriidat tyyntyvät. Niillä ei enää ole väliä. Vastaus tulee kokonaisemman elämyksen ja taian muodossa, on sen taustalla tarkalleen ottaen mitä tahansa.

Keskiajan tiede, käytännössä kristinuskonnollissävytteinen filosofointi, pohjasi paljolti kreikkalaisen filosofin Aristoteleen (384–322 eaa.) oppeihin. Katsottiin, että Aristoteles on jo esittänyt todellisuudesta suunnilleen kaiken sen, mitä siitä voidaan sanoa. Toistettiin ja järjesteltiin vanhaa.

Renessanssin aikana (1300–1600) syntyi uusi näkemys tieteestä. Suljetun ja liikkumattoman maailmankaikkeuden, jonka huippuna oli Jumala, ja nöyränä, passiivisena katselijana ihminen, tilalle astui ajatus luonnosta selvittämättömien mysteerien maailmana. Ihminen sijoitettiin keskipisteeksi ja eräällä tavoin tiedon mitaksi (humanismi). Katsottiin, että hän saattoi selvittää uusia tietoja sekä muokata todellisuuden ilmiöitä. Uuteen tiedekäsitykseen vaikuttivat esimerkiksi löytöretket ja kirjapainotaito. Renessanssin tiede johti aktiivisessa tiedonetsintäpyrkimyksessään ja humanismissaan modernien naturalististen luonnontieteiden kehitykseen.

Perusidea oli tuolloin kuitenkin esoteerinen: todellisuus, tai luonto, ymmärrettiin eläväksi ja valon tai "tulen" läpäisemäksi. Maailmankaikkeuden eri osien välillä ajateltiin olevan näkymättömiä vastaavuuksia tai yhteyksiä (vrt. astrologia: tähtitaivaan kohteiden ja ihmisen luonteenpiirteiden yhteydet). Samalla oletus transmutaatiosta, ihmisen asteittaisesta valaistumisesta ja pelastumisesta, gnosiksen, henkisen tiedon tai viisauden saavuttamisesta, oli olennainen. Apuna saatettiin käyttää vaikkapa henkiolentoja. Keskeinen väline todellisuuden osien toiminnan käsittämiseksi ja valaistumisessa oli kuitenkin mielikuvitus ja sen kultivointi, kääntyminen sisäänpäin. Tuolloisen esoterian opillisia aineksia olivat esimerkiksi astrologia, alkemia ja hermetismi. Sama ajattelu esiintyy nykyään hiukan eri muotoisena esimerkiksi new agen piirissä.

Nykyiset tieteilijät ja tieteenfilosofit pitävät tyypillisesti sekä renessanssin että aikamme esoteriaa eräänlaisena maagisena, oikeaa tiedettä edeltävänä (esi)ajatteluna. Katsotaan, että niistä puuttuu selkeä ymmärrys aistihavaintojen perustavuudesta ja täsmällisestä päättelystä ajatellen totuudenmukaisen tiedon hankkimista. Saattaisiko kuitenkin olla niin, että elämme uutta renessanssia, jossa esoteerisen näkökulman aines alkaa sittenkin osoittautua jossakin mielessä nykyistä tiedekäsitystä laajemmaksi?

Riippumatta ufologian tieteellisyyden ongelmasta, ufoaiheen yhteydessä esitetyt kysymykset ovat perustavia, filosofisesti olennaisia, ja myös heijastavat aikaamme ja yhteiskuntaamme. Mikä on todellisuuden ja avaruuden perusrakenne? Mistä tulemme? Olemmeko yksin? Millaisia vaikutuksia vieraalla älyllä voisi olla yhteiskuntaamme, kulttuuriimme ja kehitykseemme? Miten suhtautua tieteen ja teknologian kehitykseen? Mikä on ihmisen olemus? Mikä on hyvää moraalia, etiikkaa ja yhteiskuntajärjestystä? Mitä ajatella eri ideologioista ja uskonnoista? Miten tulisi elää, mistä ja miten löytää rakkaus, yhteys toiseen ihmiseen ja luontoon? Voimmeko päästä eroon väkivallasta ja ihmiskunnan tuhoisasta käyttäytymisestä, kuten saastuttamisesta? Mikä on tulevaisuutemme? Yhdistyksemme edustaa tyypillisesti "tavallisten ihmisten" kiinnostusta paitsi tieteellisesti, myös maailmankuvallisesti syvällisiin asioihin.

Lisäksi Suomen Ufotutkijat ry:n ja muiden suomalaisten ufoyhdistysten ja alan toimijoiden tekemä ufokokemusten keruu, selvitys- ja valistustyö on merkittävää. Muiden muassa Suomen Ufotutkijoilla on jo pelkästään kansanperinteen tutkimuksen kannalta oma roolinsa: ilman yhdistystämme suuri osa suomalaista yliluonnollisen kokemuskerrontaa (ufokokemukset) jäisi keräämättä. Keskeisenä suomalaisena ufoyhdistyksenä Suomen Ufotutkijat on tärkeä osa suomalaista historiaa, kulttuuria, sivistystä, rajatietoa ja yhteiskuntaamme rikastavaa vaihtoehtokulttuuria.

Esittelen seuraavassa lyhyesti tähän *Uforaporttiin* kirjoittaneet henkilöt ja heidän artikkeleidensa näkökulmaa esiintymisjärjestyksessä. Artikkelit on valittu ufotutkimuksellista kiinnostavuutta

ja monipuolisuutta ajatellen. Ne eivät ole Suomen Ufotutkijat ry:n mielipiteitä niitä koskevista asioista, vaan kirjoittajiensa kannanottoja.

Uforaportti alkaa kunniakkaan puheenjohtajamme ja kirjan toisen toimittajan, **Anna Greusin**, henkevällä juonnolla, joten hänen esittelynsä löydät edeltä, puheenjohtajan tervehdyksestä. Esipuheen, ufotutkimuksenfilosofisen ja tiedostamattoman autereisia maisemia raottelevan alkusoiton kirjoittaja **Toivo Salonen** on arvostettu, Lapin ainoaksi ammattifilosofiksi (Lapin yliopisto) tituleerattu viisauden rakastaja. Humanistiliitto valitsi hänet vuoden humanistiksi vuonna 2011. Salonen kuuluu suomalaisen tieteellisen ufotutkimuksen perustaviin henkilöihin – ollen tutkija numero 3.

Tätä johdantolukuani seuraa artikkelini Suomen Ufotutkijoiden Ufohavaintotietokannan ilmoituksista. Havaintojen tutkailussa yleinen idea on, että etenen tavanomaisin virhetulkintakohtein selitetyistä havainnoista mahdollisesti todellisiin ufoihin viittaaviin ilmoituksiin, joita olen pyrkinyt analysoimaan tarkasti. Havaintokannan tapausten selvittäminen on itsenäinen kokonaisuus, mutta toimii myös johdantona ja kontekstina artikkelilleni, jossa tarkastelen mielestäni erästä vaikuttavaa, todistusvoimaista ufotapausta.

Greus valaisee Kontakti- ja Piiloluonnollisen tietokannan antia. Piiloluonnollisilla kokemuksilla tarkoitetaan samaa kuin perinteisemmin paranormaaleiksi kutsutuilla kokemuksilla. Esiteltyjen kokemuskertomusten totuudellisuuteen ei oteta artikkelissa niinkään kantaa. Greusin artikkelille on jatkona SUT:n pitkäaikaisen ja tarkasti myös kontaktitapauksiin perehtyneen tutkijan, **Tutkija 166:n**, katsaus yhteyskokemuksista. Hän kuvailee antoisasti kolme erityyppistä tapausta, jotka Greusin artikkelin tavoin avaavat kontakti-ilmiön moninaisuutta.

Seuraavaksi kuvataiteilija (muun muassa Limingan/Oriveden kuvataidekoulu), selvänäkijä, parantaja ja ufokontaktihenkilö **Sari Saarinen**, Inarin noita, kertoo yliluonnollisen kohtaamisistaan elämänsä varrella ja näkemyksistään ihmiselämästä. Hänen tekstissään on inhimillistä syvyyttä ja tietoa. Mielenkiintoinen on esimerkiksi hänen kaksivuorokautinen kokemuksensa helvetistä, jonka symboliikka viittaa vihan ja tuomitsevuuden selättämiseen ja näin henkiseen kasvuun ja uudistumiseen.

Ufosieppauksissa esiintyy toisinaan nöyryyttäviä ja kivuliaita elämyksiä, kun humanoidit ottavat mustilla, hypnoottisilla silmillään siepatun totaaliseen kontrolliinsa, lukien ja jopa halliten siepatun ajatuksia, ja tutkivat siepattua ufossa. Siepattu kokee kauhua ja kidutusta, myös seksuaalista väkivaltaa toimenpiteiden yhteydessä. On kuvattu muun muassa, kuinka siepatun sisäelimiä ja aivoja on poistettu ja muokattu. Siepatun maailmankuva ja identiteetti pirstoutuu, hän kokee jälkioireina voimakasta itse-epäilyä, ahdistusta, pelkoja ja fyysisiä oireita, kuten pahoinvointia. Sieppausten jatkumisen myötä suhde olentoihin muuttuu kuitenkin monesti tasa-arvoisemmaksi. Siepattu saa osakseen opetusta ja syvää myötätuntoa, hänen tietoisuutensa ja käsityksensä todellisuudesta laajenee ja hänellä alkaa ilmetä parapsyykkisiä kykyjä, kuten parantamisen taitoa. Siepatusta kehittyy toisten ulottuvuuksien ja tämän maailman välittäjä ja ihmiskunnan tasapainon rakentaja.

Yhteys samanistiseen initiaatioon on selkeä: henget eristävät vastentahtoisen kokelaan esimerkiksi luolaan ja uudistavat tämän rajuilla toimilla, kuten paloittelemalla ja takomalla. Kokelaasta tulee samaani, hän saa mahtavia kykyjä, parantaa sairauksia ja pitää yllä yhteisön tasapainoa ja suh-

detta yliluonnolliseen. Samoin paitsi jumalan kohtaamiset (vrt. Jeesus puhutteli Paavalia valona ilmentyen Damaskoksen tiellä, jälkioireet ja Paavalin kääntymys) myös matkat helvettiin ja erilaiset tuomiokokemukset on toisinaan kuvattu puhdistaviksi ja henkistä kasvua avaaviksi.

Saarista ei ehkä voi kutsua siepatuksi, mutta kuten usein kontakteissakin, initiaation ja kasvun elementti hänen kokemusmaailmassaan on vahva. Ufokokijoilla on monesti monenlaisia yliluonnollisia kokemuksia, jotka eivät ole selvärajaisesti esimerkiksi kontakteja tai sieppauksia.

Heikki Kulju (ufotutkija nro 20), yhdistyksemme tutkimuspäällikkö, edustaa pitkäaikaisimpia jäseniämme; hän on toiminut ufotutkijana 1970-luvulta lähtien. Kulju esittelee Yhdysvaltain armeijan everstiluutnantin, Philip J. Corson huiman kuuloisia paljastuksia, jotka Corso esittää kirjassaan *The Day After Roswell* (1997). Paljastukset liittyvät kuuluisaan Roswellin ufon maahansyöksyyn ja sen mahdollistamiin huipputeknologioihin.

Roswellin ufotapaus ja -mytologia saivat alkunsa, kun Roswellin lentotukikohdan tiedotusupseerin, luutnantti Walter Hautin antama hätkähdyttävä tieto julkaistiin lehdistössä 8.7.1947. Tiedote kertoi yksiselitteisesti, että ilmavoimat on saanut haltuunsa Roswellin tienoolla maahan rysähtäneen lentävän lautasen (tarkalleen käytettiin sanaa kiekko, flying disc). Jo samana päivänä järjestettiin kuitenkin lehdistötilaisuus, jossa Roswellin prikaatikenraali Roger Ramey selitti, että kyseessä oli erehdys ja että maahan pudonnut kohde oli vain säähavaintopallo, Rawin-luotain.

Tapahtuma jäi selityksen myötä miltei unholaan yli kolmeksikymmeneksi vuodeksi. Sitten ufologit Charles Berlitz ja William L. Moore julkaisivat tutkimustensa (keskeisesti silminnäkijöiden ja tapahtumiin liittyvien henkilöiden haastattelujen) perusteella kirjan nimeltä *The Roswell Incident* vuonna 1981 (suom. *Roswellin lentävän lautasen arvoitus*, 1981). He kumosivat sääpalloselityksen ja esittivät perusteluja, joiden mukaan armeija löysi rikkoutuneen ufon ja maahansyöksyssä kuolleiden humanoidien ruumiita. Myöhemmin kävikin ilmi, että sääpalloselitys todella oli peitetarina. Mielenkiintoista kyllä, tämän jälkeen Yhdysvaltain ilmavoimatkin on muutellut selitystään. Mitä esimerkiksi nämä seikat merkitsevät? Tutkimukset, väittelyt ja spekulaatiot Roswellin tapauksesta jatkuvat. Corson yllä mainittu kirja, jonka sisällön Kulju jännittävästi tiivistää, on yksi merkittävä salaliittoväitteitä pohtimaan haastava julkaisu.

Ufosalaliittoväitteet kuulostavat useimpien suomalaisten korvaan enemmän tai vähemmän epäuskottavilta. Niistä onkin vaikea esittää selkeitä todisteista, sellaisia, joista voitaisiin päätyä yksimielisyyteen. Paljon jää jokaisen oman perehtyneisyyden, käsityksen ja intuition varaan. Kenenkään toisen, kuten jonkin ufologisen auktoriteettihahmon, väitettä ei voi ottaa varauksetta, tarkistamatta, totuutena. Joka tapauksessa, kuten ufologiassa ylipäätään, myös ufosalailuväitteitä ajatellen mieli on pidettävä vastaanottokykyisenä. Jos ufoja on ja hallitus- tai sotilaalliset tahot ovat löytäneet niistä edes osia, saati niillä matkaavia olentoja, salailua on ilman muuta täytynyt tapahtua – kysymys kuuluu tällöin millaista ja missä mittakaavassa. Salaliittoväitteiden kohdalla on kuitenkin oltava myös hyvin kriittinen ja muistettava terve järki. Ne voivat lisäksi tuottaa ahdistusta, jos ne alkavat kovasti täyttää ihmisen mieltä. Jos näin tapahtuu, tämä on laitettava merkille ja kiinnitettävä huomiota omaan hyvinvointiin ja arkielämäänsä.

Olli Pajula, biologi, tähtitieteen harrastaja, ufotutkija ja Suomen eksopolitiikan edustaja tarkastelee eksopolitiikan, vieraan älyn läsnäolon ja sen tutkimuksen näkökulmasta Maan ja ihmiskunnan

tilaa, sekä mahdollisuutta totuuteen ja positiivisuuteen perustuvaan yhteiskunnalliseen muutokseen. Pajula hahmottaa selkeästi ja kiehtovasti eksopolitiikan keskeisiä tavoitteita ja kysymyksiä ajatellen esimerkiksi tieteen kehitystä ja henkisyyden ilmenemistä.

Kirjailija ja kuvataiteilija **Hannamari Mäkelä** esittelee Englannissa, Devizesissa kesällä 2015 pidettyä peltokuviokonferenssia (konferenssi on jokavuotinen), siellä esitelmöineiden alan keskeisten tutkijoiden näkemyksiä ja tutkimustuloksia. Mäkelä osallistui konferenssiin, joten hänen inspiroiva artikkelinsa perustuu ansiokkaasti ensikäden tietoon tuosta ilmeisen vaikuttavasta tapahtumasta. Peltokuvioilmiö on monitasoinen ja monitulkintainen, mutta esitelmöitsijöiden mukaan kyse on viime kädessä voimakkaasti ihmisen tietoisuuteen ja sen kehittymiseen liittyvästä ilmiöstä.

Anni Salminen on Ghost Investigations Finland -ryhmän perustajajäsen ja toinen päätutkija. Ryhmä tutkii Suomessa selittämättömiä, kummitteluun liittyviä ilmiöitä käyttäen apuna teknisiä laitteita. Salminen kertoo ytimekkäässä artikkelissaan kummitustutkimuksen historiasta ja metodeista sekä pohtii ufo- ja kummitustutkimuksen yhteyksiä. Molemmat tutkimusalueet käsittelevät kiistanalaisia ilmiöitä, joiden tutkimus on hankalaa, mutta tärkeää. Kuten Salminen tuo osuvasti esille, myös kummitustutkimuksessa, samoin kuin olennaisesti muissakin rajatieteissä, on kyse tietoisuuden luonteesta. Jatkuuko ihmisen tietoisuus kuoleman jälkeen, ja miten?

Kirsi Hänninen on folkloristi, Ph. D. The Ohio State Universitysta (valmistui 2010, väitöskirja: *The Construction of Self in Finnish First-Person Supernatural Encounter Narratives*). Hänninen on tutkinut yliluonnollisia kokemuksia ja perehtynyt myös ufokontakteihin; esimerkiksi hänen vuonna 2002 valmistunut mainio pro gradu -työnsä käsitteli ufokontakteja. Hänninen esittelee artikkelissaan folkloristista lähestymistapaa ufoilmiöön. Hän toteaa folkloristin tarkastelevan tavallisten ihmisten ilmaisukulttuureja, niiden heijastamia merkityksiä ja arvoja sekä ihmisten vastauksia elämän suuriin kysymyksiin. Näin ollen myös ufokokemukset ja ufologia ovat Hännisen mukaan folkloristiikan tutkimuskohteita, osana yliluonnollisen kohtaamisen perinteitä. Hän huomauttaa, etteivät folkloristit yleensä tutki ufoilmiöiden todellisuutta sinänsä, mutta voivat analyyseillään esimerkiksi avata kokijoiden, ufologien ja skeptikoiden väitteiden ja perusteiden rakennetta.

Luonnontieteellislähtöisen ufotutkimuksen ja ufoaineistoja tarkastelevan kulttuuritieteen suhde on kiinnostava. Inhimillisen, mutkikkaan, luovan ja vaihtelevan merkitystason aineistonsa vuoksi kulttuuritieteen teoreettisuus on tyypillisesti "heikkoa". Vahvaa teoreettisuutta on vaikea tuottaa; tutkimus on ainakin toistaiseksi keskeisesti laadullista, ja täten selitysvoimaltaan "kevyttä". Se ei kuitenkaan ole huonoa, jos sitä tehdään hyvin.

Laadullinen, kvalitatiivinen tutkimus on kuvailevaa, tulkinnallista ja merkityksiä hahmottavaa. Yleensä se olettaa, yleistää ja esittää ilmiöistä moninaisia piirteitä, taipumuksia tai trendejä, ei laskennallisia todennäköisyyksiä, saati välttämättömiä kausaliteetteja. Kokemuksia ja käsityksiä subjektiivisina mielen tuotteina selittämään pyrkivät kulttuuritieteelliset näkökulmat, jos sellaisia esitetään (eikä vain kuvata ja tehdä ymmärrettäväksi, "käännetä", kokemuksia ja niiden merkityksiä) pätevät kyllä niihin sovittuviin aineistoihin. Tyypillisesti kuitenkin liikkumavaraisin tulkintasäännöin tai rajatusti ja osittain. Esimerkiksi ufokokemusten tarkastelu uskonnollisena alueena ei tarkoita, etteikö olisi muista syistä, kuten huijaamisesta, psykiatrisista tekijöistä tai todellisista ufoista johtuvia ufokokemuksia. Tai etteikö ufoilmoituksia voisi määrittää ja tutkia vaikkapa poliittisina ilmiöinä.

Kulttuuritieteellinen ufoaiheinen tietous ei suoraan haasta tai tue yksittäisen ufoilmoituksen luonnontieteellislähtöistä, totuuskysymykseen vahvemmin tai suoraan pureutuvaa analyysiä. Kulttuuritiede lisää kuitenkin tietoa, sivuten myös psykologian kenttää, niin, että se voi antaa aineksia yksittäisenkin tapausten pohdintaan. Lisäksi se auttaa kriittisen ja jäsennellyn kokonaiskuvan hahmottamisessa sekä itseymmärryksessä.

Hännisen jälkeen Greus kertoo selkeään ja elävään tyyliinsä Suomen Ufotutkijoiden elokuussa 2015 järjestetystä kansainvälisestä seminaarista Tallinnan-laivalla. Sitten arkkitehti ja kirjailija **Tapani Koivula**, Kuljun ja Pajulan ohella suomalaisen ufotutkimuksen konkareita (tutkija nro 19), kynäilee rikkaasti maamme ja kansainvälisenkin ufologian tapahtumista vuosien varrella. Viimeisenä Koivula kirjoittaa vielä ystävästään ja suomalaisen ufotradition mahtimiehestä, Tapani Kuninkaasta (1945–2009). Suomen Ufotutkijat ry on perustajansa Tapani Kuninkaan virittämänä ollut yksi tärkeimmistä rajatiedon järjestöistämme. Tapani, ja hänen leskensä Arja Kuningas, ovat sekä suomalaisen(kin) tieteen edelläkävijöitä että Tarkoituksen tien viitoittajia.

SUT RY:N UFOHAVAINTOTIETOKANNAN ILMOITUKSET 375-850

Jaakko Närvä

Ilmoitukset luokitellaan tietokannoissamme kolmeen kategoriaan: ufohavaintoihin, kontakteihin ja niin sanotuista piiloluonnollisista (paranormaaleista) ilmiöistä kertoviin raportteihin. Tässä artikkelissa esittelen Ufohavaintotietokannan ilmoituksia, jotka on ilmoitettu ajalla 3.1.2011–7.4.2013, eli kahden vuoden ja reilun kolmen kuukauden aikana. Tarkasteltu aineisto sisältää ilmoitukset 375–850 (476 havaintoa). Jatkan siitä, mihin edellisessä eli *Uforaportti 21* -kirjassa jäätiin, siis havainnosta 375. Tämän kirjan tekoa aloiteltaessa tarkoitus oli käsitellä noin tuhat havaintoraporttia; kaikki ilmoitukset numerosta 375 vuoden 2015 viimeiseen ilmoitukseen. Koska urakka niiden lukemisineen, erilaisine valikointeineen, referoimisineen ja analysoimisineen osoittautui melkoiseksi, mukaan oli otettava vain osa. Tämän vuoksi esiteltävät ilmoitukset sijoittuvat mainitulle ajanjaksolle. Uusimman aineiston puuttuminen tästä kirjasta johtuu jo aikaisempiin *Uforaportteihin* mukaan mahtumattomista ilmoituksista, sekä edellisen ja tämän raporttikirjan välisestä useampivuotisesta julkaisutauosta ja sen aikana tietokantaan kertyneiden ilmoitusten määrästä.

Ufohavaintotietokanta on tarkoitettu havaitsijoiden puolesta ufoiksi ja humanoideiksi katsotuille tai epäillyille taivaalla ja maan pinnan läheisyydessä nähdyille kohteille (tosin sieltä löytyy joitakin ilmoituksia myös sisätiloissa koetuista ufoilmiöiksi tulkituista tapahtumista). Ufo voidaan määritellä havainnoissa esiintyväksi ihmeelliseksi tai paranormaaliksi lentolaitteeksi. Esimerkiksi mikään tuntematonkaan valoilmiö ei sellaisenaan vastaa ufon käsitettä, käsitteen ufologisesti ja populaaristi ymmärrettyä perusmerkitystä. Jotkin oudot, älyllisiltä vaikuttavat valopallot voidaan tietysti tulkita ufoiksi, jotka loistavat hyvin kirkasta valoa, tai jotka havaitaan valoina yötaivasta vasten. Havainnoissa esiintyminen ei tarkoita, että ufot olisivat välttämättä todellisia, vaan etteivät ne ole ainoastaan vaikkapa tarkoituksellisen fiktion sisältöä (kuten *Star Trekin* tähtialus Enterprise). Skeptikoidenkin mielestä ufoista on toki havaintokokemuksia – kuitenkin lopulta vain tavalla tai toisella subjektiivisia, ei objektiivisia. Jos taas esimerkiksi jokin piiloutuva taho näyttäytyy aivan kuin ihmeellisinä lentolaitteina tai esittää sellaisia, ufoja ei sanan varsinaisessa merkityksessä ole, mutta jonkinlainen ufomainen, mahdollisesti paranormaali ilmiö kylläkin. Määritelmä antaa käsitteen osuvan merkityksen, se ei ota kantaa totuuskysymyksiin. Paranormaali on jotakin, joka periaatteessa, toteutuessaan vaatii hyvin suuria muutoksia fysiikan nykyiseen käsitteistöön; käytännössä viitataan sellaisiin ilmiöihin kuten telepatia ja psykokinesia. Humanoidi on tässä yhteydessä

outo ihmisen kaltainen, tavallisesti vähän yli metrin mittainen olento, joka havaintojen perusteella liittyy ufoihin.

Valtaosassa ufoilmoituksista esitetään jokin visuaalisesti, silmin havaittu kohde (ei esimerkiksi vain kuuloaistimusta). Tällaiset ilmoitetut kohteet voidaan raporttiaineistosta ja maantieteellisestä alueesta riippumatta tiivistää kahteen olennaiseen luokkaan: eri muotoisina ja värisinä, kirkkaudeltaan vaihtelevina, sekä laitemaisina kuvailtuihin ilmiöihin. Tavallisesti esitetään jonkinlainen valoilmiö, useimmiten taivaallinen "valopallo" tai kaksiulotteisena havaittu pyöreähkö piste, tai vain valoksi kutsuttu kohde. Laitemaiset ilmiöt kuvataan hyvin tyypillisesti pallomaisiksi, soikeahkoiksi tai kiekkomaisiksi. Yleensä ne mielletään halkaisijaltaan useiden metrien tai muutamien kymmenien metrien kokoluokan miehitetyiksi aluksiksi. Silloin tällöin ufoilmoituksissa kerrotaan myös erilaisista pienikokoisista, lähinnä vain joidenkin kymmenien senttimetrien luokkaa olevista laitteista, joita kuvaillaan siten, että mieleen tulee jonkinlainen kauko-ohjattu lentolaite.

Voidaan puhua tavalla tai toisella epätosiksi todetuista (pääosin virhetulkintoja) ja toisaalta arvoituksellisiksi jääneistä ufohavainnoista tai -ilmoituksista. Jälkimmäiset ovat asiallisesti ja virallisestikin tutkittuja tapauksia, joita on vaikea selittää mitenkään tavanomaisin hypoteesein, vaikka tiedot katsotaan riittäviksi. Ne vaikuttavat aidosti arvoituksellisilta, viitaten todellisiin ufoihin. Vaikeasti selitettäviä tapauksia voidaan kutsua vähintäänkin kiistanalaisiksi, ellei todella arvoituksellisiksi; onhan ufoilmoituksia tarkastelleita skeptikoita, jotka olettavat kaikkien ufohavaintojen selittyvän viime kädessä tunnetuin ilmiöin. Mielestäni ne ovat kuitenkin niin hankalasti tavallisin hypoteesein selitettävissä, että käytän termiä arvoituksellinen. Havaintokohteen kuvaaminen laitemaiseksi ja kiekkomaiseksi korostuu arvoituksellisissa ilmoituksissa, varsinkin lähituntumaraporteissa (lähituntumista edempänä), ilmeisesti koska niissä tosiaan kuvaillaan aitoa ufoilmiötä.

Alla olevan esitykseni Ufohavaintotietokannan aineistosta olen rakentanut seuraavasti: Olen haarukoinut ilmoitusmassasta edustavan otoksen, kaikkineen 72 havaintoa. Näin voin esittää tiiviissä muodossa esimerkiksi havainnoissa tapahtuvaa toistuvuutta, säännönmukaisuutta. Kaikkien melkein viidensadan tapauksen luettelomainen esittely olisi ollut turhaa, lopputulos olisi ollut tylsä ja tämä kirja olisi paisunut liiaksi. Tarkastelen ensin visuaalisia, näköaistiin perustuvia ufo-virhetulkintoja. Tämän jälkeen esittelen poikkeavampia tapauksia. Tällaisia ovat epätyypilliset silmin havaitut kohteet sekä tietokantaan ilmoitetut elämykset ja ilmiöt, joihin ei liity näköhavaintoa ufoksi epäillystä kohteesta. Viimeisenä tutkailen Ufohavaintotietokannan tapauksia tarkastelleiden tutkijoiden, sekä oman arvioni mukaan aineiston parhaita ufoehdokkaita.

Virhetulkintojen kuvailut voivat vaihdella suuresti. Syynä on ilmoituksiin sisältyvien virhetulkintakohteiden valtava määrä. Määrä johtuu siitä, että moninaisten, joskin suhteellisen muuttumattomina pysyvien luonnonilmiöiden lisäksi ihminen kekseliäisyydessään lähettää taivaalle ja maan pinnan läheisyyteen kaikenlaisia kohteita. Niitä keksitään lisää jatkuvasti. Keskeinen tekijä ovat myös havaintojen vääristymiä ja puutteita (illuusioita) tuottavat huonot havainto-olosuhteet sekä niihin yhdistyvät havaintopsykologiset ja -fysiologiset seikat. Ufohavainnot ovat yleensä yö- tai pimeän/hämärän aikaisia. Tyypillisiä ufohavaintoja aiheuttavia virhetulkintakohteita ovat esimerkiksi lentokoneiden valot, kirkkaat planeetat ja tähdet sekä meteorit. Ilmoittajien kuvailut seurailevat sitä miltä virhetulkintakohteet, usein pimeän tai hämärän aikana näennäisesti, paljaalle silmälle, näyttävät. Näin ollen ufo-virhetulkinnat voidaan jakaa ilmoittajien tekemiltä kuvailuiltaan alla listattuihin tyyppeihin:

- pistemäinen, tähtimäinen – vertaaminen tähteen
- useampi valopiste; pisteistä muodostuva kehä tai muodostelma; epämääräinen tai vaikkapa tähtikuviomainen
- pyöreä, pallomainen
- soikea, lieriömäinen tai linssimäinen, kiekkomainen
- kolmiomainen, kartiomainen
- pitkänomainen, kuten ns. sikari, ohjus, luoti, sylinteri, viiva, suorakulmio
- ristimäinen, lentokonemainen, siivekäs, tai kuin T-kirjain
- kaarimainen, kuten ns. bumerangi, makkara, banaani tai sirppi
- pilvimäinen kohde, suorastaan pilvi, tai usvan ympäröimä kohde, usein valoisa
- neliömäinen, laattamainen, laatikkomainen
- leimahdusmainen tai liekkimäinen valo
- hahmoton loiste tai valoisuus
- pelkät (ilman ufoa) valokiilat, -säteet tai -pylväät
- pelkät jäljet, vaikutukset, äänet, hajut, tuntemukset jne. ilman näköhavaintoa oletetusta ufosta
- erikoiset, yksittäiset tapaukset, jotka eivät mene edellisiin tyyppeihin.

Havaintojen esittelyssäni kategorisoin visuaaliset ufo-virhetulkinnat yksinkertaisemmin, soveltaen yhdysvaltalaisen tähtitieteilijän ja merkittävän ufotutkijan J. Allen Hynekin kuuluisaa luokitusta. Hynek esitti luokituksensa tärkeimmässä, vuonna 1972 julkaistussa ufokirjassaan *The UFO Experience* (*Ufot – toden rajamailla*, 1973, suom. Arto Häilä & Kalevi Pusa). Hän puhuu yö- tai pimeän aikana havaituista yövaloista, päivänvalossa nähdyistä päiväkiekoista, toisiaan tukevista tutka- ja näköhavainnoista ja lähituntumista. Lähituntuman Hynek määritteli kokemukseksi, jossa ufo nähdään melko isona (ei vain pistemäisenä) ja varsin yksityiskohtaisesti, yleensä 150 etäisyydeltä tai lähempää. Hynek jakaa lähituntumat kolmeen kategoriaan: ensimmäisen, toisen ja kolmannen asteen lähituntumiin. Ensimmäisen asteen lähituntumassa ufo nähdään lähietäisyydeltä. Toinen aste tarkoittaa, että havaintoon sisältyy erilaisia ufon läsnäoloon ja toimintaan liittyviä fyysisiä vaikutuksia havaitsijoihin ja/tai ympäristöön, kuten kasvillisuuteen tai auton laitteisiin, ja/tai eläinten reaktioita. Kolmannen asteen lähituntuma sisältää havainnon humanoidista tai useammasta sellaisesta ufon liepeillä tai sisällä, vaikkapa ufon oviaukosta nähtynä.

Hynek tarkoitti luokituksensa arvoituksellisille, todellisiin ufoilmiöihin viittaaville ilmoituksille, mutta se soveltuu myös virhetulkintojen jäsentelyyn (ks. Hendry 179, 1–159). Sovellettaessa luokitusta virhetulkintoihin on kuitenkin osuvampaa puhua päiväkiekkojen sijaan päiväkohteista, koska virhetulkintakohteet ja niiden kuvaukset ovat monenlaisia (eivät vain kiekkomaisia). Edelleen, en hyödynnä Hynekin tutka-näköhavaintoluokkaa; tällaisia tapauksia ei virhetulkinta-aineistossani ollut. En myöskään sovella kaikkia kolmea lähituntumakategoriaa. Jaottelu kolmeen eri luokkaan osoittautui aineistoni virhetulkintojen kuvailun kannalta turhan mutkikkaaksi. Aineistoni lähituntumailmoitukset olivat esimerkiksi kohtuullisen harvalukuisia ja melko samanlaisia: raportteja pieninä nähdyistä kaukaisista taivaallisista kohteista, jotka miellettiin lähietäisyydelle, osin joidenkin oletettujen vaikutusten höystäminä.

Käyn mainitut kategoriat, kuten yövalot, läpi virhetulkintojen aiheuttajien näkökulmasta. Aloitan tyypillisimmistä, kuten yöllisistä lentokoneista/helikoptereista ja tähtitaivaan kohteista. Loppua kohden etenen yksittäisempiin tai harvinaisempiin tavanomaisiin selityksiin. Niin ikään esimerkiksi lentokoneiden aiheuttamista yöllisistä ilmoituksista katson ensin tapauksia, jotka tässä kategoriassa näyttävät olevan tavanomaisimpia, eli aloitan lentokoneiden valoista (sitten tulevat omasuojaheitteiden, käytännössä soihtujen, ja tiivistysvanojen aiheuttamat havainnot). En siis esittele havaintoja tietokannan numerojärjestyksessä, vaan yllä todettuun tyyliin temaattisesti.

Olen muokannut esitykseni mainitussa suhteessa suurpiirteisesti, minulle syntyneen näkemyksen mukaan. Selitysten tarkka laskeminen kussakin kategoriassa ja niiden osa-alueissa olisi ollut jokseenkin hyödytöntä puuhaa. Tavallisimpien aiheuttajien luonne voi vaihdella jonkin verran aineiston, ajan ja maantieteellisten alueiden sekä kuhunkin kerättyyn aineistoon kohdistetun selittämisen määrän mukaan. Tutkijoiden tulkinnat saattavat myös jonkin verran vaihdella. Toinen voi pitää havaintoa meteorin, toinen taas lentokoneen aiheuttama, kolmas ehkäpä todellisena ufona. Eri selitysten määrä eri aineistoissa ei siis ole vakio. Toisaalta taas tiedetään, kuten aineistonikin selvästi osoittaa, että esimerkiksi lentokoneet ja niihin liittyvä toiminta, tähtitaivaan kohteet, satelliitit ja meteorit ovat, toistaiseksi, yleisimpiä virhetulkintojen aiheuttajia. Tällaiset kuuluvat siis ensimmäisinä esiteltäviin.

Kuten edellisestä jo on huomattavissa, esittelen virhetulkintoihin perustuvista yövaloista, päiväkohteista ja lähituntumista mainitulla tyylillä vain tutkittuja tapauksia, joiden yhteydessä havainnoille on annettu jonkin tutkijan toimesta selitys. Suurimmalle osalle aineistoni kyseisenlaisista havainnoista on esitetty selitys. Olen valinnut tällaisen lähestymistavan, koska tutkittuja (virhe) havaintoja kategorisoimalla voin samalla systemaattisesti informoida lukijaa virhetulkintojen taustalla olevista ilmiöistä. Lisäksi on pääteltävissä, ettei tutkimatta jääneiden virhetulkintojen sisältö yleisesti ottaen poikkea tutkituista, joten lähestymistapa ottaa kylläisesti huomioon virhetulkintojen monimuotoisuuden.

Epätosista ufohavainnoista esimerkiksi pilantekoon, hallusinaatioihin ja psykiatrisiin tekijöihin perustuvia ilmoituksia en käsittele. Kepposiksi arvioituja ilmoituksia on aineistossani ja koko Ufohavaintotietokannassa hyvin vähän. Erikoiset psykologiset ja psykiatriset ilmiöt ovat ufohavainnoissa harvinainen selitys, eikä ufoilmoitusten tutkijoilla yleensä ole pätevyyttä antaa psykiatrisia selityksiä. Tai useinkaan edes halua arvella tällaisia niiden arkaluontoisuuden vuoksi. Valtaosa epätosista (ja ylipäätään kaikista) ufohavainnoista on virhetulkintoja, joten niiden käsittely antaa subjektiivisista ufoilmoituksista hyvän kuvan.

Tutkijoiden selityksiä, jotka esitetään Ufohavaintotietokannan Tutkijakommentit-osiossa, en referoi perusteluineen. Kerron vain lyhyesti tarkastelujen loppupäätelmät. Teen näin, koska yleisesti ottaen en näe selitysten perusteluissa olennaisia ongelmia; selitykset ovat useimmiten melko ilmeisiä. Lukija voi myös halutessaan mennä tietokantaan katsomaan perustelut. Ilmoituksia ja niiden analyysejä pääsee jokainen lukemaan tietokannasta vapaasti (julkisesta kannasta puuttuvat tietysti havaitsijoiden henkilötiedot, elleivät he ole antaneet lupaa julkaista niitä). Tutkijat, jotka ovat referoituja tapauksia tarkastelleet ja antaneet niille selityksiä, identifioin nimen ja/tai tutkijanumeron perusteella, seuraten sitä miten identifiointi on Ufohavaintotietokannassa ilmaistu. Tutkijakommentit-osion lisäksi tietokannassa on Muut kommentit -osio, jossa kuka tahansa voi

esittää näkemyksensä. Niitä tuon esille, jos olen katsonut tarpeelliseksi. Joissakin tapauksissa esitän myös omia kommenttejani tapausten yhteydessä.

Poikkeavampien tapausten esittely on yleisempää kuin visuaalisten virhetulkintojen tarkastelu. En luettele tapausten kaikkia tietoja, vaan kerron kunkin ilmoituksen numeron, jolloin lukija voi käydä katsomassa häntä kiinnostavan havainnon. Kyseisenlaisille tapauksille ei useinkaan ole annettu selityksiä enkä itsekään ole niitä erikseen alkanut pohtia.

Sekä yövalojen, päiväkohteiden, lähituntumien että poikkeavien tapausten esittelyt ovat siis referointeja, eivät suoria lainauksia Ufohavaintotietokannasta. Referointi on tässä sujuva ja vähemmän tilaa vievä ilmaisutapa. Olen säilyttänyt referoinneissa tiiviissä muodossa kunkin havaintotapauksen olennaiset piirteet niin, että niiden kuvaukset ovat totuudenmukaisia.

Aineiston parhaita ufoehdokkaita koskevat ilmoitukset on suurimmaksi osaksi raportoitu lähituntumina; mainitsen kunkin tapauksen kohdalla mitä Hynekin luokkaa ne edustavat. Lainaan ilmoitukset kokonaisina ja kommentoin jokaista tapausta sekä sen tutkija-analyysiä (jos sellainen on esitetty) erikseen. Tällä tavoin haluan varmistaa, että lukijalle muodostuu näistä tapauksista mahdollisimman tarkka käsitys. On todettava, että käsitellyssä havaintoaineistossa ei arvioni mukaan ole valitettavasti ainuttakaan eittämättömän lujaa, vahvasti todelliseen ufoon viittaavaa tapausta. Tästä voidaan toki olla toista mieltä. Jokainen voi tehdä oman arvionsa pohtimalla tapauksia, joko seuraavilta sivuilta tai menemällä Ufohavaintotietokantaan. Tämän *Uforaportti*-kirjan seuraavassa artikkelissani "Ufotodisteena vaikuttava tapaus" analysoin vertailun vuoksi erään mielestäni todistusaineistona vaikuttavan ruotsalaisen ufohavainnon. Hyvän kuvan saamiseksi helposti selittyvien, haasteellisempien, ja arvoitukselliston tapausten eroista kannattaa vertailla virhetulkintojen tarkasteluani, parhaimpien tapausten analyysiä ja viimeksi mainitun artikkelini sisältöä.

Yllä todettu ei tarkoita, että parhaat, tai tietokannan tutkimattomat tapaukset olisivat kaikki välttämättä tavalla tai toisella virheellisiä – saati tympeitä ja merkityksettömiä (ks. Johdanto). Tai, että kaikki selvitetytkään havainnot olisivat tällaisia. Ensiksi, tutkimuksessa voi aina sattua virheitä. Toiseksi, olosuhteiden, kuten pitkän havaintoetäisyyden vuoksi heikko, tai ilmoituksen puutteellisuuden vuoksi huono kuvaus voi periaatteessa sisältää todellisen ufon, kuten tietysti tutkimatonkin tapaus. Kyse on nyt vain siitä, mitä ilmoituksia voidaan mahdollisimman perustellusti ja kouriintuntuvasti pitää objektiivisessa mielessä *todistusvoimaisina*, ja mitä ei. Valitettavasti todella hyvät ilmoitukset esimerkiksi yksityis- ja riittävine vertailukohtineen ja vaikkapa instrumenttihavaintoineen yhdessä syvällisen ja monipuolisen tapaustutkimuksen kanssa ovat harvinainen herkku. Syitä tähän ovat ufotutkimuksen haasteellisuus, sen niukka rahoitus, harrastusluonteisuus ja tieteellisiin tutkimuksiin tarvittavan välineistön puutteet.

Yövalot

Yövalot on esiteltävistä virhetulkintakategorioista suurin. Käyn seuraavassa läpi 25 esimerkkitapausta. Kyseiset ilmoitukset kuvastavat mielestäni hyvin yövaloja ja niiden selityksiä, sekä aineistoni osalta että ylipäätään.

Lentokoneet, niiden aiheuttamat ilmiöt, ja helikopterit

Havainto 495
Hämeenlinna, Jukola, Laurinkujan ja Aleksis Kiven kadun risteys
31.7.2011 klo 13.15, kesto 30 s – 1 min (ilmoitettu 1.8.2011)

Olleessaan lenkillä koiran kanssa Tuomo Rajala (antanut luvan nimensä julkaisemiseen) näki taivaalla kirkkaan liikkuvan valon, joka muutti pariin otteeseen suuntaansa ja katosi kaartaen ja himmentyen.

Tutkijan (B. Borg) selitys: oletettavasti lentokoneen laskeutumisvalot.

Havainto 395
Kajaani, Paltaniemi
16.2.2011 klo 20.50–21.20, kesto 30 min (ilmoitettu 17.02.2011)

Henkilö näki ajaessaan autolla kohti Paltaniemen venesatamaa, ja sitten auton pysäytettyään, taivaalla useita peräjälkeen epätasaisin väliajoin syttyviä ja sammuvia kirkkaita oransseja valopalloja, jotka loistivat aina hetken paikallaan (länsi/luode).

Tutkijan (B. Borg ja tutkija nro 88) selitys: Hornetien omasuojaheitteet/valosoihdut (Kuopion–Rovaniemen alueella suoritettu yölentoharjoitus).

Havainto 838
Kotka, Hovinsaari
25.3.2013 klo 2.07, kesto 6–7 s (ilmoitettu 28.3.2013)

Havaitsija näki parvekkeella tupakalla ollessaan taivaalla idän suunnalla hyvin kirkkaan, appelsiinin kokoiseksi kuvailemansa valopisteen. Se liikkui hitaasti itään noin neljän sekunnin ajan ja ampaisi sitten valtavaa vauhtia samaan suuntaa ja avaruuteen, häviten näkyvistä kahdessa, kolmessa sekunnissa.

Tutkijan (B. Borg ja hänen venäläinen kollegansa) selitys: uudenlaiset, kauan ilmassa pysyvät soihdut (Venäjän ilmavoimien harjoitukset Laatokan yllä).

Havainto 391
Tornio, Kantojärvi
11.1.2011 noin klo 15, kesto 10 min (ilmoitettu 5.2.2011)

Havaitsija ulkoili kotipihalla lastensa kanssa, jolloin 2-vuotias poikansa osoitti taivaalle. Siellä liikkui hyvin hitaasti äänetön, oranssinkeltainen, kuin viljan jyvän muotoinen valopallo, kahdella pyrstöllä varustettuna, hieman viistosti alaspäin, kadoten sitten puiden latvojen taakse. Havaitsija otti kohteesta neljä kuvaa. Hän koki voimakasta pelkoa, olettaen kohteen iskeytyvän maahan.

Tutkijan (B. Borg) selitys: niin sanottu joulukuuilmiö eli korkealle lentäneen lentokoneen tiivistysvana, jota matalalla olevan auringon valo valaisee värjäten vanan kirkkaan keltaiseksi tai jopa punaiseksi.

Havainto 391: "joulukuuilmiö".

Tähtitaivaan kohteet

Havainto 441
Karjalohja, Lönnhammar
19.4.2011 klo 22.40, kesto yli 2 tuntia (ilmoitettu 20.4.2011)

Sammuttaessaan valoja olohuoneestaan, havaitsija kiinnitti huomiota (ikkunan läpi tarkastellen) "sykkivään" tähteen, joka hänen mukaansa näytti vaihtavan oudosti säteilyvoimakkuutta. Kiikareilla katsoen kohteessa näkyi eri värisiä, paikallaan pysyviä ja vilkkuvia valoja: vihertävää, sinistä ja oranssia. Se vaikutti pyörivän akselinsa ympäri; kohteesta lähtevä valonsäde näkyi välillä sen toisella ja välillä toisella puolella, kuin valopiikkinä. Kohde loisti tasaisesti. Toisinaan se vaikutti kolmion muotoiselta. Havaitsija kutsui miesystävänsä katsomaan ja he hämmästelivät kohdetta yhdessä. Havaitsija kävi myös ulkona, jolloin kohde näkyi samalla tavoin. Yläkerran makuuhuoneen ikkunasta havaitsija näki vielä toisen saman tyyppisen "tähden".

Kommenttini: B. Borg toi esille sopivilla havaintosuunnilla olleet Saturnuksen ja Capellan, mutta havaitsija kertoi, ettei enää seuraavana kirkkaana yönä nähnyt katsomiaan outoja kohteita, ainoastaan "tavalliset planeetat ja tähdet". Havaintokuvauksen perusteella epäilen havaintokohteita kuitenkin tähtitaivaan kohteiksi: muun muassa pitkä havaintoaika, vaikutelma kohteen paikallaan olemisesta, välillä kolmiomaiselta näyttäminen, säteet sekä kiikarilla katsoen eri värein välkkyminen. Tähtitaivaan kohteiden kaukaisuuden ja ilmakehän vaikutuksen vuoksi niiden luonne ei välttämättä selviä kiikarilla katsoen, vaan ne saattavat näyttää entistä oudommilta.

Havainto 718
Oulu, Toppilan rantapuisto/Meri-Toppila
29.8.2012 klo 2.12–3.30, kesto kellosta katsottuna 78 min (ilmoitettu 29.8.2012)

Ollessaan kävelyllä, havaitsija näki taivaalla idän ja koillisen suunnalla hyvin kirkkaan, tähtiä isomman kellertävä valon, jossa näkyi sakaroita. Se pysyi sunnilleen paikallaan, mutta välillä katosi, välillä himmeni näkyen punaisempana, liikuskeli ehkä hieman ja liikkui hyvin hitaasti lähistön kerrostaloille. Lopulta havaitsija kyllästyi ja meni nukkumaan.

Tutkijan (B. Borg) selitys: Venus.

Kommenttini: Tähtitaivaan kohteet kuvataan tyypillisesti sellaisina kuin näkyvät taivaalla eli paljolti valopistemäisinä, mutta ne voivat näyttää joskus melko oudoilta. Tarkkailin kerran Venusta, ja näky muotoutui varsin vaikuttavaksi ilmakehän ja silmieni tahattomien liikkeiden aiheuttamana. Venus näytti erikoiselta, melko ison tuntuiselta, soikealta, kirkkaalta kohteelta. Se vaikutti liikuskelevan hieman ja kerran se jopa jakautui ehkä pariksi sekunniksi kahtia (ilmakehän vaikutus vaiko silmien). Venuksen "yläpinnalla" alkoi näkyä liikettä, kuin siellä olisi liikkunut jonkinlaisia hahmoja (illuusio ylöspäin osoittavista lyhyistä säteistä). Kumma kyllä, näin myös aivan kuin jonkinlaisia ikkunoita Venuksen pinnassa, olettaakseni ilmakehän väreilyn myötä.

Havainto 573
Kemi, Kivikangas, omakotitalon piha
18.9.2011 klo 22.50–23.54, kesto kellosta katsottuna 64 min (ilmoitettu 29.11.2011)

Esko Ojala (lupa nimen julkaisemiseen) näki takkahuoneen ikkunasta taivaalla, länsi-lounaassa, kirkkaan isolta vaikuttavan kohteen, jossa oli selvärajaisia mustia ikkunoita kirkkaine valoineen, ja "valonheittimessä" myös kirkas valo. Välillä kohde pieneni ja himmeni. Havainnoinnin lopulla kohde näkyi pienempänä ja himmeämpänä.

Tutkijan (B. Borg) selitys: Jupiter tai Kuu.

Kommenttini: Borgin mukaan molemmat olivat idässä havainnon aikana. Havaitsija on kuitenkin ilmoittanut kohteen olleen länsi-lounaassa. Lienee tapahtunut vain lipsahdus ilmansuunnan esityksessä (Jupiter ja Kuu molemmat lännen suunnalla).

Havainto 824
Lohja, Turun moottoritie
13.3.2013 klo 18.20, kesto 15 min (ilmoitettu 14.3.2013)

Kaksi henkilöä näki liikkuvasta autosta, auringonlaskun aikana, kolme viivamaista kirkasta "valopistettä" länsitaivaalla, suunnilleen pystysuorassa linjassa toisiinsa nähden.

Tutkijan (B. Borg) selitys: osin pilven peittämä kuunsirppi.

Satelliitit

Havainto 542
Porin keskusta
3.10.2011 klo 21.16, kesto 2 min (ilmoitettu 3.10.2011)

Ilmoittaja ihaili tähtitaivasta pihalla tupakkaa poltellen, jolloin hän havaitsi eteläisellä taivaalla, "satelliittien korkeudella" pienen tasaista vauhtia etenevän pyöreän valon, joka vaihteli väriä punaisesta vihreään. Kohde pysähtyi noin 15–20 sekunniksi ja vaihtoi suuntaa länteen. Ilmoittaja lopetti kohteen seuraamisen.

Tutkijan (B. Borg) selitys: Kaksi eri suuntiin lentänyttä satelliittia (Fregat Iris ja Atlas Centaur), joita havaitsija luuli yhdeksi ja samaksi. Tähän viittaavat kohteen "pysähtyminen" ja värivaihtelut, jotka ovat tyypillisiä satelliittihavainnoissa.

Kommenttini: Satelliitin kadottaa helposti silmistään ja olettaa sen olevan seuraavaksi havaitsemansa. Satelliitit voivat myös välähdellä ja silmien autokinesia saattaa aiheuttaa illuusion siksakmaisesta tai kiemurtelevasta liikkeestä.

Havainto 696
Tampere, Kalevankankaan hautausmaa,
ilmantorjuntapaikka/näköalapaikka
12.8.2012 noin klo 1.10, kesto 1 min (ilmoitettu 12.8.2012)

Ilmoittaja kertoo Perseidien meteoriparvea ihaillessaan ja musiikkia kuunnellessaan nähneensä ystävänsä kanssa taivaalla kirkkaan "tähden", joka näytti ensin pysyvän paikallaan ja liikkuvan sitten hiljalleen alaspäin. Sen viereen, noin kuun mitan päähän, ilmestyi toinen himmeämpi kohde, joka liikkui sitten samaa vauhtia edellisen vieressä. Jälkimmäinen alkoi himmetä ja katosi nopeasti ja tämän jälkeen myös ensimmäinen kohde. Havainto hämmensi ystävyksiä voimakkaasti.

Tutkijan (B. Borg) selitys: satelliitteja.

Kiinalaiset paperilyhdyt

Havainto 689
Hämeenlinna, Raatihuoneenkatu
28.7.2012 klo 23.58, kesto 1 min (ilmoitettu 29.7.2012)

Havainnon ilmoittaja oli pyöräilemässä vaimonsa kanssa, kun he näkivät taivaalla viisi tasaista vauhtia etenevää, tasaiset välit tosiinsa pitävää kellertävän oranssia valopalloa. Kolme ensimmäistä oli kolmiomaisessa muodostelmassa ja kaksi jälkimmäistä peräkkäin. Kohteet katosivat yksitellen niiden yllä olevaan pilvipeitteeseen.

Tutkija (B. Borg) selitys: tuulen mukana leijuneet niin sanotut kiinalaiset paperilyhdyt (kutsutaan joskus myös ufolyhdyiksi).

Havainto 604
Helsinki, Kulosaari
31.1.2012 klo 20.30, kesto 20–30 s (ilmoitettu 1.2.2012)

Havaitsija näki olohuoneensa ikkunasta taivaalla lentokonetta nopeammin kiitävän, voimakkaan oranssin tai tulen värisen loistavan lieriön, jonka valo tai sisempi osa lepatti tai läpätti. Kohde pysähtyi vaappuen ja poukkoili jonkin aikaa paikallaan, nousi sitten kaartaen ja katosi.

Tutkijan (havaitsija itse ja B. Borg) selitys: kiinalainen paperilyhty.

Kommenttini: Alla olevan valokuvan kiinalaisista lyhdyistä valitsin havainnollisuuden vuoksi tapauksesta numero 672.

Meteorit

Havainto 780
Helsinki, Kontula
10.12.2012 noin klo 18, kesto 5–7 s (ilmoitettu 11.2.2012)

Ilmoittaja havaitsi olohuoneensa ikkunasta taivaalla suurehkoksi kuvailemansa, turkoosina utuisine ääriviivoineen pehmeästi hohtavan pallon. Se lensi vauhdilla vaakasuoraan vasemmalta oikealta, kaarsi alas oikealle ja katosi näkyvistä.

Tutkijan (B. Borg) selitys: tulipallo (lukuisia muitakin havaintoja ilmoitettu, kuten Ursaan).

Kommenttini: Meteorit voivat myös näyttää lentävän mistä suunnasta tahansa, pysähtyvän (kuten tapauksessa 405), kimmota takaisin avaruuteen, lentää useina kappaleina ja olla monen värisiä, kuten vihreitä.

Havainto 785
Pudasjärvi, Petäjäkankaantie

26.12.2012 klo 16.54, kesto 3–5 s (ilmoitettu 26.12.2012)

Niina Koivula (antanut luvan nimensä julkaisemiseen) kertoo olleensa perheensä kanssa matkalla Pudasjärveltä Muhokselle. Ilta oli jo melko pimeä. Ilmestyi vaalea, kirkas, koko auton aivan valkoiseksi muutaman sekunnin ajaksi valaissut sokaiseva valo. Valo pyyhkäisi matkaajien ylitse. Vanhempi lapsi, 6-vuotias, säikähti ja oli hämmentynyt.

Tutkijan (B. Borg) selitys: tulipallo (useita ilmoituksia, kuten Ursaan).

Linnut

Havainto 567
Helsinki, Pihlajamäki
19.11.2011 klo 22.20, kesto 10 s (ilmoitettu 21.1.2011)

Ilmoittaja kertoo, että taivaalle ilmestyi näkyviin kolme pitkänomaista kullanoranssinhohtoista lentävää kohdetta, jotka etenivät hitaasti suoralla lentoradalla Helsingin keskustaan päin noin kymmenen sekunnin ajan. Sitten ne katosivat näkyvistä, ensin yksi, ja kaksi muuta heti perään. Kohteet olivat isompia kuin tähdet, mutta hohtivat valoa heikommin. Ne näyttivät lentävän kuin siivillä, mutta havaitsija pohtii, oliko tällainen aistimus mielikuvituksen tuotetta.

Tutkija (ufotutkija, lintuharrastaja Olavi Kiviniemi): lintuja.

Todennäköinen ohjus- tai rakettilaukaisu

Havainto 540
Tampere, Lielahti, piha
30.9.2011 klo 21.14, kesto 1 min 21 s, videolta katsottuna (ilmoitettu 30.9. tai 1.10.2011)

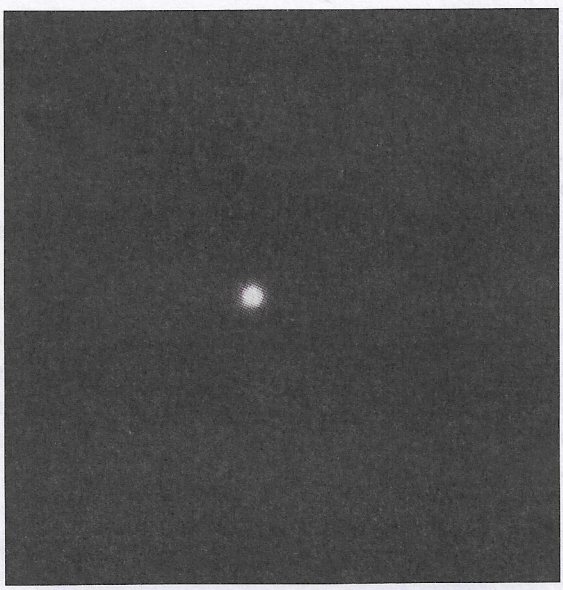

Ilmoittaja istui ulkona ja havaitsi, että koillisesta etelää kohti liikkui korkealla kirkas valo, joka syöksyi yhtäkkiä kohti maata noin viiden sekunnin ajan, suurentuen samalla nopeasti, pysähtyi sitten ja ampui suoraan ylös. Kohde valaisi ympäristön. Ensin nähdyllä korkeudella kohde lähti kaakkoon, nousten samalla loivasti ylös. Lopulta se hävisi avaruuteen, noin minuutin kuluttua.

Tutkijan (B. Borg) selitys: todennäköisesti ohjuksen tai raketin laukaisu Venäjän puolelta.

Valonheittimen valot

Havainto 742
Nokia, Lähdeniitty
17.10.2012 klo 19, kesto 1–2 t (ilmoitettu 17.10.2012)

Ilmoittaja oli pyöräilemässä ja näki pilvisellä taivaalla vaalean, rengasmaisen valon, joka liikkui isolla alueella nopein liikkein paikasta toiseen; pienentyen, suurentuen ja välillä kadoten kokonaan. Havaitsija kuvaa kohdetta kuin valonheittimillä pilviin heijastetuksi valoksi, mutta epäilee, ettei kohde ollut tällainen valo, koska se liikkui niin laajalla alueella kontrolloimattomasti. Havaitsija pelästyi näkemäänsä.

Tutkijan (B. Borg) selitys: Tyypillinen valonheittimen valo, niin sanottu diskovalo (nimitys alun perin käyttötarkoituksestaan eli diskojen mainostamisesta).

Kauko-ohjattava lennokki

Havainto 524
Jyväskylä
15.9.2011 klo 20.30, kesto 3 min (ilmoitettu aikavälillä 15.9.–17.9.2001)

Ollessaan parvekkeella tupakalla, ilmoittaja näki taivaalla sinipunaisen valosoikion, joka leijui ja kieppui edestakaisin. Havaitsija koki pelkoa.

Tutkijan (B. Borg ja ufotutkija 166) selitys: niin sanottu Laajavuoren ufo eli lennokkiharrastaja H. Savosen kauko-ohjattava lennokki.

Mahdollisesti riippuliitäjä

Havainto 408
Pälkäne, Onkkaala, omakotitalon piha
11.3.2011 klo 22.15, kesto kellosta 23 min (ilmoitettu 12.3.2011)

Ilmoittaja oli ulkona vilvoittelemassa (saunasta) ja tupakalla, kun hän näki horisontissa suunnilleen tähden kokoisen, nopein liikkein liikkuvan kirkkaan, pyöreähkön, valkoisen tai hiukan kellertävän valon. Se alkoi lähestyä, näyttäen nyt kaksi kertaa tähden kokoiselta, yhä kuitenkin kaukana. Valo teki nopeita pyrähdyksiä ylös ja alas ja leijaili välillä sivulta sivulle. Ilmoittaja haki vaimonsa katsomaan, jolloin vaimo näki saman. Kohde loittoni kauas horisonttiin pieneksi pisteeksi.

Tutkija (B. Borg) selitys: mahdollisesti riippuliitäjä otsalamppuineen.

Radiomaston valot

Havainto 679
Tampere, Vehmainen, Kaukajärven pohjoisranta
1.1.1983 klo 20, kesto 15–30 min (ilmoitettu 12.7.2012)

Ilmoittaja kertoo nähneensä kahden kaverinsa kanssa eteläisellä taivaalla normaalia tähteä huomattavasti kirkkaamman valon, aivan vastarannan puun latvusten tasolla. Valo nousi ja laski edestakaisin hiukan ja hitaasti, kunnes "sammui".

Tutkijan (ufotutkija 171) selitys: Vuores-Vuoren Lempäälän radiomaston vaihtelevat valot; ilmeisesti pilvi peitti valon 15–30 minuutin havainnoinnin jälkeen.

Radiomaston huoltotyöt

Havainto 379
Hirvensalmi, Kilkinkylä
11.1.2011 klo 18.45–19.00, kesto 5–10 min (ilmoitettu tammikuun alkupuolella 2011)

Ilmoittaja näki talon ikkunasta/pellon reunasta idän suunnassa taivaalla kirkkaan kohteen, jossa oli vierekkäin kaksi hieman kirkkaampaa pistettä. Kohde vaikutti hiukan laskevan ja nousevan, mutta pääosin se pysyi paikallaan.

Tutkijan (ufotutkija 163) selitys: Ryökäsveden radiomaston huoltotyöt.

Valotaideteoksen aiheuttama valoilmiö

Havainto 810
Jyväskylä, Kukkumäki, Tarhamäki, Ristonmaa
Marras-joulukuun vaihde 2012 klo 18.40, kesto kellosta 45 minuuttia (ilmoitettu 24.2.2013)

Ilmoittaja ajoi polkupyörällä ja näki taivaalla itä-kaakossa täydellisen säännöllisen mustan neliön. Saavuttuaan kotipihalleen henkilö havaitsi, että kohdetta reunusti ikään kuin valkoiset "taulun kehykset", väriltään kuin pilvet keskipäivän auringossa. Kehysten ulkoreunoilla oli noin kymmenen kappaletta pikimustia pyörteitä. Neliö oli noin neljä kertaa isompi kuin nyrkki suoraksi ojennetussa kädessä. Kohde pysyi paikallaan. Kehykset alkoivat levitä jonkin verran mustan neliön päälle ja peittivät sen lopulta kokonaan, jonka jälkeen koko ilmiö katosi äkillisesti.

Tutkijan (ufotutkija 166) selitys: valaisintaideteoksen tuottama efekti pilvipeitteeseen.

Veneen valo

Havainto 475
Hartola
30.8.2009 klo 19.52, ei ilmoitettu kestoa, koska ei näköhavaintoa (ilmoitettu 1.7.2011)

Teemu Järven (lupa saatu nimen julkaisemiseen) ottama valokuva, valokuvassa näkyy valopiste.

Tutkijan (SUT:n kuva-analyytikko) selitys: jonkin veneen tai aluksen valo.

Heijastukset ikkunoista

Havainto 534
Hämeenlinna, Lammi, Lammin vanhainkoti
24.9.2011 klo 19.15, ei ilmoitettu kestoa, koska ei näköhavaintoa (ilmoitettu 26.09.2011)

Timo Steller (lupa saatu nimen julkaisemiseen) otti kuvan auringonlaskusta ikkunan läpi, kuvassa näkyy vaaleankellertävä pitkänomainen tai soikeahko kohde.

Tutkijan (ufotutkija 173) selitys: oletettavasti valaisimen heijastus ikkunalasissa, kuvassa näkyvät selvästi myös ikkunassa olevat heijastukset ihmisistä.

Havainto 563: todennäköisesti linssiheijastus.

Linssiheijastukset

Havainto 563
Lappi, Tervola
25.9.2010 klo 23.51, ei ilmoitettu kestoa, koska ei näköhavaintoa (ilmoitettu tietokantaan 13.11.2011 Björn Borgin toimesta)

Tutkijan (ufotutkija 18) selitys: linssiheijastus.

Päiväkohteet

Esimerkkejä päiväkohteista, kuten myös tuonnempana esiteltävistä lähituntumista, valikoitui niin pieni määrä, etten erottele havaintojen aiheuttajia erillisin otsikoin.

Havainto 420
Tampere, Ryydynpohja
23.3.2011 klo 9.17, kesto 2 min (ilmoitettu 24.3.2011)

Ilmoittaja havaitsi kävelyllä ollessaan taivaalla hiukan matkustajakonetta suuremman ja nopeammin lentävän lieriömäisen, äänettömän kohteen. Kohde lensi tasaisella nopeudella ja katosi pilvien sekaan.

Tutkijan (ufotutkija 171) selitys: todennäköisesti lentokone.

Havainto 848
Espoo, Lippajärven päiväkodin piha
6.4.2013 noin klo 14.30, kesto 1–2 min (ilmoitettu 6.4.2013)

Neljävuotias poika kiinnitti pappansa huomion johonkin oranssiin ja pyöreään taivaalliseen kohteeseen. Ilmoittaja, pappa, havaitsi korkealla taivaalla kolme ehkä ellipsimäistä kohdetta, jotka näyttivät vaalean hopeisilta ja sinertäviltä ja kiiltelevän auringon valossa. Kohteet vaikuttivat lentävän lentokoneen nopeudella ja ryhmässä, mutta eivät säännöllisesti. Ne lensivät näkymättömiin. Pojan mielestä kaksi niistä oli ensin paikallaan.

Tutkijan (B. Borg) selitys: lentokoneita, joita näkyi kyseisellä hetkellä kyseisellä taivaan alueella useita.

Kommenttini: Tein kerran itse aluksi erikoiselta tuntuneen lentokonehavainnon. Näin kirkkaassa päivänvalossa, sinistä taivasta vasten, jokseenkin suoraan yläpuolellani pienen, pistemäisen soikean kohteen. Soikio näytti alkavan lyhentyä tasaisesti molemmista päistään, kunnes sitä enää tuskin erotti. Sitten se vaikutti taas venyvän soikioksi. Tämä tapahtui useamman kerran ja mietin, että mikä tuo voisi olla. Linnultakaan se ei vaikuttanut, vaikka vaaleat linnut voivat sopivissa olosuhteissa hohtaa taivaalla valkoisina palloina. Jonkin aikaa vielä katseltuani erotin, että kyseessä oli purjelentokone. Se oli ollut niin korkealla, että kun auringonvalo hohti sen siivistä eikä runkoa näkynyt, kone näytti hyvin pieneltä soikiolta. Näky soikion supistumisesta ja laajenemisesta johtui koneen kaartelusta.

Havainto 466
Naantali, Luolala
31.5.2011 klo 14.50, kesto 1–2 min (ilmoitettu 31.5.2011)

Koulutuskeskuksen pihalle tupakalle jo aiemmin ehtineet oppilaat kertoivat ilmoittajalle, että tästä taisi mennä ufoja ohi. Ilmoittaja katsoi osoitettuun suuntaan ja näki kaksi isohkoa, vaaleaa, utureunaista taivaanrantaan loittonevaa kiekkoa, lautasta tai viivamaista kohdetta suhteellisen matalalla. Ne lensivät tasaisella nopeudella ja auringonvalo vaikutti heijastuvan niistä. Juuri ennen näköpiiristä katoamista toinen kohteista näytti kallistuvan vasempaan noin 15 asteen kulmaan ja sitten takaisin vaaka-asentoon. Ilmoittajan tovereiden mukaan kohteita oli ensin kolme.

Tutkija (ilmoittaja itse) selitys: Rajavartiolaitoksen helikoptereita.

Havainto 756
Puolanka, Kivarinjärvi
4.7.2012, klo 17.09, ei ilmoitettu kestoa, koska ei näköhavaintoa (ilmoitettu 1.11.2012)

Ilmoittajan ottamassa valokuvassa näkyy pieni valkoinen kolmiomainen kohde, ei visuaalista havaintoa.

Tutkijan (SUT:n valokuva-analyytikko Erik Smith) selitys: todennäköisesti lintu.

Kommenttini: Joskus tummat linnut näkyvät vain mustina lentävinä pisteinä taivaalla, vaaleat taasinaan taas valkoisina hohtavina ja ufomaisesti liikkuvina (liidellen, mutkitellen ja pysähdellen) kohteina. Jälkimmäisessä tapauksessa auringonvaloa heijastuu kaukaisista lentelevistä vaaleista linnuista, antaen vaikutelman kirkkaan valkoisista pallomaisista kohteista. Havainnoin kerran vastaavaa ilmiötä tummaa pilveä vasten (aurinko paistoi takaani lintuihin), jolloin efekti oli erityisen voimakas. Osa kohteista näytti välillä jopa yhtäkkiä katoavan ja taas ilmestyvän. Vaikutelma syntyi, koska linnut olivat niin kaukana, että lentäessään välillä vielä hiukan etäämmäksi, silmän erottelukyky ei enää riittänyt havaitsemaan niitä. Tiedän kohteet linnuiksi, koska seurattuani niitä riittävän pitkään, osa lensi tarpeeksi lähelle minua, jolloin saatoin erottaa ne lokeiksi.

Havainto 452
Kiuruveden keskusta, Kukkomäentie
9.5.2011 klo 15.50, kesto kellosta 5 min (ilmoitettu 10.5.2011)

Airi Leskinen käveli ja puhui samalla puhelimessa, kun huomasi taivaalla oudon näköisen, vähän suppilomaisen tai pyöreähkön "aluksen". Pilvet liikkuivat, mutta kohde ei. Kohteen utuiset reunat hohtivat hiukan. Kohde katosi äkisti, kuin "imaistuna".

Havainto 452: kumpupilvi.

Tutkijan (Tähtitieteellinen yhdistys Ursan tutkija) selitys: kumpupilvi.

Havainto 845
Pornainen, Laukkoski, Jokimäki
2.4.2013 klo 8.25, kesto 50 s (ilmoitettu 2.4.2013)

Ilmoittaja näki autolla ajaessaan taivaalla oudon, kirkkaan, metallisen tai hopean värisen esineen, joka välkehti auringonvalossa. Kohde oli pyöreä ja siinä oli joka puolella tummia ulokkeita. Se pyöri hitaasti ympyrää ja liikkui samalla tasaista, ehkä polkupyörän vauhtia Helsingintien suuntaisesti.

Tutkijan (ufotutkija 188) selitys: kaukoohjattava lennokki.

Havainto 421
Raisio, Perno
Syyskuun alkupuoli 1954 klo 12 jälkeen, kesto 15 min (ilmoitettu 21.3.2011)

Ilmoittaja kertoo olleensa luokkaretkellä. Pidettiin taukoa pellon reunassa, jolloin ilmoittaja havaitsi taivaalla selvärajaisen pyöreän kohteen, joka nousi melko nopeasti laajoilla kaarroksilla

spiraalimaisesti ylös, kunnes katosi. Esine hohti hopean/metallin värisenä auringonvalossa.

Tutkijan (Veikko Syrjänen) selitys: mahdollisesti säähavaintopallo.

Havainto 424
Rantsila, Mankilankylä
10.6.2010 klo 22.45, melko valoisa kesäilta, kesto kellosta noin 15 min (ilmoitettu 29.3.2011)

Ilmoittaja näki traktorilla ajaessaan, ja sitten pysäköidystä traktorista, taivaalla mustan pallon, joka näytti ensin venyvän kahdeksi osaksi ja jakautui sitten kolmeksi. Myöhemmin ilmiö sulautui taas yhdeksi pyöreäksi kohteeksi.

Tutkijan (B. Borg, SUT:n valokuva-analyytikko ja ufotutkija Veikko Syrjänen) selitys: todennäköisesti kuumailmapalloja.

Havainto 688
Asikkala, Vääksy, Vääksyn kanava
12.7.2012 klo 19, kesto alle minuutin (ilmoitettu heinäkuussa havaintovuonna)

Ilmoittaja oli räystään alla suojassa sateelta, kun hän havaitsi pyöreän, terävärajaisen hyvin kirkkaan valon, joka liikkui tasaisella nopeudella vasemmalta oikealle sadepilven alaosassa, jota kohde valaisi. Silminnäkijöitä oli useita. Kooltaan kohde oli noin 2/3 auringosta.

Tutkijan (B. Borg) selitys: halo, sivuaurinko.

Kommenttini: Tapauksesta on paljon keskustelua kommenteissa, kaikki eivät ole tutkijan selityksestä samaa mieltä.

Havainto 680
Espoo, Espoonkartano, Vähän-Myntintie 11
30.6.2012 klo 15.55, ei ilmoitettu kestoa, koska ei näköhavaintoa (ilmoitettu 16.7.2012)

Riistakameran ottama kuva, jossa oudohko, hiukan ufomaiseksi luonnehdittava kohde.

Tutkijan (SUT:n kuva-analyytikko Erik Smith ja ufotutkija 178) selitys ja nimimerkin Doe kommentti: auton ovenkahva.

Lähituntumista

Lähituntumailmoitukset eivät tässä aineistossa eronneet kaukohavainnoista oikeastaan lainkaan, paitsi että havaitsijat arvioivat havaintokohteiden olleen lähituntumassa. Kohteen, oletetun ufon, sijoittaminen lähietäisyydelle lisäsi tosin joskus dramaattisuuden kokemusta. Todennäköisesti esimerkiksi Hornet-hävittäjä, helikopteri, Capella-tähti, valonheittimien valot, kiinalainen paperilyhty, satelliittilaukaisu ja linssiheijastukset aiheuttivat virhetulkinta-lähituntumailmoitukset. Seuraavassa kaksi referoitua esimerkkiä lähituntumista, joissa arvio kohteiden lähietäisyydestä vaikuttaa kyllä suunnilleen oikealta, mutta joiden aiheuttaja on *kuitenkin tavanomainen kohde.*

Havainto 733 (melkein lähituntuma)
Jyväskylä, keskusta, Shell Veturi ja Yliopistonkatu
21.9.2012 klo 21, kesto kellosta 2 min (ilmoitettu 26.9.2012)

Ilmoittaja havaitsi ystävänsä kanssa taivaalla hitaasti leijuvan äänettömän esineen, jossa loisti sinisiä ja punaisia kirkkaita valoja. Kohde valaisi ympäristöään ja oli lähimmillään ehkä kahdensadan metrin päässä. Ystävä kertoi havainneensa kohteen vielä uudestaan samana iltana klo 23 Yliopistonkadulla, kun ystävykset erottuaan juttelivat puhelimessa.

Tutkijan (B. Borg ja ufotutkija 166) selitys ja nimimerkin (":)") kommentti: pienoishelikopteri.

Havainto 415
Valkeakoski, Sääksmäki, riippusillan lähellä
3.1.1979 klo 18, kesto 40 s (ilmoitettu 18.3.2011)

Ilmoittaja, varusmies, näki liikkuvasta autosta järven jäällä, noin viidenkymmenen metrin päässä sikarin muotoisen "laskeutuneen" ja valaisevan esineen, jonka värit muistuttivat neonvaloja tai niin sanottuja teslavirtoja. Rannalla, muutaman kymmenen metrin etäisyydellä kohteesta, oli ihmisiä katselemassa sitä. Ilmoittajan mukana autossa ollut hänen isänsä havaitsi kohteen myös.

Tutkijan (ufotutkija 83, Markku Kukkonen) selitys: sukellustapahtuma.

Poikkeavampia kohteita ja kokemuksia

Ilmoitettiin esimerkiksi peltotöiden lomassa havaitusta jonkinlaisesta pallomaisesta pyörreilmiöstä (havainto 479), aivan vieressä nähdystä (Hämeenlinnan asemalla) kultaisesta valokehästä, jossa kehän sisäpuoli oli hopeinen ja pitsimäinen (707), sekä tummasta, hieman läpinäkyvästä, litteästä tai ohuesta selkeärajaisesta pilvestä (716). Erikoista pilvessä oli, että se tuli puiden välistä noin 5–10 metrin korkeudella ja kaartoi sitten pois. Ilmoittaja katseli kohdetta istuskellessaan kuistin portailla. Hän kertoi nähneensä myös edellisenä vuonna samanlaisen ilmiön samassa paikassa. Mäntymäen kentällä Helsingissä luistelemassa ollut ilmoittaja kuvasi puolestaan ensin kuulleensa hyvin matalaa huminaa, jonka jälkeen hän havaitsi toverinsa kanssa taivaalla hitaasti liikkuvan soikean valon (841). Ilmoittaja oli peloissaan, mutta tunsi myös onnekkuutta havainnostaan. Mielenkiintoista oli, ettei ystävä muistanut tapausta jälkeenpäin lainkaan – kuten ufotapauksissa toisinaan käy.

Eräs ilmoittaja kertoi vanhasta kokemuksestaan, jolloin hän oli ala-asteikäinen (499). Hän ei saanut unta, vaan valvoi vuoteessaan, kun yhtäkkiä hätkähti kovaan, ulkoa kuuluneeseen paukahdukseen. Sitten hän näki ikkunan luona välähtävän valopallon, noin metrin halkaisijaltaan. Ilmoittaja toteaa, ettei osannut sanoa, välähtikö pallo ulkona vai hänen huoneessaan. Hän säikähti ja ryntäsi herättämään vanhempansa, jotka vain käskivät hänet nukkumaan. Toisessa vanhassa, 1950-luvulla sattuneessa (nyttemmin raportoidussa) tapauksessa ilmoittaja, tapahtuma-aikaan koululainen, luki syyspimeän aikaan läksyjään (794). Yhtäkkiä ulkona tuli täysin kirkasta, kuin päivällä. Ilmoittaja pelästyi niin, ettei uskaltanut puhua tai liikkua. Tapauksessa vuodelta 2012 ilmoittaja sanoo katsoneensa myöhään illalla huoneessaan elokuvaa (659), jolloin elokuva alkoi pätkiä (vastaavaa ei

ennen ollut tapahtunut). Suljettuaan television ja dvd:n, hän kuuli ulkoa kuin lentokoneen äänen, mutta yhdistyneenä voimakkaan "metalliseen" kaikuun. Se tuntui tulevan talon yläpuolelta.

Eräs henkilö ilmoitti havahtuneensa unesta ja kuulleensa vaimeata huminaa, kuin yhtäjaksoisesti puhaltavan kovan tuulen ääntä, ja nähneensä ikkunasta sisälle loistavaa liidunvalkoista valoa (798). Huoneessa ei näkynyt tällöin lainkaan varjoja. Ilmoittaja ei kyennyt peloltaan liikkumaan, vaan vapisi paniikissa peiton alla. Hän koki kylmän aistimusta. Ilmoittaja yritti herättää samassa huoneessa nukkuvaa siskoaan, mutta ei saanut ääntä suustaan. Valo himmeni ja supistui ja ääni samalla. Viimein ilmoittaja sai ääntä suustaan, mutta ei saanut herätettyä siskoaan. Talon päädyssä nukkunut perheen koira ei reagoinut mitenkään, vaikka yleensä se oli perheen reviiristä tarkka. Ilmoittaja pelkäsi pimeää ja nukkumaan menoa lopputalven. Hänelle jäi tapahtumasta pelkoa ja hämmennystä.

Havaintonsa aikana armeijassa ollut ilmoittaja ajoi tapahtumailtana ambulanssia, lääkintämies mukana (804). He näkivät meren yllä "kylmän sävyisen" valopallon. Seuraavana aamuna ilmoittaja ei saanut silmiään auki, vaan ne olivat muurautuneet umpeen. Lääkintämies piti tilaa tulehduksena (lääkintämiehellä ei ollut samaa oiretta). Vuonna 2010 koettiin toisenlainen oire ufohavainnoksi ilmoitetun tapahtuman yhteydessä (615). Henkilö näki ikkunasta hopeanharmaan kohteen, kerrostalojen välissä. Siitä lähti noin sekunnin ajan kestänyt sininen lasermainen säde, joka osui ilmoittajan vasempaan käsivarteen. Kipua ei tuntunut, mutta säde aiheutti isohkon mustelman.

Sastamalasta tulleen ilmoituksen mukaan pihanurmikolle oli ilmestynyt kolme kummallista neliön muotoista jälkeä, kunkin sivu 16 senttimetriä (491). Kuvioiden etäisyys toisistaan oli 165, 230 ja 240 senttimetriä. Ruoho oli osittain painunut saveen asti. Torstaina, parin päivän päästä, viidentoista kilometrin päässä olevalta pihalta löytyi samanlaiset jäljet. Somerharjulla havaittiin puolestaan melko iso, erikoinen, symmetrinen, syvä pyöreä jälki maassa (720). Geologian tutkimuskeskus (Satu Hietala) totesi sen näytteiden perusteella lämpörapaumaksi. Eräässä tapauksessa nähtiin muun muassa outoja pilvimäisiä kohteita taivaalla (503). Samalla piha- ja lähistön katuvalot sammuivat, kuului voimakas rysähdys ja tämän jälkeen lähistöltä löytyi isoja jalanjälkimäisiä jälkiä. Vuonna 1992 Hollolassa havaittiin kolme kuin ufoaluksen laskeutumisjälkeä, jotka sama ilmoittaja näki vaimonsa kanssa uudestaan seuraavana vuonna (656). Outoa jäljissä oli, että ne säilyivät jonkin aikaa sulina lumentulosta huolimatta. Havaitsijat olivat hyvin ihmeissään. Ohessa kuva yllä mainitusta lämpörapaumasta.

Kahdelle ystävykselle tapahtui niin ikään kummia vuonna 1975 (642). Ilmoittaja ja hänen toverinsa oli laitettu kellariin nukkumaan tilanpuutteen vuoksi; isovanhemmat olivat tulleet kylään. Ystävykset heräsivät kylmyyteen ja lähtivät tutkimaan asiaa. Kirjaston, verstaan ja pannuhuoneen ovet olivat jostakin syystä auki. Pa-

lattuaan kellariin toverukset huomasivat, että heidän tyynynsä olivat päällekkäin ja herätyskello oli niiden alla. Kello oli myös soinut ja näytti väärää aikaa. Kellarista ylöspäin nousevalta rampilta alkoivat pienet askelten jäljet, jotka loppuivat kuin seinään talon kulman takana. Ilmoittaja toteaa, että tapaus saa edelleen (vuonna 2012) ihon kananlihalle.

Autolla Kehä I:llä liikkeellä olleet henkilöt havaitsivat edellään, tiellä, foliopaperimaisen kohteen (päiväaika), joka ruttaantui heidän ajettuaan sen yli (takapeilistä nähtynä). Se suoristui kuitenkin heti tämän jälkeen (484). Edelleen, kolme naista näki metsässä kävellessään ohuen lumipeitteen päällä lukuisia kolmion, neliön, vinosuunnikkaan ja ympyrän muotoisia kirkkaan hopeanvärisiä kuvioita, jotka sykkivät, kunnes ne hävisivät äkisti (708). Naiset olivat kovin hämmästyneitä.

Mieshenkilö kertoo, kuinka hän näki illalla Kotipizzan ikkunasta mustan auton mustine ikkunoineen (757). Auto katosi, kun hän räpäytti silmiään. Mies epäili, että kyse oli dematerialisaatiosta. Eräs toinen mies kertoo vuosien takaisesta kokemuksestaan (593). Hän heräsi keskellä yötä ja hänelle tuli kauhea olo, hiki virtasi. Mies avasi silmänsä ja näki mustan hahmon huoneen ovella tuijottamassa häntä. Mies käpertyi peiton alle ja katsoi sitten uudestaan, mutta hahmo tuijotti häntä edelleen. Piiloteltuaan hetken uudemman kerran peiton alla, hahmo oli kadonnut. Mies koki voimakasta pelkoa eikä uskaltanut nukkua kunnolla moneen vuorokauteen. Ajatellessaan tapausta hänelle tulee aina kylmät väreet.

Edelleen, huolestunut ilmoittaja kuvaa nähneensä erittäin todentuntuisia unia, joissa häntä raahataan käsistä kirkkaaseen valoon (526). Hän herää kuitenkin joka kerta siihen, että kääntää katseensa oikealle ja näkee metallinhohtoiset mustat silmät. Kokija kertoo asian ahdistavan häntä paljon. Ilmoittaja toteaa myös avopuolisona nähneen samankaltaisia unia. On myös ilmoitus (383) sisätiloissa otetusta valokuvasta, jossa näkyy pienen "olennon" hahmo. Valokuva "humanoidista" alla:

Havaintotietokannan ilmoitusten 744 ja 745 kohdalla esiintyy niin ikään yhteys-tyyppistä kokemusmaailmaa. Ufo esimerkiksi vastasi kolmeen taskulampun väläytykseen kolmesti, jonka jälkeen

havaitsijat ajoivat autolla "kuin ohjattuna" uuteen havaintopaikkaan. Osa heistä koki samalla keskinäistä *telepatiaa. Ilmoituksen 555 mukaan ilmoittaja oli lapsena ulkona leikkimässä muiden lasten* kanssa (1970-luvun alkupuolella), kun hän näki taivaalla oudon kohteen. Sitten ilmoittaja huomasi olevansa jonkinlaisessa valokeilassa. Hän ei päässyt karkuun, vaikka yritti, eikä saanut henkeä; aivan kuin hän olisi ollut putkessa. Ilmoittajalta meni muisti, kunnes löysi itsensä taas suunnilleen samasta paikasta. Kaverit sanoivat, ettei häntä ollut löytynyt kahteen tai kolmeen tuntiin.

Aineiston parhaita ufoehdokkaita

Havainnointi on luovaa toimintaa ja jokainen ufohavaintokin on aina hiukan erilainen kuin toinen. On esimerkiksi erityyppisiä havaitsijoita, ja heitä on havaintotapauksissa eri määriä, ja eri havaintopaikkoja. Havaintojen todenmukaisuuden koettelemisessa on kyse arvion teosta. Tämä ei saisi tarkoittaa sattumanvaraisuutta. Arvioinnin olisi perustuttava yhteiselle ymmärrykselle tekijöistä, jotka liittyvät maastossa tapahtuvan inhimillisen havainnoinnin ja erityisesti ufoilmoitusten toden/epätodenmukaisuuteen. Ufotutkimuksen historiassa ei ole ollut selvää, mitä tällaiset tekijät tai toden, objektiivisen ufohavainnon kriteerit tarkalleen ovat. Tosiasiallinen ja samalla selvästi todistusvoimainen ufohavainto koostuu periaatteellisesti nähdäkseni seuraavista asianmukaisten ja perusteellisten tutkimusten osoittamista seikoista.

Ilmoittaja:

- havainnostaan rehellinen, tavallinen järkevä ihminen
- havainto tehty normaalissa tajunnantilassa ja tilanteessa (ei esimerkiksi jonkin huumaavan aineen alaisena, hyvin väsyneenä tai suggestiivisessa kontekstissa)
- ei vääristäviä puutteita havaitsijan havaintojärjestelmässä, kuten voimakasta likinäköisyyttä (jos näköaistissa on merkitseviä puutteita, havainnon aikana on täytynyt käyttää esimerkiksi asianmukaisesti korjaavia silmälaseja)
- mahdollisesti erityisen hyvä havaitsija
- useampi tavallinen tai hyvä havaitsija
- riippumatonta todistamista samasta havaintokohteesta.

Havainto-olosuhteet:

- kohde kuvataan sen selvästi näyttävän valonlähteen turvin (auringon- tai keinovalo)
- ei vääristäviä havainto-olosuhteita, kuten liikkuvasta kulkuneuvosta havainnointia, ikkunalasia, rankkaa vesisadetta ja/tai pimeyttä.

Havaitun kohteen kuvaus:

- havaitun kohteen kuvataan kokonsa puolesta näkyneen hyvin selvästi, kuvataan siis kohtuullisen isokokoisena näkökentässä, kolmiulotteisena ja yksityiskohtaisena
- riittävät ja selkeät vertailukohdat, joiden avulla jo muutenkin selvästi kuvatun kohteen voidaan vahvistaa olleen kuvatun kokoinen ja riittävän lähellä niin, että se esitettyyn kokoonsa

suhteutettuna näkyi normaalisti tarkkanäköisille ihmissilmille hyvin, olennaisilta piirteiltään (näistä voidaan joustaa ne paikkaavin, asianmukaisesti perustelluin sopivin instrumenttihavainnoin, ks. edempänä).

Ilmoitus:

- kokonaisuutena selkeä, huolellinen, johdonmukainen ja yksityiskohtainen
- elävästi ja asiallisesti (kypsästi) kerrottu

Mitä tahansa inhimillistä näköhavaintoa, joka täyttää mainitut kriteerit, pidämme ilman muuta totena, jos havainnossa kuvataan jokin tavanomainen kohde, kuten auto. Arkipäiväisiä havaintojamme koskevissa jutusteluissamme vähempikin riittää, jotta uskomme tuntemamme henkilön havainnon luotettavuuteen. Emme vaadi esimerkiksi kirkasta säätä, huomattavaa yksityiskohtaisuutta tai vertailukohtia, kun ystävämme kertoo nähneensä helikopterin taivaalla. Ollakseen objektiivinen ja todistusvoimainen, ufohavainnon on kuitenkin täytettävä sekä edelliset kriteerit että seuraavat lisäehdot.

Kohteen ufomaisuus:

- kuvataan selkeän ufomainen kohde (ihmeellinen lentolaite), mieluusti liittyen arvoituksellisten ufojen väitetysti suppeahkoon kokonaisuuteen tai kaavaan (ks. edempänä) – verrattuna virhetulkintojen ja muuten epätosien ufohavaintojen monenlaisiin sisältöihin
- esimerkiksi jokin valopallo tai -ilmiö ilman ufomaisia, ihmeellisen lentolaitteen piirteitä (ominaisuuksia tai käyttäytymistä) ei riitä – muutenhan kyse voisi olla vaikkapa jostakin harvinaisesta luonnonilmiöstä.

Reaktiot, vaikutukset, jäljet, materiaalit ja instrumenttihavainnot:

- kertomuksen mukaan havainnon yllätyksellisyys
- havainnon aikainen hämmennys, pelästyminen tai kauhu
- jälkikäteen hämmennystä tai voimakasta tyrmistyneisyyttä, pelkoa ja traumatisoituneisuutta
- esiintyy käsitteiden etsiskelyä itselle ennen näkemättömän kohteen kuvailemiseksi (eskalaatio); ei välttämättä käytetä termiä ufo tai lautanen, vaan kohdetta yritetään *kuvailla* hämmentyneenä.
- mahdolliset kokemuksen aikaiset fyysiset vaikutukset havaitsijaan
- vaikutukset esineisiin tai laitteisiin
- eläinten käyttäytymiseen (eläinreaktiot)
- ilmeisen voimakkaat vastaavanlaiset vaikutukset, kuten kokijan hetkellinen halvaantuminen, auton moottorien sammuminen ja palautuminen toimintakuntoon ja/tai eläimen paniikki
- ufon jättämät jäljet ja/tai materiaalit esimerkiksi maastoon tai kasvillisuuteen
- havaitsijan fyysiset jälkioireet, kuten päänsärky, pahoinvointi ja iho-ongelmat
- näköhavaintoon liitetyt kohteen todellisuutta ja ufomaisuutta tukevat instrumenttihavainnot – välttämättömiä vahvoina ufomaisuuteen viittaajina, jos kohde ei ole visuaalisesti näkynyt

selkeästi ufomaisena vertailukohdin (esimerkiksi tutkan mittaukset voivat tukea yöllisen taivaallisen kohteen tosiasiallisuutta ufona, joka pelkästään visuaalisesti jäisi epäselväksi)

- reaktioille, vaikutuksille, jäljille, materiaaleille ja instrumenttihavainnoille ei löydy tutkimuksissa mitään tavanomaista syytä ja kerronta niistä ja niiden synnystä sopii loogisesti tapahtumien kuvailuun.

Yhteensopimattomuus tavanomaisten selitysten kanssa:

- tapaus ei sovi mihinkään ajateltavissa oleviin tavanomaisiin selitysmahdollisuuksiin, niiden säännönmukaisuuksiin; se ei ole virhetulkinta, muu illuusio (kuten silmän optiikasta johtuva), puhdas kuvitelma, hallusinaatio, valemuisto tai huijaus.

Arvoituksellisten ufojen yllä mainituilla kaavamaisilla piirteillä tarkoitan toistuvia ominaisuuksia, säännönmukaisuuksia, joita mainitaan esiintyvän kunnollisten tutkimusten jälkeen tosilta vaikuttavien tapausten ufokuvauksissa. Tällaisia ovat esimerkiksi lentolaitemaisen kohteen kiekkomaisuus, munamaisuus tai soikeus, itsevalaisevuus, erittäin suuri nopeus, jyrkät käännökset kovassa vauhdissa, nopeat kiihdytykset, yhtäkkiset pysähdykset, valoisuuden voimakkuuden ja värin vaihteluiden liittyminen liikkeisiin, aaltoileva, maaston pinnan muotoja myötäilevä sulava lentotapa, kallistelevat liikkeet laskeutuessa ja noustessa sekä suriseva (muuntajamainen) ääni.

Ollakseen uskottava, ufohavainnon/ilmoituksen tulee siis täyttää todenmukaisen (ufo)havainnon piirteistö, ja toisaalta olla yhteen sopimaton ajateltavissa olevien tavanomaisten selitysten kanssa. Nämä ovat kuin kolikon kääntöpuolia; ei voi olla toista ilman toista ja yhdessä ne perustelevat havaintokokemuksen todenmukaisuuden. Uskottavan ufohavainnon minimipiirteistö koostuu kohdista, jotka eivät ole mahdollinen-sanan alla. Mitä enemmän mahdollisia tekijöitä toteutuu, sitä entisestään luotettavampi havainnosta muodostuu. Periaatteessa voimakkaat tunnereaktiot ja vaikutukset sekä eskalaatio eivät ole välttämättömiä, koska toki voi olla henkilöitä, jotka todellisen ufon havaitessaan eivät juuri pelästy ja kuvailevat sitten ilman hämmennystä nähneensä ufon. Kyseiset seikat ovat kuitenkin hyvin luontevia ajatellen objektiivista ufohavaintoa, joten todistusvoimaisen, mahdollisimman uskottavan havainnon kannalta myös niiden tulisi esiintyä.

Ufojen kohdalla tekee mieli vaatia paljon normaaleja havaintoja vahvempia tai selkeämpiä, todistusvoimaisempia havaintoja. Aivan saman suuntaisesti tekisimme jo, jos joku väittäisi nähneensä vaikkapa vain kengurun loikkimassa Tampereen Hervannassa. Vaatimus on siis järkevä. Perustellusti erityisen luotettavat havainnot tavanomaisin hypoteesein selittämättömine fysikaalisine vaikutuksineen, jälkineen ja uskottavine, tutkittuine instrumenttihavaintoineen ovat tarpeen. Todistusaineiston vahvuuden vaatimusta ei kuitenkaan saa venyttää liiaksi, tai joudumme lopulta sivuuttamaan koko aistihavainnon ja havainnointijärjestelmämme mielekkyyden. Näin emme tietenkään voi tehdä.

Monien ufotutkijoiden mielestä todistusaineisto ufojen olemassaolon puolesta on jo hyvin vakuuttavaa. Epätodet ja tosilta vaikuttavat ufohavainnot erottuvatkin toisistaan selvästi. Vuosia ufotutkimusta tehneille jako toistuu kerta toisensa jälkeen. Tulee vastaan arvoituksellisia tapauksia, joiden ero normaaleilla tavoin selittyviin on huomattava, ja jotka järjellisesti analysoiden ovat piirteitään ilmeisen tosilta näyttäviä. Kuten todettu, tätä kirjaa varten läpi käymästäni aineistosta ei mielestäni löytynyt ainuttakaan vaikuttavaa ufotodistetta, mutta edempänä olevassa artikkelissani "Ufotodisteena vaikuttava tapaus" esitän sellaisen verrokkina. Katsotaan seuraavaksi aineiston parhaiksi

luokittelemiani havaintoja. Jokainen voi itse pohtia tapausten todenmukaisuutta, arviointeihini ja verrokkitapaukseen verraten.

Ilmailuasiantuntijan ilmoitus

Seuraava havainto (700), yövalosta, tapahtui Keravan Kalevassa, havaitsijoiden pihalla, 11.8.2012, noin klo 23 (ilmoitettu 14.8.2012). Tapauksen kesto oli noin 30 sekuntia.

> Huomasin taivaalla kirkkaan sinertävän valon. Näytin valon vaimolleni joka näki sen myös. Valo eteni epäsäännöllistä siksakkia nopeutta vaihdellen lounaasta koiliseen. Ääntä ei kuulunut. Kun valo oli yläpuolellamme se lisäsi nopeutta ja valo himmentyi kunnes hävisi näkyvistä.

Tutkijakommentissa B. Borg toteaa löytäneensä sopivan satelliittiehdokkaan havainnon aiheuttajaksi: Kosmos 1500. Borg huomauttaa kuitenkin, ettei tämä selitys sovi siksakkimaiseen liikkeeseen. Ufotutkijat 178 ja 13 kävivät tutkimassa tapausta ja päättelivät, että koska kaksi ihmistä näki kohteen, mies on ilmailuasiantuntija, eikä sopivaa tavanomaista virhetulkintakohdetta löydy, kohdetta on pidettävä ufona.

Mielestäni kohde saattoi kuitenkin olla satelliitti. Havainnon kuvaus on hyvin lyhyt ja vertailukohdaton. On tunnettua, että hyvätkin havainnontekijät saattavat erehtyä havainnoimastaan kohteesta, esimerkiksi juuri vertailukohtien puutteen vuoksi. Siksak-liike voi viitata autokinesiaan: tuijotettaessa tiettyä kohdetta silmän lihakset väsyvät, silmä alkaa tehdä pientä nopea liikehdintää ja katsottu kohde vaikuttaa liikkuvan. Vaimo ei myöskään tutkijakommenttien mukaan ollut kohteesta erityisen vaikuttunut.

Lentäjän havainto

Tämä ilmoitus (821, ilmoitettu 10.3.2013), yövaloista, tulee Ilmajoelta (selvitettiin, että tämän ilmoituksen voi julkaista, vaikka ilmoittaja antaa ilmoituksessaan ymmärtää muuta; hän tarkoitti, ettei nimiä saa julkaista). Havainnossa taivaallisia, kooltaan ja kirkkaudeltaan kirkkaisiin tähtiin verrattavia kohteita katseltiin ulkoa auton vierestä, ei liikkuvasta autosta. Ensin nähtiin kolme, sitten kuusi muodostelmassa ja sitten vielä yksi taivaalla nopeasti lentänyt kohde. Havaitsija on normaali, järkevä henkilö, ei ollut aiemmin kiinnostunut ufoista ja hämmästyi kovasti havaintoaan. Hän yritti ensin selvittää sitä kyselemällä asiasta lintuharrastajaystävältään. Tapahtuman kesto oli noin 1–2 minuuttia. Tapausta tutki ufotutkija numero 20 (Kulju).

> 09.03.2013 Ilmajoki n. klo 19
>
> Kaveri soitti n. klo 19.05 ja kertoi nähneensä Ilmajoella vaikuttavan tapahtuman. Hän oli huomannut pohjoisen horisontissa kolme kirkasta valopalloa, jotka lähestyivät kovalla nopeudella ja lensivät hänen ylitseen, korkeutta vaikea arvioida ja hävisivät etelän suuntaan. Tämän jälkeen tuli kuusi kirkasta palloa ryhmässä ja hävisivät etelään. Lopuksi tuli vielä

yksi pallo kovalla nopeudella ja hävisi etelän suuntaan.

Kohteen kirkkaus säilyi samana sen ylitettyä Ilmajoen ja häviten etelän suuntaan. Silloin itse ajattelin, että nopeat lentokoneet on poissuljettu, koska laskuvalo näyttää vain eteenpäin.

Soitin n. minuutin kuluttua Aluelennonjohtoon ja sieltä tuli vahvistus, että ilmassa ei ole sillä hetkellä siviili tai sotilas koneita. He ilmoittivat tapauksen Ilmavoimille.

Soitin 10.3.2013 Kuljun Heikille ja hän pyysi tekemään tämän ilmoituksen.

Henkilö suostuu Heikin haastatteluun, mutta nimeä hän ei halua julki. En myöskään minä. Tätä ilmoitusta ei myöskään saa julkaista, vaan ko. henkilön haastattelun. Kaikki muut tiedot pitää haastatella, koska en niitä tiedä.

B. Borg toteaa, että tämä tapaus saattaa olla merkittävin pitkään aikaan, muistuttaen kuuluisaa niin kutsuttua Porin havaintoa. Borg huomauttaa ilmoittajan olevan lentäjä, kuten tapauksen tutkijankin (Kulju). Esimerkiksi satelliitit (liian hitaita) ja meteorit suljettiin pois selitysvaihtoehdoista. Tutkija huomauttaa, että havaitsija on aiemmin havainnoinut satelliitteja ja että kohteiden nopeus oli aivan liian suuri satelliiteille. Satelliitit eivät myöskään lennä vastaavalla tavoin ryhmässä. Virhetulkintojen kohteiksi voitiin ajatella lähinnä lentokoneita. Aluelennonjohdon mukaan ilmassa ei kuitenkaan ollut havaintohetkellä minkäänlaisia lentokoneita ja havaitsija, lentäjä, piti lentokoneselitystä heti arveluttavana kohteiden nopeuden vuoksi. Tutkija toteaa, ettei löydä havainnolle selkeää ja yksiselitteistä selitystä.

Minulle tulee vaikutelma, että havaitsijan kuvaus kohteiden määrästä ja muodostelmalennosta on kohdillaan. Havaitsija sanoi kuitenkin, että lentokorkeutta oli vaikea arvioida (ja näinhän se on ilman vertailukohtia). Vaaleat linnut saattavat joskus hehkua yötaivaalla valosaasteen vuoksi. Jos kohteet olivat lintuja ja ne lensivät kohtuullisen matalalla, ne ohittivat havaitsijan nopeasti. Tällöin niiden nopeus saattoi vaikuttaa havaitsijasta kovalta, jos hän oletti kohteiden olleen paljon korkeammalla. Myös kuvattu muodostelmalento, kuten kohteiden peräkkäinen ilmaantuminen ja linettömyyskin, sopii lintuihin. Muistettakoon, että hyvätkin havaitsijat voivat erehtyä, etenkin tunteita herättävässä havaintotilanteessa, eikä havaitsija välttämättä ollut tottunut lintutarkkailija (kuten pimeän aikana maasta käsin) lentäjyydestään huolimatta.

Lisäksi kohteet eivät vaikuta kovin ufomaisilta (valopisteitä). Kohteiden nopeuskaan ei havaitsijan arvion mukaan ollut aivan valtava (1–2 minuuttia taivaankannen halki), eivätkä ne liikkuneet ufomaisesti – vaan lintumaisesti (tai lentokonemaisesti, suoraa rataa). Hiukan tietysti mietityttää, ettei lintuharrastajaystävä esittänyt lintuvaihtoehtoa, tiettävästi. En myöskään tiedä, mikä oli valosaasteen tilanne havainnointipaikan tietämillä. Näillä tiedoin pitäisin lintuselitystä kuitenkin mahdollisena.

Koska kohteita ei kuvattu lähietäisyydeltä ja selvästi ufomaisin piirtein, miksipä ei olisi huomioitava, edes periaatteellisesti, myös normaalin tekniikan puitteisiin rajautuvan salaisen inhimillisen teknologian mahdollisuus. Historiasta on esimerkkejä ufohavaintoja aiheuttaneesta salaisesta lentoteknologiasta. Edellä mainituista syistä tämä havainto on ufotodisteena kyseenalainen.

Hähkälän tapaus

Hähkälän (Pertteli) Hietarinnantiellä havaittiin ilmeisesti elo-syyskuussa vuonna 1993 klo 19 ja 20 välillä iso ruskeahko lautanen (nro 543, ilmoitettu 1.10.2011) – väriä ei mainita alla olevassa kuvauksessa, mutta se selviää ilmoituksen muista tiedoista. Kohteen etäisyydeksi havaitsija arvioi lähimmillään kaksisataa metriä; kyse on ensimmäisen asteen lähituntuman tyyppisestä ilmoituksesta:

> Kiinnitin huomiota työtoverin ällistyneeseen ilmeeseen ja suihkuhävittäjän ääneen. Kaverini näki ufon huomattavasti paremmin kuin minä n. 20 sekunnin ajan. Käännyin katsomaan ja näin hiljakseen lentävän ison lautasen n. 400-500 m päässä ja siitä n. 1 km päässä kovaa tulevan armeijan hävittäjän.
>
> Hävittäjä saavutti lautasta nopeasti tällöin havaitsin lautasen reunoista nousi ikäänkuin savukiekuroita ja se hävisi. En tajua miten ?
>
> Samalla hävittäjä kaartoi pois. Tapaus on jäänyt mieleeni ja mikään ei muuta mieltäni lentävistä lautasista. Uskon näkemäni perusteella, että niitä varmasti on.
>
> Voin yrittää muistella tapahtumaa puhelimitse mielellään arkisin klo 10- 12. Minulla on silloin häiriötöntä aikaa. Valitettavasti tapahtumasta on n. 20 vuotta. Valitettavasti en kirjannut sitä silloin.

Tapausta ei ole sen kummemmin tutkittu, mutta B. Borg toteaa, että se on erittäin mielenkiintoinen. Varmasti näin, mutta havainto jää epäilyttäväksi. Ilmoittajan havaintoaika oli vain 3–5 sekuntia hänen arvionsa mukaan. Lautasta ei oikeastaan kuvata yksityis- ja vertailukohdin, puhutaan vain lautasesta. Tiedetään, että tavalliset kohteet mielletään virhetulkinnoissa toisinaan ufomytologian vaikutuksesta lautasiksi, mutta niitä ei tällöin juuri selvästi kuvata lautasiksi. Kyse on sen sijaan enemmän mielikuvasta ja hienoisesta liioittelusta. Yksityiskohdattoman taivaallisen kohteen etäisyyttä ja kokoa ei voida todellisuudessa tietää ilman vertailukohtia. Hävittäjän ilmaantuminen ei välttämättä liittynyt "lautaseen", tai tästä ei voida varmasti tietää. Tapauksesta on vuosia ja muistikuvat ovat voineet vääristyä – todistusaineistona pitämisen kannalta tämäkin on huomioitava.

Ufotutkija Björn Borgin ensimmäisen asteen lähituntuma

SUT:n entinen puheenjohtaja ja tutkimuspäällikkö Björn Borg on esittänyt tietokannassa oman mielenkiintoisen, yksityiskohtaisen ja huolellisesti pohditun ufohavaintonsa vuodelta 2005 (773, ilmoitettiin 28.11.2012):

> Mikä laite?
>
> Allekirjoittanut istui 7.6.2005 Hakaniemen rannassa odottamassa vesibussia jonka piti saapua ja lähteä kello 16.45. Minun piti toimittaa veneeseen eräs kassi. Minulla ei ollut kelloa mukana mutta kello oli todennäköisesti noin 16.30 paikkeilla. Istuin penkillä puun alla odottamassa kun havaitsin minusta oikealle päin, eli lounaassa, aika kaukana, ison ilmapal-

lon joka ilmeisesti oli karannut joltakin. Ihmettelin asiaa vähän koska nyt ei ollut vappu. Se näytti nousevan jostain rautatieaseman tienoilta. Kiinnitin huomiota siihen että pallo nousi ilmaan samanlaisella liikkeellä jonka näkee jos päästää irti ilmatäytteisen pullon veden alla. (Pullo ei nouse ihan suoraan ylös, vaan heiluu vähän sinne ja tänne matkalla pintaan).

Ensiksi en kiinnittänyt siihen suurempaa huomiota koska ajattelin että se oli vain ilmapallo. Katsoin välillä näkyisikö vesibussi, mutta kun sitä ei vielä näkynyt niin muistin taas ilmapallon ja päätin seurata sen lentoa.

Suureksi yllätykseksi huomasin sitten ettei se voinut olla ilmapallo koska se tuli minun suuntaani tasaisella nopeudella ja tuulikin oli väärään suuntaan. (Läheisen hotellin lipuista näki että oli erittäin kova tuuli pohjoisesta, eli poikittain kohteen lentorataan nähden, eli tuuli osui pallon vasempaan sivuun).

Pallo oli aivan musta ja pyöreä ja se välähteli aina välillä voimakkaasti ja katsoin ihmeessäni etten ole aikaisemmin nähnyt ilmapallon välähtelevän tuolla tavalla. Kooltaan se oli kuin 10 centin kolikko ojennetussa kädessä. Kerran se melkein pysähtyi ja otti taas vauhtia, aivan samalla tavalla kuin autossa vaihdetaan vaihdetta. Pallon edessä, eli menosuuntaan päin, oli näkyvissä myös jokin jota lähinnä luokittelisin valopuomiksi eli kapea valkoinen, miltei näkymätön ' valopuomi' tai eteenpäin menevä vana. Mitään ääntä ei kuulunut. 'Valopuomin' pituus oli noin 5 kertaa pallon läpimittaa. Pallo lensi Pitkänsillan ylitse ja näytti seuraavan Pitkänsillan alla kulkevaa kanavaa kunnes se tuli kohdalleni (mutta edelleen kanavan yllä) jolloin se kääntyi miltei 90 astetta ja tuli suoraan minua kohti (eli lensi nyt pohjoiseen päin, suoraan kovaan vastatuuleen). Pallossa ei ollut siipiä, valoja, laskeutumistelineitä, potkuria eikä roottoria vaan se oli pelkkä pyöreä musta pallo. Mitään ääntä siitä ei kuulunut. Sen lentokorkeus oli ehkä kaksi kertaa läheisen 6- kerroksisen (?) hotellin korkeutta ja nopeus suunnilleen 50 km/h.

Kun se tuli miltei yläpuolelleni niin aivan vieressäni olevan puun oksat peittivät näkyvyyden ja nousin ylös katsoakseni merkillistä palloa.

Noustuani penkiltä laskin katseeni pariksi sekunniksi katsoakseni minne astuin ja kun uudelleen katsoin ylös taivaalle niin hämmästyin erittäin paljon kun en nähnytkään palloa siinä missä ymmärtääkseni sen olisi pitänyt olla taivaallla. Etsin palloa katseellani mutta en löytänyt sitä vaikka kuinka tarkastelin taivasta enkä ymmärtänyt minne se oli kadonnut.

Sitten huomasin takanani olevan 6- kerroksisen kerrostalon yllä leijuvan ison punaisen pyöreän valon joka leijui korkeudella joka ehkä oli noin kaksi kertaa talon korkeus. Valo oli kooltaan kuin 1 euron kolikko ojennetussa kädessä. Punainen valo muistutti lähinnä amerikkalaisen auton valtavan isoa punaista pyöreää takavaloa. Punaisen valon takana erottui jonkinlainen valkoinen rakennelma josta en saanut selvää koska punainen valo oli sen edessä. Valkoinen väri oli samanlainen kuin jääkaapin valkoinen. Tämä valkoinen osa ei mielestäni ollut aivan laitteen keskiosassa vaan näytti siltä että se oli laitteen takana vähän vasemmalla minusta katsottuna. Punainen valo oli yhtä iso kuin tuo valkoinen osa, tai jopa isompi. Saattaa tietysti olla että tuo valkoinen osa oli paljon suurempi mutta että pyöreä punainen valo peitti suurimman osan valkoisesta rakennelmasta.

Merkillinen laite lähti nyt liikkeelle pohjoiseen päin, pysähtyi hetkeksi ja otti taas vauhtia (taas sama liike kuin auton vaihdetta vaihdettaessa) H: ki-Vantaan lentoasemalle päin, ja katosi talon katon taakse.

Tapani mukaan minulla ei ollut kelloa mukana, mutta arvelisin että kello oli 16.30 paikkeilla koska vesibussi ei vielä ollut tullut, mutta matkustajia rupesi kuitenkin kerääntymään paikalle.

Soitin sitten Malmin lentoasemalle ja sain tietää että 7.6.2005 ilmassa oli ollut helikoptereita kuvaamassa Vuosaarta, mutta Vuosaari on aivan eri suuntaan. Pallon lentonopeus oli noin 50 km/h ja siinä vaiheessa kun pallo oli tehnyt 90 asteen käännöksensä ja tuli minua kohti niin aurinko oli (minusta katsottuna) suuntimassa kellol (eli pallon takana, vähän oikealle ja hiukan sen yläpuolella) (Jos pallo oli minusta katsottuna suuntimassa kello 12) . Pohdin myöhemmin että näyttikö pallo mustalta koska näin sen varjopuolen.

Seuraavana päivänä, eli 8.6.2005, keskustelin pitkään Elina Kauppilan kanssa joka on töissä H: ki- Vantaan lentoaseman ympäristöyksikössä. Kauppilalla oli käytettävissään lentokoneiden lentoaikataulut ja myös aseman tutkakuvat ja muuta tietoa lentoliikenteestä. Kauppila kertoi että edellisenä päivänä lentoasemalla oli ollut käytössä kiitotie nro 3 ja että kello 16.17 ja 16. 43 oli laskeutunut koneita jotka lähestyivät lentokenttää etelästä. On harmittavaa että allekirjoittaneella ei ollut kelloa mukana jotta pystyisin määrittelemään havainnon tarkan ajan. Uskon kuitenkin että molemmat edellä mainitut koneet voidaan sulkea pois seuraavista syistä:
-Kello 16.17 laskeutunut kone on laskeutunut liian aikaisin havaintoa ajatellen. Tämä käsitys perustuu siihen että tallella olevan raitiovaunulipun mukaan olen noussut raitiovaunuun Vallilassa kello 15:52. Matka Hakaniemeen on kestänyt luultavasti noin 15 minuuttia jonka jälkeen kävelin Hakaniemen rantaan ja siihen meni luultavasti noin 5 minuuttia. Olen näin ollen saapunut Hakaniemen rantaan noin kello 16.12. Minun olisi pitänyt tällöin nähdä kone miltei heti saapumiseni jälkeen, mutta olin kuitenkin istunut penkillä ' aika kauan' ennen havaintoani.
-Kello 16.43 laskeutunut kone olisi pitänyt lentää ylitseni juuri samaan aikaan kuin vesibussi saapui paikalle. Poistuessani paikalta näin kellon Hakaniemessä ja näin siitä että kello oli 16.47, eli vesibussi oli ollut aivan täsmällinen. Kuitenkin kesti 'aika kauan' havaintoni jälkeen ennenkuin vesibussi tuli paikalle.
-Minun olisi pitänyt nähdä kaksi tavallista lentokonetta jos olisin nähnyt niitä koneita joista Kauppila kertoi. En kuitenkaan nähnyt ainoatakaan tavallista lentokonetta joka mielestäni kertoo sen ettei näiden lentokoneiden lentorata kulkenut ylitseni Hakaniemessä. Toisin sanoen, vaikka olisin erehtynyt ja nähnytkin kello 16.17 lentokoneen, niin minne katosi sitten kello 16.43: n lentokone?
-Laskeutuva lentokone on käsitykseni mukaan paljon ylempänä vielä tässä vaiheessa.
-Lisäksi olen aina ollut kiinnostunut mm. lentokoneista ja helikoptereista ja minulla on vieläkin tallella käsikirjoja joissa esitellään maailman kaikki lentokoneet.
-Lisäksi olen kymmeniä vuosia asunut paikassa mistä näkee lentokentälle päin ja olen näin ollen varsin tottunut näkemään lentokoneita ja helikoptereita.
Jouduin myöhemmin uudelleen viemään tavaroita samaan veneeseen muutama kerta. Istuin samalla penkillä kuin aikaisemmin ja tällä kertaa tarkkailin nimenomaan H: ki- Vantaan

lentokentälle tulevia lentokoneita jotka saapuivat Helsinkiin etelästä. Nämä koneet, joita luonnollisesti tunnistin heti tavallisiksi lentokoneiksi, lähestyivät lentokenttää etelästä mutta minusta katsottuna kuitenkin kaukana Hakaniemen sillan itäpuolella. Toisin sanoen ne eivät lentäneet lähelläkään havaitsemani pallon lentorataa.

Havaintoselostuksessa esittämiensä analyyttisten näkökulmien lisäksi Borg toteaa tutkijakommentissa, että hänen havaintonsa muistuttaa havaintoa 772, jonka on ilmeisesti aiheuttanut tuulen mukana lentänyt musta muovisäkki. Oman havaintonsa kohdalla jätesäkin tuulen mukana lentäminen on kuitenkin hänen mukaansa mahdotonta kohteen lentosuuntaan nähden kovan vastatuulen vuoksi. Näin tietysti onkin. Borg katsoo siis, että lähinnä tuulen kuljettama muovisäkki olisi ainoa tavanomainen selitysvaihtoehto hänen havainnolleen, mutta sekään ei toimi. Lisäksi huomattakoon, että havainto on paitsi yksityiskohtainen ja hyvin pohdittu myös tiedetysti osaavan havaitsijan tekemä. Borg on sekä ammattinsa että harrastuksensa puolesta tietoinen monenlaisista havaintokohteista ja tottunut tarkkailija.

Havainto ei kuitenkaan ole ongelmaton. Voisiko rautatieaseman kohdilla havaittu, nousevalta näyttänyt kohde olla lentokone? Musta, mutta auringonvalossa välkehtivä, "pallo" on koneen nokka edestä päin katsottuna (Borg itsekin miettii, johtuiko kohteen tummuus siitä, että hän näki sen varjoisan puolen – aurinko todella paistoi kohteen takaa) ja valkoinen, pallon leveyttä monta kertaa pidempi "vana" tai "valopuomi" edestä/alaviistosta nähty koneen runko, joka hehkui auringonvalossa vaaleana? "Valopuomi" ei siis ollutkaan "pallon" edessä ja eteenpäin suuntautunut, vaan takana ja taakse suuntautunut? Jos pallo (koneen nokka) näkyi edestä, jolloin "puomi" (runko) näkyi pallon alta lähtevän näköisenä ohuena ulokkeena, saattoi syntyä vaikutelma, että puomi suuntautuu eteen, vaikka se suuntautuikin taaksepäin. Puomihan näkyi ylipäätään epäselvästi, se oli "miltei näkymätön". Tällainen tulkinta on mahdollinen sikäli, ettei havaintokertomuksesta selviä, näkikö Borg puomin selvästi sivulta ja pallon edessä. Lisäksi, jos kohde oli lentokone, se oli ehkä niin etäällä, etteivät sen siivet erottuneet.

Borg kyllä toteaa, että kohde lensi Pitkänsillan alitse kulkevan kanavan yllä, kohtuullisen matalalla, ylitti Pitkänsillan ja kääntyi sitten hänen kohdallaan yhdeksänkymmentä astetta, suoraan kohti häntä. Hänestä katsottuna puomi olisi ilmeisesti kanavan suuntaisessa lennossa näkynyt sivusta, suuntautuneena pallon etenemissuuntaan. Borg ei kuitenkaan mainitse, että hän olisi nähnyt puomin ensin sivusta pallon etenemissuuntaan (eteenpäin) suuntautuneena.

Koska myös vertailukohdat tältä havainnon osalta puuttuvat, jää epäselväksi, lensikö kohde todella kanavan yllä (ja kohtuullisen matalalla) ja kääntyikö se sitten jyrkästi Borgia kohti. Vai oliko se huomattavasti kaukaisempi kohde, joka kaarsi taivaalla Borgin suuntaan, näyttäen kääntyvän jyrkästi, kun Borg oletti sen olevan lähellä ja lentävän ensin kanavan suuntaisesti?

Rautatieaseman kohdilta Borgin suuntaan lentänyt "pallo" peitti Borgin mukaan jossakin vaiheessa kymmenen sentin kolikon käsivarren mitan päästä (pallo oli tuolloin Borgin mukaan jossakin aseman ja hänen välissä). Koko kohteen pituus "puomeineen" oli tuolloin viisi kymmensenttisen leveyttä. Kohteen pallo-osan näennäinen koko olisi siis aseman kohdalla (eli vähän kauempana, josta kolikko-mittaus otettiin) ollut jonkin verran, mutta ei paljoa pienempi, kuin kymmenen sentin kolikko käsivarren mitan päästä. Hakaniemestä katsottuna matkaa asemalle on linnuntietä noin kilometrin luokkaa, jolloin iso osa rautatieasemarakennuksesta peittyy kymmensenttisen alle. Kuu

peittyy kymmensenttisen alle ja jo noin kilometrin etäisyydeltä olevat kerrostalotkin näyttävät kohtuullisen pieniltä. Kohde olisi siis ollut puomeineen aseman leveysluokkaa; jo pelkästään "pallo" olisi ollut huomattavan iso. Borg antaa ymmärtää, että kohde lensi noustuaan (aseman tienoilta) häntä kohti suunnilleen tasaisella korkeudella, ei siis vaihdellut lennon aikana korkeuttaan merkittävästi. Kohteen korkeudeksi Borg sanoo noin kaksi kertaa kuusikerroksinen hotellirakennus eli reilusti alle sata metriä. Useiden kymmenien metrien levyinen kohde olisi siis lentänyt aseman kohdalta alle sadan metrin korkeudella asemalta Hakaniemen kohdalle ja eteenpäin? Kaikki lähialueilla olevat ihmiset olisivat varmasti tuijottaneet moista massiivista ilmestystä, tällöin kiistämättä tuntematonta alustyyppiä, täysin typertyneinä.

Mikäli luotamme Borgin arvioon kohteen korkeudesta/etäisyydestä, kun se oli hänen yläpuolellaan Hakaniemessä (tosin tässäkään kohden ei esitetä vertailukohtia), näkyen punaisena pallona, se ei ollutkaan enää kovin suuri. Se peittyi nyt, Borgin *yläpuolella*, noin tai alle sadan metrin korkeudella käsivarren mitan päässä olevan euron kolikon alle. Se olisi ollut henkilöauton kokoluokkaa. Jompikumpi Borgin etäisyys/kokoarvioista näyttäisi olevan virheellinen, jos oletetaan, että kohde todella lensi alle sadan metrin korkeudella aseman tietämiltä ja Hakaniemen ylitse.

Mielestäni on hylättävä vaihtoehto, että valtava kohde lensi matalalla kirkkaassa päivänvalossa kaupungin halki ja kukaan muu ei huomannut sitä kuin Borg (saati että se nousi vielä matalammalta aseman kohdilta). Järkevämpi vaihtoehto on, että Borg näki korkeintaan lentokoneen kokoluokkaa olevan kohteen, kun se lensi aseman suunnalta, näyttäen tällöin nousevalta esineeltä. Lisäksi punaisen pallon havaintokuvauksen epämääräisyyden tuntu viittaa siihen, että kohde oli tosiasiassa korkeammalla kuin alle sadan metrin luokkaa. Ehkä juuri Helsinki-Vantaalle saapuvan koneen lentokorkeudella. Borg näki Hakaniemen yllä punaisen pallon, ja jotakin, joka näkyi huonosti sen sivussa – kirkkaassa päivänvalossa, hyvällä näkökyvyllä. On syytä kysyä, kuinka paljon muuta kohteesta näkyi huonosti tai ei lainkaan ja miksi? Pidemmän etäisyydenkö kuin mitä Borg arvioi vuoksi?

Todettakoon myös, ettei Borg kerro, sinänsä tarkassa kuvauksessaan, mitanneensa kohteiden näennäistäkään kokoa konkreettisesti vertaamalla niitä käsivarren mitan päässä oleviin kolikoihin. Jos hän arvioi kohteen näennäistä kokoa vain mielessään verraten sitä käsivarren päässä oleviin kolikoihin, arviot saattavat heittää paljon. Kohde on ensin voinut näkyä enemmän pistemäisenä kuin kuun kokoisena (kuu peittyy siis sentin kolikon alle) ja toisellakin havaintokerralla melko pienehkönä punaisena ilmiönä. Tämäkin voisi sopia lentokonehavaintoon. Valoisat taivaalliset kohteet saatetaan arvioida näennäiseltä kooltaan suuremmiksi mitä ne ovat, jos ne herättävät hämmästystä ja ovat kirkkaita. Kirkkaus voi vaikuttaa näkemykseen koosta, ellei näennäistä kokoa todella mitata käsivarsi/kolikko-menetelmällä. On siis syytä kysyä, ovatko Borgin arviot kohteen näennäisestä ja tosiasiallisesta (jonka antaa etäisyys/näennäisen koon arvio) koosta sekä etäisyydestä paikkansapitäviä? Edelleen, kohteen tasainen lentorata Helsinki-Vantaa-suuntaan viittaa lentokoneeseen.

Voidaan tietysti kysyä, miten lentokone voi näyttää päivällä punaiselta pallolta? Jos näkee päiväsaikaan lentokoneen punaisen valon, eikö pitäisi nähdä koneen muitakin valoja ja koko koneen kiiltelevän päivänvalossa. Itse asiassa olettaisi, että auringonvalon voimakas heijastuminen koneesta hälventää valojen näkymistä. Tästä en osaa enempää sanoa, tiedän ainoastaan, että hämärissä tai pimeän aikaisissa olosuhteissa monet oranssit/punaiset valopallot on ufologisesti tulkittu lentokone-

havainnoiksi, ja vastaavista on päiväaikaisiakin esimerkkejä (ks. esim. nro 848). Sama lentokone voi myös näkyä eri väreissä (koneen valot, havaintokulmat, ilmakehän ja auringonvalon vaikutukset).

Haasteen lentokone-oletukselle asettavat paitsi edellisen tarkastelun spekulaatioluontoisuus (enkä tässä ryhtynyt lisätutkimuksiin ja hankkinut Borgilta lisätietoja havainnon kulusta), myös Borgin esittämä havainnointiajankohta suhteessa Helsinki-Vantaalle saapuneiden koneiden ajankohtiin, jotka eivät mene täysin yksiin. Borgin havaintojen mukaan hänen näkemänsä kohteen ja Helsinki-Vantaalle laskeutuvien koneiden lentoreitti on myös eri, vaikkakin yleisesti samansuuntainen (tai ehkä kohteen lentoreitti ei ollut eri, jos oletamme, että Borg vain luuli kohteen lentäneen kanavan suuntaisesti). Olettaisin lisäksi, että Borg tottuneena tarkkailijana tietää, kuten hän toteaakin, miltä lentokoneet voivat päiväaikana taivaalla eri suunnista näyttää. Jos kohde oli lentokone, olisi tosiaan kummallista, ettei Borg tunnistanut sitä sellaiseksi. Borg kertoo edelleen, että jos hänen näkemänsä kohde olisi ollut havaintoajankohtaan joten kuten sovitettavissa ollut lentokone, hänen olisi pitänyt nähdä toinenkin samaan aikaan samalla suunnalla ollut kone. Jos luotamme, että Borgin arviot näissä asioissa ovat täsmälliset, lentokone-oletus on tästäkin syystä hankaluuksissa.

Tosin yksi kysymys on vielä, että näkikö Borg yhden ja saman kohteen vai kaksi eri kohdetta ja mitä tämä tarkoittaa? Havaintohan katkesi välillä ja Borg oletti, että näki toisellakin kerralla saman kohteen. Edelleen, lentokone tai ei, on huomattava, ettei kohde vaikuta kuvauksensa, lentotapansa, esiintymisalueensa (ison kaupungin keskusta) ja vuorokaudenaikansa (kirkas päivä) puolesta kovin ufomaiselta, kuten ufoja on arvoituksellisissa tapauksissa lähituntumissa kuvattu (tyypillisesti yöllä, ilta- tai aamuhämärissä ja syrjäisemmissä sijainneissa). Tältäkin osin Borgin havainto on ufotodisteena hiukan kyseenalainen. Keskeinen ongelma on joka tapauksessa vertailukohtien puute, oli kohde mikä tahansa. Voimmeko näillä tiedoin luottaa Borgin etäisyys- ja kokoarvioihin eli siihen, että kohde todella näkyi hyvin lähellä, ollen varsin iso, musta/punainen, pallomainen, ja tällöin hyvin outo, lentolaite?

Ufo välittömässä läheisyydessä?

Ufotutkija Heikki Kulju on tutkinut ja lisännyt Ufohavaintotietokantaan seuraavan 29.12.2013 klo 20.50 sattuneen ensimmäisen asteen lähituntuman, jossa kohde kerrottiin nähdyn lähimmillään vain kymmenen metrin etäisyydellä (847). Havainnoinnin aikana käytettiin asianmukaisesti korjaavia silmälaseja. Tapahtuman kesto oli kokijoiden mukaan enintään kaksi minuuttia. Tutkijan mukaan havaitsijat ovat mitä ilmeisimmin rehellisiä, ja havainto hämmensi heitä kovasti. Tapahtumat etenivät seuraavasti:

> Pariskunta ajoi autolla illalla 29.12 2013 Nivalassa, Välikylän tietä kohti. Ajon aikana yllättäen taivaalle ilmestyi kirkas kohde Nuopperän suunnassa aivan puiden latvojen yläpuolella. Pallomainen kohde läheni nopeasti. Kun kohde tuli näkysiin, autoa ajanut henkilö päätti ajaa linja-auto pysäkille ja nousi pois autosta ihmettelemmään mistä on kysymys ja myös kuuntelemaan millaista ääntä kohteesta mahdollisesti kuuluisi. Vieressä ollut vaimo näki kohteen samaan aikaan ja oli sanonut, että "Mikä tuolta tulee, tuleeko se päälle?" Kun aviomies pysaäytti auton pysäkille vaimo vielä oli varoitellut miestään, että "Älä mene - nappavat vielä kyytiin". Valo tuli kohti nopeasti ja loisti kellertävää valoa - kuin jotkut katuvatot, joissa on kellertävä valo. (Tämä valo oli kuitenkin erilaista, sellaista, jota he eivät olleet nähneet

aiemmin. Valo tuli kohteen keskeltä ja oli erittäin kirkas. Se vaikeutti kohteen yksityiskohtien näkemistä. Kohteen koko oli luokkaa 5 m, korkeuden arviointi oli vaikeampi kirkkauden takia, mutta vähintään luokkaa 2 m. Kun kohde tuli muutaman kymmenen metrin läheisyyteen se teki erittäin nopean 90 asteen käännöksen ja jatkoi Ylivieskan suuntaan puiden latvojen yläpuolella. Kohde oli täysin äänetön eikä mitään muita vaikutuksia tunnut. Avioparin mukaan kohde kävi hyvin lähellä autoa. Mitään erillisiä valoja kuten lentokoneissa ei ollut havaittavissa. Kun kohde oli lentämässä pois, näkyi tumma pyöreähkö perä. Etupuolelta katsottuna kohde oli keskeltä kirkas jonka läpi ei nähnyt, sen ala-ja yläpuolella oli tummemmat alueet. Auto oli käynnissä koko tapahtuman ajan. He kertoivat tapahtumasta lapsilleen ja myös työpaikalla työkavereille. Kumpikaan ei ollut nähnyt mitään vastaavaa aiemmin. Kohde ei millään tavoin vaikuttanut lentokoneelta tai helikopterilta. Laitteessa ei ollut siipiä ei näkyviä ulokkeita.

Kiinnostavaa tapauksessa on, että ilmiö todettiin nähdyn hyvin läheltä ja sitä katseltiin myös auton ulkopuolelta (liikkuva auto on aina epävarma havaintopaikka). Myös vaimon reaktio tuo tapaukseen elävyyttä ja tuntuisi viittaavan todelliseen ufoon. Dramaattisuudestaan ja epäilemättä rehellisistä havaitsijoista huolimatta tämäkin tapaus on vakuuttavuuden kannalta vaikeuksissa.

Täytyy taas kysyä, voidaanko kokijoiden antamaan kohteen etäisyys- ja kokoarvioon luottaa? Ilmoituksessa puhutaan vain taivaalla, puiden latvojen yllä näkyneestä kohteesta. Missään ei todeta, että se olisi näkynyt läheisten puiden edessä, esimerkiksi tien kohdalla. Ei voida tietää, oliko se todella lähietäisyydellä vai olettivatko havaitsijat vain näin (kohde pimeänaikaista taivasta vasten). Tässä asiassa mietityttää myös, että jos kohde oli hyvin kirkas, lähietäisyydellä ja varsin matalalla (tietojen mukaan vain muutama metri alimmillaan), se olisi valaissut maastoa silmiinpistävästi (oli pimeää). Tästä ilmoituksen arvioinnin kannalta merkittävästä seikasta, vertailukohdasta, ei ole havaintokuvauksessa mitään mainintaa. Sen sijaan ilmoituksen tiedoissa todetaan valitettavasti päinvastoin, ettei se valaissut ympäristöä. Tämä on ristiriitaista ajatellen lausumaa, että kohde oli hyvin kirkas ja kävi välittömässä läheisyydessä. Niin ikään itse kohteen kuvaus on epäselvä. Kuvauksessa puhutaan vain kirkkaasta kellertävästä pallomaisesta valosta, jonka ylä- ja alapuolella oli tummat alueet, ja valolla oli myös "tumma pyöreähkö perä". Ei kuvata selkeästi ihmeellistä lentolaitetta. Havaitsijoiden mukaan tämä johtuu kohteessa olevan valon kirkkaudesta. Koska kohteen etäisyys jää kuitenkin epävarmaksi, epäselvyys saattoi johtua myös sen kaukaisuudesta.

Jos kohde oli lähellä, se oli melko ufomainen – pimeän aikana arvoitukselliset ufot vaikuttavat näyttävän itsevalaisevuudessaan usein muutamien metrien läpimittaisilta valopalloilta. Jos kohde oli kaukana, se saattoi aivan hyvin olla jokin tavanomainen ilmiö, kuten lentokoneen valot.

Ufo keskeytti lasten leikit?

Tapaus 789, jota tarkastelen seuraavaksi, ilmoitettiin 2.1.2013, mutta tapahtui jo 1980-luvun alkupuolella. Ilmoittaja arvioi kohteen noin kymmenmetriseksi ja havaintotapahtuma kesti hänen arvionsa mukaan kokonaisuudessaan alle kymmenen minuuttia. Kaksi erillistä havaintohetkeä kestivät arviolta kumpikin alle minuutin (havaintojen välissä oli juoksumatka). Tämäkin on ensimmäisen asteen lähituntuma; kohde arvioidaan nähdyn lähimmillään viidenkymmenen metrin etäisyydeltä:

Tapahtumapaikka oli Vääksy ja hympylänmäki. Vuotta en tarkalleen muista mutta n. 1982-1983. Olin kaverini pihassa joka oli reilu 100 m kotitalostani, tietä ylöspäin.Leikimme kaverini pihassa/osittain tiellä.Kaverini omakotitalo oli rinteessä aivan metsän reunassa. Talon takana oli siis vain metsää.Oli iltapäivä ja kesäaika ja valoisaa mutta muistaakseni pilvistä, aurinko ei paistanut.Seisoin pihan ja tien tuntumassa ja kaverini taloa vastapäätä oli myös talo.Yhtäkkiä seistessäni pihassa katse kohti vastapäistä taloa, näin vastapäisen talon ikkunasta heijastumaa joka oli hyvin kirkas.Käännyin ympäri nostin katseen ylös ja huomasin metsässä, kaverini talon takana ufon, joka leijui paikoillaan aivan hiljaa, mitään ääntä ei kuulunut vain värikkäitä valoja.Ufo oli pyöreä ja litteähkö ja sitä kiersi erivärisiä valoja, hyvin kirkkaita. Seisoin siinä vain hetken tuijottaen sitä ja samassa sanoin kaverilleni että katso ja kun hän katsoi ja näki ufon, katsoimme toisiamme ja samassa lähdimme juoksemaan kohti kotiani, mäkeä alas. En ole koskaan juossut niin lujaa kuin silloin.Kun pääsimme kotini pihaan etuoven luo, käännyimme katsomaan takaisinpäin ja huomasimme kuinka ufo laskeutui hiljaa alas metsään puiden taakse.Soitimme ovikelloa ja äitini tuli avaamaan oven jolle kerroimme että näimme ufon.Tämä ei ole lapsen mielikuvitusta sillä muistan sen hetken ja tapahtuman vieläkin nyt 30 vuoden jälkeen hyvin ja äitini muistaa sen myös.

Tutkija (166) haastatteli ilmoittajaa, pitää tapausta selkeänä ja loogisena lähituntumana ja arvioi kohteen ehdottomasti ufoksi. Tutkijan tekemin täsmennyksin (ks. Ufohavaintotietokannasta) tapaus onkin varsin johdonmukainen kokonaisuus. Havainto on myös kirkkaassa päivävalaistuksessa tehty, siinä esiintyy kaksi havaitsijaa sekä havaitsijoiden voimakas ihmetys ja tunnereaktio. Havainto on realistisen oloinen ja vetoava, ja siinä on aitouden tuntua.

Ongelma on kuitenkin kuvauksen epämääräisyys jonkinasteisesta ufomaisuudesta huolimatta ja vertailukohtien puute. Tiedetään ainoastaan, että jokin silmin katsottuna pyöreä ja litteähkö, jota "kiersi erivärisiä valoja" oli taivaalla ja laskeutui metsän *taakse*. Ei tiedetä, millainen kohde tarkemmin oli ja kuinka kaukana se oli. On tunnettua, että populaari ufotietous värittää toisinaan niin kutsutun tavallisenkin ihmisen (ei tarvitse olla niin sanottu ufouskova tai erityisen mielikuvituksekas) havaintoa kaukaisesta, epäselvästi nähdystä kohteesta ufomaiseksi. Oletus lähietäisyydellä sijaitsemisesta syntyy helposti varsinkin, jos tapahtuma on yllättävä ja aiheuttaa vahvoja tunnereaktioita. Tällä tavoin virhetulkintaan liittyvät havaintopsykologiset tekijät ja ufomytologian vaikutus saattavat tuottaa toden tuntua virhehavaintoon. Kaksi havaitsijaakaan ei takaa tosiasiallista ufohavaintoa. Samassa paikassa olevat toisistaan riippuvat havaitsijat ovat alttiita samoille mahdollisille havainnoinnin virhelähteille, sekä keskinäisen sosiaalisen paineen alaisia.

Esimerkiksi fysikaalisia selittämättömiä tekijöitä, kuten jälkiä tai fysikaalisia oireita havaitsijoissa, ei esiintynyt. Lisäksi on huomattava, että tapauksesta on vuosia. Muisti saattaa vääristyä yllättävästi ja huomaamatta menneistä tapahtumista, vaikka itsestä tuntuisi, että muistaa tapauksen tarkasti. En voi eikä minulla ole syytäkään väittää, etteikö havaitsija muistaisi tapausta hyvin – toki voi muistaa – mutta todistusaineiston näkökulmasta tämäkin on ongelma. Vankkojen ufotapausten perusteella näyttää niin ikään olevan harvinaista, että todellisia ufoja nähdään keskellä päivää omakotitaloalueella. Todettakoon vielä, ettei se, ettei virhetulkintakohdetta löydy, yksinään tarkoita, että kyse on todellisesta ufosta; syitä löytymättömyyteen voi olla monia. Kiehtova tapaus jälleen, mutta ufotodisteena puutteellinen.

Valokehiä pihapiirissä?

Seuraavan ensimmäisen asteen lähituntumatapauksen (747) on ufotutkija 166 lisännyt tietokantaan 25.10.2012:

Syksyllä vuonna 2000 (tarkempi päivä ei tiedossa) Jämsän Juokslahdella vuonna 1968 syntynyt teknikko Lasse Nurminen katseli vaimonsa Seijan (salanimet) kanssa illalla talonsa ikkunasta kuinka noin 4 km:n päässä Himosvuorella järjestetyn valoheitinjuhlan valokiilat pyyhkivät taivasta. Ilma oli tyyni ja taivas pilvetön.

Noin klo 21.00 ikkunasta näkyi, kuinka talon lounaispuolelle ilmestyi noin 30 asteen ja 40 metrin korkeudelle pilvi, joka oli noin 200 m leveä ja 20 m korkea. Pilven muoto ja koko näkyivät hyvin, koska taivas oli vielä hieman valoisa. Pariskunta alkoi ihmetellä pilven kupeesta sinkoilevia keltaisia valokiekkoja, jotka tulivat ulos pilvestä, tekivät ilmassa kaarroksia taloon päin, ja painuivat takaisin pilveen. Valokiekkoja oli kerrallaan näkyvissä 3-4 kpl, ja niiden halkaisija oli noin 30-50 cm, mitään ääntä niistä ei kuulunut.

Lasse ihmetteli, kuinka Himosvuoren valokiilat voivat näkyä noin. Samaan aikaan oudon pilven takana ja yläpuolella näkyivät Himosvuoresta tulevat tavalliset valokiilat. Pilvestä sinkoilevissa valokiekoissa ei ollut kiilaa, niiden ääriviivat olivat selkeät, ja lisäksi ne olivat koko ajan vaakatasossa maanpintaan nähden. Pariskunta katseli ilmiötä 10-20 minuuttia.

Sitten Lasse aikoi lähteä käymään navetassa olevassa pannuhuoneessa, tarkoituksenaan vetää tuhkat pesästä. Heti talosta ulos tultuaan Lasse huomasi noin 25 metrin etäisyydellä talon pihassa valokehän. Valokehä oli konehallin päässä räystään tasalla, eli noin 4 metrin korkeudella. Mitään ääntä siitä ei kuulunut. Valoja oli kolmessa kehässä yhteensä 29 kpl. Keskellä oli yksi isompi valo, sisemmässä kehässä valoja oli noin 10 kpl ja uloimmassa kehässä siis loput. Valojen koko oli noin 30-50 cm.

Lasse hämmästeli valojen kirkkautta, mutta kirkkauteen nähden ne eivät valaisseet juuri lainkaan alla olevaa maata tai läheisiä rakennuksia (lähin seinä noin metrin päässä). Seuraavaksi Lasse päätti mennä 25 metrin päähän navetan päätyyn ja tarkistaa ovatko valot tosiaan siinä paikalla missä ne näyttivät olevan, vaikka hieman pelotti. Käveltyään navetan päätyyn valokehä oli edelleen samalla paikalla, etäisyyttä siihen nyt noin 15 metriä.

Uudesta katselupaikasta osa valokehästä jäi navetan kulman taakse, mikä varmisti sen sijainnin. Valojen etäisyys toisistaan oli muuttumaton. Lasse kävi nyt pannuhuoneessa, ja takaisin tullessa valokehä oli yhä paikallaan. Lasse meni sisälle hakemaan kameraa, mutta ei löytänyt sitä. Takaisin ulos tultuaan valokehä oli kadonnut, mutta pilvi talon lounaispuolella oli paikallaan. Valokehä oli pihassa näkyvissä 3-4 minuutin ajan.

Lasse meni sisälle tarkkailemaan pilveä, ja soitti noin 1 km:n päässä asuvalle tutulleen, näkeekö hän valokiekot. Ei nähnyt, vaikka kaiken järjen mukaan olisi pitänyt, sillä maisema on tasaista peltoa, eikä sieltäpäin katsoen ollut tämä outo pilvikään edessä, vaan jäi sivulle. Pilven häviämistä havaitsijat eivät nähneet, sillä he eivät katsoneet sitä jatkuvasti,

vaan tekivät muutakin välillä. Pilvi ja siitä sinkoilleet valokiekot olivat kaikkiaan näkyvissä 30-40 minuuttia.

Tutkija 166 on tutkinut tapauksen ja on havaitsijoiden kanssa samaa mieltä, ettei havaittuja kohteita voi selittää Himosvuoren valonheittimillä. Tutkija analysoi:

> Valoista tehtyjen havaintojen perusteella olen Lassen kanssa samaa mieltä: kumpaakaan valoilmiötä ei voi mitenkään selittää Himosvuoren valonheittimillä, eikä muillakaan tunnetuilla *ihmislähtöisillä tavoilla. Pihasta ei ole näköyhteyttä Himosvuorelle edessä olevan mäen* vuoksi, mutta kartan ja korkeuskäyrien avulla suorittamieni laskelmien mukaan erikoisen pienen pilven korkeudelta olisi ollut näköyhteys Himosvuorelle.
>
> Mutta kuten todettu, valonheittimillä ei voi mitenkään selittää näitä valokiekkoja, etenkin kun otetaan huomioon, että havaitsijat näkivät samanaikaisesti myös oikeat valonheittimien kiilat, jotka tulivat Himosvuorelta!
>
> Pihassa olleesta valokehästä tulee mieleen, että valot ovat saattaneet olla jonkinlaisen esineen pohjassa, ja tätä pitää Lassekin mahdollisena. Jos valot eivät kerran valaisseet rakennuksiakaan, niin eivät ne sitten valaisseet mahdollista esinettäkään, jossa olivat kiinni.
>
> Seija sanoi, että hänkin oli nähnyt pihassa olleen valoilmiön, mutta ei enää muistanut siitä mitään yksityiskohtia. Pilvestä sinkoilleiden valokiekkojen osalta Seijan ja Lassen muistikuvat täsmäsivät. Seija sanoi myös, että häntä eivät tällaiset valoilmiöt juuri edes ihmeemmin kiinnosta, kun "Eihän niissä ole mitään kummallista".
>
> Havaitsijat kertoivat myös, että joskus vuonna 2008 heidän 6–8 -vuotiaat lapsensa kertoivat eräänä aamuna nähneensä yöllä makuuhuoneessaan isopäisen olennon. Lasse oli pyytänyt molempia piirtämään kuvan tästä olennosta, ja molemmat piirsivätkin samannäköisen.
>
> Loppupäätelmänä totean, että havainnot jäävät selkeiksi havainnoiksi ufoista, joista on ollut aikaa tehdä tarkkoja havaintoja. Havaitsijoiden havainnot tukevat toisiaan. Tutkimusten aikana ei ilmene mitään, mikä antaisi aihetta epäillä havaitsijoiden kertomusten todenperäisyyttä. Jälleen tässä on yksi havainto, jonka "olisi pitänyt näkyä" jollekin muullekin (siis naapuritalon tuttavalle, jolle soitettiin).

Ongelma analyysissä on taas, ettei siinä huomioida vertailukohtien puutetta. Tutkijan selostuksen tarkkaan lukien, valoilmiöiden taakse ei lähietäisyydelle kuvata tunnetulla etäisyydellä olleita kohteita, joiden perusteella olisi pääteltävissä valojen lähietäisyys. Tiedetään, että ilman vertailukohtia hämärää taivasta vasten etäisyys- ja kokoarvioissa saatetaan erehtyä suuresti. Jopa satojen kilometrien etäisyydellä tapahtuneet rakettilaukaisut saatetaan kuvitella metsän reunan kohdalle, puiden latvojen ylle, melkein lähituntumaan. Valonheittimen valot voivat leikitellä pilvistä heijastuen monenlaisina, eikä valoilmiöiden kuvatun luonteen vuoksi ole mielestäni syytä sulkea valonheitinselitystä pois. Kaikki valokiilat eivät ehkä aina näy samalla tavoin ilmakehän olosuhteiden vuoksi. Outoa on myös, etteivät havaitsijan mukaan pihapiirissä olleet kirkkaat valot valaisseet pihapiiriä "juuri lainkaan". Tämä viittaa mielestäni siihen, etteivät ne olleet pihapiirissä, ellei tehdä ylimääräisiä oletuksia valojen jonkinlaisesta erikoisesta ufo-luonteesta. Ei myöskään kuvattu

selkeästi laitemaista ufoa, vaan valoilmiöitä. Olettaen, että kyseessä on ollut todellinen ufo, tämä tapaus ei ole hyvää todistusaineistoa.

Ufomainen ilmiö aivan talon nurkalla?

Tämä tapaus (467, ilmoitettu 8.6.2011), ensimmäisen asteen lähituntuma, on Satakunnan alueelta, alkukesältä 1998. Oli myöhäinen ilta, aurinko oli laskemassa, mutta oli vielä valoisaa. Havaitun kohteen, kolmen toisiinsa osittain sulautuneen selvärajaisen, kermanvärisen pallon halkaisija oli havaitsijan arvion mukaan kokonaisuudessaan noin kaksi ja puoli metriä.

> Olin menossa ulos ja avasin kotini ulko-oven. Ulko-ovea sulkiessani katseeni kohdistui itään. Idässä, talon päädyssä leijaili tiheä sumu, noin pari metriä maanpinnasta, korkeus noin neljä metriä, pituus näkyvältä osin ainakin 10 metriä. Sumu näytti jatkuvan, talon päädyn taakse, näkökenttäni ulkopuolelle. Hämmästyneenä etenin porrastasanteella kohti idän puoleista kaidetta, pysähdyin ja hetken tuijotin outoa sumua. Sitten suuntasin katseeni vielä kaikkialle muualle ympäristöön, vaikka ovesta tullessani olin sen jo nähnyt. Missään kohdin muualla ei ollut pienintäkään sumuhaituvaa, pilvetön taivas. Käänsin katseeni takaisin kohti sumua ja aloin laskeutua alas portaita, tarkoituksena edetä tutkimaan tarkemmin, onkohan se sitten savua, jossain lähistöllä palavasta kohteesta, vaikka mitään savun hajua en aistinut. Ehdein edetä kaksi porrasta kahdeksasta, katse tiiviisti sumuun kohdistettuna, kun sumu alkoi liikehtiä, pysähdyin. Tiivis sumu alkoi todella nopeasti ohentua ja vetäytyä poikittaissuunnassa etelästä pohjoista kohti, kohti talon päätyä, joka oli näkökenttäni ulottumattomissa. Hälvenneen sumuverhon takaa tuli näkyviin kolmen valopallon muodostelma. Muodostelman keskimmäinen pallo oli suurempi, kuin kaksi identtistä sivuilla edessä olevaa palloa. Muodostelma ei liikkunut, ei huojunut, ei heilunut. Kului hetki, niin pallot alkoivat saman aikaisesti, hitaasti ja rauhallisesti, ikään kuin sulkeutua, kuin pallojen koko korkeuden kattava 'liukuovi' olisi lähtenyt pallojen vasemmilta puolilta liikkumaan oikealle, myötäillen pallon pintaa. Pallojen valopuoli väistyi ja vaihtui liukuvan 'oven' tahdissa, ikään kuin varjopuoleksi ja normaaliin iltamaisemaan.

Havainto esitetään yksityiskohtaisena lähituntumana, asiallisesti ja lisäksi havaitsija kertoo, ettei hän ollut erityisen kiinnostunut ufoista eikä toivonut näkevänsä sellaisia. Eräs SUT:n jäsen lähetti edelleen B. Borgille tiedon, että eräässä vanhemmassa *Uforaportissa* esitellään saman tyyppinen tapaus: suunnilleen auringonlasku, pilvetön taivas, havainto oudosta yksittäisestä sumuilmiöstä ja kolme valopalloa, joista keskimmäinen sivuilla olleita suurempi, ja pallojen väri hehkuvan oranssi/kermanvärinen. Riippumattomat saman tyyppiset kuvaukset lisäävät toistensa uskottavuutta entisestään, jos tapaukset ovat jo itsenäisinä uskottavia. Aina samankaltaiset havainnot eivät tietenkään lisää uskottavuutta, kuten toisiaan muistuttavat virhetulkinnat lentokoneista tai tähtitaivaan kohteista.

Kysymyksen kohteen todellisen luonteen havaitsemisesta asettaa jälleen vertailukohtien, ja tätä myöten sen etäisyyttä ja tosiasiallista kokoa koskevan tiedon puute. Ilmiö näkyi kyllä talon nurkalla, mutta samalla talon takana, eikä sen taakse kuvata etäisyydeltään tiedettyä kohdetta. Kertomuksesta ei ilmene, nähtiinkö se siis vain (pilvetöntä) taivasta vasten. Havaitsija sanoo kohteen olleen noin kahden metrin korkeudella. Oliko maasto kuitenkin tasaista ja/tai talo maaston korkealla kohdalla niin, että ilmiö näkyi taivaalla? Jos näin oli, kohde saattoi olla hyvinkin kaukainen ja tällöin väis-

tämättä epäselvästi nähty, vaikkakin isolta näyttävä ilmiö. Havaitsijan puhe muutoin pilvettömästä taivaasta tuntuisi viittaavan siihen, että ilmiö näkyi taivasta vasten. Vastaavan kaltaisia kuvauksia tapahtuu joskus rakettilaukaisujen perusteella – ja kohde näkyi idän suunnalla.

Lisäksi, jos ilmiö todella oli välittömässä läheisyydessä, jää kyseenalaiseksi, saattoiko se olla jonkinlainen ihmeellinen lentolaite, ufo. Jonkinlaisena teknisenä piirteenä voidaan ehkä pitää pallojen varjostumista ja sulautumista iltamaisemaan ikään kuin liukuoven taakse, mutta tämäkin kuvaus vaikuttaa enemmän vertaukselta. Olettaen, että kohde kuitenkin oli lähietäisyydellä, tapaus olisi ufotutkimuksellisesti hyvin kiinnostava. Kyseisentyyppiset valoilmiöt voivat liittyä ufoihin, ajatellen vaikkapa, että ufot näkyvät joskus aavemaisesti, ollen puolittain toisessa ulottuvuudessa, kahden ulottuvuuden välillä.

Kerrostalo taivaalla

Seuraava, joko 14. tai 16. päivään lokakuuta 2008 sijoittuva noin tunnin kestänyt ensimmäisen asteen lähituntuma (525, ilmoitettu 18.9.2011) eteni tutkijoiden (tutkittu ufotutkijoiden 172 ja 93 toimesta 17.9.29011) mukaan seuraavasti:

> Havaitsija oli havaintohetkellä jo yli 70 vuotias. Hänen harrastaa metsästystä, joten on tottunut tarkkailemaan luontoa ja on perillä ilmansuunnista. Ikäänsä nähden hän vaikuttaa pirteältä ja hyväkuntoiselta. Ufotutkijoiden mielestä hänellä ei ole mitään syytä "sepitellä" tarinoita.
>
> Havaitsija asuu omakotitalossa Haapajärvellä Autiorannan kylässä n. 13 km Haapajärven keskustasta länsi-/luoteeseen. Autiorannalla on useita suuria maatiloja. Hituran kaivos sijaitsee n. 9km (linnuntietä) havaintopaikasta. Havaintopaikan suunnassa, n.500 m:n päässä virtaa Kalajoki. Joessa n. 2 km:n päässä on sähköyhtiön veden säännöstelypato. Autiorannalta on matkaa Nivalan keskustaan n. 16 km. Lähimmät kerrostalot ovat Haapajärven ja Nivalan keskustassa (ks. havainnon kuvaus).
>
> Havaintohetkellä n. 72 -vuotias mieshenkilö tuli saunasta n. klo 23. aikaan, kun huomasi paksua oranssinpunertavaa sumua n. 200 metrin päässä olevan koulun ja sen varastorakennuksen ympärillä. Hän katseli outoa sumua ja ihmetteli, mitä ihmeen ulkovaloja naapuri oli pihalleen laittanut.
>
> Hän käväisi sisällä ja taas ulos mentyään huomasi, että sumu olikin häipynyt ja kuutamo oli näkyvissä etelän suunnalla. Havaitsijan pihasta katsottuna, puiden latvojen tasalla, n. 35 asteen kulmassa kaakossa, koulun varastorakennuksen päällä, oli valtava suorakaiteen mallinen "kerrostalo".
>
> Kohde oli hyvin tarkkarajainen ja siinä oli paljon "ikkunoita" (matalat pitkänmalliset ikkunat neljässä kerroksessa). Kaikista ikkunoista loisti hyvin kirkas valkoinen valo ja ikkunat näkyivät kohteen pitkällä sivulla.
>
> Kohde oli tumman harmaa ja valaisi alla olevaa puustoa ja se oli niin kerrostalon näköinen,

että havaitsija odotti näkevänsä jopa auton pihassa. Kohde oli niin hämmästyttävä, että havaitsija ajatteli "voiko tuollaista ollakaan".

Havaitsija seurasi outoa kohdetta n. tunnin verran ulkona sekä sisältä pöydän päässä istuen, kunnes päätti lähteä nukkumaan. Havaitsijan koira (suomen ajokoira) ei reagoinut mitenkään tapaukseen.

Havaitsija pyysi samassa taloudessa asuvaa toista henkilöä katsomaan kohdetta. Tämä toinen henkilö näki kohteen, mutta kielsi havaitsijaa menemästä lähemmäksi kohdetta, koska pelkäsi. Tämä toinen henkilö ei halunnut kommentoida tapausta ufotutkijoille.

Tutkijoiden arvio on, että kohteen on täytynyt olla jonkin verran etureuna alaspäin, koska havaitsija kertoo nähneensä osan sen "katosta".Havaitsija on kysellyt naapureilta onko kukaan nähnyt kohdetta, mutta tähän mennessä kukaan ei ole ilmoittanut nähneensä mitään havaintoiltana. Havaitsija ihmetteli sitä, miksi kummassa ei tullut mieleen ottaa valokuvaa kohteesta joka oli niin vaikuttava. Tutkijoiden mielestä kyseessä ei voi olla kangastus.

Nähdäkseni, vaikka tutkijat ovat eri mieltä, havainto vaikuttaisi sopivan kuvauksensa puolesta kangastukseen. Kangastukset voivat sopivissa ilmakehän olosuhteissa olla hätkähdyttäviä ilmakehässä näkyviä varsin tarkkojakin kuvajaisia maanpäällisistä kohteista. Havaitsija kuvaa kohteen ilmeisen tavanomaisen näköiseksi kohteeksi: kerrostaloksi. Talon paikka vain on erikoinen, ilmakehässä, kuten juuri kangastuksissa tapahtuu. Toisaalta, tutkijat eivät kommentoi sääolosuhteiden sopivuutta kangastukseen enkä tiedä, oliko sää ylipäätään otollinen kangastuksille. Toiseksi on sanottava, että jos kyse on kangastuksesta, se oli kyllä harvinaisen vaikuttava. Näillä tiedon sanoisin, ettei kangastus ole poissuljettu, mutta asia jää epävarmaksi.

Joka tapauksessa, kangastus tai ei, kohde ei täytä arvoituksellisissa lähituntumissa kuvattujen ufomaisten kohteiden tyypillisiä piirteitä (ks. edellä). Kuten todettu, havaitsija kuvaa "kerrostalon". Tapaukseen ei myöskään liity esimerkiksi tunnetuilla tavoilla selittämättömiä fysikaalisia jälkiä, aineksia ja/tai vaikutuksia, jotka viittaisivat erikoiseen lentolaitteeseen. Havainto on ehdottomasti kiehtova, mutta jälleen todistusvoimaltaan näillä tiedon kyseenalainen.

Ufo lenteli Jyväskylässä?

Seuraava jännittävä, Jyväskylän Touluraan (Tourunkatu 2:n kohdalla, joen ranta) sijoittuva tapaus (746, ilmoitettu 23.6.2008) on toisen asteen lähihavainto – mukana eläinreaktio – vertailukohtineen. Tutkija arvioi kohteen todelliseksi ufoksi:

Tapauksen on havaintotietokantaan lisännyt havaitsijan puolesta ufotutkija 166 – – 24.10.2012.

Jyväskyläläinen vuonna 1961 syntynyt merkonomi Jussi Heinonen oli kävelylenkillä Jyväskylän Tourujoella. Noin kello 20:45 hän lähestyi entistä YLE:n "radiotaloa" (Matarankatu 6), kun huomasi idässä noin 300 metrin päässä ja 15 asteen kulmassa metsikön yllä leijuvan suuren esineen, josta loisti valoa. Tultuaan noin 80 metrin etäisyydelle kohteesta, hän sei-

sahtui kävelysillan eteläpäähän, ja ryhtyi tarkkailemaan sitä paremmin.

Kohde oli lautasmainen soikio, noin 6 metriä pitkä, 4 metriä leveä ja 2 metriä korkea. Kohteen alaosa oli tumma, eikä siinä näkynyt erityisiä yksityiskohtia. Yläosan kupu, joka oli kuin levyistä koottu, oli teräksenharmaa. Etuosassa oletetun ohjaamon alla oli valolähde, jossa syttyi ja sammui välillä keltainen, välillä vihreä valo. Kohde leijui äänettömänä paikallaan radiotalon ja Tourulantien välissä hieman puidenlatvojen yllä (noin 25 metrin korkeudella), ja siitä erottui pieniä kaarevia ikkunoita, joista osasta loisti vihreää valoa. Kirkkaampaa vihreää valoa loisti oletetun etupään / ohjaamon puoleisista ikkunoista.

Kohteen oltua paikallaan noin 3-4 minuuttia, yhdessä ikkunassa näkyi liikettä, ja ikkunan väri muuttui mattavihreästä harmaaksi. Jussi sai ajatuksen, että joku tuli ilmeisesti katsomaan häntä ikkunaan. Nyt Jussi alkoi tuntea lievää pelkoa ja paniikkia, etenkin kun muita ihmisiä ei näkynyt, eivätkä viereisellä sillalla ohiajaneet autoilijat pysähtyneet. Jussi jopa aivan jähmettyi paikalleen, eikä pystynyt enää liikkumaan tai huutamaan.

Helpotuksekseen tässä vaiheessa Jussi huomasi joen toisella puolella pystykorvaa ulkoiluttavan miehen. Samalla kohde kääntyi, ja se alkoi liikkua hölkkävauhtia länteen, jolloin radiotalo jäi sen taustalle. Sitten kohde laski korkeuttaan ja siirtyi läheisten kuusten latvojen vierelle (noin 12 metrin korkeudelle ja noin 45 metrin päähän havaitsijasta), johon se pysähtyi.

Nyt kohteen peräosaan avautui liukuovimaisesti (ovet menivät aluksen sisään) aukko, josta työntyi esiin kaksi hopeanväristä putkea, joiden paksuus oli noin / vähintään 20 cm. Samalla kohteen ympärille tuli läpinäkyvä, noin puoli metriä paksu värikäs utuinen (ei hehkuva) vaippa, joka vaihtoi väriään sinivihreästä vaaleaan/valkoiseen.

Seuraavaksi kuului voimakas korkea kiihdytysääni, ja kohde lähti lentämään joenvartta luoteeseen. Jussin arvion mukaan kohteen nopeus oli "heti" noin 100 km/h. Tämän jälkeen se nosti yhä nopeuttaan, ja 10 sekunnissa se oli jo kaukana taivaalla, ehkä jopa viiden kilometrin päässä. Viimeiseksi erottui vain valonvälähdys pohjoistaivaalla 45 asteen kulmassa.

Kohteen kadottua ja tilanteen lauettua, koiranulkoiluttaja juoksi Jussin luo kävelysillalle vauhkon koiransa kanssa (kesti jonkin aikaa, ennen kuin se alkoi rauhoittua). Jussi keskusteli miehen kanssa vartin verran. Kun kohteesta työntyi esiin kaksi putkea, mies oli lähes sen alapuolella, ja kuulikin sen kiihdytysäänen, mutta ei ehtinyt nähdä itse kohdetta. Lähimmillään Jussista kohde oli noin 45 metrin päässä, ja alimmillaan maasta noin 12 metrin korkeudella. Kohde oli näkyvissä kaikkiaan noin neljä minuuttia.

Tutkijan (166) analyysi on tässä syytä lainata olennaisesti melkein kokonaisuudessaan:

Ufotutkija 166 – – on haastatellut havaitsijaa useaan otteeseen, mm. tapahtumapaikalla 3/2009.

Havaitsijalla on ollut aikaa tehdä kohteesta kiitettävän tarkkoja havaintoja. Havaitsijan arvioita kohteen koosta ja etäisyyksistä voidaan pitää realistisina, sillä kohde kulki 7-kerroksi-

sen YLE:n radiotalon edestä, jonka etäisyys havaitsijasta kohteen havaintohetkellä oli noin 80 metriä. Havaitsija on siis pystynyt arvioimaan kohdetta radiotalon muodostamaa taustaa vasten. Koiran vauhko käytös, ja sen ulkoiluttajan kuulema äänihavainto tukevat havaitsijan kertomusta. On olemassa lukuisia ufotapauksia, joissa koira on reagoinut voimakkaasti oletetun ufon läheisyydessä, usein juuri hätääntymällä.

Lähimmillään kohde oli vain noin 30 metrin päässä vilkkaasti liikennöidystä Tourulan risteyksestä, josta lähtee liittymä Vaajakosken moottoritielle. Jyväskylän keskustaan on 1 km. Tuohon aikaan havaintopaikan ohi ajaneita autoja on ollut varmasti useita, ja lisäksi autokaistan vieressä kulkee kevyenliikenteen kaista. Tietojeni mukaan kukaan muu ei tuolta ajalta ja siltä alueelta ole kuitenkaan tehnyt ufohavaintoa. Jälleen ufotapaus, jolla "kaiken järjen mukaan" olisi pitänyt olla useampiakin silminnäkijöitä.

Tapauksen kokonaisarviointia vaikeuttaa hivenen se, että havaitsijaa haastatellessa hän ilmoittaa enemmän yksityiskohtia kuin mitä ilmoitti havaintoilmoituksessa. Aivan uusina tietoina tulikin pysähdys 12 metrin korkeuteen kuusten latvojen vierelle juuri ennen kiihdytystä, kohdetta ympäröinyt utuvaippa, liukuovet ja kaksi ulostullutta putkea, sekä ohjaamon alapuolella ollut valonlähde. Tiedot kohteen liikkumisesta siis muuttuivat, ja kohteen yksityiskohdat lisääntyivät. Asiasta kysyttäessä Jussi sanoi, että ei vain muistanut kaikkea silloin kun lomaketta täytti

Hattua nostan sille, että havaitsijalla on rohkeutta julkistaa nimensä. Kaiken edellä kerrotun perusteella arvioin tapauksen lähihavainnoksi ufosta. Jussi itse totesi kohteesta noin yleisesti, että "Ei tuntunut olevan tästä maailmasta". Havaitsijalla on myös muita paranormaaleja kokemuksia, mm. yksi enkelikokemus.

Vaikka tutkija arvioi kohteen ufoksi, mielestäni havainto on jälleen mielenkiintoisuudessaankin ongelmallinen. Hankaluuden aiheuttaa kohteen epäselvä näkyminen ja siihen liittyen riittävien vertailukohtien puute. Vertailukohtaa ei esitetä 45 metrin etäisyysarvion kohdalla. Todetaan vain, että kohde siirtyi tällöin kuusten latvojen vierelle (ei eteen). Ei kerrota esimerkiksi, että se olisi valaissut jonkin maamerkin, joka oli 45 metrin päässä havaitsijasta. Tiedetään siis ainoastaan, että kohde oli osan havaintoa enintään noin 80 metrin päässä (mielekkäänä vertailukohtana radiotalo). Toisaalta, havaitsija kuvaa järkevän vertailukohdan kanssa lähituntumassa olleen kohteen, jonka etäisyyksiä on helpompi hahmottaa kuin kaukaisen ilmiön, tulleen vielä lähemmäs. Näin ollen pidän uskottavana, että kohde oli havaitsijasta lähimmillään muutamien kymmenien metrien päässä – ehkä tosiaan noin 45 metrin etäisyydellä.

Havainto jäi pimeyden vuoksi kuitenkin epämääräiseksi. On kysyttävä, nähtiinkö kohde hyvin? Kuvauksessa puhutaan lautasmaisesta soikiosta, mutta ilmoituksen tarkentavissa tiedoissa todetaan, että se oli "epäsäännöllisen muotoinen pyöreähkö alus". Tutkija toteaa myös, että tiedot kohteen yksityiskohdista ja liikkumisesta muuttuivat haastattelujen aikana. Syy voi olla havaitsijan itsensä esittämä (ei heti muistanut kaikkia yksityiskohtia), mutta on otettava huomioon, että tällainen saattaa viitata myös havainnon jonkinasteiseen epämääräisyyteen. Oli pimeä, eikä ilmoituksessa tuoda esille voimakkaita keinovaloja tai kohteen voimakasta itsevalaisevuutta, joka olisi toiminut riittävänä valonlähteenä ufoehdokkaan selkeään näkemiseen.

Kokija ei myöskään perustele kohteen alusmaisia mittoja vertailukohdin. Hän ei määritellyt vertailukohdin ilmiön etäisyyttä, vaikkapa sen valaiseman maamerkin avulla ja samalla verrannut sitä tiedetyllä etäisyydellä olleen radiotalon rakenteisiin – tästä olisi voitu päätellä ilmiön kokoluokka. Tällainen olisi ollut tässä tapauksessa tarpeen kokoarvion luotettavuuden parantamiseksi kohteen kuvaukseen sisältyvän epämääräisyyden (epäluotettavuuden tunnun) vuoksi. Mielestäni kokoarvio ei siis näillä tiedoin ole uskottava. Kohde saattoi olla huomattavasti pienempi kuin miehitetty alus. Lisäksi, oletetaan, että kuusi metriä pitkä ufoalus (kuten havaitsija esittää) olisi lentänyt varsin matalalla satoja metrejä ja leijaillut useita minuutteja vilkkaalla kaupunkialueella. Havaitsijoita olisi tällöin ollut lukuisia ja heidän ihmetyksensä ja tyrmistyksensä suuri. Kuten todettu, arvoituksellisten ufotapausten perusteella ufot eivät myöskään yleensä lentele taajaan asutulla kaupunkialueella.

Vaikutelmani on, että kohde oli pienempi ja vähemmän vaikuttava ilmestys kuin ufoalus. Kohteen ilmeisesti huono näkyminen saattoi tehdä hiukan tepposia, kun havaitsija puhui esimerkiksi ikkunoista ja joistakin muista yksityiskohdista. Kohteet, joissa on valoja rivissä tai joita kiertävät valot, mutta joiden runko, tai rakenne, johon valot on kiinnitetty, ei hämärässä näy, aiheuttavat monesti (epämääräisesti) ufomaisia havaintoja. Valojen ympärille mielletään helposti havaintopsykologian ja ufomytologian yhteisvaikutuksen tuloksena ufomainen hahmo. Kohteen ikkunat saattoivat olla esimerkiksi lennokin valot.

Kotieläimet saattavat reagoida omistajiensa pelästykseen, eivät välttämättä itse kohteeseen. Toisaalta, jos ajatellaan, että kohde oli kauko-ohjattava lennokki valoineen, sen ääni ja valot saattoivat toki pelästyttää koiran. Korkea kiihdytysäänikin voisi sopia lennokkiin. Kiehtovuudestaan huolimatta en voi näillä tiedoin pitää tapausta kovin hyvänä ufotodisteena.

Kiinnostusta herättivät myös seuraavat tapaukset, joissa kuitenkin näin vastaavanlaisia ongelmia kuin edellä kuvatuissa: 465, 480, 541, 565, 605, 651, 684, 736, 744, 754, 775. Lukija voi halutessaan tutustua näihin havaintoihin ja tehdä oman arvionsa.

Kirjallisuus ja internet-lähteet

Hendry, Allan
1979 *The UFO Handbook. A Quide to Investigating, Evaluating and Reporting UFO Sightings.* New York, Garden City: Doubleday & Company, Inc.

Hynek, Allen J.
1972 *The UFO Experience. A Scientific Inquiry.* Chicago: Henry Regnery Company.

SUT ry:n Ufohavaintotietokanta:
http://www.suomenufotutkijat.fi/ufodb/database.php?sid=

UFOTODISTEENA VAIKUTTAVA TAPAUS

Jaakko Närvä

Esitän tässä artikkelissa erään ruotsalaisen ufotapauksen vuodelta 1974, esimerkkinä todisteellisesti varteenotettavasta ufohavainnosta, toisen asteen lähituntumasta. Ilmoituksessa esiintyy dramaattisia vaikutuksia auton laitteisiin. Tapaus toimii vertailukohtana artikkelini "SUT ry:n Ufohavaintotietokannan ilmoitukset 375–850" luvussa "Aineiston parhaita ufoehdokkaita" esittämiini havaintoihin. Kyseinen, kuten myös käsillä oleva artikkeli on kirjoitettu virikkeeksi ihmisille, jotka pohtivat, miten ufotapauksia tulisi tutkia ja argumentoida. Ehdottoman ja vahvan kielteisesti ufoihin suhtautuvia tämä kirjoitukseni ei varmastikaan hetkauta. Ajattelin lähinnä lukijoita, jotka miettivät, miten oikein suhtautua ufojen tosiasiallisuutta koskeviin väitteisiin. Toivon, että artikkelini antaa heille aineksia käsityksensä muodostamiseen. Mahdollisesti se kiinnostaa lisäksi henkilöitä, jotka pitävät ufojen olemassaoloa epätodennäköisenä, mutta ovat halukkaita tai valmiita tarkastelemaan asiaa reilusti.

Seuraavassa pohtimani ufoilmoitus on mielestäni analyyttisesti kestävä, uskottavana pidettävä ufotapaus. Havainnon teki ruotsalainen upseeri perheineen ja sitä tutki ruotsalainen ufotutkija Boris Jungkvist. Lukijan kannattaa tässä vaiheessa ensin katsoa yllä mainitun luvun "Aineiston parhaita ufoehdokkaita" alussa esittämäni todenmukaisen ufohavainnon kriteerit (ellei ole kyseistä tekstiä jo lukenut). Se antaa kontekstia tulevan tarkasteluni hahmottamiselle.

Lähdekritiikki, tapauksen kuvaus ja selityshypoteesit

Esitän seuraavassa upseerin lausunnon kokonaisuudessaan, lainauksena, siten kuin upseeri itse tapahtumat sanasta sanaan kertoi. Lähdetietona ja -kriittisenä huomiona todettakoon, että lainaus on otettu Tähtitieteellinen yhdistys Ursan julkaisemasta kirjasta *Ufojen arvoitus* (sivuilta 216–217). Ursa on ja oli tieteellinen yhdistys kirjan julkaisemisen aikaan (1980) ja kirjan ovat kirjoittaneen astronomit Juhani Kyröläinen (tuolloin tähtitieteen maisteri) ja Pekka Teerikorpi (tuolloin tähtitieteen lisensiaatti). En voi olla kehumatta kirjaa ja sanomatta, että se on mielestäni kansainvälisestikin mitattuna ufoilmiötä luonnontieteellispohjaiseen tyyliin käsittelevän ufokirjallisuuden parhaimmistoa. Upseerin lausunto esiintyy alunperin tapausta tutkineen B. Jungkvistin kirjassa *UFO – en fantastisk verklighet* (Zindermans, 1977). Kyröläinen ja Teerikorpi suomentavat ja lainaavat lausunnon *Ufojen arvoituksessa*. Tutustutaan upseerin lausuntoon:

Minä, vaimoni ja kaksi lastani olimme olleet tapaamassa hyvää ystäväämme tämän mökillä (Upplandin Knutbyn lähellä) lauantaina 21. syyskuuta 1974 [n. klo 21]. Olimme kotimatkalla Audilla Almungetielle päättyvää soratietä. Tullessamme loivaan kaarteeseen näimme edessämme häikäisevän valon. Vaihdoin vaistomaisesti lähivaloille luullen valoa vastaan tulevaksi autoilijaksi. Kun tulimme kaarteesta suoralle, näimme merkillisen lentävän esineen, joka lähestyi meitä. Etäisyys, noin 900 metriä. "Katso isä, helikopteri, lentääpä se matalalla", huudahti tyttäreni. Muutaman sekunnin kuluttua ymmärsimme, ettei se ollut helikopteri. Ihmeellinen lentoalus lähestyi hitaasti, noin 10 metrin korkeudella maan pinnasta, oikealta (avohakkuulta). Samalla hetkellä alkoi autoni moottori oikkuilla sytytyshäiriöin ja ravisteluin. Noin sadan metrin päästä auto pysähtyi kokonaan ja valonheittimet sammuivat. Autoradio vaikeni. Samanaikaisesti lentoesine leikkasi kulkusuuntamme (etäisyys 200 metriä). Se lensi vieläkin noin 10 metrin korkeudella ja näytti laskeutuvan tien vasemmalle puolelle noin 75 metrin päähän tiestä. Tämä tapahtui välittömästi halkopinon eteen. Lentoesineen häikäisevä, vihreältä kimalteleva valo valaisi suuren alueen. Jäimme autoon istumaan tämän odottamattoman näyn täysin yllättäminä. Kiersin alas vasemmanpuoleisen ikkunani huolimatta vaimoni ja lasteni vastalauseista. Havaitsimme äänen, joka oli kuin mehiläisparvesta.

Äkkiä tunsimme kaikki olomme ankeaksi. Muutamaan minuuttiin ei kukaan meistä sanonut mitään. Poikani ojensi minulle kiikarin, joka meillä oli takana lojumassa. Lentoesineen voimakas vihreä kimalteleva korona himmeni asteittain ja sen mukana valaistu alue, säteeltään noin 300 metriä, joka aiemmin oli kylpenyt vihreässä valossa. Pystyin kiikarilla (7 x 50) selvästi erottamaan munanmuotoisen rakenteen, noin 10 metriä pituudeltaan ja pari metriä korkean. Esine loisti nyt voimakkaasti valkoista valoa, oli pinnaltaan aivan sileä, ei minkäänlaisia ulkonevia rakennelmia. Järkyttynyt vaimoni intti, että lähtisimme paikalta. Väänsin toistuvasti virta-avainta, mutta auto ei ollut käynnistettävissä. Täytyy tunnustaa, että minäkin pelästyin tätä yliluonnollista kohtaamista. Mutta muutaman minuutin kuluttua astuin ulos autosta vaimoni ja lasteni varoituksista huolimatta. Esine näytti lepäävän, tai leijuvan, aivan lähellä maanpintaa.

Aioin juuri kiertää auton ja avata konepellin, koska en yhdistänyt moottorin pysähtymistä pellolla olevaan esineeseen, kun kuulimme korviahuumaavan jyrinän. Arvelin räjähdysvaaran olevan olemassa ja heittäydyin auton taakse ja huusin: suojautukaa! muulle perheelle. Lapset ja vaimoni, jotka vapisivat pelosta, ryntäsivät ulos ja suojautuivat auton taakse vierelleni. Meillä oli nyt auto itsemme ja esineen välissä. Lentoesine nousi hitaasti (kuten VTOL, Vertical Take Off and Landing aircraft), tehden vaappuvaa liikettä. Esineestä tuli taas vihreän kimalteleva ja se valaisi taas ympäristön. Se huojahti hieman ja lensi hitaasti pois, nyt noin 30 metrin korkeudella, samaan suuntaan kuin ensin sen näimme lentävän. Se lensi aaltomaisin liikkein joitakin satoja metrejä ja piti matalaa surisevaa ääntä (muistutti mehiläisparvea). Muutaman sekunnin kuluttua se kiihdytti valtavalla nopeudella kadoten muutamassa sekunnin tuhanneksessa. Puhuimme kaikki yhteen ääneen. Etsin pimeästä kiikariani, mutta löysin sen nopeasti. (Olin varmaan pudottanut sen kiihtymyksestä, kun luulin, että esine räjähtäisi.) Kun nousimme järkyttyneinä autoon, huomasimme heti radiosta tulevan musiikin. Radio toimi ja auto käynnistyi heti, kun väänsin virta-avainta, eikä valonheittimissä ollut mitään vikaa. Kesti kauan ennen kuin olimme toipuneet. Olimme täysin vakuuttuneita, että olimme kokeneet jotakin ainutlaatuista.

Kotona soitin upseeritoverilleni, mutta muutin mieltäni ja laskin kuulokkeen, soitin puhelinyhdistyksen numerotiedusteluun ja sain numeron teille UFO-Häggvikiin. Ottaen huomioon asemani puolustusvoimissa olen päättänyt olla jättämättä ilmoitusta poliisi- tai sotilasviranomaisille.

Epätosi ufohavainto voi olla niin sanotusti realistinen tai epärealistinen virhetulkinta (selitän nämä käsitteet analyysin edetessä) tai illuusio, puhdas kuvitelma, hallusinaatio, vale- tai vääristynyt muisto tai huijaus. Jos katsotaan esimerkiksi virhetulkintojen ja hallusinaatioiden lukemattomia syitä, epätosien ufohavaintojen syitä voidaan sanoa olevan lähes loputtomasti. Tilanne ei kuitenkaan ole näin toivoton. Kun kategorisoidaan selitykset säännönmukaisuuksiksi mainitulla tavoin, ne kattavat kaikki mahdolliset ajateltavissa olevat epätosien ufohavaintojen syyt. Katsotaan upseerin ilmoitusta kyseisten säännönmukaisuuksien, tai hypoteesien, valossa.

Realistinen virhetulkinta?

Realistiset virhetulkinnat ovat kohtuullisen tarkkoja havaintoja huonosti näkyvistä kohteista. Syynä heikkoon näkymiseen on kohteen suuri etäisyys havaitsijasta ja/tai kehnot havainto-olosuhteet, kuten pimeys tai sumu. Realistiset virhehavainnot ja -ilmoitukset ovat siis tarkahkoja siten, että kohde, kuten sen näennäinen koko ja muoto, sekä esiintymisympäristö kuvataan ilmoituksessa suunnilleen oikein. Ne kuvaillaan – nopeasti ilmoitettuna, ennen muistikuvien heikentymistä ja muuntumista – toisin sanoen jokseenkin sellaisina kuin silmä, tai vastaavasti vaikkapa silmän erottelukykyä vastaava videokamera ne erottaa (vaikkakin tietysti vaihtelevin termein). Tutkijoiden on tavallisesti melko helppo tunnistaa tällaisten ilmoitusten virhetulkintakohteet niiksi ilmiöiksi mitä ne ovat. (Ks. esim. Ufohavaintotietokannan ilmoituksia koskeva artikkelini tästä kirjasta.) Esimerkiksi tähtitaivaan kohteita ja lentokoneiden valoja kuvataan yleensä pistemäisinä tai pienehköinä taivaallisina valoina silloinkin, kun niitä ei tunnisteta kyseisiksi ilmiöiksi. Ihmiset ylipäätään havaitsevat ja kuvaavat kaukaiset, pienikokoisina näkyvät kohteet yleensä varsin realistisesti, kuten esimerkiksi meteorihavaintoja koskevista ilmoituksista tiedetään.

Kun henkilö sitten epäonnistuu kaukaisen ja/tai muusta syystä kehnosti näkyvän kohteen tunnistamisessa, syntyy ufotulkinta. Virhehavaitsijat eivät siis välttämättä, itse asiassa yleensä, ole epärealistisia liioittelijoita tai kuvittelijoita (liioitellusta virhetulkinnasta edempänä). Virhetulkintaperustaiset "lähituntumat" muodostuvat tyypillisesti, kun kaukaisen kohteen vain mielletään huonoissa havainto-olosuhteissa ja vertailukohtien puutteessa olevan lähietäisyydellä.

Keskeinen ongelma artikkelissani "SUT ry:n Ufohavaintotietokannan ilmoitukset 375–850" tarkastelemissani suomalaisissa parhaat ufoehdokkaat -tapauksissa on havaittujen kohteiden vertailukohtien tai riittävien sellaisten puute. Myös kohteiden ufomaisuus eli nimenomaan ufon selkeä kuvaus on usein kyseenalainen. Upseerin ilmoitus on esimerkiksi näitä seikkoja ajatellen huomattavasti parempi.

Upseeri kuvailee ilmoituksessaan arvoituksellisten ufojen väitetysti suppeaan (verrattuna virhetulkintojen ja muuten epätosien ufohavaintojen sisältöihin) kaavaan sopivan ufomaisen kohteen. Hän esittää kohteen tiivistettynä munamaiseksi, sileäpintaiseksi, ulokkeettomaksi ja voimakkaasti itse-

valaisevaksi. Upseeri ilmoittaa myös sellaisista piirteistä kuten aaltoileva lentoliike, vaappuminen hitaassa nousussa, valoisuuden ja värin vaihtelu (kimaltavan vihreä, valkoinen) liittyen kohteen liikkeisiin ja nopeuksiin, suriseva (mehiläisparvimainen) ääni, kova jyrisevä ääni ja hyvin nopea katoaminen. Luotamme sitten mainitun kaavamaisuuden aitouteen tai emme, kuvaus antaa vaikutelman lentolaitteesta, joka on varsin hämmästyttävä, ihmeellisen oloinen. Laitemaisessa kohteessa ei näy voimanlähdettä, kuten potkureita, roottoreita tai suihkumoottoreita, eikä siipiä. Kuitenkin se leijuu ja lentää, myös nopeasti kiihdyttäen ja suurella nopeudella.

Upseerin kuvaus kohteesta on ilmeisen selkeä. Kohteen esitetään näkyneen paljaalle silmälle hyvin ja se kuvataan kolmiulotteisuuteen viittaavin termein; upseeri puhuu selkeästi havaitsemastaan "munamaisesta rakenteesta". Upseeri kuvaa kohteen kokonaisuudessaan varsin yksityiskohtaisesti. Hän kertoo (1) halkopinon edessä olleen ilmiön valoisuudesta, että se oli vihreän kimaltelevaa ja (2) valaisi aluetta jopa kolmensadan metrin säteellä. Kuului (3) surisevaa ääntä. Upseeri sanoo (4) kohteen koronan ja (5) sen valaiseman alueen himmenneen (6) asteittain. Sitten hän (7) huomauttaa (kiikareilla katsomisen perusteella) ilmiön valoisuuden värin vaihtuneen voimakkaan valkoiseksi sekä kuvaa (8) kohteen muotoa todeten, että erotti selkeästi sen rakenteen olleen munamainen. Upseeri sanoo (9), että kohteen pinta oli täysin sileä (10) eikä siinä ollut ulokkeita. Tässä yhteydessä hän (11) tarkentaa myös, ettei ilmiö levännyt maassa, vaan leijui aivan maan pinnan yllä. Upseeri kuvaa kohteen (12) nousseen hitaasti (13) vaappuvin liikkein, ja (14) että se valaistui (15) taas vihreän kimaltelevaksi, (16) valaisten jälleen ympäristön. Sitten kohde (17) huojahti – hieman – (18) lensi pois kolmenkymmenen metrin korkeudella, (19) aaltomaisin liikkein, (20) kuului taas matala suriseva ääni, (21) kohde kiihdytti pois valtavalla nopeudella ja katosi.

Uskottava vertailukohta vahvistaa oletusta, että havainto/ilmoitus vangitsi havaintokohteen todellisen luonteen, eli ettei havainto ollut olennaisesti puutteellinen. Upseeri kertoo, että kohde leikkasi heidän kulkusuuntansa – ylitti tien heidän edestään oikealta vasemmalle – 200 metrin etäisyydeltä. Sitten se näytti laskeutuvan välittömästi halkopinon eteen, tiestä (vasemmalle) 75 metrin päähän. Kahdensadan metrin etäisyysarviosta puuttuu tosin vertailukohta. Upseeri ei myöskään täsmennä, mitä hän tarkoitti halkopinon edustalla. Jos hän tarkoitti heihin päin suuntautuvaa sivustaa, pino näkyi laskeutuneen kohteen takana tai jäi kohteen taakse sen laskeuduttua. Mikäli hän sen sijaan tarkoitti tielle suuntautuvaa sivustaa, kohde saattoi näkyä havaitsijoista katsoen kokonaisuudessaan pinosta oikealle. Ei siis edes osittain sen edessä, jolloin voitaisiin esittää kysymys halkopinon toimivuudesta vertailukohtana. Halkopino ja kohde näkyivät ilmoituksen mukaan kuitenkin toistensa välittömässä läheisyydessä lähimaastossa, ilmiön tuottamassa voimakkaassa (vihreän kimaltelevassa ja sitten valkoisessa) valossa. Maastossa etäisyydet ovat (valonlähteen turvin) mielekkäästi arvioitavissa siinä sijaitsevien tuttujen rakenteiden, kuten juuri halkopinon, ja pinnanmuotojen avulla.

Periaatteessa vertailukohtakuvaus(kin) voisi tietysti olla voimakasta liioittelua tai kuvitteellinen elementti. Ilmoittaja toimi kuitenkin havainnon aikana Ruotsin puolustusvoimien upseerina. Häntä on pidettävä koulutuksensa, ammattinsa ja ikänsä (kaksi lasta, ilmeisesti pieniä havaintohetkellä) puolesta vähintäänkin asiallisena, ellei keskimääräistä parempana havainnontekijänä.[1] Lisäksi koko ilmoitus on selkeä, huolellinen, asiallisesti esitetty, johdonmukainen ja kaikilta osin yksityiskoh-

[1] Älykkäät, harjaantuneet havaitsijat, korkeasti koulutetut, ilmeisen harkintakykyiset ja myös skeptiset ihmiset tekevät kyllä myös virhetulkintoja esimerkiksi havainto-olosuhteista, havaintopsykologiasta ja ufomytologian vaikutuksesta johtuen. Upseerin ilmoituksen tapauksessa kyse ei tämän analyysin perusteella ole tällaisesta vaihtoehdosta.

tainen, mikä ilmoittajan laadun yhteydessä edelleen viittaa luotettavaan havaintoon. Ilmoitukseen liittyy myös useampi havaitsija; toinen aikuinen havaitsija on upseerin vaimo.[2] Jos jo yksittäisen henkilön tekemänä luotettavalta näyttävässä havainnossa, kuten upseerin havainto on, esiintyy enemmän kuin yksi havaitsija, tämä vahvistaa havainnon aitoutta. Tällöinhän luotettavan havainnon piirteet esiintyvät samalla useammissa havaintokokemuksissa.

Vaikka oletettaisiin, että upseeri arvioi kohteen sata metriä lähemmäs kuin se oli, se sijaitsi silti alle 350 metrin päässä. Jos ilmiö olisi ollut vaikkapa suunnilleen kilometrin etäisyydellä, sadalla metrillä erehtyminen ei olisi ollut kovin suuri erhe. Kuitenkin, kun puhutaan noin 200 metrin mittakaavan etäisyysarviosta, sadan metrin erehdys olisi jo melkoinen (vaikkakin vielä ymmärrettävä harjaantumattoman havaitsijan kohdalla). On järkevää olettaa, ettei kohde voinut olla ainakaan 400 metriä kauempana. Sen täytyy mieluummin olettaa olleen lähimmillään noin 200 metrin päässä, kuten upseerin etäisyysarviot/-kuvaukset (200 metrin päästä heidän edestään tien yli ja 75 metriä siitä vasemmalle) viittaavat.

Upseeri antaa ymmärtää, että kohde oli pienehkön lentoaluksen kokoinen. Uskottavan vertailukohtakuvauksen (ja kohteen luotettavan oloisen, hyvän kuvailun) mukaan kyseisen kokoinen outo ilmiö sijaitsi siis kokoonsa nähden lähimmillään sellaisella etäisyydellä, että se oli selkeän näkö- ja kiikarihavainnoinnin alueella. Kohde on näkynyt (kohtuullisella lähietäisyydellä ja valaistuna) merkittävän kokoisena niin, että se on täydytty kuvata ilmoituksessa olennaisilta piirteiltään oikein. Vaikka vertailukohtakuvaukseen voidaankin luottaa, niin mistä tiedetään, että koon esitys pitää paikkansa? Entä jos kohde oli kyllä reilun kahdensadan metrin etäisyydellä, mutta esimerkiksi vain metrin leveyden luokkaa? Edellä olen perustellut, kuinka vertailukohtakuvaus ja havainto ylipäätään vaikuttavat luotettavilta. Näin ollen olisi tietysti epäloogista olla luottamatta suurin piirtein siihen, mitä upseeri antaa ymmärtää kohteen koosta. On uskottavaa, että kohteen leveys oli lähempänä kymmentä kuin yhtä metriä.

Ilmoitus perheen auton moottorin, valojen ja radion sammumisesta ja itsestään toimintakuntoon palautumisesta kumoaa kiinnostavasti entisestään virhetulkinta-oletusta – ja vahvistaa käsitystä oudon kohteen lähietäisyydestä ja sen todellisen luonteen oikein kuvaamisesta. Kuinka usein tapahtuu niin, että ajon aikana auton laitteet sammuvat kokonaan ja palautuvat sitten moitteettomaan toimintakuntoon – ilman minkäänlaisia korjaustoimenpiteitä? Kuinka todennäköistä on, että tällainen sattuu juuri, kun autoilija tekee ufo-virhetulkinnan? Kuinka todennäköistä sitten on, että laitteet sammuvat, kun virhetulkintakohde lähestyy tai näyttää lähestyvän, ja palautuvat itsestään kuntoon kohteen kadottua näköpiiristä? Olettaisin, että erittäin epätodennäköistä.

Virhehavainnoissa autojen laitevikakuvaukset ovat ylipäätään hyvin harvinaisia, koska tavanomaiset kohteet eivät aiheuta autojen laitteiden oikutteluja (tai tällaisesta ei ainakaan tiedetä). Niiden syy on jokin muu kuin havaittu kohde, ja viat esiintyvät virhehavainnon kanssa sattumalta samanaikaisesti. Kuvaukset laitteiden oikutteluista ovat tällöin monenmoisia ja toisaalta epätoden-

2 Ufo-ryhmähavainnot voivat olla, ja useimmiten ovatkin, virhetulkintoja. Niissä vaikuttavat ryhmäläisiin kohdistuvat samat havainto-olosuhteet, havaintopsykologiset vaikutukset, sosiaalinen paine ja joskus syyllisyyskin tai pelko virhetulkinnan paljastamisesta ja siksi pinnallinen uskominen siihen itsekin. Useampi havaitsija ei siis aina tarkoita totuudellista ufohavaintoa. Se, että virhetulkinnat voivat olla esimerkiksi hyvien havaitsijoiden ja ryhmien tekemiä, asettaa vaatimuksen, että ufohavaintojen analysoinnin on oltava riittävän perusteellista ollakseen erottelukykyistä.

näköisesti yllä kuvatunlaisia ja esitetyllä tavoin tapahtuvia. Lisäksi, ja sen sijaan, mainitunlainen autojen laitteiden käyttäytyminen on ollut yksi merkittävä piirre tavanomaisin hypoteesein vaikeasti selitettävissä, arvoituksellisissa tapauksissa.[3] Kun muutenkin hyvään, luotettavan havainnon piirteet täyttävään näköaistimukseen yhdistyy kyseisenlainen, erikoinen auton laitteiden oikuttelu, virhetulkinta-hypoteesi käy entistä mahdottomammaksi.

Pallosalama olisi nähdäkseni paras, ja ilmeisesti ainoa, realistisen virhetulkinnan havaintokohde-ehdokas upseerin perheen tapahtumaketjussa. Pallosalama on yleensä pallomainen kirkas ilmiö, joka liikkuu tai lentää maastossa, voi pitää ääntä ja katoaa usein nopeasti. Tyypillisesti se on noin puolen metrin läpimittainen; kymmenen metrin kokoluokan kuvaukset ovat hyvin harvinaisia. Pallosalaman väri on useimmiten punainen tai oranssi. Valkoinen väri on myös kohtuullisen tavallinen, vihreä sen sijaan harvinaisempi. Pallosalama näyttäytyy yleensä vain muutamia sekunteja; joskus sen kestoksi on kuvattu minuutteja. Sen pintaa on toisinaan kuvailtu kiinteäksi tai jopa heijastavaksi, mutta tällaiset raportoinnit ovat epätyypillisiä. Voimakasta valoisuuden vaihtelua ei tiettävästi ole kuvattu ja pallosalaman värin vaihtuminen on hyvin epätavallista. Jos tällaisesta on ilmoitettu, värin on sanottu vaihtuneen punaisesta, violetista tai keltaisesta valkoiseksi. Pallosalama voi leijua, pysähdellä, muuttaa suuntaa ja kiitää nopeaakin vauhtia. Yleensä se liikkuu kuitenkin horisontaalisesti, melko hitaasti ja tuulen mukana. Nopea ylöspäin lentäminen on hyvin harvinaista (sen sijaan pilvistä alaspäin laskeutuminen tyypillistä). Pallosalama on yleensä äänetön ja jos se pitää ääntä, ääni kuvaillaan sihiseväksi tai rätiseväksi. Tavallisesti pallosalama katoaa yhtäkkiä ja äänettömästi, mutta joskus räjähtäen. Pallosalamat esiintyvät ukkosella, tavallisen salamoinnin yhteydessä, tosin harvakseltaan myös ilman ukkosta.[4]

Näin ollen pallosalama-hypoteesinkin ongelmat ovat ilmeiset. Jos kohde olisi ollut pallosalama, siinä olisi täytynyt esiintyä yhtä aikaa useita harvinaisia piirteitä. Olisi kohdattu useiden metrin kokoluokan ja minuutteja kestänyt pallosalama, jonka pinta olisi vaikuttanut kiinteältä. Sen väritys olisi ollut jokseenkin epätavallinen (vihreä) ja se olisi vaihtanut harvinaisesti väriä, erikoisella värinvaihtumisyhdistelmällä (vihreä/valkoinen), ja oudosti, sen liikkeisiin liittyen. Se olisi epätavanomaisesti muuttanut valoisuuden voimakkuutta, ja ennenkuulumattomasti asteittain. Kyseinen pallosalama olisi pitänyt ääntä, mikä sinänsä on jo epätyypillistä, ja lisäksi ääni olisi ollut erikoinen, suriseva. Se olisi lentänyt nopeasti ylöspäin, mikä on hyvin harvinaista pallosalamoille. Räjähtävän kaltaisen äänen (jyrinän) kuvauksesta saa vaikutelman, että ääni oli liian voimakas pallosalamalle. Räjähdysäänen myötä katoaminen on pallosalamalle ylipäätään epätavallisempaa kuin hiljainen katoaminen. Lisäksi upseerin havaitseman kohteen jyrinä ei edes esiintynyt kohteen kadotessa, vaan ennen sitä, hiljaisessa nousussa.

Ukkosesta ei puhuta mitään upseerin ilmoituksessa eikä lähteessäni (*Ufojen arvoitus*). Jos sitä olisi esiintynyt havainnon aikana tai sen tienoilla, tämä olisi todennäköisesti mainittu. Ukkostaminen olisi oletettavasti tullut ilmi Jungkvistin suorittamissa tarkasteluissa ja hän olisi maininnut siitä kirjassaan. Säätila ja havainto-olosuhteet ovat ensimmäisiä asioita, jotka tarkistetaan ufohavaintojen

3 Arvoituksellisilla tapauksilla tarkoitan asiallisesti ja virallisestikin tutkittuja tavanomaisin oletuksin vaikeasti selitettäviä havaintoja, joissa tietojen on katsottu olleen riittävät tapausten selvittämiseksi.

4 Ks. Anthony F. Rullánin asiantuntijalausuntoihin perustuva selvitys pallosalamasta osoitteesta http://documents.mx/documents/antonio-f-rulan-the-levelland-sightings-of-1957.html; artikkelin sivut 42–47. Rullánin esitys on vuodelta 2000, uusinta tietoutta pallosalaman luonteesta en ole tarkistanut.

tutkimuksessa. Oletan myös, että Kyröläinen ja Teerikorpi olisivat tällöin maininneet ukkosesta, ufohavaintoja ilmeisen tarkasti käsittelevässä Ursan julkaisussaan. He tuskin halusivat antaa upseerin ilmoituksesta arvoituksellisempaa kuvaa kuin mitä se on.[5] Näillä tiedoin näyttää siis siltä, että niin ikään ukkosen ja tavallisen salamoinnin puuttuminen havaintohetkellä sekä ennen ja jälkeen sitä kumoaa pallosalama-hypoteesia.

Hankala ongelma niin sanotun realistisen pallosalama-virhetulkinnankin kannalta on edelleen kuvaus auton laitteiden sammumisesta ilmiön läheisyydessä ja käynnistymisestä ilmiön poistuttua. Ei tiedetä, että pallosalamat olisivat aiheuttaneet vastaavia vaikutuksia. Sinänsä tietysti jää jonkinlainen mahdollisuus, että auton laitteet sammuivat ja palautuivat toimintakuntoon sattumalta ja "loogisesti" pallosalaman etäisyyksiin liittyen. Lisäksi myöskään kokijoiden jälkioireet eivät tunnu sopivan realistiseen pallosalama-virhetulkintaan. Jungkvistin mukaan noin kolmekymmentä tuntia tapahtuman jälkeen perheenjäsenillä alkoi lievä päänsärky ja ripuli, jotka kestivät kolme päivää. Pallosalamoiden ei ole todettu aiheuttavan tällaista. Voitaisiin tietysti näillä tiedoin olettaa, ettei havaintotapahtuma ollut syy oireille, vaan esimerkiksi vatsatauti. Sattumien kasauma alkaisi jo kuitenkin olla melkoinen: toistaiseksi havaitsemattoman kaltainen pallosalama, laitteiden satunnainen, mutta hyvin erikoinen ja pallosalaman havainnoinnin kanssa ikään kuin loogisesti etenevä auton laitteiden oikuttelu, ja perheen oireet.

Oletetaan nyt (kuten edellä esitetyt seikat viittaavat), että upseeri oli yhtä hyvä tai parempi havaitsija kuin keksimääräinen virhetulkinnan tekijä. Tällöin hänen kuvailunsa (kohteesta ja tapahtumista) on katsottava vastaavalla tavoin tarkaksi kuin tavanomaisen virhetulkitsijan raportti virhetulkintakohteesta. Upseeri ei kuitenkaan ilmoita esimerkiksi pientä, vertailukohdatonta valoa yötaivaalla. Hän kuvaa selvästi, yksityiskohtaisesti ja uskottavan vertailukohdan mukaan lähimaastossa sijainneen ihmeellisen lentolaitemaisen kohteen, erikoisine vaikutuksineen. Mikään tunnettu ilmiö ei myöskään vastaa sitä. Jos hypoteesivaihtoehtoina ovat realistinen virhetulkinta tai todellinen ufo, kyseessä on todennäköisesti jälkimmäinen. Virhetulkinnan lisäksi voidaan vielä havainnon koettelemiseksi ja argumentoimiseksi tarkastella muita epätoden ufohavainnon mahdollisuuksia, kuten ufointoilun motivoimaa voimakasta liioittelua tai huijausta, mutta realistiseksi nimittämälleni virhetulkinnalle ilmoitus ei mitenkään näytä perustuvan.[6]

Epärealistinen virhetulkinta tai puhdas kuvitelma?

Virhetulkinnoilla tarkoitetaan käytännössä usein realistisen virhetulkinnan lisäksi myös merkittävästi vääristyneitä ilmoituksia, jotka saavat virikkeensä jostakin tavanomaisesta kohteesta. Ne muodostuvat ufomaisiksi ja vaikeaselkoisiksi vahvan liioittelun tai kuvitteellisten seikkojen lisäilyn

5 Sanottakoon, että tunsin kirjan toisen kirjoittajan, tähtitieteilijä Juhani Kyröläisen (1948–2008). Hän oli ilmeisen älykäs, rehti, perehtynyt ufoaiheeseen perusteellisesti, Skepsis ry:n jäsen ja usein skeptikoksi tituleerattu.

6 Todettakoon, että esimerkiksi tähtitaivaan kohteen katsominen kiikareilla voi lisätä kokemusta sen outoudesta ja ufomaisuudesta. Esimerkiksi Arcturus on liian kaukana, jotta se kyettäisiin havaitsemaan kiikareilla selvästi siksi mikä se on, ja ilmakehän aiheuttamat vääristävät efektit vain näkyvät voimakkaammin. Edellisten argumenttien perusteella havaittu kohde oli kuitenkin lähimaastossa. Näin ollen kiikarihavainto on päinvastoin oletettava paljain silmin tehtyjä havaintoja tarkemmaksi, kuten upseeri kuvaa.

vuoksi, esimerkiksi toiveikkuuden motivoimina. Realistisen ja epärealistisen virhetulkinnan raja on tietysti liukuva. Ei voida sanoa tarkasti, milloin edellinen muuttuu jälkimmäiseksi.[7]

Onko upseerin ilmoittama havaintokertomus merkittävästi vääristynyt vahvan liioittelun vuoksi, verrattuna siihen, mitä normaali, asiallisesti havaitseva silminnäkijä esittäisi (tai verrattuna kohteesta ja tapahtumista otettuun videotaltiointiin)? Oliko esimerkiksi upseeri, voidaan sanoa päähavaitsija, herkästi mielikuvituksen valtaan joutuva henkilö? Oliko hän toiveikas ufointoilija, joka sepitti tarinan vähäisen virikkeen pohjalta? Tai jotakin muuta, joka sai hänet kokemaan kuvitteellisia elementtejä, kuten ilmoituksen osat, joista kuvastuu hyvä vertailukohta? Liioitteliko hän voimakkaasti esimerkiksi auton laitteiden vikoja; ehkä moottori vain sattui hiukan yskähtelemään? Sitten hän epärealismissaan jatkoi tapahtumia ilmoittamalla vahvasti liioitellusta havainnostaan Jungkvistille ja tapasi hänet? Entä jos ilmoitus on jopa kokonaisuudessaan kuvitelmaa; mitään erityistä ei tapahtunut automatkan aikana?

Tämän kaltaisia vaihtoehtoja on vaikea uskoa. Kuten todettu, upseeria on pidettävä vähintään yhtä hyvänä havainnontekijänä kuin ketä tahansa normaalia, järkevää havaitsijaa. Otaksun myös, että Jungkvist tai *Ufojen arvoituksen* kirjoittajat (heidän täytyi arvioida Jungkvistin kirjaa lähteenä) olisivat osanneet epäillä ja tuoneet esille, jos upseerin ja hänen vaimonsa luotettavuus olisi ollut yllä todetun tyyppisesti kyseenalainen. Ei tosiaan vaikuta siltä, että esimerkiksi upseeri olisi ollut melkoisesti kehnompi tai puolueellisempi havainnontekijä ja ilmoittaja kuin valtaosa järkevästi havaintojaan kuvailevista virhetulkintojen tekijöistä – päinvastoin. Lisäksi, kuten edellä tuli esille, ilmoitus on myös laadukas. On hankala olettaa ilman erityistä perustetta, että jokin tietty osa kertomuksesta, tai koko ilmoitus, olisi täysin pielessä; voimakkaasti liioiteltu tai kuviteltu.[8] Edellisiin sopii lisäksi se, ettei havaintoa ennen ollut ilmoituksen mukaan mitään hysteeristä, mahdollisesti liioittelua tuottanutta tunnepitoista suggestiivista tilannetta, kuten ufotarinointia.

Ainoa asia, minkä vuoksi liioitellun, tai kuviteltuja elementtejä sisältävän havainnon vaihtoehtoa on harkittava, on, että upseerin ilmoitus kuvaa hyvin ufomaisen kohteen. Vain se saa kysymään, voiko ilmoitus olla todenmukainen. Pitäisimme vastaavalla tavoin laadukasta havaintoa ja ilmoitusta ilman muuta totena, jos havaintokohteena olisi jokin tunnettu ilmiö, kuten

---

7 Toisinaan tapahtuu esimerkiksi liioittelua ufomaiseksi, joka pohjautuu enemmänkin havaintopsykologisiin ja silmän fysiologisiin kuin persoonallisiin tekijöihin tai havaitsijaan kohdistuvaan erityisen vahvaan ufomytologian vaikutukseen. Tällainen liioittelu koskee esimerkiksi tähtitaivaan kohteita ja peräkkäin lentäviä meteorin kappaleita. Puheena oleva kevyt liioittelu mukailee kohteen havaittua olemusta. Esimerkiksi planeetat ja tähdet voidaan tällöin mieltää alaosasta ja kuvusta koostuviksi ufo-tyyppisiksi kohteiksi, mutta varsin pulleiksi tai pyöreiksi. Joskus saatetaan kuvata jotakin kuvitteellisia yksityiskohtiakin, esimerkiksi Venuksen "ikkunoita" (valon taittumisesta johtuen). Peräkkäin lentävien meteorin kappaleiden ympärillä voidaan "havaita" ufon epämääräinen soikea hahmo, koska kappaleet mielletään toisiinsa liittyviksi, kuten ufon ikkunoiksi. Tätä kutsutaan havaintopsykologisesti sulkeutuneisuustekijäksi. Pistemäisen yötaivaallisen vertailukohdattoman "ufon" edestakainen syöksähtelevä liike on puolestaan tunnistettavissa autokinesiaksi, silmän lihasten väsymiseksi tuijotettaessa vertailukohdattomasti, kuten yötaivasta vasten, tiettyyn kohtaan. Tällaiset ufomaisuutta tuottavat vääristymät ovat säännönmukaisia ja tunnistettavia.

8 Visuaalisten havaintojen lisäksi myös äänihavainnot esitetään tarkasti ja johdonmukaisesti suhteessa muuhun informaatioon. Surisevan äänen kuuleminen (kohteen lähestyminen), voimakas jyrinä (nousu maan pinnasta), ja viimeiseksi taas surinan kuuleminen (poispäin lento) liittyvät vertailukohtaiseen ja tarkkoina esitettyihin näköhavaintoihin loogisella tavalla. Samalla tavoin auton moottorin, valojen ja radion sammuminen (kohteen lähestyminen) ja toimintakuntoon palautuminen (kohteen poistuttua) ovat täsmällinen ja johdonmukainen osa kertomusta.

kirkkaasti valaistu auto. Tuntuisi oudolta ja älyllisesti epärehelliseltä olettaa ilmoitus olennaisesti liioittelun vääristämäksi vain siksi, vastoin ilmoittajan ja ilmoituksen laatua, että sen sisältönä on ufomainen kohde.

Itse asiassa, kuten todettu, tietty upseerinkin kuvailema kaavamainen ufomaisuus näyttää esiintyvän toistuvasti selkeänä vain arvoituksellisissa tapauksissa, päinvastoin kuin tavalla tai toisella epätosiksi todetuissa ufohavainnoissa. Näin ollen kohteen ufomaisuus tuntuu pikemminkin lisäävän kuin kumoavan ilmoituksen uskottavuutta.

Ilmoituksen sisältö sopii ylipäätään juuri tavanomaisin ilmiöin vaikeasti selitettävien tapausten piirtämään kuvioon, joka erottuu virhetulkintojen säännönmukaisuuksista. Arvoituksellisiksi jäävissä havainnoissa vaikuttaa esiintyvän paitsi tyypillisesti myös epätosiksi todettuja havaintoja voimakkaampana niin kutsuttu eskalaatio. Tämä tarkoittaa, että kokija haeskelee sopivia käsitteitä kuvatakseen itselleen vierasta, uutta havaintokohdetta. Arvoituksellisten ufojen ilmoittajat eivät monestikaan sano nähneensä "ufoa" tai "lentävää lautasta" (ja esitä samalla epämääräistä kuvausta). Kuten upseeri, he ilmaisevat hämmästyksensä tai tyrmistyneisyytensä ja sen, että heillä on vaikeuksia ymmärtää näkemäänsä. Termien ufo ja lautanen käyttö näyttää itse asiassa olevan yleisempää virhetulkinnoiksi tunnistetuissa kuin hankalasti selitettävissä tapauksissa.

Arvoituksellisten tapausten havaitsijat usein kyllä tiedostavat havaintokohteen ufomaisuuden ja saattavat siksi ilmoittaa siitä esimerkiksi ufojärjestölle. Monestikaan he eivät kuitenkaan ajattele, että kohde oli avaruusalus, vaan esimerkiksi, että se edusti jotakin uutta, salaista teknologiaa. Lähes poikkeuksetta he empivät ilmoittamista seurausten pelossa. Kuten upseerikin kertoi, ettei välittänyt havaintoaan upseeriystävälleen (vaan laski luurin), poliisille eikä sotilasviranomaisille. Arvoituksellisten havaintojen kokijat puhuvat tapahtumasta vain lähipiirilleen, jos puhuvat. He toivovat, että joku kertoisi heille helpottavan tiedon siitä, mitä he oikein näkivät. Voimakas järkytys ja jälkioireet ovat sekä tyypillisiä että voimakkaita arvoituksellisissa lähituntumissa, kuten upseerikin kuvasi tapahtuneen. Kaikki tällainen käyttäytyminen ja kokeminen on tietysti myös luontevaa ajatellen, että tavallinen, monesti ei ufoihin erityisesti uskova henkilö kohtaa oudon, pelottavan tuntuisen ja epäuskottavaksi tiedetyn (mahdollinen ufo) kohteen.

Lisäksi virhetulkinnat suosivat taajamia – siellä missä on eniten ihmisiä, tehdään eniten virhetulkintoja – kun taas arvoitukselliset havainnot vaikuttavat sijoittuvan enimmäkseen harvaan asutuille seuduille, kuten upseerin perheen kokemus. Perheen kokemuksen kestoaikakin tuntuu sopivan muiden vaikeasti tavanomaisin ilmiöin selitettävien tapausten esitettyyn kestoon ja eroavan näin virhetulkinta-kategoriasta. Virhetulkintojen kestoajat vaihtelevat alle sekunnista moniin tunteihin, riippuen siitä mitä on nähty. Tunteja kestävissä havainnoissa on yleensä katseltu jotakin tähtitaivaan kohdetta, joka tietysti pysyttelee pitkään yötaivaalla. Arvoituksellisten havaintojen kesto näyttäisi useimmiten olevan joidenkin minuuttien luokkaa. Virhetulkintojen ja selittämättömien havaintojen kestoaikojen jakaumat ilmeisesti siis poikkeavat olennaisesti toisistaan. Upseerin lausunnosta tai lähteeni tiedoista ei löydy perheen havainnon tarkkaa kestoaikaa, mutta ilmoituksen mukaan puhutaan minuuteista, ei sekunneista tai useista kymmenistä minuuteista, saati tunneista.

Toki paitsi eskalaatiosta myös hämmästymisestä, arastelusta ilmoittamisen ja julkisen kertomisen suhteen, inhimillinen huipputeknologia -oletuksista, selityksen toivomisesta, jälkioireista,

havainnoinnista syrjäisillä seuduilla ja muutamien minuuttien kestoajoista ilmoitetaan myös virhetulkintojen yhteydessä. Nähtävästi ei kuitenkaan yhtä selkeästi, toistuvasti ja voimakkaasti kuin arvoituksellisiksi jääneissä tapauksissa. Olennaista on, että upseerin ilmoitus vastaa muita vaikeasti selitettäviksi katsottuja havaintoja yllä mainituiltakin piirteiltään; ristiriitoja ei siis tässäkään asiassa ole. Tämäkään ei sovi voimakkaan liioittelun eikä puhtaan kuvitelman kuvaan.

Illuusio, hallusinaatio, valemuisto tai huijaus?

Realistinen virhetulkinta on eräänlainen illuusio, havaintovirhe, jossa tavanomaisen kohteen luonne jää epäselväksi havainto-olosuhteiden ja -psykologian vuoksi (epärealistinen virhetulkinta sisältää jo enemmän kuvittelua). Voisiko jonkin muunlainen illuusio kuin realistinen virhetulkinta selittää upseerin ilmoituksen?

Taittovirheet (optiset illuusiot), kokijoiden silmien optiikan eli valon taittamisominaisuuksien oletetut viat tai häiriöt, kuten liki-, kauko- ja hajataitteisuus, eivät selvästikään voi selittää koko ilmoitusta, tai edes näköhavaintoa kohteesta. Kuvaus on esitettynä ja perustellusti liian tarkka ja huolellinen. Sama ongelma pätee oletuksiin esimerkiksi tulehtuneiden, vetisten tai rähmäisten silmien aiheuttamasta huonosta havainnoinnista. Myös jälkikuvat ovat optisia illuusioita. Kirkkaan kohteen kuva säilyy verkkokalvolla, vaikka kohdetta ei enää katsottaisi, ja kuvan voi nähdä neutraalia taustaa vasten, jolloin se näyttää liikkuvan. Se voi tietyistä syistä olla alkuperäisen kohteen värinen tai päinvastoin. Olisi ilmeisen kaukaa haettu ehdotus, että upseerin ilmoitus perustuisi havaitsijoiden jälkikuville. Samoin oletus, että ilmoituksen virikkeenä olisivat olleet kellujat. Silmän lasiaisessa kelluu kuolleita soluja, jotka sopivissa olosuhteissa, kuten taivasta selällään maaten katsellen, luovat verkkokalvolle varjon. Tällöin ne näkyvät pyöreähköinä ja sauvamaisina kohteina.

Psykologisiin ja neurologisiin tekijöihin ja havaintokyvyn alentumiseen perustuvia illuusioita, havaintojen vääristymistä, esiintyy esimerkiksi voimakkaan stressin, traumaattisten kokemusten ja muistojen sekä epilepsian vuoksi. Kuitenkin jo se, että havaitsijoita oli useita, näyttää kumoavan tämän illuusio-olettamuksen; muutenhan kaikilla olisi täytynyt olla vaikkapa jokin voimakas stressi tai epilepsia, joka olisi aiheuttanut jokaisella samaan aikaan saman tyyppisen vääristyneen havainnon, ilmoituksen mukaisesti. Toinen mahdollisuus, että esimerkiksi upseerin psykologinen illuusio laukaisi pienryhmähysterian (joukkoharhaisen käytöksen) ja yhteisen illuusion muodostuksen, on epäuskottava. Edellä esitetyn ilmoituksen sisällön sekä sitä koskevien tietojen ja analyysin perusteella jonkin psykologisen tai neurologisen illuusion mahdollisuus vaikuttaa yksinkertaisesti olemattomalta.

Hallusinaatio on keskushermoston tuottama harha-aistimus, jolla ei ole ulkoista virikettä (kuvitellakaan ei välttämättä ole välitöntä ulkoista virikettä, mutta se koostuu ajattelusta ja mielikuvista). Hallusinaatiot voivat olla täysin "todellisia", jopa todemman tuntuisia kuin todet havainnot. Ne kestävät joskus pitkiäkin aikoja, kuten kymmeniä minuutteja. Niistä saattaa myös jäädä yhtä selkeä ja elävä muistikuva kuin todesta havainnosta. Kokijan on toisinaan mahdotonta tunnistaa, että kyse on hallusinaatiosta. Myös normaali, psyykkisesti terve ja kriittinen henkilö voi hallusinoida ufokokemuksen. Hallusinaatioiden syitä on monia, kuten voimakas väsymys, kova stressi,

korkea kuume, huumausaine tai aistiärsytyksen puute. Saattoiko upseerin ilmoitus pohjautua siis hallusinaatioille?

Hallusinaatioiden merkittävin syy on mielisairaus, psykoosi, kuten skitsofrenia, jolloin hallusinaatiot ovat yleensä kielteisiä, esimerkiksi käskeviä kuuloharhoja. Psyykkisesti terveiden ihmisten hallusinaatiot ovat satunnaisia, yleensä lyhytaikaisia, lieviä ja yksipuolisia, eivät eläviä, monimutkaisia (kuten kolmiulotteisia) ja yhtä aikaa useiden aistien kautta välittyviä aistimuksia. Silloin harvoin, kun visuaalisia hallusinaatioita esiintyy terveillä henkilöillä, ne koostuvat lähinnä välkkymisistä ja väreistä. Hallusinaatioiden hermostollisten syntyprosessien myötä nähdään yksinkertaisia symmetrisiä, toisinaan hyvin kirkkaita ja värikkäitä kuvioita ja muotoja. Voimakkaalle visuaaliselle hallusinaatiolle on jokin tilapäinen syy. Useimmiten ihminen ymmärtää, että kyse on tai oli hallusinaatiosta, sellaista kokiessaan tai koettuaan. Psykoottinenkin henkilö käsittää tämän usein; sairautensa vakavimmissa vaiheissa hän saattaa menettää todellisuudentajunsa niin, että uskoo ehdottomasti hallusinaatioidensa todellisuuteen. Hallusinaatioiden kokeminen muistuttaa unenomaista tilaa siten, että niiden aikana kokijan vireystaso ja havainnointikyky on laskenut, ja sen noustessa hallusinaatio katoaa. Monestikaan kokijat eivät tunne erityistä uteliaisuutta hallusinaatiokohteeseen, eivätkä reagoi siihen voimakkaasti.

Upseerin ilmoitus ei selvästikään ole harhaista, sairaalloista kirjoittelua. Ilmoituksen laadun ja edellä esitetyn tietouden valossa psykoosi-olettamus voidaan varmasti hylätä. Mitä ilmeisimmin mieleltään normaaleiden ihmisten (upseeri perheineen) satunnaista hallusinaatiota vastaan puhuvat puolestaan seuraavat seikat. Havaintokokemus oli olennaisesti visuaalinen, hyvin elävä, kouriintuntuva ja mutkikas (myös kaksi aistikanavaa, näkö ja kuulo). Ilmoituksen mukaan kokijat pitivät havaintoa täysin todellisena sen aikana ja jälkikäteen. Aistimukset saivat aikaan dramaattisia tunnereaktioita. Ne eivät siis olleet lainkaan unenomaisia eivätkä mielenkiinnottomia kokijoilleen. Ufohallusinaatioiden oletettu suuri variaatio ei myöskään sovi arvoituksellisten ufohavaintojen kaavamaisiin piirteisiin, ja puheena olevassa tapauksessa esitettiin selittämättömien tapausten kaavaan sopiva ilmoitus. Edelleen, esimerkiksi yöaikaisuus ja metsäisen tieympäristön virikkeettömyys ei riitä syyksi yksittäisenkään normaalin ihmisen monimutkaiselle hallusinaatiolle, tai vastaavaa tapahtuisi vastaavanlaisilla tieosuuksilla jatkuvasti.

Edellytys, että jos kyse oli hallusinaatiosta, sen olisi pitänyt olla ryhmähallusinaatio, asettaa hypoteesille oman lisähaasteensa. Jonkinlainen ryhmähallusinaatio voisi johtua lähinnä joukkopsykoosista, kollektiivisesta mielenhäiriöstä. Tällainen olisi vaatinut muodostuakseen jonkin altistavan sosiaalis-psykologisen kontekstin, kuten (ufo)uskonnollisen joukkohurmoksen. Lisäksi, kuten todettu, ilmoitus ei selvästi ylipäätään edusta sairaalloista mielen tuotetta.[9]

Hallusinaatio edellyttäisi myös, että auton laitteet sattuivat sammumaan jostakin syystä hallusinaation alkaessa. Hallusinaation loputtua upseeri sitten kuuli musiikin radiosta ja käynnisti auton, jonka laitteet olivat palautuneet toimintakuntoon näyn aikana. Tällainen olisi aikamoinen sattuma. Olisi siis tapahtunut varsin poikkeuksellinen hallusinaatio, vieläpä ryhmähallusinaationa (joista ei näytä olevan viitteitä) ja samalla sattumalta auton laitteiden jo sellaisenaan hyvin epätavallinen

9 Jos kuitenkin ajateltaisiin, että upseeri hallusinoi kohteen (ja kirjoitti hallusinaationsa perusteella harhaisen raportin), mutta muut eivät, on lisäksi kummallista, ettei heiltä näköjään tullut mitään palautetta. Päinvastoin, vaimo oli seuraavana päivänä mukana tarkistelemassa havaintopaikkaa.

sammuminen ja itsestään kuntoon palautuminen. Ufo olisi myös sopinut arvoituksellisten ufojen kaavaan, paitsi että tällä kertaa juuri auton laitteiden erikoinen oikuttelutapahtuma ei olisi jäänyt selittämättömäksi, vaan sillä olisikin ollut jokin tavanomainen syy.

Toisaalta voitaisiin olettaa, että laitteiden sammuminen ja toimintakuntoon palautuminen oli osa hallusinaatiota. Jos näin, niin on ihmeteltävä, jatkoiko upseeri ajamista samalla, kun koki ilmeisesti kaiken aisti-informaation täyttävän hallusinaation moottorin ja valojen sammumisesta, auton pysähtymisestä ja oudon kohteen katselemisesta. Miten matkaajat säilyivät loukkaantumattomina ja hengissä? Entä miten koko hallusinaatio liukui niin saumattomasti sitä seuranneen realistisen aisti-informaation päälle – heidän matkatessaan jo muualla ja havahduttuaan hallusinaatiosta – ettei upseeri (tai koko perhe) lainkaan epäillyt aistimuksissaan olleen mitään outoa? Tietysti voitaisiin olettaa, että moottorin- ja valojensammumishallusinaation alkaessa upseerin jalka kirposi kaasupolkimelta ja auto pysähtyi jonkin ajan kuluttua itsekseen. Tässäkin jää kuitenkin vielä ennettomuuden mahdollisuus. Kaikki edelliset seikat ja analyysin aikaisemmat tiedot huomioiden, käytännössä voimme sulkea hallusinaatio-olettamuksen pois.

Entä jos kokijoiden tai ilmoittajan havaintokokemus ei ollut minkäänlainen virhetulkinta, illuusio eikä hallusinaatio, vaan ilmoittajan muistot vain olivat ilmoitushetkellä merkittävästi vääristyneet? Upseeri ilmoitti tapauksen ufotutkijoille pikaisesti. Jungkvist kertoo tutustuneensa upseerin ja hänen vaimonsa avustuksella tapahtumapaikkaan jo havainnon jälkeisenä aamupäivänä. Kokijoiden muisti ei siis todennäköisesti ehtinyt olennaisesti vääristyä tapahtumien kuvausta ajatellen. Olisikin hiukan kummallista, että vääristynyt muisto mukailisi tarkasti arvoituksellisen ufohavainnon koko muotokuvaa.[10]

Voisiko ilmoitus olla huijaus? Tapaus ei vaikuta upseerin ja hänen vaimonsa järjestelemältä huijaukselta, vaan aivan vakavasti esitetyltä kokemukselta. Myös Kyröläinen ja Teerikorpi katsoivat näin, koska esittivät sen kirjassaan esimerkkinä arvoituksellisesta ufotapauksesta. Huijaukset ovatkin yleensä heppoisia piloja, jotka on helppo tunnistaa sellaisiksi. Mikäli kyse tosiaan on huijauksesta, kertomus on hyvin taitavasti laadittu, koska se sopii niin hyvin arvoituksellisten tapausten kaavaan. Jos ilmoitus on huijaus, vähintäänkin upseerin itse, ellei myös hänen vaimonsa, täytyi tuntea oivallisesti arvoituksellisten ufohavaintojen sisältöä – ellei upseerilla sitten ollut mainio onni matkassaan huijauksen laatimisessa. Ilmoitus ei myöskään ole liian vakuutteleva, vaan huijauksena se olisi harkitun hienovaraisesti rakennettu. Se ei ole liian hyvää ollakseen totta. Huijaamiseen olisi käytetty melkoisesti aikaa, tutkijan kanssa tapahtumapaikalla käynteineenkin.

Lisäksi lapsiensa sotkeminen mukaan oletettuun huijaukseen tuntuu hiukan oudolta – olkoonkin, ettei upseeri halunnut julkistaa tapausta tunnistettavasti. Hän tapasi kuitenkin vaimonsa kanssa ufotutkijan. Petkutuksensa tehtyään heidän olisi täytynyt ymmärtää, että tapaus saattaisi saada anonyyminäkin julkisuutta. Tällainen voisi olla hankalaa lapsille, ja muutenkin, kun he tietäisivät, että kyse on heidän vanhempiensa tekosista. Voitaisiin tietysti ounastella, ettei upseeri vaimoineen koskaan puhunut asiasta lapsilleen. Tässäkin tapauksessa kyseisille lapsille saattaisi tulla ahdis-

10 Ellei sitten oletettaisi, että kokijat olisivat olleet erityisen kiinnostuneita ufoista, jolloin ufotietous olisi voinut värittää heidän muistikuviaan. Tällainen vääristyneiden muistikuvien muotoutumisen vaihtoehto ei nyt kuitenkaan ole upseerin ilmoituksen kohdalla ylipäätään mahdollinen, koska upseerin muistikuvat olivat ilmoitusta tehdessä hyvin tuoreet.

tusta, jos kävisi niin, että huijaus tulisi ilmi. Onhan aina mahdollista, että näin käy, vaikkei olisi tarkoitus. Huijareiden omakin maine on aina potentiaalisesti vaarassa paljastumismahdollisuuden vuoksi (varsinkin, jos heidän kouluikäiset lapsensa tietävät asiasta). Mikäli upseeri vaimoineen petkutti, olivatko he niin ajattelemattomia, etteivät ottaneet tällaisia asioita huomioon? Edes vaistomaisesti ja suunnilleen, elleivät ryhtyneet sen kummemmin erittelemään asiaa?

Miksi kaikki vaiva? Niin ikään, jos pariskunta tuli ajatelleeksi mainittuja riskejä, miksi riskinotto? Tuntuu luontevalta, että heille olisi tullut mieleen edes joitakin riskejä. Taitavillakaan ufohuijauksilla ei saa rahaa eikä mainetta, ellei itse suostu julkisuuteen. Huijaus ei kuulosta uskottavalta.

Mutta onko Jungkvistin kirja *UFO – en fantastisk verklighet*, josta Kyröläinen ja Teerikorpi lainasivat upseerin lausunnon, kokonaisuudessaan tai upseerin tapauksen osalta huijaus? Ufotutkijoille tapahtuu tietysti virheitä ja joskus ehkä innokkuudesta johtuvaa ufotapausten hienoista ehostamista paremmiksi kuin mitä ne ovat. Kyse on nyt kuitenkin havaitsijan antamasta ensikäden lausunnosta. Jungkvistin olisi siis pitänyt keksiä koko lausunto ja tarina ja julkaista se kirjassaan. En tiedä pitkäaikaisten, vakaviksi ja rehdeiksi tiedettyjen ufotutkijoiden tehneen näin. Pidän vaihtoehtoa, että Jungkvist yksinkertaisesti tietoisesti valehtelee kirjassaan, epäuskottavana.

Pohdintaa

Upseerin perheen tapauksessa havaitsijoiden merkittävälle liioitellulle (epärealistiselle virhetulkinnalle) ja upseerin ja hänen vaimonsa, tai Jungkvistin, tekemälle huijaukselle jää näillä tiedoin ehkä jonkinlainen spekulatiivinen mahdollisuus. Upseerin ilmoituksesta kuvastuu kuitenkin aivan kuin todenmukainen (ufo)havainto – se on nähtävästi siis tosi. On ilmeisen vaikea perustellusti kiistää havainnon vahvaa realistisuuden vaikutelmaa, sen selvää todenmukaisuuden piirteistöä tai luotettavuutta sekä analyyttisen koettelun kestävyyttä. Havainto on havaintopiirteiltään vähintään yhtä selkeä ja luotettavan oloinen kuin monet todet arkihavainnot. Lisäksi se on parempi kuin esimerkiksi lukuisat pallosalamahavainnot. Virallisessa tieteessä pääosin, ja paljolti populaaristikin, sen sisältöä vain pidetään epäuskottavana.

Vastaavia laitemaisia kohteita kuvailevia ilmoituksia on lukuisa määrä. Kuten edellä viittasin, ne eivät hyvien tietojen ja asiallisten, perusteellisten ja virallistenkaan tutkimusten nojalla näytä olevan virhetulkintoja, illuusioita, kuvitelmia, hallusinaatioita, vääristyneitä muistoja tai huijauksia. Sen sijaan niiden piirteistö viittaa tosiin ufohavaintoihin. Tällä tavoin oudot, ufomaiset havaintosisällöt ovat ikään kuin testautuneet kerta toisensa jälkeen eri havaitsijoilla ja ympäristöillä. Näin ollen niiden uskottavuus näyttää todellakin kasvavan yli järkevän epäilyn.

Tieteellisesti ongelma on kuitenkin haastava ja jännittävä. Ensiksi, mitä tarkoittaa, että havaitun kohteen kuvaus on selvästi lentolaitteen kuvaus? Upseerin kuvaamassa kohteessa on lentolaitemaisuutta ja sitä on jokseenkin vaikea sekoittaa mihinkään luonnonilmiöön. Antaessaan vaikutelman kyvystä kumota painovoimaa (ei työntövoiman lähdettä) se näyttää lisäksi

ufustavan superlentoteknologiaa, sanalla sanoen ufoja. Toisaalta sen lentolaitteisuuden ei ehkä voida sanoa olevan aivan ilmeistä tai täysin selvää. Riittävätkö esimerkiksi upseerin esittämät piirteet vai onko syytä epäillä, että kohde oli sittenkin esimerkiksi jokin hyvin erikoinen tai tuntematon valopallomainen luonnonilmiö?

Toiseksi, tarkalleen ottaen laadultaan millaiset ilmoitukset sekä niiden tutkimukset ja argumentatio ovat aukotonta näyttöä arvoituksellisten ufohavaintojen todenmukaisuudesta? Kuinka havainnollinen ja vakuuttava esimerkki upseerin tapaus ja siitä esittämäni analyysi todella on? Miten nämä asiat lopulta määritetään?

Kolmanneksi, kiinnostavasti, todistaisivatko täysin pitävät, todellisuutta vastaavat ufohavainnotkaan täysin selvästi ufoista eli ihmeellisistä lentolaitteista? Kutsun tätä vaikkapa Hulk-ongelmaksi. Hulk on sarjakuvahahmo, fyysikko Bruce Banner, joka muuttuu ahdistavissa ja stressaavissa tilanteissa valtavan kokoiseksi, yli-inhimillisen vahvaksi ja -kestäväksi vihreäksi mieheksi. Banner sai muuntumiskykynsä keksimänsä gamma-pommin räjähdyksessä. Oletetaan, että ihmiset tekevät kiistattoman pitäviä havaintoja olennosta, joka täyttää aivan selvästi silmin havaittavat Hulk-olennon piirteet. Olisiko silloin kuitenkaan kyse varmasti Hulkista? Olisiko tosiaan oletettava jotakin niin fantasianomaista, että sarjakuvahahmo on herännyt eloon, tai että jollakin todellisella henkilöllä on Hulk-hahmon muuntumiskyky? Ehkä kuitenkin ihmiset tekisivät (oikeita, realistisia) havaintoja superteknologisesta, Hulkin näköiseksi rakennetusta robotista? Tai hyvin taitavasti järjestetyistä Hulk-trikeistä?

Tämän vuoksi ilmeisen laitemaisiakin ufoja kuvaileville vakuuttaviksi koetuille havainnoille voidaan ainakin periaatteessa esittää useita hypoteeseja. Inhimillistä teknologiaa höystettynä taitavilla trikeillä? Jopa oman mielemme konkretisoituneita paranormaaleja projektioita? Jonkinlaisen kosmisen älyn leikkiä? Tämä on myös syy, miksi fyysiset todisteet, kuten jäljet ja ufonkappaleet, ovat ufotutkijalle mieluisia, jos hän siis kannattaa laite-hypoteesia.[11] Toisaalta täytyy miettiä, onko esimerkiksi tällainen kysymyksenasettelu jo liioittelua, ylianalysointia. Hulkin kohdalla ei varmastikaan. Mutta tulisiko ufohavaintoja ajatellen kuitenkin lähteä siitä, että oudoista laitteista kertovat, toistuvat, vakuuttavia fysikaalisiakin todisteita (vaikutukset, jäljet) sisältävät havaintotapaukset viittaavat outoihin laitteisiin? Eivät – ilman erityisiä perusteita – esimerkiksi joihinkin vielä kummallisempiin oletettuihin ilmiöihin? Hulkista ei muuten tietääkseni ole tehty hyvin realistisen tuntuisia havaintoja. Ufoista, kuten myös pallosalamoista ja meteoreista, joiden olemassaoloon tiedeyhteisö ei aikoinaan uskonut, sen sijaan on.

Upseerin ilmoituksen kaltaiset tapaukset muodostavat joka tapauksessa ufoilmiön, ufotutkimuksen ja sosiaalisen ufotodellisuuden, kuten ufomytologian, ytimen; ne ovat monenlaisten ufouskomusten taustalla. Ilmiössä on jotakin hyvin totta, ja kiehtovaa, mikä synnyttää myös ufotarinoita ja -myyttejä. Arvoituksellisia tapauksia ei voi millään tavoin kevyesti sivuuttaa, vaan ne tulee ottaa vakavasti. Vähintäänkin on kysyttävä, mistä on kyse, miten tällaiset ilmoitukset lopulta muodostuvat. Asiaa pitäisi tutkia virallisesti enemmän luonnontieteellislähtöisesti ja käydä avointa, kriittistä keskustelua ufotodisteista.

---

11 Lisäksi, vaikka ufohavainnot todistetusti kertoisivat ihmeellisistä, paranormaaleista lentolaitteista, tämä ei sellaisenaan vastaisi kysymykseen niiden alkuperästä. Inhimillistä superteknologiaa, avaruusolentojen aluksia, toisista ulottuvuuksista vai tulevaisuudesta saapuvia laitteita? Tähän ei ota kantaa myöskään käsillä oleva analyysi.

Kirjallisuutta

Condon, Edward U. (projektin johtaja) & Gillmor, Daniel S. (toim.)
1969 *Scientific Study of Unidentified Flying Objects.* New York & Toronto & London: Bantam Books.

Hendry, Allan
1979 *The UFO Handbook. A Quide to Investigating, Evaluating and Reporting UFO Sightings.* New York, Garden City: Doubleday & Company, Inc.

Hynek, Allen J.
1972 *The UFO Experience. A Scientific Inquiry.* Chicago: Henry Regnery Company.

Kuningas, Tapani
1970 *Ufoja Suomen taivaalla.* Helsinki: Kirjayhtymä.

Kyröläinen, Juhani & Teerikorpi, Pekka
1980 *Ufojen arvoitus.* Helsinki: Ursa.

Nousiainen, Olli & Pusa, Kalevi & Pyhälä, Timo
1977 *Vimana 1977: ufokatsaus*. Helsinki. Interplanetistit – Interplanetisterna ry.

Närvä, Jaakko
2008 *Ufologia ja ufokokemukset uskonnollisina ilmiöinä: Teoreettinen tutkimus.* Uskontotiede – Religionsvetens kap – Comparative Religion 12. Helsinki: Helsingin yliopisto, uskontotiede.

OTTEITA PARANORMAALEJA ILMIÖITÄ JA KONTAKTIKOKEMUKSIA KÄSITTÄVISTÄ TIETOKANNOISTA

Anna K. Greus

Alkuvuodesta 2012 yhdistyksemme otti käyttöön sähköisen, kontaktitapauksiin keskittyvän tietokannan – kolmisen vuotta sähköisen ufohavaintotietokannan perustamisen jälkeen. Kotisivuiltamme löydettävän kontakti-ilmoituslomakkeen ohjeistuksen mukaisesti Kontaktitietokantaamme kuuluvat lähihavainnot, joihin on mahdollisesti liittynyt katsekontakti olentoon tai jonkinlainen kommunikaatio olennon kanssa. Kontaktitietokantaamme lukeutuvat myös sellaiset tapaukset, joissa henkilö on siepattu ufoalukseen ja/tai hänelle on tehty tutkimuksia. Sen sijaan kanavoituja kontakteja, *ilman näköhavaintoa olennosta, ei ole sijoitettu tähän kokemusluokkaan.*

Aiheen arkaluontoisuuteen ja kokijoiden suojelemiseen vedoten on Kontaktitietokanta yleisöltä suljettu. Toistuvasti kuuleekin harmittelua siitä, etteivät kontaktitapaukset ole julkisesti tarkastettavissa olevaa materiaalia. Tämä *Uforaportti*-kirja on ensimmäinen, jossa raotetaan sähköisen kontaktitietokantamme salaisena pidettyä arkistoa. Olen poiminut tapauksia aikajärjestyksessä, aloittaen ensimmäisistä kantaan lisätyistä kertomuksista; tässä artikkelissa esiteltävät tapaukset on ilmoitettu yhdistyksellemme vuosina 2012–2013 ja yksi puhelimitse 2011 (lisätty tietokantaan sen perustamisen jälkeen). Vaikka poimittu aineisto ei ole aivan tuoreimmasta päästä, se tuskin lainkaan kertomusten mielenkiintoisuutta. Tulevissa *Uforaportti*-kirjoissa on tarkoitus jatkaa kontaktikertomusten suhteen siitä, mihin tässä kirjassa jäädään.

Ufokokemusten katsotaan usein erikoisine piirteineen ja elämyksineen kuuluvan yliluonnollisen piiriin. Kontaktikokemuksia omaavilla henkilöillä tapaa olla muitakin yliluonnollisiksi tai yhdistillisiksi miellettäviä kokemuksia, liittyen poltergeist-ilmiöihin, kummitteluun, telepatiaan, ennenuniin, psykokinesiaan, kohtaamisiin outojen olentojen (fyysisten tai energeettisten) kanssa tai havaintoihin sellaisista, ynnä muuta vastaavaa. Ufoilmiön ja parailmiöiden välille onkin toisinaan vaikeata tehdä selkeätä rajanvetoa – usein vaikuttaa siltä, että nämä ilmiöt kietoutuvat keskenään, liittyen toisiinsa. Paranormaaleja kokemuksia, ilman näköhavaintoa ufoksi tai humanoidiksi määritetystä kohteesta, tulkitaan esimerkiksi usein ufokokemuksina, kuten ufojen aiheuttamina ilmiöinä.

Ufotutkimuksellisessa mielessä on kiintoisaa kerätä, ufotapausten ohella, myös muuta paranormaaliin liitettävää aineistoa. Tällaisia ilmoituksia varten yhdistyksemme perusti Piiloluonnollisen tietokannan alkuvuodesta 2013. Niin kutsutuilla piiloluonnollisilla tapauksilla tarkoitetaan kokemuskertomuksia, joihin tavallisesti viitataan käsitteillä parapsyykkinen, paranormaali ja yliluonnollinen. Kyse on siis esimerkiksi spontaanista, selittämättömästä aistimisesta tai tiedonsaannista. Termiä "piiloluonnollinen" on käytetty painottamaan sitä, että kokemukset ovat yhtä lailla luonnollinen ja normaali osa todellisuutta ja inhimillistä elämysmaailmaa siinä missä arkikokemuksemmekin, joskin ovat harvinaisempia ja arvoituksellisia. Niiden sisältö ei kuvaile ensisijaisesti ufokokemuksia, vaan enemmänkin yleisesti yliluonnollisiksi tunnistettavia kokemuksia. Näitä ilmiöitä ja kokemuksia käsittävään tietokantaamme materiaalia on kertynyt vasta kovin maltillinen määrä. Tähän artikkeliin valikoimani paranormaalit kokemuskertomukset on ilmoitettu SUT ry:lle vuosien 2013–2016 aikana.

Tuleva esittely on eräänlainen läpileikkaus edellä kuvatuista tietokannoistamme. Vaikkei tässä yhteydessä sen syvemmin tuodakaan esille tutkijapäätelmiä (lukuun ottamatta joitakin satunnaisia, maininnanomaisia kommentteja), kaikki julkaistavat kontaktitapaukset on tutkittu kontaktitutkimustyöryhmämme toimesta. Kontaktitutkijoina on toiminut muiden muassa nyt jo edesmenneitä henkilöitä, kuten Usko Ahonen (tutkija 183), Matti Aladin (tutkija 178) ja Anja Iisakka (tutkijanumero kadonnut). Joistakin Piiloluonnollisen tietokantamme tapauksista on parapsykologian tutkija Olavi Kiviniemi (ufotutkija 18) kirjannut kommenttejaan ilmoitusten yhteyteen. Näitä asiantuntevia arviointeja voi käydä lueskelemassa tietokannasta. Seuraavien kokemuskertomusten yhteydessä esitettäville lainauksille olen tehnyt hienovaraista oikolukua, sinänsä itse sisältöön kajoamatta.

Poimintoja Kontaktitietokannasta

Nämä Kontaktitietokannan kertomukset olen jaotellut alaotsikoittain, jolloin otsikon alle sijoittuu yksi tai useampi samaa aihetta koskeva tapaus. Aiheina ovat unissa tapahtuneet kontaktikokemukset unihalvauksia sivuten, unissa koetut sieppaukset, tiedonsaanti unitilassa, aikakatokokemukset, kontaktikokemukset valveilla sekä MIB (men in black, suom. mustapukuiset miehet) -tyyppinen kohtaaminen.

Mustapukuinen vieras, valokolmioufo ja signaalimaiset äänet

1970-luvulla läntisessä Suomessa oli kymmenen vanha poika nukkumassa, kun äiti tuli puolenyön aikaan herättämään ja pyysi katsomaan voimakasta valoilmiötä. Äidin, puolestaan, oli herättänyt vauhkoontunut koira, joka piiloutui sängyn alle koko tapahtuman ajaksi. Äiti ja poika katselivat ilmiötä ikkunasta jotakuinkin tunnin verran ja puhuivat, että mikä ihme se voi olla, sillä koskaan aiemmin he eivät olleet moista nähneet: muutaman sadan metrin päässä näytti leijuvan suipon kolmion muotoinen esine, joka oli 6–10 metrin korkuinen ja hohkasi taskulampun kaltaista valoa. Kolmio leijui lähellä maanpintaa, liikkuen hieman paikallaan. Viimein se ampaisi talon yläpuolelle, pois äidin ja pojan näköpiiristä. Samalla hetkellä alkoi kuulua todella voimakasta signaalimaista ääntä, sellaista kuin kaikuluotaimesta. Talo valaistiin ylhäältä päin jollakin valon-

lähteellä. Kolmion ollessa talon yllä, sekä valojen ja signaalien ollessa voimakkaimmillaan, oveen koputettiin kovaa. Koira vinkui hermostuneena. Äiti rohkaistui ja meni ovelle katsomaan, kuka tumma siellä jyskyttää. Avattuaan oven, äiti veti sen melkein oitis kiinni. Hän ilmoitti pojalleen, että ovella seisoo joku musta tai tummissa vaatteissa oleva lyhyt ihminen, tai ihmisen kaltainen olento. Äiti arvioi olentoa olemukseltaan miespuoliseksi. Pian ovikohtauksen jälkeen signaalit alkoivat loitota, vaieten lopulta tyystin.

Seuraavana päivänä äiti ja poika kävivät katsomassa paikkaa, jossa valoa hohkannut kolmio oli ollut, mutta mitään laskeutumiseen viittaavia jälkiä ei löytynyt. Sekä äiti että poika olivat kokeneet tilanteen kaiken kaikkiaan pelottavaksi. Poika, nyt jo viisikymppinen aikamies, pitää ihmeellisenä, ettei viereinen naapuri, tai ylipäänsä ketkään naapurit, olleet kuulleet tai nähneet yhtään mitään. Hän muistaa, että tapahtunutta seuranneina lähipäivinä kerrottiin *Aamulehdessä* uudesta valoilmiöstä, josta oli tehty havainto naapuripaikkakunnalla.

Siepattuna unitilassa tuttujen ihmisten kanssa

Jyväskyläläinen Emilia (peitenimi) otti yhteyttä Suomen Ufotutkijat ry:hyn ihmetellen, onko ihmisen unitilaa mahdollisesta käyttää hyväksi sieppaustilanteissa. Emilia kuvailee, että ollessaan psykiatrisessa hoidossa hän joutui yhtenään siepatuksi unitilassa, erityisesti raskautensa aikana. Kokemukset ovat radikaaliutensa ja shokeeraavuutensa takia painuneet hänen mieleensä vahvasti. Aiemmin hän arveli kokemustensa olleen pelkkää pahaa unta, mutta on myöhemmin tullut siihen tulokseen, ettei niissä mistään unista ole kyse.

Erästä sairaalassa tapahtunutta öistä unikokemustaan Emilia luonnehtii "varsin järkyttäväksi". Unessa hän oli muukalaisten avaruusaluksessa, muttei ainoana ihmisenä. Mukana oli kaksi tuttua miestä, joista toiselle Emilia meni esittäytymään sanoen: "Ai sinäkin olet täällä." Paikalla oli myös muita ihmisiä, kaikki istuivat eräänlaisessa odotustilassa. Raskaana olevalle Emilialle tehtiin kokeita ja hänen kohtuunsa kajottiin. Hänen päähänsä oli asetettu jokin lipan tapainen, jolla estettiin näkemästä. Emilia on sitä mieltä, että olennot keräsivät häneltä munasoluja. Huone, jossa häntä tutkittiin, oli kauttaaltaan valkoinen ja kirkas. Hänen edessään näkyi suuri ikkuna, josta avautui pimeä avaruus tähtineen. Emilia uskoo olleensa Plejadeilla, koska eräs naisenhahmoinen olio sanoi hänelle niin. Joku olennoista kertoi myös nimensä, mutta se on päässyt lipeämään Emilian muistista. Lopuksi olennot hävinnuttivat Emilian uneen, ja muistikuvat kokemuksesta päättyvät siihen. Herättyään aamulla "sieppauksen" jälkeen, Emilia huomasi vasemmassa ranteessaan selvän pistosjäljen, joka ei hänen mukaansa ollut voinut tulla millään "järkevällä tapaa". Jälki oli ilmestynyt unen, tai "tapahtumien", aikana.

Kokemuksensa jälkeen Emilia on yrittänyt tulla uudelleen raskaaksi, siinä onnistumatta. Hän arvelee, että "he" (harmaat) veivät häneltä jotakin, joka nyt puuttuu. Toki hän pitää mahdollisena, että kyse voi olla ihan oikeasta fyysisestä vaivasta, mutta asia on silti jäänyt mietityttämään. Hän ei koe harmaiden millään tapaa kiduttaneen häntä, mutta toteaa, että "pojan odottaminen olioita kyllä kiinnosti". Raskauden aikaan lähes joka yö tapahtui jotakin yliluonnollista. Kotona vieraili myös henkiä; vuoteen vierellä seisoi öisin pelottava "varjo". Emilia on sitä mieltä, että mistään muualta se ei ollut siihen tullut, kuin "tuolta kaukaa".

Unissaan Emilia kertoo olleensa monia kertoja sairaalanomaisessa paikassa, jossa häneltä on abortoitu sikiö, kerran kaksoset. Tuo paikka oli ulkonäöltään karu, kylmä ja valkoinen, eikä siellä ollut juurikaan kalustusta. Emilia muistaa olleensa kokeissa myös Orionin suunnalla. Lisäksi hän kertoo, että hänellä on ollut kohtaamisia "liskonnahkaisten" kanssa – ja huomauttaa, ettei pidä heistä.

Ufoihin liittyviä kokemuksia Emilialla on ollut lapsesta pitäen. Kahdeksanvuotiaana hän näki Tampereen Kalkun taivaalla mustan, sikarinmuotoisen esineen, joka leijui paikallaan monta minuuttia ja hävisi. Tämä havainto oli Emilian ensimmäisiä "kohtaamisia". Sittemmin hän on "oppinut odottamaan niitä".

Unen, valveen ja todellisuuden rajamailla

Varastonhoitaja Riku laittoi yhden jälkeen yöllä nukkumaan, uupuneena iltavuorosta. Hän nukahti pian, mutta heräsi noin kahden aikaan siihen, kun kuuli ihan selvästi, että asunnon ovi avattiin ja suljettiin. Rikun vieressä nukkuva avopuoliso ei tähän herännyt. Riku katseli ympärilleen ihmeissään ja unenpöpperössä hänen ensimmäinen ajatuksensa oli, että tuliko talon huoltomies lukemaan mittareita, tai jotakin vastaavaa. Hän odotti, että joku tulisi esiin ja sanoisi jotakin, tai että valot kytkettäisi päälle pimeään asuntoon, mutta mitään ei tapahtunut. Riku yritti jatkaa unia, mutta oli levoton ja nukkui huonosti.

Myöhemmin aamuyöllä Riku näki lyhyen välähdyksen, jossa sinertävänharmaaihoinen muukalainen seisoi sängyn jalkopäässä. Olennolla oli "aika iso pää". Alavartalo kaulasta alaspäin oli utuinen, eikä siitä oikein saanut selvää. Sen sijaan pää erottui hyvinkin selkeästi, se oli noin 160 senttimetrin korkeudella lattiasta. Olennolla oli suuret silmät, jotka olivat väriltään tummat, ei kuitenkaan mustat. Näky kesti välähdyksenomaisesti pari sekuntia ja katosi. Rikulla oli todella epätodellinen olo, aivan kuin hänet olisi huumattu. Ruumiinhallintakin oli hankalaa – Riku oli vähällä kaatua noustessaan vuoteessa kyynärpäiden varaan. Hänen loppuyönsä meni sängyssä pyörien ja valvoen. Aamulla hän kertoi yöllisistä kokemuksista naiselleen ja kysyi, että eikö tämä kuullut yöllä mitään ääniä. Riku kuvaili avopuolisolleen, kuinka selvästi kuuli heidän kotinsa oven aukeavan ja suljettavan. Riku pohti, että ehkä tuotettu ääni oli jokin merkki hänelle, eikä naisen ollut tarkoituskaan kuulla sitä.

Pohjois-pohjanmaalainen lähihoitaja Sarita (peitenimi) kertoo kokemuksestaan, joka tapahtui nukkumaanmenon yhteydessä. Valot olivat pois päältä ja huoneessa oli pimeää. Sarita näki kirkkaan, keltaisen välähdyksen ikkunasta, arvellen sen johtuvan luultavasti vastapäiselle parkkipaikalle ajavasta autosta. Sarita vaihtoi asentoa kääntyen vatsalleen ja asettaen kätensä tyynyn alle. Pian hän huomasi, ettei kykenekään enää liikkumaan; hän koetti kääntyä selälleen, mutta jostain kumman syystä ei vaan pystynyt siihen. Seuraavaksi Sarita hoksasi makaavansa kullanvärisen ritilän päällä, kuullen samalla ääntä, kun eripituiset putket menivät selkäpuolelta hänen ylitseen. Hän tunsi pientä lämpöä, mutta ei kokenut, että putket olisivat koskettaneet missään vaiheessa ihoa. Tilanne aiheutti Saritassa paniikkia. Seuraavana aamuna hän laittoi asian unen piikkiin, eikä sen jälkeen ihmeemmin ajatellut asiaa. Sarita on kuitenkin pannut merkille, että tapauksen jälkeen hänellä on ollut kotona outoja ongelmia sähkölaitteiden kanssa ja että hän hehkuu kuumuutta vaatteidenkin läpi, erityisesti käsistään.

Lukuun ottamatta sähköosuutta on Saritan kokemuksessa viitteitä unihalvaukseen, kuten myös tässä, nuoren insinöörimiehen kertomassa tapauksessa:

> Menin nukkumaan noin puoliltaöin. Seuraavaksi herään, aukaisen siis silmät jossain vaiheessa yötä. Kelloa en katsonut, mutta arvioisin sen olleen noin parisen tuntia sen jälkeen kun menin nukkumaan. Ihmettelen aluksi, miten huoneessa on niin epänormaalin pimeää. Koska normaalisti jos herään keskellä yötä, verhojeni välistä kajastaa aina hieman valoa katulampuista tai naapureiden ulkovaloista huoneeseen, jolloin huoneessa kykenee erottamaan huonekaluja ja muita ääriviivoja sekä muotoja. Nyt oli kuitenkin aivan pimeää, ei mitään valonkajastusta mistään.
>
> Seuraavaksi mieleni valtaa pelkotila, koska huomaan olevani halvaantunut, enkä pysty liikuttamaan raajojani ollenkaan – en varsinaisesti myöskään päätäni. Makaan kyljelläni. Käsissäni ja jaloissani on kyllä tunto, tunnen missä asennossa ne ovat. Yritän paniikinomaisesti rimpuilla itseäni liikkumaan, mutta en vain yksinkertaisesti kykene. Yhtäkkiä mieleni valtaa tunne, kuin huoneessa olisi joku tai joitain muitakin. Valtava läsnäolon tunne, hyvin painostavan ja pahaenteisen tuntuinen. Tunnen, kuinka sykkeeni nousee. Sydämeni alkaa pumppaamaan todella voimakkaasti verta ja kuulen korvissani kiertävän veren suhinan. Seuraavaksi tuntuu siltä, kuin jokin entiteetti tai olento tulisi hyvin lähelle minua, naamani eteen tuijottamaan minua. Ikään kuin tahtomattani omat silmäni aukesivat sepposen selälleen, kuin näkisin ensimmäistä kertaa jotain aivan käsittämätöntä, mitä ennen en ole nähnyt. Huoneessa kuitenkin oli täysin pimeää enkä pystynyt erottamaan mitään ääriviivoja, kasvoja tai hahmoja. Tässä vaiheessa vaan pelkäsin niin paljon, että tuntui kuin sydämeni tahtoisi tulla rinnasta ulos. Seuraavaksi sain silmäni suljettua ja yritin ajatella jotain, mitä tahansa muuta, kunhan tuo kaikki vain päättyisi. Pikkuhiljaa tilanne alkoi rauhoittua ja tunnelma huoneessa muuttui jo jollain lailla siedettäväksi. Hetken kuluttua pystyin liikkumaan ja kääntyilemään, sykkeeni myös laski normaalimmalle tasolle. Suutani kuivasi aika reilusti ja mietin, että laitan valot päälle ja käyn juomassa lasillisen vettä. Mutta toisaalta tunsin oloni hyvin uupuneeksi ja väsyneeksi, enkä jaksanut tai viitsinyt nousta. Hieman kyllä vielä tässä vaiheessa myös jännitti lähteä yleensäkään mihinkään sängystä, kiinnitin kuitenkin edelleen huomioni siihen pimeyteen mikä vallitsi huoneessa. En silti jaksanut laittaa edes yövaloa päälle, vaan päätin yrittää vain päästä takasin uneen.
>
> Jälkeenpäin tuli huomattua, että viereisellä tiellä talomme kohdalla peräti kaksi katulamppua ovat pimeänä. Näistä lampuista yleensä ainakin toinen kajastaa iltaisin huoneeseeni valoa verhon välistä. Myös lähimmän naapurin ulkovalot ovat poissa päältä ja olen varma että he ovat kotona, kenties nukkumassa tähän aikaan, kun kirjotan tätä raporttia.

Tutkija Veikko Syrjänen arvioi, että kyse voi olla unihalvauksen tapaisesta asiasta, jonka laukaisi luultavastikin ulkovalojen puuttuminen ja siitä johtuva oudonoloinen pimeys huoneessa.

Tiedonsaanti unessa

Eteläsuomalainen ajoneuvoyhdistelmänkuljettaja kuvailee valveunitilassa tapahtunutta kokemusta, joka johti koko perheen herättäneeseen ilmiöön:

Eräänä yönä nukkuessani tunsin olevani jollain tavalla häiritty, mutta en pystynyt avaamaan silmiäni tai muutenkaan liikuttamaan itseäni, vaan näin niin sanotusti valveunta. Silmieni edessä oli kuva pyöreistä, vaaleanruskeista kivikiekoista, joiden ulkoreuna pyöri vastasuuntaisesti, kun taas sisäosa pyöri myötäsuuntaisesti. Kiekkoja oli useita eri kokoisia ja ne olivat osittain päällekkäin. Huomasin myös, että kiekkojen reunaosissa oli jonkinlaista vanhaa tekstiä tai kuvioita. Muistan niistä joitakin, kuten silmän, jossa oli kyynel, ja jonkinlainen silmukka sekä merkki, joka muistutti jonkin verran naarassymbolia. Hetken kuluttua tunsin, että joku tai jokin käski minua painamaan mieleeni seuraavat esineet, jotka näen. Kiekkojen eteen muodostui jonkinlainen "tyyny", jonka päällä oli todella synkän musta, teräväpäinen sauva. Sauvan keskellä oli jonkinlainen harja- tai piikkimuodostelma. Pääty oli pitkulainen ja pyöreähkö. Sain käännellä esinettä silmieni edessä eri suuntiin. Hetken kuluttua tunsin jälleen pakottavaa tarvetta painaa asia mieleeni, jonka jälkeen esineitä oli "tyynyllä" kolme.

Tunsin koko tapahtuman ajan pelkoa, koska en kyennyt avaamaan silmiäni tai liikkumaan, kunnes sitten pakotin itseni avaamaan silmäni, vaikka se tuntui olevan lähes mahdotonta. Sain kuitenkin raotettua silmiäni, mutta näköni oli todella sumea. Näin vieressäni, oikealla puolella pitkän, hoikan hahmon, jota en kyennyt näkemään kunnolla. Päätin kääntyä katsomaan, oliko puolisoni hereillä. Kun yritin kääntää päätäni vasemmalle, jossa puolisoni nukkuu, tuntui kuin joku olisi pitänyt voimalla päätäni paikallaan. Sain kuitenkin käännettyä pääni ja samassa kuului "ujeltava" ääni – kuin sormella olisi vedetty ikkunaa vasten. Puolisoni säpsähti hereille ja nousi istumaan sängyn reunalle katsoen ikkunaan päin, johon minäkin käänsin katseeni. Huomasin, että ulkona oli jo kirkas päivä. Puolisoni kävi takaisin makuulleen. Melkein saman tien toisessa huoneessa nukkuva puolitoistavuotias tyttäremme heräsi hysteerisesti huutaen. Tyttö lopetti huudon pienen hetken kuluttua, joten emme menneet katsomaan. Katsoin kuitenkin puhelimesta kelloa, joka oli 2.25. Samalla huomasin, että ulkona oli taas pilkkopimeää. Hetken kuluttua nukahdin.

Kokija on jäänyt pohtimaan saamaansa näkyä ja kertoo, että kysymyksiin, joita hänelle on herännyt mieleen asian tiimoilta, on annettu vastaus aina seuraavan yön unessa. Vastaukset tulevat niin, että hänelle näytetään pelkkää mustaa taustaa ja vastaus kerrotaan, ilman mitään kuvia. Kokija on kysynyt esimerkiksi, että mitä hänelle näytetyt esineet olivat, johon hän sai vastaukseksi "avain". Kokija on yrittänyt saada selville, että mihin avain tai avaimet käyvät, mistä hän voi ne löytää ja milloin, ja miksi niitä on kolme, mutta näihin hän ei ole saanut vastausta. Hän kuitenkin sanoo saaneensa unissansa tietää "monia asioita, joita ennen ei osannut edes kuvitella".

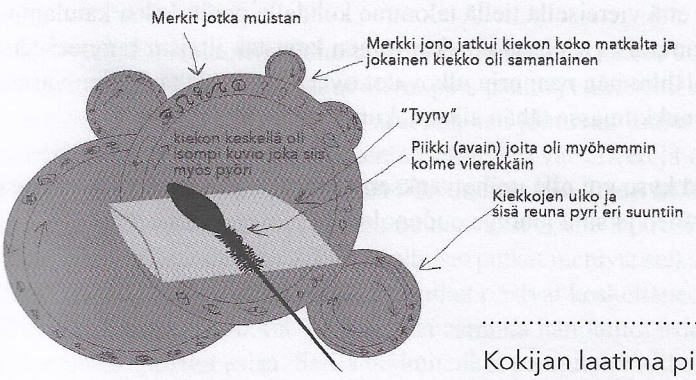

Kokijan laatima piirros näystä, jonka hän sai (tai joka hänelle näytettiin) valveunitilassa.

Tapahtuma-aikaan päälle parikymppinen matruusi kertoo kokemuksestaan, johon tutkija Matti Aladinin tekemien lisäselvitysten ja päätelmien mukaan liittyy neljän tunnin aikakato:

> Seilatessani MS Carelialla (entinen Finwood) vuonna 1985, olimme purkamassa paperilastia Santanderin satamassa lähellä Bilbaota Espanjan pohjoisosassa, Biskajan äärellä. Sataman ahtaajat ajoivat kraanoja. Kaikkien neljän ruumien luukut olivat auki ja meidän neljä kraanaa lossasivat rullia. Koska kiirettä täkillä ei ollut, kysyin förstiltä vapaapäivää. Försti antoi luvan keskeyttää työpäiväni vastikkeideni klaarilla, mikä on normaali käytäntö. Myös toinen täkkäri ottaa vapaata. Astelemme laakonkia alas, kävelemme kaijaa pitkin latinoporttivahtien ohi kohti Santanderin keskustaa. Käymme syömässä ja juomme pari servezaa, kuitenkin olemme täysin selvin päin. Kaverini ilmoittaa palaavansa takaisin laivaan. Itse jään nauttimaan kaupungin kauneudesta keskipäivän auringon porottaessa hien kasvoilleni. Huomaan autoliikkeen, jonka ikkunoiden takana on punainen Porche 911. Menen sisään ja tiedustelen kauppiaalta hintaa. Hän ei puhu englantia, mutta antaa elekielellä luvan istua ratin taakse. Istun ja ihmettelen Porchen kytkimen jäykkyyttä. Mietin myös, pitäisikö auto ostaa. Sitten tapahtuu kummia – painotan, että olin nauttinut ainoastaan 5–6 olutta. Poistun autoliikkeestä ja seuraavaksi herään kävelemässä yön pimeydessä hiekkatietä pitkin. Kuin olisin unesta normaalisti herännyt, mutta nyt olenkin jossain maalaismetsätiellä. On yö ja pilkkopimeää, tajuntani palaa kuin humahduksessa, olen taas täysin skarppina. Tarkastan että merimiespassini, valuutat ja kaulassani aina roikkuva hyttini avain ovat mukana. En ole kaatunut, tunnustelen farkkujani, kehoani, kaikki on ok. Tässä nyt vain olen pimeällä hiekkatiellä ja johonkin päin pitäisi suunnistaa. Mitä voin tehdä? Kävellä ja taas kävellä. Noin tunnin kävelyn jälkeen huomaan edessäpäin siintävän pienen valopilkun. Saavun lopulta rähjäisen vajan luokse jossa palaa yksi lamppu. Vajan vieressä on harmaa vanha tankkirekan perävaunu. Sen takaosassa lukee Santander. Kävelen eteenpäin pilkkopimeässä, kunnes lopulta kuulen moottoritien äänet. Suunnistan ääniä kohti ja löydän moottoritien. Liftaan peukalo pystyssä pitkään, kunnes pikku Fiat pysähtyy ja ottaa minut kyytiin. Pikkuauto on pullollaan hippejä jotka ihmettelevät, mitä teen täällä kaukana kaupungista. Ajamme tunnin tai puolitoista, kunnes saavumme Santanderin keskustaan, kiitän heitä ja kävelen takaisin kotiin, laivaan. Kello on 6 aamulla. Mihin katosi nuo tunnit? Olin tuolloin jo jonkin verran kokenut seilori ja minulla oli vakijobi hyvänä täkkärinä. Aamulla klo 7 lähdin töihin normaalisti ja vanhat skönöt kysyivät, että onko perse kipeänä. Kerroin että kaikki ok, pesetaakaan ei ole viety, ainuttakaan mustelmaa saati vaatteiden pienintäkään likaantumista ei ole. Olen kokenut elämässä kaikenlaista, mutta tämä kuuluu näiden kolmen tosielämässä koettujen selittämättömien tapahtumien ketjuun. Skönöllä on yksi sääntö yli muiden: huumoria saa olla, muttei ikinä paskanpuhujia. Varsinkin villeillä linjoilla arvossa on suoraselkäisyys ja moraali rehellisyydestä kanssaseilorien kesken. Meidän ei tarvitse keksiä tarinoita. Riittää kun kerromme asiat sellaisena kuin ne ovat.

Tyrmäystippojen mahdollisuuden matruusi sulkee pois, sillä hän on merimiehenä "oppinut varomaan", ja toisekseen, juomat olivat peräisin hänen omasta sixpackistaan. Ryöstökään ei tule kysymykseen, koska mitään ei ollut hävinnyt. Tutkija Aladinin laatiman haastattelun mukaan minkäänlaisia sieppaukseen viittaavia muistikuvia kokijalla ei puuttuvien neljän tunnin ajalta ole, vain pelkkää tyhjää.

Muuan toisessa tapauksessa yöaikaan autossa matkustava perhe kokee outoja, ja aikaakin häviää kymmenestä viiteentoista minuuttia:

> Asia on vaivannu mua lähes koko elämäni ja nyt ajattelin ottaa asiasta selvää, jos mahdollista. Kyseessä on mahdollinen sieppaus, joka tapahtui kesällä 1990–1992. Olin tuolloin 5–7-vuotias. Meillä oli aina tapana lähteä mökiltä yöllä, koska me lapset tapeltiin yleensä koko matkan ajan, joten oli rauhallisempaa lähteä sillon kun lapset nukkuvat. *Ajoimme Vihdintietä kohti Helsinkiä, kun faijapuoli ja äiti huomas, että jokin "tähti" seuraa meitä sivusta. Toisella puolella tietä oli ukonilma ja toisella puolella oli ihan* kirkas tähtitaivas. Yhtäkkiä koko auto sammu, vaikka mitään vikaa ei pitäny olla. Faijapuoli menee kattomaan konetta ja huomaa, että mitää vikaa ei näkyny sillä silmäyksellä, joten hän päätti kokeilla käynnistyykö auto. Kyllä se käynnisty ihan normaalisti, mutta samalla faijapuoli huomas, että aikaa oli kadonnu kymmenen tai viisitoista minuuttia. Outoa oli myös se, että heti ku auto käynnisty, niin radiosta tuli saman tien joku ufoaiheinen ohjelma. Faijapuoli on aika skeptinen yleensä tällaisissa asioissa, eikä niele mitä tahansa, mutta tälle asialle hän ei löydä minkäänlaista selitystä. Uskoo, että ufoilla on ollu jotain tekemistä tän tapauksen kanssa.

Ilmoittaja kertoo pelänneensä lapsena kuollakseen ufoja, mutta silti hän suhtautui intohimoisesti aihepiirin kirjallisuutta kohtaan. Pimeän aikaan hänellä oli tapana suunnata katulamppujen alle ajatellen, etteivät ufot silloin näe häntä, jos hän kulkee lamppujen alta.

Loppuvuodesta 2011 yhdistyksemme puhelimeen soitti eteläpohjalainen Sauli (peitenimi), joka kertoi "hävittäneensä kokonaisen yön" ja nähneensä unta, että oli ollut ufossa. Kontaktitietokanta ei vielä tuolloin ollut toiminnassa, mutta soittajan tiedot otettiin talteen. Vuosia myöhemmin, kesällä 2014, tutkija Heikki Kulju kävi haastattelemassa Saulia tämän kotona. Kulju luonnehtii Saulia vilpittömäksi ja rehelliseksi henkilöksi – vanhan kansan jämptiksi pohjalaiseksi, joka ei kehittele juttuja huomiota saadakseen. Sauli on toiminut ja tehnyt elämäntyön koulumaailmassa.

Sauli siis koki muistinsa pyyhkiytyneen – omien sanojensa mukaan hän ei ole koskaan ennen sitä, saati sen jälkeen, kadottanut muististaan ainoatakaan yötä. Sen mitä hän muistaa, on, että hän oli unen aikana ollut jonkinlaisella tutkimuspöydällä. Pöydällä maatessaan Sauli avasi aavistuksen verran silmiään ja pystyi näkemään ympärillä olevat, ihmisenkokoiset, harmaaihoiset ja suurisilmäiset olennot. Samalla hetkellä humanoidit tajusivat, että Sauli katsoo heitä. Silmänräpäyksessä muisti katkeaa, eikä Sauli kykene palauttamaan mieleensä tapahtumasta mitään siitä eteenpäin.

Muistikatkosyön jälkeen Saulin alavartaloon ilmestyi valtava määrä pieniä näppylöitä, jotka "kutisivat mielettömästi". Erikoista oli se, että molempien jalkojen sisäsyrjille, polvien tasolle, jäi noin kymmenen senttimetrin mittainen pyöreä alue, jonka keskellä oli yksi näppy: muutoin "rengas" oli näpytön. Näin oli molemmissa jaloissa. Suunnilleen viikon kuluttua ilmestymisestään, näpyt hävisivät.

Edellä kuvatun lisäksi Sauli kertoi toisestakin muistikatkokokemuksesta. Hän oli ajanut autolla Kokkolan ohitustietä, kun yllättäen löysikin itsensä Oravaisista – joka on hänen reitiltään täy-

sivussa. Saulilla ei ole mitään käsitystä, miten oli joutunut tutulta tieltä kokonaan väärään paikkaan. Saulilla on kokemuksia myös kirkkaista, sokaisevista valoista. Erään kerran hän oli pysähtynyt huoltoasemalle ja katsellut sieltä pellolle, kun häneen oli kohdistunut kirkas valo. Tästä aiheutui noin minuutin mittainen sokaistuminen, ennen kuin näkö alkoi palata. Saulia hämmästytti erityisesti valon äärimmäinen kirkkaus: hän kuvasi sen olleen paljon aurinkoa kirkkaampi. Sauli ei osaa sanoa, mikä valon mahtoi aiheuttaa.

Erikoista on sekin, että Saulilla on toistuvia kokemuksia autojen laukeavista murtohälyttimistä. Hälyttimet alkavat huutaa hänen läsnä ollessa, vaikka hän olisi usean metrin päässä autosta. Sauli epäilee, että hänelle on asennettu implantti pääkallon sisään, ja uskoo implantin "säteilyn" aiheuttavan hälyttimien laukeamisen. Merkillisiä häiriöitä on ilmennyt muissakin laitteissa; kun Sauli oli ollut sydänfilmissä, sairaanhoitaja oli ilmoittanut Saulista tulevasta "äänestä", joka häiritsee ja kuuluu heidän laitteestaan. Saulin tutkinut lääkäri ei ollut löytänyt mitään vikaa sydämestä, eikä ollut suostunut kommentoimaan asiaa sen tarkemmin – oli vain sanonut, että hän ei usko mihinkään ufojuttuihin. Sauli oli vastannut, että ei hän ole puhunut ufoista mitään. Hän vain haluaa tietää, mikä sen ylimääräisen äänen aiheuttaa. Hän ihmetteli, mistä lääkäri oli yhdistänyt asiaan ufot, vaikka sellaisesta ei oltu puhuttu missään vaiheessa.

Tarkkaileva pää

Eläkeikäinen artesaani Hilkka (peitenimi) oli käymässä nukkumaan, kun hän havaitsi lapsenlapsensa sängyn yläpuolella humanoidin pään. Mitään vartaloa oliosta ei näkynyt, vain pelkkä ilmassa leijuva pää, joka silmillään tarkkaili Hilkkaa. Hilkka, puolestaan, käytti välillä silmiään kiinni, katsoen näkyä taas uudelleen. Näkymä oli selkeä, kuin toista ihmistä olisi katsellut. Olennolla oli suuret, ruskeat, mantelimaiset ja pitkänomaiset, pupillittomat viirusilmät jotka olivat "päällekkäin"; olento oli makuuasennossa. Päänympäryys oli arviolta 12–15 senttimetriä. Iho oli mattakullan värinen. Huoneistossa oli samaan aikaan Hilkan mies sekä kolmivuotias lapsenlapsi, mutta he olivat jo nukkumassa eivätkä huomanneet mitään. Hilkka varoitti olentoa tekemästä mitään pahaa. Saamatta vastausta Hilkka kävi nukkumaan, ja nukkui hyvin aamuun asti.

Hilkan perhepiirissä on ollut useampia paranormaaleja kokemuksia. Esimerkkinä hän mainitsee, että useasti on kuultu erilaisia kolinoita, joihin koira reagoinut voimakkaasti, nennen hampaat irvessä muristen kohteen suuntaan. Mitään näkyvää he eivät kuitenkaan ole huomanneet. Hilkka kuvailee olevansa hyvin sähköinen, aiheuttaen radiohäiriöitä ja saaden sähköiskuja. Hän kertoo olevansa telepaattinen ja tietävänsä asioita etukäteen; hän tietää myös miehensä ajatuksia, joskin on sitä mieltä, että tässä on pikemmin kysymys vaistosta.

Hilkka kertoo ilmoittaneensa SUT ry:lle 1980-luvulla ufotapauksesta, jossa hänen miehensä oli herännyt yöllä kovaan, mehiläisten surinaa muistuttavaan ääneen. Myös Hilkka oli herännyt kyseiseen ääneen. Mies meni ikkunaan katsomaan ja näki selkeän aluksen alle sadan metrin korkeudessa. Alus oli edennyt jo kauemmas Hilkan tullessa katsomaan – hän näki sen kirkkaana valona. Tiettävästi samasta kohteesta oli tehty useampikin havainto; noihin aikoihin *Satakunnan Kansa* kirjoitti Harjavallassa havaitusta, ufomaisesta kohteesta.

Poimintoja Piiloluonnollisesta tietokannasta

Kuten aiemmin todettua, paranomaali- ja kontaktikokemukset kietoutuvat toisiinsa. Kontaktitietokannassammekin on tapauksia, joita ei tarkan mustavalkoisesti voida määrittää kuuluvaksi joko ufo- tai parailmiöiden kategoriaan. Tämä paranormaalien kokemusten osio alkaakin kahden eri kokijan kertomuksilla, jotka on alun perin lähetetty Kontaktitietokantaamme ja näitä tapauksia on tutkittu kontaktitutkijoidemme toimesta.

Valkeat yölliset olennot

Toukokuisena iltana vuonna 2000 lukiolaistyttö Saana (peitenimi) oli kyläilemässä koulukaverinsa luona ja lähti sieltä kotiin verrattain myöhään, kello 22. Kotimatkallaan Saana huomasi punaisen täysikuun, mikä oli hänestä sikäli ihmeellistä, että näki sellaisen ensi kertaa elämässään. Kuu oli "mielettömän suuri" (kolminkertainen normaaliin verrattuna) ja hyvin matalalla, vain hivenen puiden yläpuolella – "aivan kuin kuutamo etelänmailla". Saana ajatteli oikaista kaupungin puiston läpi, kun yhtäkkiä huomasi ilveksen kokoisen ja näköisen olennon seisomassa suurehkon kiven päällä. Ilveksenä hän ei olentoa kuitenkaan pitänyt, sillä se oli valkoinen, hohtaen kuun valossa. Huomattuaan tytön, olento hyppäsi alas kiveltä ja hävisi. Samalla hetkellä Saana tunsi heräävänsä kuin hidastempoisesta unesta tai transssista. Oudosta tunnelmasta huolimatta Saanalla oli tunne, ettei hänelle tahdota pahaa, mutta hänelle tuli kuitenkin puistattava olo. Häntä alkoi pelottamaan niin kamalasti, että hän säntäsi juoksuun ja juoksi lyhyen loppumatkan kävelytietä pitkin kotiin asti eikä enää katsonut kuuta, "jos se Kuu edes oli". (Tutkija Matti Aladinin kommentti: "Kuu on ollut tuona iltana matalalla horisontissa, ja en sulje pois sitä, että se olisi voinut olla myös osittain Maan varjossa, siitä tuo erikoinen väri. Maan ilmakehä taittaa helposti punaista valoa.") Kotona Saana oli vasta vähän jälkeen kello 23, vaikka matkaa kotiin oli noin puolesta kilometristä kilometriin. Saanaa ihmetyttää, kuinka niin lyhyt kotimatka saattoi kestää noin kauan.

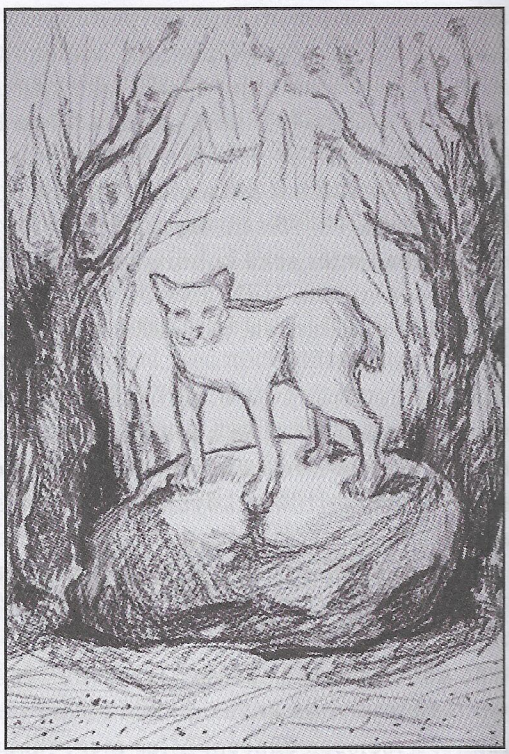

Kokijan piirros kohtaamastaan valkoisesta, ilvesmäisestä olennosta.

Sittemmin Saanalla on ollut muitakin kokemuksia ja havaintoja. Menomatkalla Prahaan syyskuussa 2007 hän katseli lentokoneen ikkunasta ulos ja havaitsi suuren, kiiltävän hopean pallon, joka oli halkaisijaltaan viitisen metriä. Pallo kiisi eteenpäin samalla pyörien akselinsa ympäri niin suurta nopeutta, ettei sen mahdollisia yksityiskohtia pystynyt näkemään. Näköhavainto kesti muutaman sekunnin ajan. Valitettavasti Saanalla ei ole tarkkoja sijaintitietoja havainnontekoalueesta.

Saana kertoo myös valkoisesta, tai oikeastaan valomaisesta miesolennosta, joka aika ajoin ilmestyy hänelle unissa. Saana arvelee, että kysymyksessä on hänen henkioppaansa. Unet, joissa mies ilmestyy, eivät hänen mukaan ole "aivan tavallisia unia". Niissä on erilainen tunnelma: lähinkosketeltava ja terävä. Mies on näyttänyt Saanalle monia asioita varsinkin tulevaisuudesta. Osa näytetyistä asioista, kuten Saanan lapsen syntymä ja läheisten poismeno, ovat jo tapahtuneet olennon ilmoittamana ajankohtana. Miehen ilmestymiset ovat alkaneet ilvesmäisen olennon kohtaamisen jälkeen, mutta Saana ei osaa sanoa, liittyvätkö nämä asiat toisiinsa, joskaan ei näe yhteyttä aivan mahdottomanakaan.

Unien valomainen, pitkänhuiskea miesolento, joka "ottaa yhteyttä" tai ilmestyy kahdesta kuuteen kertaa vuodessa, vaikuttaa Saanan mukaan hyvin viisaalta olennolta. Saana on sitä mieltä, että nämä olennot eivät ole aivan yksiselitteisiä, kuten ufojakaan hän ei ensimmäisenä mielellä muukalaisten aluksiksi. Hän on kysynyt uniensa miesolennolta, että kuka tämä oikein on. Mies ei anna siihen yksinkertaista vastausta, vaikka on kyllä maininnut sanan "tähtiystävä", mutta hän puhuu myös sellaisista ulottuvuuksista, joita Saana ei ymmärrä. Mies on sanonut, ettei tule kaukaa. Nimeä kysyttäessä mies on kertonut, että hänen nimellään ei joko ole merkitystä, tai että hänellä tai Saanallakaan ei ole sellaista nimeä, joka olisi todella heidän "sielunsa" nimi. Hän ei koskaan tyrmää tai moiti Saanaa, vaan ennemminkin kannustaa tai toisinaan lempeästi kyseenalaistaa häntä.

Miesolento on näyttänyt Saanalle asioita, joiden pitäisi tapahtua vasta yli kymmenen vuoden kuluttua. Nämä näyt huolettavat Saanaa, koska silloin hän tulisi kokemaan jotain erittäin surullista. Hän arvelee, että hänelle näytetään vain sellaisia asioita, joihin hänen toivotaan valmistautuvan. Kaikki näyt eivät tosin koske Saanaa itseään. Hän uskoo, että näissä tapauksissa hänen toivotaan auttavan jotakuta toista valmistautumaan, mutta hänen ei toivota liiaksi puuttuvan asioiden kulkuun esimerkiksi kertomalla henkilölle suoraan, mitä tulee tapahtumaan.

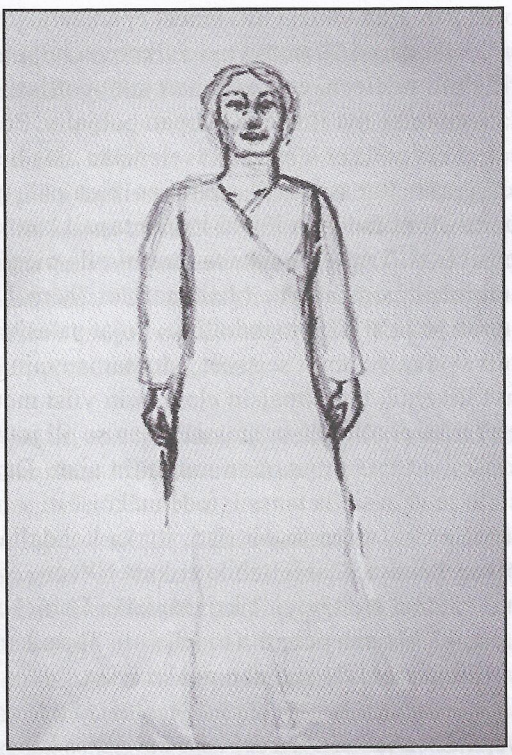

Unissa vieraileva henkiopasmainen miesolento, joka kokijan mukaan on "yllättävän vaikea piirtää".

Kokemustensa myötä Saana on jälkeenpäin huomannut itsessään tapahtuneen, elämänarvoja koskevan muutoksen. Hänen unelmakseen on kirkastunut omavaraisuus maaseudulla sekä ekologisen elämäntavan toteuttaminen. Nykyään hän asuukin perheineen maalla. Saana tietää, ettei tule aina olemaan kotiäiti – hänessä on avautunut voimakas halu päästä tekemään jotain todellista, sitten kun lapset eivät enää tarvitse häntä. Hän tosin ihmettelee, että miksi juuri hänelle on ilmestynyt olentoja ja tapahtunut tällaisia asioita. Saana tuumaa, että jos hän itse olisi olento vieraasta paikasta, hän ei valitsisi kohteekseen kotiäitiä keskeltä jotain maaseutua.

Eräässä toisessa tapauksessa porilainen opiskelija Daniel (peitenimi) kertoo myös oudosta kohtaamisesta valkoisen hahmon tai olennon kanssa. Oli vuosi 2008 tai 2009, kun hän oli viettämässä kovin tavalliseen tapaan iltaa opiskelukaverinsa kanssa. Ajan kuluksi pojat lähtivät autoajelulle. He ajoivat Harjavallan ja Porin välistä vanhaa tietä, ja pysähtyivät hiekkakuopan luokse, sillä toisen piti käydä tyhjentämässä rakkonsa. Toimituksen jälkeen Daniel käveli kaverinsa viereen, joka katseli törmältä alas. Hiekkakuoppa oli ovaalin muotoinen ja pojat seisoivat sen päädyssä. Oli kevät, huhti–toukokuu, mutta metsässä oli vielä jonkin verran lunta ja illat olivat jo vähän valoisampia. Daniel kuvailee, että jos katsoi tarkkaan, hän saattoi erottaa hiekkamontun pohjan ja siellä kiviä, mutta täysin selkeästi niitä ei pystynyt näkemään. Pojat olivat seisoskelleet törmällä jonkin aikaa kun Daniel huomasi, että montun toiselta reunalta lähti joku kävelemään heitä kohti. Danielin mielestä näytti kuin tämä joku olisi tullut tyhjästä, mutta hän arveli, ettei pimeän vuoksi pystynyt hahmottamaan tarkkaan, mistä hahmo siihen ilmestyi. Daniel kysyi kaveriltaan, että "Käveleekö tuolta joku meitä kohti?" ja kaveri huomasi saman. Daniel luuli kulkijaa lenkkeilijäksi tai koiranulkoiluttajaksi, tosin ihmetteli, mistä henkilö siihen tupsahti ja vielä kyseiseen aikaan (kello oli noin 00–0.30).

Kulkija pysähtyi arviolta viidenkymmenen metrin päähän pojista (pimeyden vuoksi matkaa oli vaikea arvioida tarkasti) ja alkoi liikkumaan sivuttain noin kolmen metrin säteellä edestakaisin, tanssivin liikkein. Hahmo oli selvästi ihmismäinen ja näytti pimeässä vaalealta. Tässä vaiheessa touhu näytti Danielista jo niin oudolta, että hän kysyi kaveriltansa, näkikö tämä mitään, jättäen tarkoituksella sanomatta että näkikö tämä vaalean tanssivan hahmon, etteivät kaverin aivot olisi hämärän vuoksi tulkinneet epämääräistä näkyä samalla tavalla. Kaverin mielestä kuopan pohjalla tanssi "joku tyyppi valkoinen huppari päällä" – Daniel itse ei erottanut hupparia. Pojille tuli mieleen, että onkohan joku potilas karannut Harjavallan psykiatrisesta sairaalasta ja tanssahtelee nyt iloisena kuopan pohjalla. Poikien päädystä laskeutui autotie kuopan pohjalle, joten kaverukset lähtivät kävelemään alas henkilöä kohti. Daniel yritti pitää koko ajan katsekontaktin "tanssijassa", mutta poikien päästyä noin puoleen väliin oli ilmestys hävinnyt. He heittivät muutaman kiven havaintopaikkaa kohti, jos henkilö olisi sitten ilmestynyt jostakin pusikosta. Tanssijan takana saattoi olla pieniä pensaita, mutta Danielin mielestä sinne piiloutuminen huomaamatta olisi vaatinut "hämähäkkimiehen kykyjä" – ehkä kuitenkin pimeyden turvin se olisi ollut mahdollista. Pojat palasivat takaisin kuopan reunalle samaan kohtaan, jossa olivat aikaisemmin seisseet. Muutaman minuutin kuluttua tanssija ilmestyi uudelleen ja alkoi nyt liikehtiä tanssimaisin elein noin viisi metriä kanttiinsa olevalla alueella. Daniel kuvailee, että liike ei ollut diskotanssia, vaan se oli jotenkin epäinhimillisen ja karmivan näköistä. Pojat katselivat tätä muutaman minuutin ajan. Daniel sanoi kaverilleen kevennykseksi: "Levoton sielu se vain siellä tanssii, todennäköisesti sama jonka risti oli tien varressa." Tapahtumapaikan lähellä tien varressa oli risti, jonka kohdalla kuulemma moottoripyöräilijä oli ajanut yhteen rekan kanssa. Daniel ehdotti kaverilleen, että he kävisivät uudelleen katsomassa tanssijaa, mutta tämä kieltäytyi. Yksinäänkään Daniel ei ollut halukas menemään ottamaan selvää, kuka tai mikä kuopan pohjalla todella oli. Tapauksesta tuli jotenkin negatiivinen tunne. Pojat ajoivat kotiin ja menivät suoraan nukkumaan.

Tapauksen jälkeen Daniel kävi kaverinsa kanssa havaintopaikalla kolme neljä kertaa, vuoroin pimeän ja vuoroin valoisan aikaan. Yhtenä kertana Daniel jopa laskeutui kuopan pohjalle ja liikehti siellä samoin tavoin kuin öinen henkilö. Kaverin mielestä se ei kuitenkaan näyttänyt samalta. Tanssijaakaan enää näyttäytynyt uudelleen, mikä on harmillista, sillä pojat olivat varustautuneet

kännykkäkameroin. Daniel korostaa, että kumpikaan heistä "ei usko tonttuihin", ja että tapauksen aikaan molemmat olivat selvin päin. Pojat ovat puhuneet tapauksesta nyt muutaman vuoden jälkeen. Danielin kaveri on sitä mieltä, että "se on 50/50, oliko kyseessä jotain tavallisuudesta poikkeavaa". Mahdollisesti "joku välitilaan jäänyt tyyppi", kuten hän asian ilmaisi. Tapahtumapaikan toisella puolen (tie välissä) on omakotitalo, joten Daniel on miettinyt sitäkin vaihtoehtoa, että olisiko kyseessä ollut jonkun uususkonnon harjoittaja, mutta tanssijan liikkeet ja tyhjästä ilmestymiset olivat niin erikoista katsottavaa, ettei tämäkään vaihtoehto tunnu järkevältä. Daniel pohtii, olisiko pimeys vain hämännyt aisteja ja sanoo, että näin olisi varmasti luullutkin ellei kaveri olisi ollut mukana todistamassa näkymää.

Tutkija Anja Iisakan tekemissä lisäselvityksissä käy ilmi, että Daniel on kokenut lapsesta asti erilaisia outoja ilmiöitä. Esimerkiksi viisi–kuusivuotiaana hän oli herännyt jyrisevään ääneen, ja saman tien nähnyt jonkin hahmon menevän ikkunan ohi. Aamulla Daniel kertoi isälleen asiasta, ja he kävivät yhdessä ulkona tarkastamassa löytyisikö jälkiä, mutta mitään ei näkynyt eikä lumeauraajakaan ollut käynyt. Myös isä oli kertonut nähneensä jotain outoa, ja oli arvellut sitä ufoksi. Armeija-aikanaan Daniel oli nähnyt Vuosaaressa taivaalla valopallon, joka teki tiukkoja koukeroita ja suunnanmuutoksia. Menemättä sen syvemmin yksityiskohtiin Daniel sanoo, että on kokenut paljon paranormaaleja asioita, ja niitä tapahtuu hänelle edelleen.

Yliluonnollista laulua

1967 syntynyt nainen kuvailee SUT ry:n Piiloluonnolliseen tietokantaan lähettämässään lomakkeessa asiaa, jonka hän koki 80-luvulla 14-vuotiaana tallityttönä Forssassa:

> Kaunis, aurinkoinen ja kolea syyspäivä. Ei tuulta, ei pilviä. Olin yksin tallilla, odottelin kavereita. Äkkiä alkoi kuulumaan ääntä; kuin pieni lapsi olisi laulanut heleällä äänellä, joka nousi ja laski ilman sanoja, tai säveltä. Se ei ollut kissan tai tuulen ujellusta. Paikansin äänen erään karsinan vanhaan hirsiseinään (kyseessä on vanhaan navettaan tehty talli). Seinän toisella puolen, toisessa karsinassa ääntä ei kuulunut. Eikä tallin ylisillä karsinan kohdalla. Kurkistin jopa viereisen seinän lantaluukustakin ulos, jos syy äänen löytyisi. Kaikki hevosetkin olivat pihalla. Pelästyin ja lähdin äkkiä pyöräilemään kotiin.

Mikä tekee tapauksesta vielä mielenkiintoisemman on se, että ilmoittajalla koki toisen samankaltaisen tapauksen 25-vuotiaana. Hän muistelee kokemustaan 1990-luvun alkupuolelta:

> Asuin yksin vanhassa rintamamiestalossa peltojen keskellä. Lähin naapurini asui noin kilometrin päässä. Olin palannut reissusta miesystäväni kanssa ja nukuimme parvisängyssä makuuhuoneessa. Tuvan puolella sohvalla nukkui koiravahtina toiminut ystäväni. Koiratkin olivat sisällä. Heräsin yöllä laulavaan ääneen. Nousin istumaan, oli täysin pimeää. Huhuilin tuvan puolella nukkuvaa kaveriani, koska luulin hänen unissaan laulavan – musikaalinen tyttö. Ei vastausta. Koiratkin olivat ihan hiljaa. Aioin laittaa valot pieneen yölamppuun joka toimii on/off-narusta vetämällä. Se ei toiminutkaan. Sitten makuuhuoneen ja tuvan väliseen oviaukkoon ilmestyi valohahmo, joka tuntui leijuvan kohti, kädet roikkuen alhaalla, sivulla. Näytti kuin olisi ollut leveähihainen kaapu, pitkät hiukset, silmien ja suun paikalla mustat aukot. Ääni jatkui koko ajan. Se oli kokonaan tasaista valoa, mikä ei valaissut ympäristöä.

> Hiukset leijailivat kuin tuulessa. Pelästyin ja pakenin peiton alle tarraten miesystävääni. Sitten kaikki pimeni. Aamulla totesin ettei lamppu toiminut edelleenkään, ei enää koskaan. Kukaan muu ei kuullut tai nähnyt mitään. Miesystäväni sanoi ainoastaan jossain vaiheessa yötä tunteneensa minun tarrautuneen selkäpuoleensa lujasti. Tämän jälkeen en ole uskaltanut nukkua ilman yövaloa.

Sittemmin, nykyaikana, saman ilmoittajan kokemukset ovat jatkuneet, tosin tällä kertaa toisenlaisin äänin. Nainen oli lukenut pirttipöydän ääressä dokumentaarista sotakirjaa, kun äkkiä hänen vasemman käsivartensa vierestä kuului kova "pläjäys" tai "paukaus", aivan kuin pöytään olisi isketty voimalla kirja tai jokin vastaava. Samalla hän tunsi ilmavirran oikealla poskellaan, hiuksetkin vähän heilahtivat. Nainen katsoi pöytää, mutta siihen ei ollut ilmaantunut mitään ylimääräistä. Ilmoituksessaan hän kertoo, että tämän vuoden (2014) puolella häneen on iskenyt pakonomainen tarve lukea ja tutkia talvi- sekä jatkosota-aihetta. Nainen kuvailee tuntevansa suurta ahdistusta, myös fyysisessä mielessä – oloon liittyy syyllisyyttä miesten kärsimyksistä ja kuolemista. Hän sanoo katselevansa sotakuvia, etsien niistä jotain; kenties tunnistettavia kasvoja. Nainen kummastelee syitä tällaiselle pakkomielteelleen. Hän kertoo myös, että heidän talossaan tuoksahtelee joskus ruoka, valkosipuli sekä tupakka, vaikka kukaan asujista ei tupakoi saati käytä valkosipulia – ja kotikin sijaitsee korvessa.

Ihmishahmoinen energiaolento

Outokumpulainen opiskelijatyttö Essi (peitenimi) näkee energioita samoin, kuin hänen ystävänsäkin, ja he ovat keskustelleet näistä asioista yhdessä. Mutta tässä tapauksessa ystävykset kokivat näitä asioita yhdessä ensimmäistä kertaa:

> Ystäväni, jota kuvailisin sanoin "hyvin uskonnollinen", oli lähdössä illalla luotani. Eteisessäni seisoskellessaan hän mainitsi jotakin pahasta, ja sen näkemisestä. Samalla hetkellä, hänen puhuessaan, näin kuinka hänen taaksensa ilmestyi valtava energiaolento. En ole ikinä ennen nähnyt energiaa jolla olisi näin selvä muoto, eikä se ollut niin läpinäkyvää. Edelleen olemus oli samanlainen kuin yleensä, hieman läpinäkyvää, väreilyä. Hyvin hankala selittää, mutta muistuttaa hiukan esimerkiksi lämpöväreilyä tai jotakin magneettista. Kyseinen olento oli arviolta parimetrinen, mutta muistutti muuten hieman ihmishahmoa. Mitä tämä olento teki: se näytti jollain tavalla kurottavan ystäväni olkapäähän toisella "kädellään". Edelleenkään, en puhuisi kyllä varsinaisesti ihmismäisestä olennosta, koska "pään" alue oli pitkulaisempi ja koko olento oli hyvin suuren oloinen. Sen muodon kuitenkin erotti selvästi. Kyseinen energiaolento näytti väreilevän sinisenä, ehkä hiukan violetin sävyisenä.
>
> Itse en kerennyt pahemmin muuta reagoida, kuin aukaista suuni hämmästyksestä ja kohottaa sormeni osoittamaan ystäväni taakse. Ystävä reagoi minua voimakkaammin. Juuri olennon ilmestyessä, hän käänsi päänsä suoraan olentoa kohti, ja alkoi karjua. Ystävä juoksi luokseni, ja veti minut ulos asunnosta.
>
> Siinä me sitten seisoimme ulkona pimeässä. Lunta satoi hiljalleen. Edelleen hiirenhiljaa, sisälle toljottaen, seisoimme ulkona lumessa. Olento haihtui yhtä pian kun ilmestyikin. Rehellisesti sanottuna en kyllä muista, millä tavalla tämä hävisi näkyvistä ystäväni reagoidessa

niin nopeasti. Mutta muistan että se ilmestyi nopeasti, ja arvaamatta. Ei mitenkään kovin rauhallisesti tai hiljaa. Ja ei se mikään pieni tai heikko energia kyllä ollutkaan.

Ystävä on tapahtumasta niin järkyttynyt, ettei Essin ole ollut mahdollista saada tarkempaa selontekoa siitä, mitä ystävä näki vilkaistessaan olkansa ylitse. Essin arvion mukaan energiaolento oli niin lähellä hänen ystäväänsä, että heillä näytti olevan lähes kosketuskontakti. Kokemuksia energioiden havaitsemisesta Essillä oli jo entuudestaan, mutta tällaisen kokemuksen myötä, jossa tilanteessa oli kaksi ihmistä todistamassa, hän pitää tapahtunutta luotettavampana. Kokemuksen myötä Essi on lakannut kyseenalaistamasta tällaisia asioita, ja kertoo, että oltuaan koko ikänsä ateisti, hän ei "sattuneista syistä" ole sitä enää.

Kuollut ilmoittaa itsestään

Rauli (peitenimi) on keski-ikäinen, vartiointialalla johtoasemassa työskentelevä eteläsuomalainen mies, joka kuvailee itseään tervejärkiseksi ja tähdentää, ettei kuulu edes kirkkoon saati, että olisi käynyt rippikouluakaan. Nuorena Rauli asui kahdestaan äitinsä kanssa, ja kertoo tuohon aikaan sijoittuvasta tapauksesta, jota voi pitää tyypillisenä kuolemantapauksen yhteydessä havaittavana ilmiönä.

Elokuun 30. päivä vuonna 1986 noin kello 17. Rauli istuskeli nojatuolissa, kun yhtäkkiä kylpyhuoneessa oleva äiti alkoi ääneen ihmetellä valojen sammumista: "Mihin valo katosi?!" Kylpyhuoneen valo oli sammunut, vaikka kukaan ollut koskenut valokytkimeen. Nojatuolistaan Rauli näki valokytkimen koko ajan, ja saattoi todeta, että se oli päällä-asennossa, vaikka äiti edelleen valitteli valojen katoamista. Hämmästyttävää oli myös, että muut sähkölaitteet, kuten verkkovirtaradio, toimivat edelleen moitteettomasti. Rauli huomauttaa, että hänen nyt jo edesmennyt äitinsä oli jalkainvalidi, joten hänen liikkumisensa oli rajoitteista, eikä hän voinut muutenkaan koskea katkaisijaan, joka sijaitsi kylpyhuoneen ulkopuolella. Itse lampussa ei ollut mitään vikaa – se toimi moitteettomasti pitkään tapauksen jälkeen. Lisäksi valo palautui lopulta itsekseen ilman, että katkaisijaan koskettiin.

tapaan. 30.8.1986

Konkelo surmasi metsurin Askolassa

Metsuri jäi kaatamansa puun alle ja menehtyi Askolan Korttian kylässä lauantaina. Surmansa saanut oli ammattimetsuri ja kotoisin Askolasta.

Mies oli lähtenyt aamulla kello kymmeneltä kaatamaan omistamaansa metsää. Hälytys onnettomuudesta tuli poliisille 18.20.

Metsurin surmannut puu oli ilmeisesti jäänyt ns. konkeloon toista puuta vasten ja lauetessaan ruhjonut miehen alleen.

Muutaman päivän kuluttua, 2.9.1986, *Etelä-Suomen Sanomat* julkaisi uutisen otsikolla "Konkelo surmasi metsurin Askolassa". Vasta tällöin Rauli ja hänen äitinsä saivat lehtiuutisen kautta tiedon isän kuolemasta – he kun eivät olleet asuneet yhdessä perheenä sitten 60-luvun. Avoliitto ei ollut ollut onnellinen, joten isän sisarellakaan ei ollut Raulin ja äidin puhelinnumeroa, eikä poliisistakaan otettu yhteyttä.

"Rauli" ja hänen äitinsä saivat tietää isän kuolemasta vasta, kun lukivat siitä sanomalehdestä. Äiti ja poika tosin kokivat, että isä kävi ilmoittamassa itsestään heille kuolinpäivänään.

Lehtiuutisen mukaan metsuri oli lähtenyt töihin lauantaina 30.8. kello kymmenen ja hälytys onnettomuudesta tuli poliisille kello 18.20. Kuolleena metsurin arvioitiin olleen useita tunteja. Lehden luettuaan Rauli ja äiti totesivat yhteistuumin, että isä oli ottanut "yhteyttä" kuollessaan yksin ja kenties muistaen, mitä oli jäänyt sanomatta tai tekemättä perheen hyväksi.

Puun henki

Helsingissä asuva 52-vuotias Erja (peitenimi) oli päättänyt kaataa pihaltaan haapapuun, sillä se oli kasvaa hujahtanut jo kovin pitkäksi. Hän tuumasi, että puu täytyy saada kaadettua ennen, kuin se suurenee liian valtavaksi; puu oli niin lähellä taloa ja vieläpä kiinni viereisessä, komeassa kuusessa. Kun Erja ryhtyi sahaamaan poikansa kanssa runkoa, alkoi omatunto kolkutella, kun "terve, nuori puu näin tuhotaan". Asiaa oli kuitenkin siinä vaiheessa myöhäistä perua. Iltamyöhällä, kun urakka oli valmis, Erja istuskeli tietokoneen ääressä huoneessa, josta avautui iso ikkuna "edesmenneen" puun suuntaan. Huoneessa oli hämärää, valoa tuli vain tietsikan ruudusta, ja talossa oli aivan hiljaista. Ulkoakaan ei kuulunut mitään. Äkkiä Erjan niskavillat nousivat pystyyn, sillä hänen takaansa alkoi kuulua äänekästä ja raskasta hengitystä. Hitaaseen tahtiin joku tai jokin veti henkeä sisään ja puhalsi sitä ulos – kuulosti aivan siltä, kuin jollakulla olisi ollut hengitysvaikeuksia. Järkytyksestä jähmettyneenä Erja kuunteli tukalankuuloista hengittelyä kymmenisen vetoa, uskaltamatta hievahtaakaan. Lopulta hän ei enää kestänyt olla paikoillaan, vaan nousi tietsikan äärestä ja häipyi huoneesta kiireen vilkkaa, voimatta edes katsoa sinne, mistä ääni tuli. Hänelle tuli hetimiten mieleen ajatus, että koska hän oli vaurioittanut puuta, niin olisiko hän samalla ajanut jonkinlaisen henkiolennon ahdinkoon. Tekoaan Erja oli pyydellyt mielessään anteeksi.

Sattumoisin Erjalla on myös toinen nimenomaan haapapuuhun liittyvä merkillinen kokemus. Reilut kymmenen vuotta sitten, ollessaan eräässä Suomen kesäisessä lomakohteessa kävelyllä kauniilla rantapolulla, hän pysähtyi ihailemaan maisemaa. Erja nojasi kädellään pitkän haapapuun runkoon. Siinä samassa hän kuuli aivan kohdaltansa kimakahkon ja pelästyneen huudahduksen: "Huiiii!", jolloin hän hypähti säikähdyksestä loitommas puusta. Lähettyvillä ei ollut ihmisiä tai muita lähteitä moiselle äänelle.

Mainittavan arvoinen lienee myös kommentti, jonka nimimerkki TN on jakanut tietokantaamme Erjan ilmoituksen alle: "Yli 70-vuotias isäni (Pohjanmaalla) ei ole vuosien saatossa kaatanut pihapiiristämme yhtäkään vanhaa puuta, ennen kuin on istuttanut uuden taimen ja pidemmän aikaa käynyt ilmoittamassa puun juurella, että 'tontun' on aika vaihtaa puuta."

Valonhehkuinen kultapallo

Seuraava ilmoitus lähetettiin yhdistyksellemme juuri tämän kirjan viimeistelyvaiheessa. Ilmoitus oli osoitettu Piiloluonnolliseen tietokantaan, mutta sopisi ufohavaintotietokantaankin. Jyväskylässä asuva 60-vuotias ilmoitusmyyjä Virve (peitenimi) kohtasi elokuussa 2015 asunnossaan erikoisen vierailijan, joka vaikutti olevan kohtaamisesta yhtä hölmistynyt kuin Virvekin:

> Tämä tapahtui vuosi sitten elokuun lopulla, enkä saa tätä tapausta pois mielestäni. Siksi minun on pakko kirjoittaa, jos joku muukin olisi kokenut vastaavaa. Se tapahtui silloisessa

asunnossani. Tarkkaa päivää en muista, mutta oli lauantai-ilta ja olin katsonut juuri elokuvan televisiosta. Kello oli puolenyön tienoilla. Makuuhuoneeseeni on käynti ulko-oven läheltä ja kun lähdin olohuoneesta kävelemään eteiskäytävää pitkin kohti makuuhuonetta, niin makuuhuoneen oven edessä melkein törmäsin yht'äkkiä ulko-oven suunnasta eteeni ilmestyvään koristeelliseen valopalloon. Se oli halkaisijaltaan noin viisitoista senttimetriä, hehkui kullankeltaista valoa ja valaisi himmeällä valolla eteisen. Se pysähtyi puolen metrin päähän minusta, noin vajaan 1,6 metrin korkeudelle. Se oli hyvin koristeellinen ja todella kaunis kultapallo. Se näytti metalliselta – kullasta valetulta. Koristekuviot olivat siroja ja pieniä! Hölmistyneenä tuijotin sitä tyyliin: "Mikä tuon on?" Samassa se alkoi kieppua ufomaisesti edessäni ja syöksyi sitten kohti ulko-ovea. Pallo haihtui, tai ikään kuin suli ulko-oven läpi ja minä jäin hölmistyneenä seisomaan eteiseen. Jotenkin tuntui, että se valopallokin hölmistyi minun kohtaamisestani, kun se pysähtyi eteeni ja lähti sitten nopeasti takaisin samaan suuntaan, josta tulikin.

Ilmoituksessaan Virve ihmettelee kokemuksesta seurannutta rauhallista oloa – onhan tämänkaltaisissa oudoissa tapauksissa pelästyminen luontevampi reaktio. Pelästymisen sijaan Virve oli iloinen kokemastaan, eikä tuntenut lainkaan pelkoa, vaan laittoi rauhallisena nukkumaan.

AVARUUSMATKOJA, UNIKONTAKTEJA JA MYSTEERISIÄ HUMANOIDEJA

Tutkija 166

Kuvailen seuraavassa yhdistyksemme Kontaktitietokantaan sisältyviä, vuosina 2011–2012 tutkimiani ufokontaktitapauksia. Kyse on varsin erityyppisistä kokemuksista, ja ne heijastelevatkin pienenä otoksena hyvin kontaktikokemusten kirjoa.

Harri Lyytikäisen monimuotoisia kokemuksia sekä matka toiselle planeetalle

Harri Lyytikäinen on syntynyt vuonna 1970 ja asuu Kuopiossa. Kuten moni muukin kontaktihenkilö, myös Harri on kokenut erilaisia paranormaaleja ilmiöitä ja tapahtumia varsinaisten kontaktien lisäksi. On ollut ruumiista irtautumiskokemuksia, joista osa liittynee humanoidien suorittamiin sieppauksiin. On ollut kohtaamisia energiaolentojen kanssa. Lisäksi on kokemuksia, että hän on ollut yöaikaan erilaisia koulutustilaisuuksissa, joissa on ollut koulutettavana useita muitakin ihmisiä. Mutta siitä, kuinka hän on koulutuksiin päätynyt ja missä ne on järjestetty, ei ole tietoa.

Harrin kontaktikokemuksien yksi osa-alue ovat ahdistavat ja tuskalliset kontaktit, mutta on myös positiivisiakin kokemuksia, kuten vierailu planeetta "Vulcanilla". Harri haluaa tuoda rehellisesti omalla nimellään negatiivisiakin kokemuksiaan julki, ja hän toivoisi, että niistä olisi apua jollekin toiselle, joka on joutunut kokemaan samankaltaisia asioita. Viimeisimmät vuodet ovat olleet Harrille henkisesti hyvin raskaita. Negatiivisia asioita ei hänen mielestä pitäisi nostaa jalustalle, mutta toisaalta niiden peittely vain pahentaa tilannetta.

Kontaktit humanoideihin

Jo kuusivuotiaana Harri muistaa katselleensa taivasta ja ajatelleensa: "Siellä he lentävät, he tietävät kaiken mitä minä teen." Humanoidien suorittamat sieppaukset ovat alkaneet Harrin murrosiän

alussa, ja 14–20-vuotiaana Harri on kokenut useita ufosieppauksia, mutta niistä ei juurikaan ole muistikuvia. Eräästä kerrasta hänellä on muistikuva, jossa hän seisoo alasti läpinäkyvän, suuren lasiputken sisällä. Lähellä oli toinen samanlainen lasiputki, jossa oli sisällä joko hänen isänsä tai setänsä, alastomana myös.

15–20-vuotiaana Harrille olivat tavallisia yölliset kuristamisen ja tukehtumisen tunteet, jotka aiheuttivat kauhua ja kipua. Harri pitää näitä kokemuksia sieppauksiin liittyvinä, mutta tarkempia muistikuvia itse sieppauksista ei ole. Tukehtumisen tunteet ovat olleet sieppauksen palautusvaiheessa. Noin 20-vuotiaana, eräänä aamuna juuri heräämishetkellä, Harri havaitsi vuoteensa vierellä pienen, ihmismäisen, ystävälliseltä vaikuttavan olennon. Olennon oikea käsi oli kohotettuna, ja kämmenellä valoa loistava pallo.

Vuonna 1995 Harrin avovaimo kertoi eräänä aamuna, että yöllä oli tullut joku vanha mies Harrin puolelle sänkyä ja osoittanut Harria jollain kepillä. Oliko kyseessä mahdollisesti tainnutus tuolla kepillä, sekä sieppaus? Erikoista on, että avovaimo ei sittemmin ikinä puhunut tuosta tapauksesta mitään. Kyseessä voi olla mahdollinen muistikatko Harrin sieppaajien toimesta. Edelleen, vuonna 2008 Harrilla oli kokemus, jossa hän oli huoneessa yhdessä siistin, vaaleaihoisen miespuolisen lääkärin kanssa. Naishoitaja kuljetti sairaalasängyllä huoneeseen lähes alastoman, latinolta näyttävän miehen, joka vaikutti olevan kuin huumattu. Sitten lääkäri asensi jotakin tämän huumatun miehen päähän. Ufotutkijan näkökulmasta tapahtumassa on piirteitä väitetyistä humanoidien suorittamista implanttien asennuksista.

Harrin kokemukset viimeisten kymmenen vuoden ajalta avaruusolentojen suorittamista sieppauksista ja mielen manipuloimisesta ovat olleet pääsääntöisesti hyvin negatiivisia, ja hän kokee että häntä on kohdeltu kuin koe-eläintä, jonka omalla tahdolla ja tunteilla ei ole ollut merkitystä. Joitain kertoja Harri on kuitenkin saanut estettyä sieppauksen omalla halullaan tai vastustamalla olentoja ajattumalla näihin kiinni. Olennot ovat julmasti ja alistavasti tutkineet muun muassa tunne-elämää, mielialoja ja stressinsietokykyä. Testaajat ovat aina olleet ihmisen näköisiä, usein vaaleita ja vaaleatukkaisia; ehkäpä siksi, että ihmismäiset olennot on helpompi hyväksyä. Todelliset orjuuttajat sen sijaan pysyttelevät piilossa ja näkymättömissä. Harri pohtii, ovatko nämä tutkijat niin kutsuttuja reptiliaaneja? Se on mahdollista, tai voi olla että ne ovat muulla tavoin mukana toiminnassa.

Avaruuden pirut

Matelijamaiset reptiliaanihumanoidit ovat Harrin mielestä varsinaisia avaruuden piruja, mutta pelätä niitä ei saa, sillä pelko sitoo niihin kiinni. Ihmisen lähelle päästessään ne Harrin mukaan imevät hänestä elämänvoimaa, bioenergiaa, ja käyttävät myös ilmeisesti jotenkin hyväkseen ihmisverta, vaikka eivät fyysisiä reikiä tekisikään. Reptiliaanit ovat hyvin älykkäitä, ja yrittävät alistaa ihmisen valtaansa, mutta Harri uskoo kuitenkin voittavansa taistelun.

Vuoden 2009 keväällä Harrin ollessa mökillä valveilla sängyssä, hän kohtasi pystyssä kulkevan reptiliaanin, joka katsoi häntä pyöreillä silmillään ja sitten äkkiä väläytti silmiään aivan kuin niihin olisi syttynyt valo. Olento hävisi silmänräpäyksessä. Reptiliaanit saattavat haluta päästä lähelle fyysistä tasoa ja kiinni ihmiseen aivan fyysisestikin (vaikka ihminen ei mitään huomaisikaan), samaan tapaan kuin käärmeet ja liskot painautuvat toisiaan vasten. Tämä on osa niiden olemusta.

Syystä tai toisesta kylmänkostea mökkitupa tarjoaa juuri ihanteelliset olosuhteet, jos ne haluavat päästä lähelle fyysistä tasoa.

Seuraavassa esimerkki siitä, kuinka vieras äly toimi Harrin kautta: Vuosina 2000–2006 Harri suunnitteli reptiliaanien manipuloimana ja orjuuttamana matemaattisia lautapelejä pakonomaisesti ja kaikkensa antaen, lukemattomia tunteja. Harri oli varma, että hänen peleistään tulee vielä myyntimenestyksiä, mutta näin ei kuitenkaan tapahtunut. Harri oli mieleltään niin syvästi olentojen vallassa, että hän oli oikeasti pettynyt siitä, kun pelit eivät päässeet myyntiin. Lopulta Harri pääsi irti suunnittelusta, kun ei saanut pelejään kaupaksi, ja alkoi ymmärtää mistä hommassa on kyse. Hän on sitä mieltä, että hänen tutkimisensa lisäksi pelisuunnittelu oli reptiliaaneille eräs keino päästä toteuttamaan itseään meidän maailmassamme, ja tästä ne ovat olleet hyvin kiihkoissaan.

Planeetta Vulcan

Harri haluaa tuoda tämän kokemuksensa julki, koska kokee velvollisuudekseen kertoa kokemuksistaan rehellisesti, ja näin avartaa muiden kuvaa maailmankaikkeudesta. Seuraavassa Harrin kertomus vierailustaan Vulcan-planeetalla 5.4.2009. Vaikka kertomus on pitkähkö, se on kiinnostavuudessaan ja monivaiheisuudessaan syytä lainata kokonaisena:

> Siitä, miten olen tullut Vulcan-planeetalle, minulla ei ole muistikuvaa. Muistan, kuinka saavuin kävelykadun vieressä olevaan paikkaan, jossa oli aineellistumismahdollisuus planeetalle tulijoita varten. Siinä oli vähän aukeampi kohta muuten tiiviisti rakennetulla seudulla.
>
> Havaitsin epäselviä, utumaisia näkymiä sekä käveleviä ihmishahmoja, enkä kokenut mitään uhkaa, joten halusin päästä tuohon miellyttävältä tuntuvaan paikkaan. Yritin ensin aineellistua pelkällä tahdonvoimallani, ja kykeninkin saavuttamaan paremman värähtelytaajuuden, mutta en onnistunut aineellistumaan aivan täysin. Olin siis vain osittain näkyvissä. Tietenkin oli hieman outoa olla kahden tason välillä, mutta siihen ei liittynyt mitään kipua tai muuta sellaista. Tällöin katua kävellyt mies katsahti minua ja pysähtyi. Hän tuli luokseni kun huomasi, etten pääse "perille" omin avuin.
>
> Paikalla, jonne olin aineellistumassa, oli pieni laite valmiina käytettäväksi, jotta tulija saataisiin oikealle värähtelytaajuudelle. Mies otti laitteen käteensä ja hänen pyörittäessään yhtä säädintä, olin hetkessä siellä missä hänkin ja yhtälailla näkyvänä. Laite oli litteä, kooltaan noin 15 cm kertaa 15 cm, ja siinä oli kaksi tai kolme säädintä, ei johtoja eikä antennia. Mies kysyi, että joko alkaa näkyä, ja minä vastasin myöntävästi. Hän oli ilahtunut tästä.
>
> Paikka, jonne saavuin oli kaupunkimainen, mutta en tiedä oliko se asuinaluetta, vaiko pelkästään hallintokeskus pitäen sisällään vain työpaikkoja. Aineellistumispaikalla oli penkki, jolle istahdimme. Mies katsoi silmiini suurta ystävällisyyttä säteillen, ja oli täydellisen vilpitön sekä selvästikin korkeasti henkinen ja hyveellinen. Tuntui ihmeeltä, miten sellainen sattumalta ohi kävellyt henkilö saman tien tuntui parhaalta ystävältä tai kuin harvinaisen rakkaalta veljeltä. Niin puhtaassa seurassa en voinut olla kuin onnellinen.
>
> Mies oli ulkoisesti 25-vuotiaan näköinen, hoikka, hyväryhtinen ja 185–190 cm pituudel-

taan. Hän oli kapeakasvoinen ja aivan tavallisen pohjoismaalaisen näköinen. Hänen vaatteensa olivat myös samantapaiset kuin maapallolla. On kuitenkin mainittava, että vaatteet olivat henkisemmän tyylisiä, eivätkä ne korostaneet vartaloa huomion herättämiseksi. Miehen hiusten väriä en muista, mutta kovin tummat ne eivät olleet, ne olivat lyhyeksi leikattua mallia ja leikkaus oli suorille hiuksille tavanomainen.

Tarkasteltuaan hymyillen kasvojani, mies kysyi minulta: "Tiedätkö, että transistoreista voi rakentaa kaikenlaista hyödyllistä, jos vain osaa? Voi rakentaa esimerkiksi sellaisen laitteen, joka nostaa huoneen lämpötilaa kymmenellä celsiusasteella. Voi myös rakentaa laitteita, jotka aikaansaavat suojakenttiä" (suojakenttien käyttötarkoitusta en muista). Tämänkaltainen aloitus keskustelulle tuntui aika erikoiselle telluslaisesta, mutta olen päätellyt hänen nähneen selvänäköisesti jotain joko menneisyydestäni tai ehkä pikemmin tulevaisuudestani. Minkäänlaista mielenkiintoa lämmityslaitteiden suunnitteluun minulla ei ole kuitenkaan koskaan ollut. Mies ei sitten enempää kertonut huomatessaan etten ollut tuon alan tietäjiä. Hänestä ei silti näkynyt vähintäkään pettymyksen merkkiä tämän takia. Nousimme penkiltä ja lähdimme rauhallisesti kävelemään rinnakkain. Juttelimme kuin vanhat ystävät.

En tässä vaiheessa vielä tiennyt missä olin, mutta oloni oli niin erinomainen, etten ollut huolissani. Tunsin oloni täydellisen rauhalliseksi ja onnelliseksi. Siellä oli korkeampi henkinen värähtelytaso kuin maassa, ja tämä tuntemukseni oli siihen paikkaan liittyvä, luontainen ominaisuus. Kaikki siellä, rakennukset, ihmiset, ilma jota hengitimme, katu jota kävelimme, aivan kaikki olevainen, henki tätä syvää rauhaa. Maapallolla tuollainen kokemisen taso on vain edistyneimpien joogien ja viisaiden ulottuvilla, mutta siellä kaikki nauttivat sellaisesta. Olin todella onnellinen sellaisessa paikassa, ja palattuani kotiin mietinkin, miten helppoa siellä olisi olla hyvä ihminen, elää kauniisti Luojan tahtoa kunnioittaen. On helppo uskoa, että sellaisessa ympäristössä pelkoa ei ole olemassakaan.

Kävelin ystäväni kanssa ja rauha vallitsi kaikkialla. Päätin siinä yrittää tietoisesti painaa mieleeni yksityiskohtia siitä näkymästä ja paikasta, sillä tietoisuudentilani ja muistini olivat siellä tavallista päivätajunnan tasoa, ja ymmärsin, että kotona muistaisin näitä asioita. Samalla juttelimme iloisina jotakin melko tavanomaista, mikä sitten ei jäänyt mieleeni kun katselin ympärilleni niin tarkkaan.

Lämpötila oli miellyttävä, eikä tuntunut minkäänlaista tuulenvirettä. Ei tuntunut auringon kuumuutta, vaikka valoa kyllä oli niin kuin aurinko olisi paistanut. Valo oli joka puolella tasaisesti, eikä näyttänyt tulevan yhdestä tietystä suunnasta. Ilma ei ollut kuiva eikä kostea. Koin lämmön tunteen normaalin kaltaisesti: sitä voisi verrata olemiseen sisätiloissa. Lämmön ja valaistuksen kokemus tuntui keinotekoiselta, kuin ihmisen ylläpitämältä ja tarkasti säädetyltä.

Kävelimme kävelykatua pitkin ja siinä oli jonkinlainen kestopäällyste. Vastaamme tuli ihmisiä, ja oli myös samaan suuntaan kulkijoita. Jokainen käveli reippaasti ja määrätietoisin askelin kenkien kopistessa katua vasten. Ketään en nähnyt seisoskelemassa kadulla, mutta kävelymatkamme oli lyhyt, joten siitä ei voi päätellä mitään heidän tavoistaan. Todennäköisesti he olivat työmatkalaisia, eikä heillä ollut syytä jäädä sinne seisoskelemaan.

Minulla ei ollut käsitystä vuorokaudenajasta siellä, joten en tiedä olivatko he menossa työhön, kotiin, vai minne. Kadulla oli kohtalainen vilske, ja siinä kulki sekä miehiä että naisia. Kaikki näkemäni olivat vaaleaihoisia.

Ihmiset olivat miellyttävän ja ystävällisen näköisiä, eivätkä mielestäni mitään klooneja tai biologisia robotteja. Heidän keskipituutensa oli lähellä pohjoismaalaisten mittaa. He huomioivat minut ihmeen luonnollisesti, eivätkä lainkaan huudelleet minulle kuten pelkäsin, tai osoitelleet minua sormella kuin kummajaista. Ilmeisesti sellaiseen ei ollut mitään syytä, mutta asia hämmästytti minua jo sillä hetkellä! Vastaan kävellessään useimmat katsoivat minua kohti, mutta vähäisintäkään torjuntaa heissä ei ilmennyt.

Ero Maapallon ihmisiin olikin ilmeinen, sillä Maapallolla ihmiset katsovat kuka milläkin tunteella vastaantulevaa kanssakulkijaansa, tunneskaalan vaihdellessa äärimmäisyydestä toiseen. Omat mieltymykset leimaavat suhtautumisen toiseen, ja usein pelko eri muodoissaan vaikuttaa tähän kohtaamiseen. Toki tavallisesti ollaan välinpitämättömän näköisiä, mutta usein silloinkin peitellään pelon energioita.

Siinä kävellessämme ei kuulunut juuri mitään ääniä, kengänkopinaa lukuun ottamatta. Ei edes mitään liikenteen ääniä. Hiljaisuus oli juuri se asia, joka tuntui niin tutulta siellä! Aivan kuin Suomessa, jossa on usein samalla tavoin rauhallista jopa vilkkaillakin seuduilla, autoista huolimatta.

Ympäristö oli siistiä, eikä roskia oltu heitelty mihinkään. Kahta puolta katua oli kolmikerroksisia taloja, jotka olivat vaaleankeltaisia, mahdollisesti osa myös vaaleanrusehtavia. Ne olivat pelkistettyä käytännöllistä mallia, enkä muista siinä kohdin olleen parvekkeita kadun puolella, vain ikkunat jäivät mieleeni. Helsingin Töölössä on samankaltaisia taloja, mutta ne ovat yleensä 6–8-kerroksisia. Myös nämä näyttivät siltä, kuin tiilipinnalle olisi vedetty rappaus, ja maali sen päälle. Keltaisen ja ruskean värisävyt olivat myös tuttuja Maasta. Siinä missä kuljimme, oli kortteli korttelin perään tiiviisti näitä samankorkuisia taloja, jotka olivat lähes kadussa kiinni, eli tontit olivat tarkkaan käytössä. Ei näkynyt kauppaliikkeiden mainoksia ikkunoissa, eikä mitään mainostelineitä ollut kadun varrella.

Kadulle oli istutettu kuusen näköisiä puita tasaisin välein. Ne olivat kaikki viitisen metriä korkeita, ja kasvoivat jokseenkin keskellä katua. Niiden oksat olivat ehyitä alhaaltakin, kun eivät vielä olleet niin leveitä. Kävelimme siis puiden viereltä, emme alta. Puut näyttivät tosiaan kuusilta, aivan kuin niissä olisi ollut samanlaiset ikivihreät neulasetkin.

Erään talon seinässä näin noin kuusikymmentä senttimetriä leveän, valkoisen katukyltin, jossa oli mustin kirjaimin laadittu teksti. Luin siitä selkeästi suomeksi tekstattuna: "Presidentinkatu"! Oloni oli erikoisen kotoinen tämän nähtyäni. Kyltissä oli luultavasti käytössä teknologia, mikä näyttää sisältämänsä merkityksen sillä kielellä, jota kyltin kulloinenkin katselija luonnostaan käyttää.

Olimme kulkeneet katua rinnatusten jutellen hilpeästi keskenämme. Mieleeni tuli kysyä mieheltä, olisiko tämä paikka ehkä jonkinlainen Suomen kaksoismaailma. Se tuntui kuitenkin typerältä kysymykseltä, kun ymmärsin, ettei se voi pitää paikkaansa. Mietin, kysyisinkö hänen nimeään, sillä tiesin että tulisin muistamaan yksityiskohtia vielä kotiin palattuani. Pohdin asiaa ja kysyin sen sijaan tämän paikan nimeä, jossa olimme. Hän vastasi heti: "Vulcan." Sitten hänelle tuli katuva ilme, aivan kuin olisi puhunut sivu suunsa.

Kysyin mieheltä vielä tyhmän kysymyksen: "Miten sinä olet tänne oikein joutunut?" Ystäväni avasi jo suunsa jotain sanoakseen, mutta sitten hän häkeltyi ja änkytti jotain. Täysin avuttomana hän katsoi minua, eikä osannut vastata. Hän ei kai käsittänyt mitä tuollainen kysymys voisi tarkoittaa. Nyt ymmärrän kysymykseni sillä tavoin, että olin kokenut hänet niin kaltaisekseni, että oletin hänenkin varmaan tulleen jostain muualta. Oli kuitenkin hassusti mukavaa huomata, että sellaisessa yllättävässä tilanteessa hän käyttäytyi aivan kuin maan ihminen.

Pian tämän jälkeen heräsin Pielavedellä. Kello oli kaksi yöllä.

Harri esittää seuraavanlaisia pohdintoja ja huomautuksia liittyen käyntiinsä Vulcanilla:

Vulcanilta jäi mieleeni erityisesti se ihana korkean henkisen värähtelyn tunne. Se oli aivan suurenmoista! Siellä kauneus oli aivan kaiken läpäisevää, niin että se oli jatkuvana rauhan tunteena myös ihmisen tajunnassa. Sellaisessa paikassa eläminen ei vaadi tekemään turhuuksia ja hakemaan pienistä ilkeyksistä vaihtelua tylsyyteen. Sellainen kuuluu alemman värähtelyn maailmoihin, joissa omaisuuteen ja tavaroihin hukkuva ihminenkin saattaa varastella kaupoista pelkän jännityksen tunteen takia, ettei elämä kävisi liian tylsäksi!

On melko todennäköistä että suurenmoisista olosuhteista huolimatta Vulcanille pysyvästi siirtynyt Maan ihminen kohtaisi siellä pian tutut arkiset ongelmansa – ne olisivat kuitenkin edelleen käsittelemättä ja keho sekä persoonallisuus olisivat edelleen samat. Elämä kävisi liian hankalaksi, kun ero muihin olisi niin suuri.

Erikoista on, miten päivälleen vuotta aiemmin, 5.4.2008, olin intiimisti tähtinaisen kanssa! Hänellä oli tutut kasvot. Ennen tätä olin tavannut Suomessa kaksi naista, joilla on ollut samanlaiset kasvonpiirteet. Mahdollisesti olen ollut tekemisissä saman tähtinaisen kanssa jo aiemminkin, ja sen takia olen alitajuisesti ollut kiintynyt näihin suomalaisnaisiinkin.

Voisiko Vulcan-planeetta olla kokonaisuudessaan keinotekoinen luomus? Urantia-kirjassa, sivuilla 519–520, kerrotaan erään keinotekoisen planeetan lämpötilan ja valaistuksen periaatteet, kuten että tämä keinotekoinen valaistus sisältää auringonvaloa paljon vähemmän lämpöä, ja että tästä syystä tämä planeetta ei ole kovin valovoimainen avaruuden kohde. Samanlaiset periaatteet ovat mahdollisesti käytössä myös Vulcanilla – ehkä siksi emme voi sitä nähdä. Tämä on yksi selitys. Kenties vulcanilaiset vielä joskus vastaavat kysymyksiimme, sillä yhteydenpito heihin on meistä ja asenteistamme kiinni!

Kokemuksia energiaolennoista

Vuonna 2005 Harri oli yöllä olohuoneessaan sängyssä pitkällään, kun hän huomasi kuinka parin metrin päähän alkoi muodostua erilaisia ilmassa liikkuvia energioita. Erityisen ihastuneena Harri katseli kirkkaansinistä "elävää" energiaa, joka muodostui pitkulaisista juovista, jotka jatkuvasti muuttivat suuntiaan ja muotojaan muistuttaen hieman salamointia. Hetken kuluttua energiasta muodostui kaksi noin puolitoista metriä korkeaa, tavattoman kaunista sinistä pyörrettä, jotka tasaisella nopeudella pyörivät vaakatasossa ympäri. Kokonaisuus oli majesteettinen! Seuraavaksi energia siirtyi lähemmäs, ja tuli sekä kerrokseksi hänen yläpuolelleen että myös häneen itseensä. Hetken kuluttua energia haihtui pois. Vaikutelma tästä "energiaolennosta" oli ystävällinen, ja sitä oli rauhoittavaa ja miellyttävää seurata.

Vuonna 2007 Harri oli Pielaveden pääraitilla kävelemässä, kun kehon toisella puolella näkyi pään tasalta ylöspäin iso värikäs energiakiemura, ja edessäpäin oli toinen samanlainen. Nämä kiemurat menivät siinä kävellessä myös samaa tahtia eteenpäin.

Vuonna 2009 alkoi yöllä olohuoneeseen jälleen muodostua kulmikasta ja eläväistä energiaa. Harri ilahtui energian näkemisestä, ja ajatteli: "Tule vaan ystäväni!" Aluksi energia oli kehämäinen, mutta laajeni seinämäksi. Se loisti valon kaltaisesti, ja siinä oli monia värejä, eniten purppuraa. Harri ajatteli, että "Tälle kauneudelle ei ole sanoja!" Tunnetasolla huoneessa tuntui olevan pari kolme tuttua olentoa, mutta näköhavaintoa niihin ei syntynyt. Tämän jälkeen energia tuli lähemmäksi ja kiertyi Harrin ympärille. Koska tämä ei tuntunut pahalta, antoi Harri sen "työskennellä" rauhassa. Parin minuutin kuluttua energia siirtyi kauemmaksi, ja hetken kuluttua sieltä nousi mustekalan tarttumaelintä muistuttava energialonkero, joka kurkotti Harrin pään päälle. Hetken kuluttua lonkero ja koko energiaolento haihtuivat pois.

Harrin mukaan nämä energiaolennot ja -kokemukset ovat jollain tavoin tulleet hänen oman tietoisuutensa kautta, hänen luvallaan, ja aivan kuin hänen itsensä sisältä. Luvan saatuaan ne ovat sitten pystyneet muodostumaan itsenäisesti toimiviksi olennoiksi, joita on ollut mahdollista silminkin havaita.

Kontaktipariskunta Asko ja Henna

Jyväskyläläinen avopari Asko ja Henna (peitenimiä) ovat kokeneet elämässään monenlaisia paranormaaleja ilmiöitä. Asko on herkkä aistimaan erilaisia energioita, ja hän kanavoi piirustuksia. Yhdessä (joskin mukana on ollut muitakin henkilöitä) he ovat kokeneet räyhähenki-ilmiöitä, kummittelua, yhteyksiä henkiolentoihin, telepatiaa, enneunia toisistaan sekä useita ufohavaintoja. Eräs heidän ufotapauksistaan löytyy SUT ry:n Ufohavaintotietokannasta tapausnumerolla 120. Tutkijakommentit tapaukseen löytyvät vain havaintotietokannasta, ei *Uforaportti 18* -kirjasta.

Henna (synt. 1990) teki ensimmäisen ufohavaintonsa viisivuotiaana, kun näki auton ikkunasta pallomaisen ufon taivaalla. Hänellä oli lapsena avaruusolentoleikkejä, joissa hän leikki olevansa itsekin avaruusolento. Asko (synt. 1989) puheli lapsena vanhemmilleen taivaasta tulevista olennoista, jotka katselivat häntä. Asko tunsi pelkoa näitä olentoja kohtaan. Hän on kokenut ensimmäisen ufo- tai

paranormaalin ilmiön 5–6-vuotiaana, jolloin näki huoneessa leijailevan outoja vihreitä valoja. Teini-ikäisenä Asko teki muutaman sekunnin kestoisen ufohavainnon, jossa pyöreästä oranssista ufosta irtosi samanvärinen ja samankokoinen toinen ufo, joka sitten katosi ilmaan.

17–18-vuotiaana Asko havaitsi pimeällä hautausmaalla noin kahdenkymmenen metrin päässä jalkapallon kokoisen, kirkkaanvalkoisen valopallon, joka kulki pomppivaa rataa hautakivien ylitse. Valopallo jätti peräänsä ilmaan valojuovan tai -hännän. Havainto kesti muutaman sekunnin. Valopallo säikäytti Askon pahanpäiväisesti, ja hän juoksi hautausmaalta pois. Askon mielestä valo oli henkimaailman ilmiö, ehkäpä liittyen henkilöön, jonka ruumis oli vastikään paikalle haudattu.

21-vuotiaana Asko oli yksin hämärän aikaan metsässä Jyväskylän Haapaniemessä, kun hän havaitsi vihreän valopallon, joka selvästi seurasi häntä. Välillä se katosi, ja ilmestyi taas. Lähimmillään se tuli vain muutaman metrin päähän. Valopallo säikäytti Askon perinpohjin, ja hän oli jopa täydessä paniikissa. Kokonaisuudessaan tapaus kesti muutamia minuutteja. Asko sai kuvankin kohteesta kännykkäkamerallaan: kuvassa näkyy pienehkö valopallo hämärässä metsässä. Tähän ja edelliseen havaintoon liittyy sellainen seikka, että Askolle tuli ennen havaintoja levoton olo, ja outo tarve lähteä käymään ulkona.

Asko ja Henna tutustuivat toisiinsa vuonna 2007. Vuodenvaihteessa 2009–2010 Asko ja Henna olivat iltapimeällä erään tuttavansa kanssa kävelemässä kukkulan huipulle Jyväskylän Kuokkalassa, kun Hennalle tuli tunne, että kukkulan päällä he tulevat näkemään ufoja. Tästä hän useampaan kertaan sanoikin Askolle ja tuttavalle. Kukkulalla he sitten näkivät, kuinka taivaalla lensi pohjoisesta etelään suoraa rataa tumma kolmio, jossa oli keskellä iso oranssinpunertava valo. Kohde myös loisti samaa oranssinpunertavaa valoa. Lopuksi, ennen katoamistaan, kohde kaartoi reittinsä ylös. Mutta ennen kuin kohde kaartoi ylöspäin, ilmestyi perään toinen samanlainen kohde sieltä, mistä ensimmäinenkin kohde oli taivaalle ilmestynyt. Toinen kohde meni täysin samaa reittiä kuin ensimmäinenkin, mutta reilusti nopeammin, kunnes katosi. Näennäiseltä kooltaan kohteet vastasivat suoraksi eteen ojennetun käden kynttä. Havaintoaika oli kahdesta neljään minuuttia.

Askon "unet" vuosina 2010–2011

Ohessa suora lainaus Askon kirjoituksesta:

> Olen nyt kokenut noin kaksi vuotta tuon Tampereen ufotapauksen (nro 120) jälkeen erittäin todentuntuisia "unia", joissa minua raahataan/nostetaan painottomana käsistä ylös jonnekin kirkkaaseen valoon, ja herään joka kerta siihen kun käännän katseeni oikealle ja näen vain metallinhohtoiset mustat silmät.

Muita yksityiskohtia Asko ei kirkkaan valon vuoksi nähnyt.

Tämänkaltaiset unet ovat alkaneet ahdistaa Askoa hyvin paljon. Olentojen hallinnassa Askolla on pelokas ja täysin voimaton olo, eikä hän voi puuttua mihinkään asiaan. Tuntuu kuitenkin siltä, että joku rauhoittelee tilannetta. Olennot ovat samannäköisiä, kuin eripituisia klooneja, ja niiden käyttäytyminen on robottimaista. Sitä tunnetta, kun nostetaan painottomana, Askon on hyvin vaikea kuvailla: "Sitä on läsnä kehossaan, ja voi seurata tapahtumia, mutta ei voi liikkua. Täytyy taistella, että pystyy edes liikahtamaan."

Viimeisen parin vuoden ajan Askolla on ollut edellä kuvatun kaltaisia unia yhtenä tai kahtena viikkona kuussa. Ja kun unia on, niitä on sitten useampia öitä peräkkäin viikon aikana, kuin ryppäinä. Unet toistuvat saman kaavan mukaan, mutta pelkoon vaan ei totu, se on unissa aina samanlaista. Askon unet ovat siis osin näkyneet ikään kuin jatkotarinana useita kertoja, toistuneet samanlaisina, joskus edenneet pitemmälle. Asko ei osaa sanoa, mikä tarkoitus tällä voi olla.

Olennoista Askolla on kahden eri tyyppisiä unia. Edellä kuvattu oli ensimmäistä tyyppiä, jälkimmäisestä taas on kuvaus Hennan "unien" yhteydessä, sillä eräs heidän unistaan on yhteinen, ja on selkeintä esittää heidän kuvauksensa siitä peräkkäin.

Asko tuntee jossain määrin pelkoa olentoja kohtaan myös valveilla, ja unet todella vaivaavat häntä. Usein on tuntunut pelkoa nukkumaan mennessä, ja heräämisen jälkeen on ollut voimakasta pelkoa, mikäli olentoja on ollut unissa. Askon päähän on jostain syystä jäänyt pyörimään sana "Abathem". Kun näytin Askolle piirrosta niin sanotun Allagash-sieppaustapauksen olennoista (koska ne mielestäni ovat hyvin samannäköisiä kuin Askon ja Hennan tapauksissa), hän ahdistui välittömästi jo vilkaisusta, ja kieltäytyi katsomasta kuvaa uudelleen. Asko ei halua katsoa omiakaan piirroksia olennoista, vaan antoi ne minulle.

Hennan "unet"

Kaikki Hennan "unet" alkavat ja päättyvät siten, että hän näkee oranssinpunaisia valoilmiöitä. Nämä valoilmiöt ovat hänen uniensa tavaramerkki, ja mielenkiintoista on, että ne ovat juuri samanlaisia ja -värisiä valoja, kuin mitä hän ja Asko näkivät Tampereen ufotapauksen (nro 120) yhteydessä. Hennan unet eivät ole toistuneet siten, kuin Askolla.

Hennan ensimmäinen uni tapahtui 30.12.2009. Henna muistaa olleensa Askon kanssa bussipysäkillä, kun tutut oranssinpunaiset valot lähestyivät. Seuraavaksi hän ymmärsi, että häntä vietiin avaruuden halki avaruusalukseen, ja matkalla sinne hän näki avaruudesta maapallon. Uni kuitenkin loppuu, kun Henna ilmoittaa, ettei ole vielä valmis kohtaamaan "heitä". Askolla ei ole tästä muistikuvaa.

Hennan toinen uni, ilmeisesti vuonna 2010: Asunnon eteisessä loisti tuttu oranssinpunertava valo. Henna oli paniikissa ja pelkäsi, eikä hän halunnut lähteä. Asko rauhoitteli ja piteli häntä kiinni eteisessä. Seuraava muistikuva Hennalla on, että hän on hyvin kirkkaasti valaistussa tilassa, jossa ei kuitenkaan näy lamppuja. Henna ei muista, miten on tilaan tullut. Hän oli vaakatasolla pitkällään ja jutteli rauhallisesti olennon kanssa, joka oli harmaa, pitkäkätinen, isopäinen, kasvot tunteettomat, ja isot mustat ulkonevat silmät. Asko kuvailee olentoja samoin. Keskustelua Henna ei juuri muista, mutta muistaa, kuinka olento tavallaan huusi hänelle telepaattisesti: "Minä olen Jeesus!" Henna muistaa myös olentojen kertoneen, etteivät he ole vihamielisiä. Henna näki Askon makaavan alastomana pitkällään eräänlaisella tasolla, ja olentoja touhusi ympärillä, mutta ei tiedä mitä ne Askolle tekivät. Yksi olennoista näytti käyttävän jonkinlaista tietokonetta. Tämän jälkeen Hennalla on muistikatko.

Askon toinen "uni" vuonna 2010 tai 2011

Samana yönä Hennan toisen unen kanssa Asko oli samassa unessa. Hänkään ei muista, miten oli tähän tilaan joutunut, mutta hänen olonsa oli kuin huumattu, ja hän näki Hennan makaamassa alasmana eräänlaisella tutkimustasolla. Asko oli istumassa, ja hän seurasi koko ajan mitä Hennalle tehtiin. Askosta vaikutti, kuin hän olisi ollut tapahtumissa sivuroolissa, Hennan ollessa päähenkilö. Olentoja oli Hennan ympärillä kahdesta kolmeen, ja ne vaikuttivat keskustelevan Hennan kanssa, niiden suu vain ei liikkunut. Asko kuuli kuitenkin Hennan puhuvan, ja näki myös suun liikkeen. Yksi olennoista teki pitkävartisella piikillä jotain Hennan jalkopäässä. Askon mielestä yksi olennoista tarkkaili hänen ajatuksiaan.

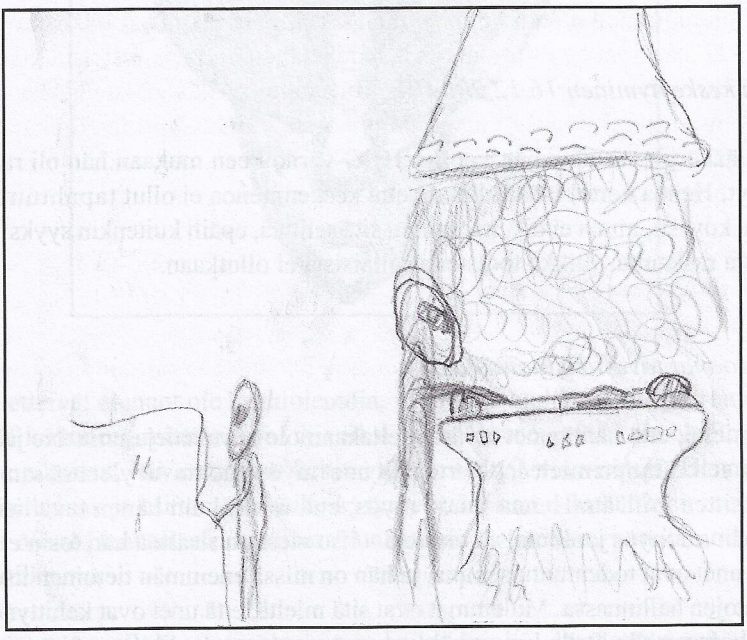

Yksi olennoista, joka oli muita vähän pidempi, komenteli Askoakin. Asko käsitti olennon johtajaksi. Johtajalla oli yllään viitta, kun taas muilla ei ollut havaittavaa vaatetusta, tai sitten asut olivat täysin kehonmyötäiset. Kasvoiltaan kaikki olennot olivat samanlaisia. Huonetilaa Asko kuvailee näin: "Valoa oli kaikkialla, varjoja ei näkynyt. Tila oli sisältä yllättävän iso, kun ajattelee minkä kokoisilta alukset näyttävät ulkoapäin." Sen jälkeen Askolla on muistikatko. Huomionarvoista on, että Asko ja Henna kuvailevat sen tilan, jossa olivat olentojen kanssa, sisätiloiltaan yhtäpitävästi, ja kuvaukset myös täydentävät toisiaan.

Sekä Askolla että Hennalla seuraava muistikuva on sellainen, että he ovat palanneet takaisin maahan ja kotiin. Henna näki taas, miten tutut oranssinpunaiset valopallot (4–5 kpl) lähtivät heistä poispäin. Hennalla oli nyt rauhallinen olo, Askolla taas hyvin väsynyt olo, pelkoa ei nyt tuntunut.

Kun Asko ja Henna toisen unen jälkeen keskustelivat seuraavina päivinä siitä, kuinka olivat nähneet unessa toisensa, kävi ilmi, että olivat tosiaan olleet samana yönä samassa unessa, ja samassa paikassa olentojen kanssa. Asko muistaa nähneensä Hennan unissansa muulloinkin, samankaltaisissa tilanteissa kuin tässä toisessa unessaan.

Hennan kolmas "uni", ilmeisesti vuonna 2011

Avaruusolennot kertoivat Hennalle suuresta räjähdyksestä, ja sitten näyttivät sen – mahdollisesti jonkinlaisesta laitteesta, mutta siitä Hennalla ei ole tarkkaa muistikuvaa. Ei tietoa, mikä räjähti, eikä siitä, mihin se kenties liittyi: maapalloon vai muualle avaruuteen. Räjähdyksen vuoksi hän heräsi unestaan paniikissa. Olentoja oli monta, ja ne olivat samanlaisia kuin aiemmin, mutta enää hän ei niitä pelännyt. Toisen unensa jälkeen Henna olikin ajatellut, että seuraavalla kerralla olisi jo valmis kohtaamaan avaruusolennot ilman pelkoa, silmästä silmään.

Hennaa ahdistaa näissä unissa se, että hän ei tiedä, onko kyse tavallisista unista, todellisista tapahtumista, vai jostain niiden väliltä. Mikä on totta? Myös muistikatkot ahdistavat Hennaa.

Outo raskauden keskeytyminen 16.12.2009

Henna hakeutui lääkäriin vatsakipujen vuoksi. HCG-verikokeen mukaan hän oli raskaana, mutta sikiötä ei löytynyt. Henna kertoi lääkärillekin, että keskenmenoa ei ollut tapahtunut. Lääkärikin ihmetteli tapausta kovasti, mutta ei oikein osannut sitä selittää, epäili kuitenkin syyksi keskenmenoa tai kohdunulkoista raskautta, vaikka todisteita sellaisista ei ollutkaan.

Miten "unet" eroavat tavallisista unista?

Molemmat sitä mieltä, että nämä unet eivät todellakaan ole normaaleja unia. Ne jäävät tavallisia unia paremmin ja selkeämmin mieleen. Normaalit unet myös unohtuvat yleensä saman tien, mutta nämä unet eivät sitten millään. Henna sanoo myös, että toisin kuin hänen tavallisissa unissaan, toisessa unessa hän sai myös jonkinlaisia viestejä – itse viestien sisältöä hän tosin ei muista. Asko sanoo, että nämä unet ovat todentuntuisempia, ja hän on niissä enemmän tietoinen itsestään, vaikka onkin täysin olentojen hallinnassa. Molemmat ovat sitä mieltä, että unet ovat kehittyneet vähitellen, ja asiat edenneet pidemmälle. Pelkokin on hälventynyt, ainakin valvetilassa, näitä asioita pohtiessa.

Päätelmiä Askon ja Hennan kokemuksista

Huomiota herättävää Askon ja Hennan kertomuksissa on se, että he molemmat ovat olleet muistinsa mukaan samassa tilassa olentojen kanssa. Askon ja Hennan kuvaukset tiloista, tapahtumista ja olennoista ovat hyvin yhteneväisiä. Molemmat luonnehtivat myös painottomana raahaamista samalla tavalla, raajat sivulla levällään, ja voimattomuuden kuvailukin on samanlaista. Kuitenkaan aivan kaikista asioista Asko ja Henna eivät ole yhtä mieltä, vaan joistain yksityiskohdista, päivämääristä ja muista sellaisista seikoista syntyy kiistelyäkin. Heidän kokemuksissaan on lukuisia samoja piirteitä kuin kontakti- ja ufosieppauskokemuksissa yleensä, joten kokonaisuutena voisin sanoa Askon ja Hennan kokemuksia hyvin tyypillisiksi. Asko on kiinnostunut siitä, mitä tapauksista voisi selvitä hypnoosissa, ja auttaisiko se ahdistukseen, joka tapauksiin liittyy. Vaikuttaa myös siltä, että ufoilmiöt ja muut paranormaalit ilmiöt usein keskittyvät tiettyihin ihmisiin, eikä vain tämän pariskunnan perusteella.

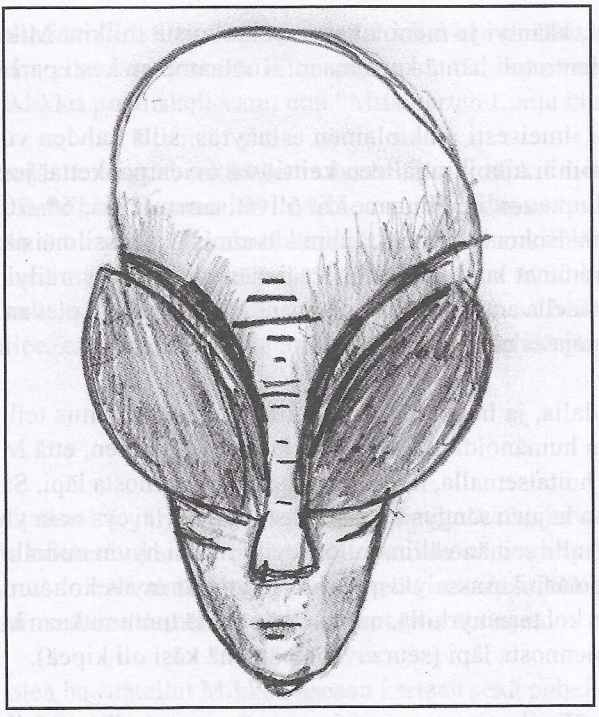

Asko on varma, etteivät olennot ole henkiolentoja, vaan mitä luultavimmin juuri avaruusolentoja. Olennot eivät ole kertoneet, mistä tulevat tai miksi. Asko kertoo, että ei ole olentojen kanssa varsinaisesti kommunikoinut, hän on saanut heiltä vain rauhoittelevia viestejä. Henna sen sijaan on pystynyt keskustelemaan ja esittämään heille kysymyksiä – hän ei kuitenkaan muista näistä juuri mitään. Olennot olivat Hennan ensimmäisessä unessa myös totelleet, kun hän oli kieltänyt heitä tulemasta nähtäville.

Teini-iässä Henna sanoo olleensa masentunut, ja kaikin puolin elämässään pohjalla. Silloin hän jopa toivoi, että tulisivatpa avaruusolennot hakemaan hänet pois. Askolla on myös ollut teini-iässä hankaluuksia elämässä – koulukiusaamista ja yksinäisyyttä. Hänkin oli tuolloin pohtinut, josko avaruusolennot voisivat auttaa häntä elämässä. Tällä hetkellä Henna ja Asko ovat yhtä mieltä, että olennoilla on kaikesta huolimatta ollut suuri, hyvää tekevä vaikutus heidän elämäänsä. Ufoihin ja avaruusolentoihin liittyvät tapahtumat ovat muuttaneet kaiken.

Salaperäisiä humanoideja

Jyväskyläläinen Mikko Vartiainen (peitenimi) on vuonna 1928 syntynyt kansakoulun käynyt maanviljelijä ja myyntiedustaja. Kesäkuisena aamuyönä, kello 4–6 välillä vuonna 1991 Mikko oli yksin kotonaan Jyväskylän Tikkakoskella. Hän heräsi siihen, kun keittiöstä kuului kaapinovien pauketta. Paukkeen loputtua makuuhuoneen kynnykselle tuli tavallisen näköinen, puolisen metriä pitkä pikkutyttö morsiuspuvussa ja kruunu päässä. Mikko säikähti ja huusi, että ”Perkele, tänne et tule!”

Sen jälkeen tyttö niiasi, kääntyi ja meni takaisin sinne mistä tulikin. Mikolla ei ole käsitystä miksi tällainen henkiolento tuli häntä katsomaan. Kohtaaminen kesti pari sekuntia.

Pikkutytön vierailu oli ilmeisesti jonkinlainen esinäytös, sillä kahden vuorokauden kuluttua kuului aamuyöllä samoihin aikoihin jälleen keittiöstä ovien pauketta, jonka jälkeen ilmestyi sängynpäätyyn kaksi humanoidia. Humanoidit olivat samanlaisia, 60–70 senttimetriä pitkiä, tervanruskeita, isopäisiä, isokorvaisia, erittäin pitkäsormisia ja isosilmäisiä – silmät olivat ehkä kymmenen kertaa suuremmat kuin ihmisellä. Päässään niillä oli pyöräilykypärää muistuttavat päähineet, joissa oli päälaella antenni. Yllään humanoideilla vaikutti olevan ihomyötäiset puvut, mutta puvun ja ihon rajoja ei näkynyt.

Mikko istui sängynlaidalla, ja huusi humanoideille: ”Mikä tarkoitus teillä on?!”, mutta vastausta ei saanut. Toinen humanoidi tuli niin lähelle sängyn viereen, että Mikko yritti ottaa sitä niskasta kiinni kädellä huitaisemalla, mutta käsi menikin olennosta läpi. Saman tien tämä sama humanoidi meni ilmassa leijuen sängyn takana olleen ryijyn (leveys noin yhden metrin, korkeus noin puolitoista metriä) alle seinän väliin, jolloin ryijy rupesi hyvin oudolla tai yliluonnollisella tavalla itsekseen nousemaan kasassa ylöspäin. Ryijyyn tuli myös kohouma olennon kohdalle, jolloin Mikko löi siihen kohtaan nyrkillä, mutta eihän siellä tuntunutkaan kuin kova seinä, joten käsi meni siis jälleen olennosta läpi (seuraavana päivänä käsi oli kipeä).

Toinen olento oli tällä välin ilmeisesti vain seisonut sängyn toisella puolella, mutta seuraavaksi molemmat lähtivät leijumaan kohti ikkunaverhoa. Toinen lähti leijumaan siis ryijyn alta, jolloin ryijy laskeutui normaalisti takaisin alas. Humanoidit leijuivat yhdessä ikkunaverhon alle, jolloin verho nousi samalla oudolla tavalla ylöspäin, kuin ryijykin aiemmin. Olennot nousivat verhon alla ylöspäin, kunnes pääsivät katonrajassa olevan verholaudan taakse, ja samalla verho laskeutui alas normaaliasentoon. Molemmat humanoidit sitten vielä ikään kuin huiskuttivat verholaudan alta ennen kuin katosivat.

Vierailu kesti noin pari minuuttia, jonka jälkeen Mikkoa pelotti niin kovasti, että ”vapisi kuin kaisla”, ja ”kauhu valtasi mielen, kun eivät olleet ihmisiä”. Hän oli myös ollut jonkin aikaa shokissa, mutta olotila palautui kutakuinkin normaaliksi saman aamun aikana. Päivällä Mikko soitti ja kertoi kokemuksistaan avopuolisolleen, joka suhtautui asiaan vakavasti ja mielenkiinnolla. Mikko korostaa, että ei ollut humalassa tai lääkkeiden vaikutuksen alla, eikä tapaus varmasti ollut unta. Heti tapauksen jälkeen korvalehteen, ihon alle, ilmaantui riisiryynin kokoinen muhkura, joka liikkui vuosien aikana ympäri korvanlehteä, mutta on nyt ollut parin vuoden ajan paikallaan. On hyvin kipeä, jos nukkuu sillä korvalla tyynyä vasten. Puolet muhkurasta irtosi vuonna 2012, mutta toinen puoli jäi korvaan. Verta ei kumma kyllä tullut. Irti lähteneen valkoisen osan Mikko heitti ikävä kyllä roskiin.

Reilun kuukauden kuluttua edellisestä tapauksesta Mikko heräsi jälleen yöllä ovien paukkeeseen, ja humanoidit tulivat ovelle. Toinen humanoidi tuli lähemmäs sänkyä ja heitti Mikon päältä viltin pois. Mitään sen kummempaa ei tällä kerralla tapahtunut, ja olennot katosivat samalla tavalla ikkunaverhon alle. Mitään kommunikointia ei nytkään ollut. Ainut ero edellisen kerran humanoideihin oli se, että tämänkertaisilla oli soikeat silmät pystyasennossa, kun edellisillä ne olivat vaaka-asennossa. Tällä toisella kerralla olentojen kohtaaminen oli Mikolle onneksi jo hieman helpompaa, mutta olisivat saaneet silti jäädä tulematta. Elämänkatsomuk-

seltaan Mikko on uskovainen kristitty. Tapahtumien vuoksi hän ei missään vaiheessa epäillyt omaa mielenterveyttään, eikä tapahtumilla ollut vaikutusta hänen normaaliin arkielämäänsä. Tapahtumien jälkeen Mikko pohdiskeli vain, että "Mitä varten Luoja tämmöisiä näyttää?"

Mikko kertoo myös eräästä asiasta, joka hänen mielestään jotenkin liittynee näihin vuoden 1991 humanoidien vierailuihin. Vuonna 1991 Mikko asui rivitalossa Jyväskylän Tikkakoskella. Samassa rivitalossa asui myös Tikkakosken ilmavoimien henkilökuntaan kuuluva mies. Mies kertoi olleensa useamman kuukauden ajan vuonna 1989 tai 1990 NATO:n järjestämässä ufokoulutuksessa Itävallassa. Aivan kaikkea tähän asiaan liittyvää Mikko ei halua paljastaa julkisesti. Mikko epäilee, että humanoidit ja armeijat saattavat tehdä yhteistyötä.

Arvio tapauksesta

Mikko on täysin vilpittömältä, järkevältä ja tasapainoiselta vaikuttava mies. Onhan hän jo korkeassa iässä, mutta mielestäni sillä ei ole tässä tapauksessa merkitystä tapauksen arvioinnin kannalta (huomautus: olen valmistunut lähihoitajaksi vuonna 2008, ja ollut siitä lähtien vanhustyössä, joten esimerkiksi dementia ja sen oireet ovat tuttuja).

Syksyn 2012 mittaan olen haastatellut Mikkoa useaan kertaan sekä puhelimitse, että useita kertoja hänen kotonaan, ja joka kerta hän on kertonut aivan samoista asioista ja muistoista. Tarina ei siis ole tänä aikana muuttunut. Ufoja Mikko ei ole ikinä nähnyt. Hän tuumasi vierailijoiden olleen juuri humanoideja, sillä hän oli lukenut lehdistä ufoja ja humanoideja käsitteleviä juttuja.

Satoja kontaktitapauksia olen lukenut, mutta juuri tämänlaisista olennoista en muista aiemmin lukeneeni. Mutta esimerkiksi pieni koko, suurisilmäisyys, ilmassa leijuminen ja seinien läpi kulkeminen ovat kuitenkin tyypillisiä piirteitä kontaktikokemusten historiassa. Mielenkiintoista on, että humanoidit pystyivät toisaalta vaikuttamaan esineisiin, mutta kuitenkin käsi meni läpi. Tässä ei toki sinänsä ole mitään uutta, kun vertaa moniin muihin dokumentoituihin olentotapauksiin. Kooltaan Mikon näkemät humanoidit olivat poikkeuksellisen pieniä, mutta hän on niiden koosta kuitenkin täysin varma, sillä hän pystyi lähietäisyydeltä vertaamaan niiden kokoa esimerkiksi sängynpäätyyn ja ikkunaan.

Vaikuttaa siltä, että ainakin jotkut oudot olennot pystyvät olemaan fyysisiä (aineellisia) olentoja niin halutessaan. Vaikuttaa myös siltä, että olentojen ulkonäkö ilmeisesti vaihtelee kokijan tai tilanteen mukaan. Tässä Mikon tapauksessa esimerkiksi tuskin voidaan olettaa, että toisella kerralla humanoidit olisivat olleet eri rotua, vaikka silmät olivatkin päässä toisin päin – ehkäpä olennot vain unohtivat, miten päin silmät edellisellä kerralla olivat olleet tässä niin sanotussa ihmisille näkyvässä hahmossa.

Mikolle on myös sattunut muutamia paranormaaleja tapauksia: Erään kerran monta vuotta aiemmin pois annettu, edesmenneelle puolisolle kuulunut esine ilmestyi täysin selittämättömästi takaisin hyvin erikoiselle paikalle Mikon asuntoon, joten kyse on paranormaalista esineen siirtymisestä. Toisella kerralla kaappiin materialisoitui esine, jonka hän halusi, ja oli aikeissa ostaa sellaisen kaupasta. Mikko uskoo, että molemmat tapaukset sai aikaan edesmennyt puoliso.

UNIVAELLUS

Sari Saarinen

Näin unen, että olin täynnä kuin jalokiviä, helmiä mustia, hiottuja, ajattelin mätimunia. Ne olivat minusta. Näin, että niistä oli tarkoitettu jatkumaan kuin simpukan helmet ja kuin, kuitenkin, kutu.

Miehet ajattelevat aivoilla alapäässään, sanotaan. Suolen kohdaltakin löydetty aivoa jostain, kuulin. Minusta on aina ollut itsestään selvää, että aivomme jatkuvat alas asti. Että myös joka solumme on elävä ja tietoinen. Meidän pitäisi elää täysillä, tukahduttamatta itseämme, pelkäämättä. Lopulta meidän on kuitenkin vain elettävä. Vaisto, tieto, elämä kutsuu. Emme voi hylätä itseämme, niin voimakas on elämä kehossamme, sen jokaisessa solussa asti ja korkeampi tietoisuus. Voimme kehittää sielullamme ohjaten, sitä rajaten ja tietoisestikin ohjaten mitä tahdomme, kehoa, elämää. Lopulta kuitenkin eri mutkien kautta, me olemme vääjäämättömästi vain itsemme, oikeassa paikassa lopulta kuitenkin jollain tavoin. Toteuttaen omaa osaamme, kohtaloamme. Kerron omasta polustani näkijänä, yliluonnollisen kokijana ja auttajana, pieniä otteita, kuvia.

Lapsuuden kokemuksia

Istun potalla. Se oli uusi ja hieno. Kunnes siinä piti olla kauan, joka paikkaa särki. Hän, merkitsee minulle paljon, antaa minulle okrankeltaisen terävän kahvikupin kappaleen. Kolmion mallisen, kaartuvan. Valkeaa keramiikkaa sisältä. Minun pitäisi niellä se. Ihmettelen. Niele! Otan suuhuni ja nielen. Vaikeaa, mutta se lähtee menemään alas. Vieläkin muistan klontin kurkussani, meni vaikeasti, mutta meni lopulta. Tuijottaa kauhuissaan suu auki, perääntyy pois. Ihmettelen, tein sen minkä pyysi. Ulostin pottaan kellervän sirpaleen, ison. Tuijottaa pottaan epäuskoisena, kumartuneena sen yli. Todeten sen olevan totta.

Muutin Ivaloon takaisin noin neljävuotiaana. Näin armeijan vaatteissa olevat henkilöt, kaupungin kadut tyhjät kahta näitä henkilöä lukuun ottamatta. Konekiväärit tai vastaavat olivat ilmeisesti poissa jo, kerätty? Nuorempi mieshenkilö kävelee katua iloisena eteenpäin, aurinko paistaa ja hän on aikeissa kääntyä kulman taa. Kulman takaa tulee mies, jolla on konekivääri tai

väärä. Yritän sanoa aseettomalle miehelle, että varoo menemästä tälle kadulle. Mutta ei hän kuule minua. On kaksi maailmaa vierekkäin, osin toinen näkyen. Sanon ääneen, ei kuule. Asumme ukin kanssa ja olen pihassa. Äiti tulee sisältä kuistille ja kysyn häneltä, miksei kuule minua. Yritän huutaakin. Äiti kertoo, että vaikka näenkin heidät, he eivät silti kuule minua. Yritän silti.

Meitä on kolme sisarta. Nuorin oli noin vuoden ikäinen. Minä vanhin, neljä vuotta. Asuimme ukin luona, äiti tuli, kysyen unensa tarkoitusta. Kertoi, että söi meistä nuorinta. Muistaa vatsan ja sisällön, suolet. Sanoin, että vaikea sanoa, olette varmaan liian lähellä toisianne. Ihmettelen mielessäni, kun ei voinut kertoa siskolle. Lapsi kun olen, ja luottavainen, kerron unen siskolle ja mitä tarkoittaa. Hän juoksi parkuen kertomaan äidille. Äiti tuli vihaisena sanoen, ettei koskaan enää kertoisi minulle mitään, että uni koskikin minua. Olin tietenkin järkyttynyt.

Ukkilassa kuumeessa tädin vuoteessa olin lähellä keittiötä, jossa äiti kokkasi. Sänky heilui ja vaappui, nousi kohti kattoa. Pelkäsin litistyväni. Aloin huutaa äitiä, jolloin sänky meni nopeasti kolisten lattiaan. Täti saapui ja sanoi ymmärtävänsä. Kun aloin kertoa mitä tapahtui, kurtisti hän kulmiaan eikä kertonut enää. Huone ja sänky pelotti minua, mutta sinne oli mentävä. Tässä vaiheessa täti kertoi olleensa lapsena irti ruumiistaan kovassa kuumeessa.

Olin enon ja äitin kanssa olohuoneessa. Vastapäätä enoani, lattialla. Enoni istui sohvalla ja luki sanomalehteä. Minua kiinnosti mitä lehdessä luki. Päätin toisella puolen lehteä ruveta seuraamaan hänen silmiään, että saan tietää mitä lukee. Aloin toistaan ääneen mitä hän luki, perässä niin nopeaa kuin pystyin, ymmärtämättä "lukemaani". Katso mitä tuo tyttö tekee, hän sanoi äitilleni, joka oli omissa asioissaan, kiinnittämättä sen enempää huomiota minuun. Ajattelin pelästen, että kun tekemäni tulisi ilmi, joudun kaikenmaailman jonnein laitokseen ja epämiellyttäviin testeihin, enkä saa olla rauhassa.

Opettelimme lukemaan. Laiskuuttani unohtelin ja päättelin hyvin kuvista. Äitini luki ja kirjoitti suoraan kolmen vanhana. Olin yksin kotona ja voin vannoa, ettei ketään muita ollut, olkoon vaikka lapsen maailmaa. Halusin suklaapatukan ja aloin harjoitella lukua. Vein aapiskirjani paikkaan, jossa kukko toimii, ja sain patukan. Äitini ja enoni tulivat myöhemmin eivätkä uskoneet tapahtumaa. En tieten käsittänyt, miksi eivät uskoneet. Tämä on yhä hämmennyksenä mielessäni. Mutta... lapsen mieli on lapsen ja avoin... Tämä yhä hämmentää minua. Voisiko kyse olla ilmentämisestä? Äitini uskoo sen, sillä kun äitinsä näytti tälle lapsena ollessaan niityllä menevän aapiskukon, niin tämä näki sen suurena ja kaikkine koreine väreineen juoksevan nityllä, alempana ja kauempana, kirja ja karttakeppi mukanaan.

Ekalla luokalla olin lääkärillä ja siellä oli lastenlääkärinä nainen joka puhutteli minua. Naisen sivulla, hänen istuessaan minua vastapäätä minua, oli nyt suuri, kuin pilven vaalein valkoisin värein maalattu enkeli, lyhyine kiharine hiuksineen. Laittoi etusormen huulilleen, kehottaen minua olemaan hiljaa näin. Hänestä, koko olemuksestaan, huokui nimi Gabriel. Hän oli korkea, suuren kokoinen ja niin kuin enkelit on, upea. Lääkärillä näin mustat siivet ylhäällä pystyssä, takanaan. Tilanne oli outo ja huusin mielessäni hoitajaa, joka oli takahuoneessa. Minua ahdisti ja tunsin kaatuvani. Hoitaja säntäsi huoneeseen ja kysy, mikä hätänä. Kaikki palasi ennalleen. Lääkäriä harmitti ja kuin olisin kuullut hänen sanovan, että nyt se ei onnistunut.

Oppaita ja yliluonnollista

Sain kirjan *Raamattu kuvina* ja etsin sieltä enkeliäni. En löytänyt vastaavaa kuvaa. Minulta aina kysyttiin uskoinko, joidenkin kavereideni toimesta. Kylässä oli vanhalestadiolaisia ja luterilaisia. Nousin joskus rukoilemaan, kuten kehotettiin luokassa. Sanoin, että en usko, tiedän. Sain olla rauhassa. Kun sain kirjan, tavasin sitä. Löysin kertomuksen kuvineen, jossa vanha mies, jolla pitkä harmaa parta, kulki kumarassa tärkeä kirja kainalossaan, salaten uskonsa. Olisin halunnut tuon kirjan, tietää mikä se oli. Oliko se *Raamattu* tai joku muu? Takanaan oli kallioluola tumma, musta aukko. Tekstissä luki, ettei hän päässyt taivaaseen salauksensa vuoksi. Otin konkreettisesti itseeni, itkin. En nähnyt aurinkoa enää.

Vein roskia kerrostalomme roskiksiin ja maailmani oli musta kirkkaana kesäpäivänä. Yhtäkkiä kuulin, kuinka kuin tynnyristä kumahtaen, voimakkaasti kuuluen yllä kaiken... Katsoin, ja ketään ei ollut muuta pihassa, joka olisi voinut kuulla sen. Kuului ääni ylläni sanoen: "Erehdys ei ole synti." Katsoin pilvettömälle taivaalle, se ei voinut olla ukkonen. Samalla näin vanhan pienen miehen, jolla oli pitkä vaalea parta. Oikealla kulmallani ylhäällä, olevan kuin kaarella, sieltä päin äänikin tuli. Hänellä oli naru vaatteensa, kaavun ympäri, vyötäröllä. Se oli kaikki harmaata eri sävyineen. Minun oli tuohon aikaan vaikea tietää mikä oli oikein ja mikä väärin, koska aina ihmiset suuttuivat. Ja näin aina tuon pienen miehen, kysyen häneltä neuvoa. Kysyin ollessani uimahallissa, kun näin hänet kiukaan päällä, että voisiko hän tulla sisääni, ollen aina mukanani ja voisi näin opastaa minua huomaamattomasti nyökäten tai puistaen päätään. Katos näkyvistä, ja tuli.

Ollessani 28-vuotias en millään halunnut kuulla opastani, vaan tein uteliaisuuttani toisin. Olisin tahtonut tietää syitä. Oppaani puisti päätään ja poistui itkien minusta, sielun tilasta. Joskus kaipasin lähistölleni häntä neuvomaan, miten toimin onnettomissa tilanteissa, kun olen epävakailla vesillä, ihmisen kanssa josta en voi arvata miten käyttäytyy.

Karhu kulki opiskellessani Oriveden kuvataidekoulussa, rinnallani. Ja oli kehottamassa minua keskittymään rentoutukseen, liittää käteni yhteen ja laittaa silmäni nenän varteen levätessäni. Silmät suljettuina. Otan joogan jälkeen keholleni sen parantavan vaikutuksen, ollen tyhjällä mielellä, ollen avoin maailmankaikkeudelle. Istun lootuksessa, näen ruskeasilmäisen oppaan, jolla on mielestäni kuin Jeesuksen kasvot. Hänellä on vaaleanvioletti asu, kuin intialaiset, ja turbaani, jossa violetti kivi sitoo sen. Hän oikaisee hattuaan. Hän istuu sivullani edessä, vasemmalla hieman.

Karhu seurasi minua kaikkialle. Muutin Sodankylään ja menin vierailulle verhoomoon, tutustumaan ihmisiin, jotka olin tavannut. Mielestäni annettuun osoitteeseen. Oven aukaisi kookas vaalea mies, jonka tiesin aiemmasta. Myöhemmin menin verhoomoon kahville ja tämä mies tuli sinne. Tuonnempana hän esitteli minulle mökkinsä, jonka oli käsin rakentanut. Hän keitti kahvit ja lausui runoja. Näin seinällä veistetyn karhun pään. Lähestyin sitä. Mietin, saanko lähestyä ja koskea sitä. Menin kuiten lähelle. Mies sanoi mene vain, kun arastelin, vaistoten jotain. Samassa kun olin lähellä, tuli miehen rinnalle, taakseni, suuri energiapylväs, noin kahden metrin korkuinen. Energia oli kylmä ja vihaa täynnä. Tiesin, että se oli karhu. Reliefi oli maalattu jollakin, joka tummensi sen. Mietin onko se verta. Miehen tekemä. Poistuin sieltä ja pohdin mitä teen. Miten suututin karhun? Enhä tahtonut hälle mitään pahaa. Mietin, pitääkö minun laittaa ruokaa miehen pihaan ja näin hyvittää karhulle.

Soitin tuntemalleni samaanille, tämän ja henkimaailman oppaalle. Sattui olemaan sukuakin ja muutenkin tullut elämääni, kuin sattumien kautta – sattumaa ei ole. Hän sanoi, ettei karhu minulle ollut vihainen, vaan sille miehelle. Karhu on tehnyt ison työn, että on saanut minut kohtaamaan tuon miehen. Se mies on tappanut karhun ja karhu kysyy, mitä pahaa hän on tehnyt, kun näin minulle teit. Ja sen miehen pitää laittaa evästä kohtaan, jossa karhun tappoi, sanoen karhulle, ettei tiennyt kuinka paljon sitä rakastin, kun sen tapoin. Samaani sanoi, että kun olen auttanut karhua, on tämä puolestaan minulla oppaana, kun itse lähden matkalle. Taas kuljin ja tuo mies tuli polulleni useamman kerran. Sitten oli pakko puhua. Lopulta hän kuunteli, sanoin, etten syytä häntä, toin vain viestin. Hän sanoi miettineensä, että siinä oli jotain erikoista, kun me kohdattiin. Hän oli juuri miettinyt karhua. Ja monesti meinannut mennä ampumapaikalle.

Kotonani usein annan karhulle sijaa, ja kuvittelin sille pahnat. Oljet. Kuulin joskus sen kahinan. Nyt kun olen tehnyt reikihoitoa kaukohoitona, on karhuni ollut kuulemma läsnä parannettavaa haistellen, susi mukanaan. Olenkin ehdottanut, että kaikki koirani ja hän, karhu, kulkisivat yhdessä, ei olisi yksinäistä.

Olin asuntoni lähellä Ivalossa poimimassa kangassieniä äitini kanssa, poika kantorinkassa selässä. Alkoi hämärtää, vielä näki. Aloimme tehdä lähtöä. Mäen alla poimiessani kuu oli suurena taivaalla. Kuului suuri OOOO-ääni, miehen äänellä, voimakkaasti, pitkään. Tietenkin hieman jännitti, mutta pysyin siellä, kuu valaisi kuin polun. Niin kuin se tekee veen päälle. Kuun valaisema osa oli täynnä sieniä, kuin tie. Äiti kutsui. Sivulla vasemmalle, aika lähellä, tuli isosta puusta, oliko kelopuu osin, tuli mies jolla oli yläkroppansa peitteenä kuin alkukantainen turkisvaate, nahka-asu, ja harteista lähti suuri poron pää. Niin kuin tulisi puun läpi, sen sisästä, eteen ja seisoi puun edessä. Sieniä oli saatu jonkin verran. Kuun valaisemalla alueella niitä oli paljon, ajattelin, että otan noista itsellenikin. Mietin, tuliko sienet minulle, hänelle, vai molemmille. Miehestä lähti hieno tunnelma. Varmasti arvokas mies. Prinssi tai jotain? Ajattelin, että onkohan sillä kova nälkä. Poimin nopeasti itselleni sieniä, kun niitä on nyt niin paljon. Huusin äitille, että joo poimin vain nämä sienet tästä ensin. Pelotti jonkin verran, mutta poimin. Vain kuu valaisi. Värit miehessä olivat kuin harmaan sävyt, mietin onko niin myöhä ja pimeä. Ajattelin, että metsät on tärkeä säilyttää, koskemattominakin. Suuret ja vanhatkin puut, nuoriakin. Monenlainen elämä, karhutkin, joilla pitää saada olla tilaa rauhassa liikkua ja elää omaa elämää. Lupasin, etten syö poroa, jonkun aikaa niin oli. Jätin sieniä hänellekin, vaikka poiminkin ahneesti. Valkea poro on pyhä, siinä on ihmisen sielu.

Kun hiihdin valaistua latua pojan kanssa Jänkkävaarassa, jossa lapsena äitin kanssa marjastin, kuulin taas saman OOOO-äänen, pitkään, ja se kaikui metsässä, vaaroista ehkä heijastui. Silloinkin kun olin yksin, kuulin sen. Miksi minä kuulen tuon ja miksi se seuraa minua? En tiennyt huolehtiiko minusta tai onko jo aika, ettei pitäisi itsekseen liikkua täällä, kun on näin myöhä. Sen täytyy asua tuolla.

Olin kotona, poikani nukkui tyttöystävänsä kanssa. Mitä lempein, puhdas, kiltein valkea yksisarvinen, satumaisesti hohtaen sinistä ja vaaleaa valoa, tuli viereeni. Hieno, pyhä, pehmeä tunnelma. Rupesin arastelemaan ja järkeilemään, koska olin ollut IOK- kurssilla, jossa vetäjä sanoi, ettei niitä ole. Harhoja. Se lähti. Surin ja petyin omaan arkuuteeni kohdata asiat kuten ne oikeasti ovat. Pelkäsin loukanneeni sitä. Mutta sen on varmasti mahdollisuus tulla, kun emme epäile tai tuomitse elämää, omaakaan, itseämme. Emme pelkää leimautuvamme. Kaikki on vapaaehtoista. Harhaa

on vain kylmyys ja rakkaudettomuus. Alussa oli rakkaus, Jumala. On vahvin, koska oli ensin. ajatteli ensin. Ja koska muuta ei oikeasti ole lopulta kuin totuus. Jota on vain yksi. Rakkaus.

Olin kipeä ja makasin olohuoneeni sängyssä. Vaikea nousta ja suuri väsymys painoi. Tein kaiken välttävän. Oli ilta, ja poikani nukkui. Kuin suuri ympyrä, maailma kuin mayojen todellisuus, tuli luokseni ja siellä oli ihana, upea lehtevä viidakko. Kaksi hyväkuntoista miestä ruskein ihoin seisoivat, toisella kädet ristissä rinnalla, katsoi vakavana. Siellä hyppäsi pieni nainen, mieleen tuli, oliko maya-noita, parantaja. Hyvin pikkuinen, hyvä jos metrin yli oli, jos hyvällä sanoisi, akka. Tukka harmaa ja pitkä olkapäille. Tuikeat, pistävät silmät, hyvin päättäväinen. Tuli luokseni, pelkäsin hänen olevan vihainen jostain. Kun hän pääsi lähelleni, silmänsä olivat lempeät, täynnä lämpöä. Hänellä oli keppi, kuin sauva, toisessa kädessään. Sitten hän kääntyi ja lähti.

Myöhemmin mies, tuo figuuri kuin varjo, saapui televisioni eteen. Niin kuin hologrammi, seisoi vain, oli läsnä. Oli käynyt useamminkin. Kiinnitti minut voimakkaasti magneetilla maahan. Olin istumassa lattialla jalat ristissä. Saapui aika leveä energiakenttä, kuin valoputki, joka otti miehen mukaan. Mietin, ufot tulivat hakemaan. Sitten häntä ei ole näkynyt. Ajattelin, nyt tuli se suojaus, jota kerran mietimme erään henkilön kanssa, jota pidän yhtenä maallisena henkisenä oppaanani. Ainakin jotain toimii yhä kauttaan, mietin. Olen luvannut olla puhumatta käymistämme keskusteluista.

Tuonnempana tein magnetisointipyynnön, verkoston luomisen. Maan vakauttamiseksi. Loin tähden piirtäen lattiaan, joogaten, mantraa tehden tätä pyyntöä tein. Ajattelin avaruuden muiden työntekijöiden olevan mukana. Ufojen, lentävien lautasten. Nyt on hyvä. Olen lähellä maata, rakastan maata. Kehomme on temppeli. Kiellän itseltäni kaiken, mikä aiheuttaa harmia. Yritän olla kohtuullinen ja muistaa, sen pidemmän kaavan. Ei tiukimman kautta, voin nauttia. Olenhan saanut tietoa, valoa kohti, valo sisällämme, yhtä valoa. Kuljemme monen rinnalla tietämättämme kauan, ennen kuin törmäämme häneen mahdollisesti fyysisestikin.

Kerran istuin auton kyydissä ja kuin olisin äkkiä ollut paremmassakin autossa kuljetettavana, ja aika oli toinen, kaikki sävyt, auto musta, kiiltävä ja konepelti suuri. Todellisuudessa se oli punainen. Kuin kaksi rinnakkaista todellisuutta.

Tietämisiä ja näkemisiä

Näen ihmisten energiakenttiä. Ollessani kesätöissä grillillä näin ihmiset erivärisinä tunne- tai energiaväripalloina, kun he kävelivät kadulla. Opiskelin Tornion taidekoulussa ja taipumukseni tuli ilmi muille opiskelijoille. He kysyivät mitä näkisin erään opiskelijattaren pään päällä. No, kysyin tarkoittivatko he sitä pientä energiakenttää, ikään kuin valoa matalaa. En nähnyt värejä. En voinut käsittää, miksi he puhuivat aurasta. Eivät energioista. Älytöntä, tiesin vain lumiauran ja sana oli minusta siksi älytön valinta, eikö parempaa ollut tosiaan keksitty. Mitä se auraisi…? Kun katsottava meni pois, kerroin nähneeni hänen vieressään, tai kuin osin hänessä, hahmon, samanmallisen kuin hän, mutta harmaan. Sanoin, että jotenkin tuntui, etten tahtonut hänen kuulevan siitä. He sanoivat, että niin olikin parempi.

Tiesin jo lapsena, kun joku läheinen tai vaikka koira kuoli. Äitin kanssa juttelin tästä ja sanoin lattialla maatessani illalla pitkästyneenä, että nytkin joku kuolee. En osannut sanoa onko ihminen. Aamulla kertoi, että koira oli valtavan lumen tulon takia tukehtunut koppiin. Harmitti, kun en ollut kunnolla vaatinut tarkistusta koiran kohdalla.

Olin seitsenvuotias, kuu valvotti minua jälleen. Katsoin aina sitä. Musta yö. Pidin yöstä. Sitten kuusta irtosi jokin pilven muotoinen, ihmettelin, mikä se oli. Se lähestyi. Saapui ikkunan eteen, lastenhuoneeseen, jossa kaikki kolme nukuimme. Joku oli ikkunan takana ollen kuin minä, ihan samanlainen. Mutten osannut nimetä kuka oli. En nähnyt mitään enää, vain tunsin hänet näkymättömänä ikkunan takana vastapäätä minua. Ihmettelin onko kuka nyt lähtenyt. Mietin onko ukki kuollut, en kuitenkaan uskaltanut soittaa, sillä silloin hän ainakin saisi sydänkohtauksen ja kuolisi. Se joku, hän tuli sisään ikkunan läpi ja meni ohitseni. Sisaret hengittivät huoneessa rauhallisesti. Se meni eteisestä äitin makuuhuoneeseen. Seurasin, enkä enää tuntenut "häntä" paikalla. Äiti nukkui rauhallisesti. Päätin mennä nukkumaan. Aamupalan yhteydessä tuli puheeksi yöllinen tapahtuma ja äitini muisteli käyneensä hereillä ja kyseli, miksi liikuin. Puhelin soi. Isä oli kuollut yön aikana.

Orivedellä opiskellessani kävimme huonetoverini kanssa baarissa. Minua rupesi naurattamaan ja sanoin ystävätärtäni katsoen, jotta nytkin varmaan jollain lähtö on. Hieman sisälläni tuntui, vaan sanoinpa silti. Hän itki myöhemmin yöllä huoneessamme, mihin havahduin. Kertoi sitten, että pappa kuoli ja pahoiteltuani mitä sanoin baarissa, hän sanoi ettei mitään, hän ihmetteli kuinka osasin sanoa juuri ne oikeat sanat. Ne oli sisälläni, tietoni, lohtuni ja toivoni. Meillä on tieto, kuuntele sisintä rauhassa ja se sanoo oikein kaiken. Ilman tunnekuohuja. Lohdun, rakkauden sanat. pelkäämättä. Tieto on.

Menneitäkin olen nähnyt. Muutimme Ruotsiin, astelin asuntomme niittyjä. Vanhoja heiniä ja tunsin kuin talloisin omia tiluksia. Ihmettelin tätä. Menin yhdelle rakennukselle ja tuntui kuin vuosikymmenet olisivat viuhuneet ohitseni. Luin, että siinä oli ollut kauppa ja aivan kuin olisin ollut siinä kaupassa. Ihmettelin. Mieheni teki sukututkimusta ja selvisi, että tietämättäni asuin nyt talossa, joka oli isäni suvussa ollut koko ajan. Aikanaan se oli ollut isompikin tila. Olin remonteeraamassa paikkaa tietämättäni juuri ennalleen mitä se oli ollut muutoksia ennen. Aitaa ja porttia myöten. Kauas pelloille. Minulle näytettiin kuva, kun puhuin suunnitelmistani. Nauroinkin, että palattiin laitteleen asioita kuntoon.

Asuessani vielä edellisessä paikassamme Hedenäsissä, poika joka kuului liiton myötä perheeseen, möi arpoja, urheiluseuran ja pojan itsensä urheiluharrastuksen hyväksi. Mietin siinä, ottaisinko voittoauton vai vastaavasti ison rahasumman. Jotenkin hassusti päätin, että tuo auto olisi tarpeen ja se tulisi nopeasti. Menen kirkkoon autolla, lupasin myös. Rukoilin ikonillani. Ostin arvan, otin siitä päällimmäisen. Ajattelin, että mikäli Jumala antaa minulle sen auton, on se ihan sama mikä se näistä on. Sadalla kruunulla kokonainen auto, eikö se ole todella halpa hinta autosta, sanoin miehelleni, joka vastusti arvan ostoa. Päätin selkämystään katsoen, että katsotaan! Valvoin yön rukoillen ja kuulin kuin gregoriaanisen kirkkokuoron yllämme.

Seuraava päivä oli toripäivä ja olimme menossa sairaalaan. Kysyin mieheltäni, miten hän voi, hänellä oli sydänongelmia. Voimmeko käydä torilla, koska pyysin Jumalalta auton ja saan sen. Tiesin voiton yhtä selkeästi kuin näin hänet. Hänelle kävi se. Tiesin missä mennään arvontajärjestyksessä

ja viimeinen arpa olisi minun. Voittoarpa. Vaikka olin hyvin väsynyt, jaksaen juuri ja juuri seurata, oli toiseksi viimeinen arpa numeroa vaille minun ja sitten tulisi omani, tiesin. Niin kävi. Minulle oli kauan selvää, että rukoukseeni vastataan. Isä kuulee aina. Meissä on voima. Raamattu on voiman kirja. Ajatuskin on energiaa, opasti Jeesus.

Olen nähnyt ja saanut tietää lapsista, jotka lähtivät tai tarvitsivat apua. Näin ennalta, kuinka eräs tyttö jäi bussin alle. Tuttavani mies sairastui vakavasti, ennen lopullista tuomiotaan arvelinkin tämän tuntemani naisen jättävän hänet. Kerroin, että se olisi hyvä tapahtua ennen miehen sairastumista, ettei käy liian raskaaksi hänelle. Samaisen naisen ympärille tuli nuorukaisen nimi, kyselin tunteeko. Ei puhunut. Minun oli hätä puolestaan. Myöhemmin nuori mies tappoi itsensä.

Elämän koulussa

Tein Orivedellä töitä öisinkin. Näin punaisen O:n ja A: n. Kantikkaan tuetun A:n, puhdas punainen väri. O:n sisältä tuli kuin näkymättöminä hiukkasina henki, niin korkea, että se oli yllä kaiken tunteilun. Se liikkui sieltä äärettömyydestä kuin syntymä ja meni A:n kohdalle kiertäen. Ymmärsin, että on elämän kierto, jatkuvuus, kuolemaa ei ole. Ja sitä on ajattomuus. Ei ole mitään tilaa. On tuo jatkuva kierto. Ajattelin, että on syntymiä jatkuvia, jatkuvia elämiä toisensa jälkeen, onko näin kuten on sanottu, elämiä helminauhassa kuin ikään, toisensa jälkeen. Näin samat mitä olin lukenut *Ilmestyskirjasta*, näin niiden selitykset. Muistan, että lohikäärmeet, joista puhutaan Ilmestyskirjassa, ympäröivät meitä, Norjankin tulivuoren (Beerenberg), maailman pohjoisin. Lohikäärmeet kiersivät sinne. Vuori nousi nyt ylös, ollen lohikäärmeet tulineen. Näin, kuinka Stradivarius lakkasi viulua, ensin taisi vahata viulun tietyllä tavoin. Lakka loppui ja hän lähti ulkoa hakemaan siihen lisää. Seisoin paikallani pöydän vieressä, katsoen mitä hän teki. Mietin joskus, että olisi hyvä kokeilla tuo seos, mikäli muistan sitä enää.

Puhuin Jumalalle, mitä hän haluaa minun tekevän, kysyin ääneen ja osin ahdistuneena, tuskaisena. Haluatko minun perustavan uuden kirkoin vai mitä, olin vain tällainen, varaton, tämän näköinen, nuori ja vielä nainen! Kuka minua uskoisi! Kohotin käteni. Sitten sanoin, että laita sitten sanat suuhuni, mikäli näin on tai ohjaa. En minä osaa muuta. Mietin, onko olemassa jo joku kirkko johon voin liittyä. Sain mieleeni ortodoksia-sanan. Siinä ne kirjaimet olivat kuitenkin siinä järjestyksessä. Olin jo sanonut Jumalalle yksinäisyydessä Tornion kadulla kävellen, että etsi sinä minut, minulla on ikävä ja tyhjä olo, enkä minä löydä missä olet, jos olet jossain kirkossa tai jossain.

Laiton nukkumaan, mutta kun laitoin silmäni kiinni, olin helvetissä. Kiiltävää valkeaa kiveä oli kaikki, minä aika vaaleassa puupaalussa siistein vaalein narusidoksin, moninkertaisesti kiedottu se oli, ympärillä paalun minut sitoen siihen. Vieressäni äitini hieman kauempana ja sisareni. Lieskat lähestyivät, oli kuuma ja kaikki todellista. Mietin, miksi täällä helvetissäkin olin heistä erikseen, kun en Maan päälläkään saanut olla heidän kanssaan. Näin heidät, mutta eivät he kuulleet, juuri niin kaukana, tuli rätisi ja pauhasi kuulemista haitaten. Tässä unessa, joka oli kuin täysin todellista, he sylkivät ja potkivat toiselle puolen kuilua, joka oli minunkin edessäni. Näkyi juuri niin leveänä, mutta ettei yli päässyt, syvyys oli pohjaton ja musta. Toisella puolen valkea kivimaa jatkui ja siellä oli ihmisiä, joita en ollut nähnyt ennemmin. Yksi mustakaapuinen, jonka myöhemmin tunnistin ortodoksisen seurakunnan kanttoriksi, meni sormi kohoten sanomaan jotain puolestani papille, jolla

oli kultaiset vaatteet ja päähineet, valtikka, kirjaa alkoi lukea. Tuomiotani, ajattelin. Tutustuttuani kanttoriin, hänellä oli tämä tapa, sormi kohottaen hän sanoi: "Kuuleppa..."

Kuulin äitini sanovan, että hameet päällä ja muuta, vaikka hän ei ollut tuomitseva ihminen, kuten eivät olleet sisarenikaan. Sylkivät. Harmitti, että menin mukaan ajatukseen, liekit tulivat kuumiksi. Jotenkin aloin miettiä, että enhän edes tunne noita ihmisiä tuolla. Miten voisin ajatella noin? Tuomitseva ajatus oli tarttuva kuin raskas ilma, helppo siinä katkeruudessa. Liekit pienenivät ja lähestyivät vuoroin. Taistelin sen kanssa, kun ymmärsin, etten voisi tuomita heitä tuntematta, huomasin, että ne katosivat väliin, aivan kuilun reunalle, pieniksi ja mataliksi. Vihani yltyessä ne olivat hetkessä kasvojeni edessä, hiostaen ja polttavasti kuumentaen. Minun oli aukaistava silmäni.

Tätä kesti kaksi vuorokautta. Päivin, öin, tuon kaksi vuorokautta en voinut ummistaa hetkeksikään silmiäni. Kunnes sanoin luovuttaen. Hyvä on, Jumala, minä olen palvelijasi, mutta odota kaksi vuotta, kunnes minä menen Ivaloon, että saan jonkun joka ohjaa minua. Ajattelin näin olevan lähellä sen kirkon, johon minun piti liittyä ja helpompi. Liekit katosivat saman tien ja sain nukkua.

Menin Helsinkiin, lapseni tuleva isä työskenteli siellä. Siellä oli lehti, Paimensanomat ja tuo sana ortodoksia siinä. Pyysin saada katsoa sitä, hän kertoi sen vain tulevan hälle. Ymmärsin sen olevan se mihin minä menisin. En tiennyt hänen olevan ortodoksi, ja mikä oli tuo lehti. Ei asioista puhuttu oltu varmastikaan kummemmin, jos ollenkaan. Emme käyneet kirkossa. Olin eronnut kirkosta, koska en pitänyt politiikan sotkeutumisesta sinne.

Valtava eros oli minussa, kun ensi kerran olin alkuperäiskansan festivaaleilla ja kuulin noitarummun, elämän rummun, soittoa, inarinsaamelaisia taisivat olla. Vain rumpu ja Äiti Maa antoivat minulle voimaa. Rumpu täytti tuoden voiman kehoni joka soluun näin. Olin luonnollinen oma itseni, mikä minun pitää saada olla. Seksuaalisuus kuuluu kaikkeen luonnollisena asiana. Lapseni syntymä oli eroottinen. Tunsin, että ilma oli täynnä rakkautta ja eros täytti koko ilmapiirin, luonnollinen asia, kaikki kuuluvat kaikille. Oli selviö, mutta miten sitten todellisuus, se ei toimi käytännössä niin parisuhteissakaan. Aina toivotaan uskollisuutta ja siihen tähdätään. Korkeampaan yhteyteen toisen kanssa. Siihen, että ollaan yhtä taas. Yhtyessämme ensimmäisen poikaystäväni kanssa oli yhtä maailman kaikkeutta tähdet, maailman tumma kaikkeus, hetken olin paljon jotakin enemmän, kuin yhtä kaiken kanssa. Äitini tuli mieleeni kesken kaiken ja ajatukseni maallistuivat, tunsin olevani luvattomalla tiellä, kokemattomuuttani kai.

Uskollisuus syventää parisuhdetta ja syventää luottamusta. Sillä on energiana suuria mahdollisuuksia. Sydämeni oli särkynyt. Olin päättänyt, ettei satu enää. Ja en olisi enää uskollinen, mikäli taas tulisi vallankäyttöä minua kohtaan erotiikassa tai siihen heijastuen. Minulle on ehdotettu ryhmäseksiä useammankin kerran, kun olen luvannut olla uskollinen, koska olen kuulemma niin seksuaalinen, että minusta riittäisi useammalle. En voinut reikihoitaa erästä miestä, koska hän sanoi suoraan, ettei välttämättä voisi hillitä itseään. Pelkäsi raiskaavansa.

Erään kerran meditoin: olin häkissä, kuljetettavassa vaunussa. Siellä oli muitakin ja meille juotettiin unijuomaa. Katsoin kuin sivusta. En halunnut olla siellä, tahdoin pois. Olin ulkopuolella ja kävelin pois. Pieni poika juoksi luokseni, minut takaa kiinni. Hänellä oli punaiset shortsit. Sain kirjeen. Se tuli suurelta krokotiililta peräkärryn päältä. Kirjeessä luki, ota pahan voima vastaan, ne tekevät myös kaikkia ihmeitä, ja näin lohikäärmeitä ja kuulin heidän latinalaiset

nimensä. He nousivat kuilusta ylös. Säikähdin yhtäkkiä tajuten, että sanottiin pahan voima, ne on pahoja ja nousi sieltä jostain maan uumenista ylös. Olenko ollut ottamatta voimaani vastaan? Olenko ollut alistuvainen? Heikko?

Viha ja katkeruus eivät ole hyväksi. Olin kerran niin katkera, että manasin lastani vahingoittaneen käden kuivaksi. Peruin sen. Kävin läpi karman ja sen onko se oikein, mietin. Puhuin Jumalalle tapahtuneen ja mikäli tämä katsoisi asian oikeaksi ja merkiksi tähän kaveriin, olisi se hänen vallassaan. Hän saa tehdä päätöksen, rukoilin. Luotin asiaan ja annoin asian hänen käsiinsä. Sain rauhan. Sekä, että tämä kätensä kantaja tietäisi mistä on kyse. Kuulin myöhemmin pojaltani, että kyseisen henkilön käsi on surkastunut, kuin kuivettunut, puheli. Käsi jolla vahingoitti.

Joskus Ruotsin Pellossa asuessani tutustuin kahvilan pitäjään ja tuurasin häntä joskus pienessä kylässä. Menin käymään muuten vaan kahvilla. Hänen ollessa tiskillä ymmärsin hänen olevan osa elämääni ja yhtä kosmosta, yksi osa Jumalaa, sen osaa. Kaikkeutta, osaansa minulle näyttäen, näytellen, jotain antain, hän nauroi. Levitti kätensä ja hänen kasvonsa kaartuivat samalla ylöspäin nauraessaan, ne muuntuivat, tuli kuin pyörre, tumma galaksi valoineen, hän siihen sulautuen kasvoistaan, kadoten jo osin. Sulautuen, haihtuen, kuin hiukkasiksi ensin kadoten, sitten osaksi galaksia. Hätkähdin, että mitä minä nyt oikein ajattelen. Hän palasi "paikoilleen", yskähtäen virallisesti, kuin korjaten paikalleen olonsa ja jatkoi tiskin äärellä puuhasteluaan. Mikä on hänen tehtävänsä siinä?

Olen kasvanut auttamistyöhön, se on minulle hyvin tärkeää. Menin erään kerran meediolle. Hän sanoi, että minusta tulee valtavan hyvää energiaa, hyvä olo, mitä minusta huokuu. Katsoin häntä ymmärtäen, lempeydellä. Sitäkö se oli? Hän kysyi, olenko tehnyt henkistä työtä. Olin, mutten kertonut kelleen. Ihmettelin kun tiesi. Samaa energiaa tulisin kanavoimaan tauluihin, ja niistä tulisivat saamaan lohdun suuret joukot ihmisiä ympäri maailmaa. Minulle oli tärkeää, että levittäisin maailmalle rakkautta taulujeni avulla. Koin, että minulla on sisälläni paljon annettavaa, kun olin nuori, joten lähdin opiskelemaan kuvataidetta. Tahdoin avata ihmisten silmät näkemään kaiken kauniin ympärillämme. Luonto on sellainen myös, taidetta täynnä, Kauneutta. Maalaamisen halu on kulkiessani herännyt uusiksi ja enkeleitäkö sitten maalaan, mietin meediolla. Jotain tarvii kyllä tapahtua, en ole maalannut aikoihin kunnolla. Saati harjoittanut piirtämistä. Voima sisällämme. Kutsumus. Rakkauden nälkä. Voimme olla vain oma itsemme. Elo pakottaa siihen, näyttäen, vieden läheltä jotain, osoittaen samalla kaiken turhan. Jää vain kauniit arvot, muulla ei ole väliä. Lohdun tuominen ihmisille taulujeni kautta tulisi tapahtumaan sitten, kun sydämeni on puhdas, kun olen ensin antanut kaikille anteeksi. Erään kerran huomasin, kuinka itsehillintä sai energian virtaamaan käsieni välillä.

Reikiopettajani sanoi minulle kerran, että sinusta tulee kuuluisa. En kysellyt, ajattelin, tuota on sanottu ennenkin. Vapaaseurakunnassakin vierailin ystävättäreni mukana, ajan kuluksi. Sielläkin puhuttiin, tajusin, että kyse oli minusta. Eräs puheli minulle, nyt kun ollaan lähdetty tälle tielle meidän pitää... ihmettelin, kuuntelin puolella korvalla, tuttuja asioita. Oli kuulemma pappi, nainen. Sanoin: "Haluan tehdä hyväntekeväisyyttä!" Reikiopettajani totesi, "Siihen sinulla tulee kyllä mahdollisuus", ja sanoi sitten, että on kuitenkin hyvä, että se tulee pikkuhiljaa. Ettei tee vain rahan vuoksi, vaan että ihmisten saama apu on tärkeintä. Nyt asia on korostunut minulla vielä enemmän. Kun valmistuin reiki II -hoitajaksi, yövyimme kumppanini kanssa ihanassa

hotellissa ja oli upeaa. Palasimme hänen kotiinsa, jossa levätessämme suljin silmät ja näin hänellä siivet. Ne eivät olleet enkelin. Olivat pyöreät ja kuin nahkaa hartioiden yläpuolella ollen. Minulla on enkelin siivet, reikiopettajani oli kertonut minulle. Ja pidäki ne aina noin pystyssä. Kysyessäni tuota, hänelle itsestään selvää asiaa, hän sanoi, että olen oikeudenmukainen. Rehti. Pitää pitää ne pystyssä.

Nukutin poikaani vieressäni. Lempeät ruskeat silmät seuraavat minua, katsoen lempeästi. Ylhäältä. Ajattelen niiden olevan Jeesuksen. Kysyn maatessani illalla, kerran Jumala on näyttäytynyt muillekin, miksei nytkin tänäkin aikana, mitä eroa siinä on. Päätän nähdä hänet. Katson kunnolla, selkeästi kuin ylös, ottaen vastaan avoimesti, laajasti ja näen totuuden. Hän on totuus. Ymmärrän, puheen tie, totuus ja elämä. Hän on minulle nyt totuus.

Saattohoidin äitiäni. Lähtö on pyhä. Äitini lähti ja näyttäytyi myöhemmin inarinsaamen puvussaan tienvarressa odottaen, kun olin menossa inarinsaamen kirkkopäiville, äitinikin muistoksi. Äitini kuolema auttoi minut lopullisesti todellisuuteen, mikä on tärkeintä. Olen tässä hetkessä, totuudessa ja siinä on kaikki. Saavun perille ja ennemmin kuin muuten. Kiire on ohi. Kilpikonna on aina ollut minulle tärkeä. Aikaa ei ole, meillä oma aika kulkea matkamme, saavumme perille vain omaa polkua kulkiessamme. Kun on valmis.

Elämän lait

Minusta on hienosti sanottu, että olemme jo suomme rämpineet, eläkäämme ansaitusti. Emme voi rämpiä muiden muassa eloamme, jää oma elämä elämättä. Ohje kerran, esimerkki. Ne palaa suohonsa kuitenki. Olemme onnemme ansainneet edellisissä eloissa, kaiken oppien. Koetan elää tämän elon, ettei tarttis enää palata. Minulla on mahdollisuus saada nyt kaikki. Toivon tämän elon riittävän, aikaa on kulunut. Vaikka aikaa ei olekaan. Ei erillistä olemista, vaan yhteinen tila, olemme läsnä, vaikka ei näkys. Sama sielukin osin, yksi ja kaikki. Sisällä meidän. Siksi on helppo joskus nähdä ja kuulla ja tietää mitä toinen tekee.

Voimme valita polkumme kuin yhden kosmoksen kauniista kashmirkuvioista. Saamme valita polun ja tietoisena siitä minkä valitsemme, johtaa se uuteen polkuun, tuohon kiemuraan. On helppo nähdä mitä se tuo, kun malttaa katsoa vain. Elämä kutsuu, avaa ovi. Onko se polte ja tuohuva veri, jota seurata pitää tai tuoko se lopulta hillinnän kautta sen mitä odottaa, sitten täydellisenä? Varmaan halliten tuo yhteensä. Edesmennyt ystäväni sanoi, pitää puhua kaikki. Hän on oppinut sen vasta. Hänen on paljon vaikeampi yrittää järjestellä asioita nyt, sieltä käsin.

Mikä millään tavoin tuottaa huonoa kenelleen, mitään kautta on se pahasta, tulisi se vaikka Jeesukselta, tai jos mieltä hämmentää, on siinä silloinkin jotain pielessä. Näitä olen noudattanut, tuo mielen hämmennys, yhä minua onnistutaan sillä toisinaan eksyttämään. Kun välitän. Me ollaan kaikki samanarvoisia. Välittäminen on tärkeää. Eläimilläkin. Vaikka jotkut väittävät, että kuin eläimet, ihmisistä vahvin pärjää. Mutta se ei tarkoita kylmyyttä, ei julmuutta eikä kyynärpäätaktiikkaa. Pitää pitää huolta muistakin. Heikommista. Se on voimaa. Niin meissä on omat kulkumme ja tarkoituksemme. Antimme. Joskus mekin olemme tarvinneet avun, varmasti. Meitä on yksi eri rooleissa. Ollaan voimaa, pyhyyttä, hyvyyttä, sitä me ollaan.

En varmaan näe kaikkea vielä, koska olen arka. Eikä mitään pelättävää ole. Paha on vain hologrammi. On vain rakkaus. Mutta rohkea pitää olla ihmisten kanssa joita rakastaa, heitä suojellessaan. He ovat tärkeimmät. He ovat täällä. Sydäntäni yritän kuulla, vaikka välillä arastuttaa, mennä eteenpäin. Puhua mitä pitää tehdä, luottaen ohjaukseen, tietoonkin mitä on tuleman. Luottaa. Intuitio, sydän, aitous. Tässä. Kaikki muu minkä perässä pitää kuin juosta tai väkisin pitää kiinni, saa mennä. Kaikella on tarkoitus. Ihan kaikki opettaa, kanssakulkeminen, tukee.

On tärkeää pitää toivon liekkiä yllä. Taas minä olin jossain ja ylhäältä katselin alas. Sininen mies kantoi suurta tulisoihtua, kuin olympiasoihtua, kuin ikuisuuden symboli, elämän tuli, kannatellen ylhäälle, ojentaen minuun päin. Hän katsoi minuun ylös, kasvonsa kääntäin sinne missä olin. Hän kantoi toivon soihtua. Toivoa maailmalle, hän piti sitä yllä. Toivoa. Toivon tulta, toi valoa ja uskoa maailmaan, maailmassa, elämässä ihmisten. Hyvä tunnelma kaikkineen mitä oli. Se on totta. Kun on toivoa, on kaikkea. Meidän on hyvä tietää, että on toivon enkeli.

Olin kotonani leväten illalla olohuoneessani. Liskokuningas ilmestyi kruunuineen luokseni. Hän oli sivuttain jylhänä ja vakaana. Kruunu päässään. Katsoi minuun näin. Korkeat poskipäät ja kasvonsa kuten heidän on. Pitkä häntä. Hänellä oli viitta kuninkaan. Mustaa turkista ja siinä valkeat pallot, lattiaan asti yllänsä, kosmoksen viitta harteillaan tähtineen, ymmärsin sen kuvaavan sitä. Mietin lukeneeni, että tämä on rauhan planeetaksi julistettu kaikkialla. Siitäkö kyse?

Erään kerran laitoin nukkumaan ja huomasin lähteneeni ulkoavaruuteen. Maapallo oli kaunis, uskomattoman kauniita syviä sinisiä värejä täynnä. Muutoin avaruus oli musta. Oliko tähtejä kaukana, en muista tarkoin. Olin yksin. Liikkumiseni oli valtavan nopeaa kuin tuuli, pyörre. Sitten olin kotonani, kattoni sisäpuolella. Ajattelin siinä lukeneeni jostain, ettei liian kauaa voi olla. Minun oli vaikea päästä takaisin kehooni. Päättelin sen johtuvan siitä, että käteni tai ainakin jalkani olivat ristissä. Päätin muistaa nukkua toisin siitä lähin. Yliluonnollinen, luonnollista, valve, unta. Elämämme, todellisuus, on univaellus.

PÄIVÄ ROSWELLIN JÄLKEEN – EVERSTI PHILIP J. CORSON PALJASTUSKIRJAN YLEISKATSAUS

Heikki Kulju

Yhdysvaltain maavoimien (United States Army, USA) eversti Philip Corson kirja *The Day After Roswell* voidaan rinnastaa monessa suhteessa viimeaikaisiin Snowdenin paljastuksiin. Kuitenkin Corson teos on jäänyt vähemmälle huomiolle, vaikka se on ufotutkijoiden keskuudessa suhteellisen hyvin tunnettu, etenkin englanninkielisissä maissa. Ainutlaatuisuutensa vuoksi jokaisen ufoaiheesta kiinnostuneen olisi syytä lukea tämä kirja. Valitettavasti sitä ei ole saatavana suomen kielellä. Kirja koostuu 370 sivusta. Siinä on valtava määrä tietoa eri aloilta – ei pelkästään tunnistamattomista lentävistä kohteista ja itse pääkohteesta eli Roswellin maahansyöksyn aluksesta, vaan myös laajalta alueelta koskien esimerkiksi USA:n tilannetta kylmän sodan aikana. Lisäksi kirjassa kerrotaan laajasti siitä, kuinka Roswellin maahansyöksy on vaikuttanut merkittävästi useiden keksintöjen tekemiseen.

Kirjassa kuvataan CIA:n ja USA:n armeijan suhdetta eversti Corson silmin. Nämä näkökulmat tekevät kirjasta erittäin mielenkiintoisen. Pyrin tuomaan tämän artikkelin myötä esille tärkeitä näkökulmia tästä hyvin kiehtovasta teoksesta. Tehtävä ei ole kovin helppo, kun muutamalle sivulle pitäisi saada kaikki oleellinen, mitä tiheällä rivivälillä kirjoitetussa, suhteellisen paksussa kirjassa on kerrottu. *The Day After Roswell* -kirja, samoin kuin tämä artikkeli, keskittyy pääosin eversti Corson kahden vuoden palvelukseen Pentagonissa.

Philip Corson luonteesta ja luotettavuudesta

Eversti Philip Corso toimi Korean sodan aikana everstiluutnantin vakanssilla, ja oli tiedustelu-upseeri. Hän työskenteli myös Valkoisessa talossa usean vuoden ajan. Miksi sitten Corso päätti kertoa näistä äärimmäisen salaisista asioista? Alun perin hänellä ei ollut tarkoituksena kirjoittaa kirjaa, vaan ainoastaan eräänlainen muistio omille lapsilleen ja lapsenlapsilleen. Periaatteena hänellä oli, että jälkikasvulla on oikeus tietää, mitä todella on tapahtunut. Corso aloitti muistion kirjoittamisen ollessaan 80-vuotias. Olen kuullut hänestä useita radiohaastatteluita, jotka tehtiin kirjan ilmesty-

misen jälkeen. Noita haastatteluita kuunnellessa käy ehdottoman selväksi, miten vilpittömän ja rehellisen kuvan Corso antaa itsestään. Mainittakoon sellainenkin seikka, että ennen kuolemaansa Corso antoi oikeudessa valaehtoisen todistuksen kirjansa tietojen totuudenmukaisuudesta. Tällä amerikkalaisella tavalla hän halusi pudottaa pois skeptikkojen väitteet mahdollisesta huijauksesta. Nämä seikat tekevät Corson julkaisemista tiedoista äärimmäisen mielenkiintoisia. Eversti Corso kuvataan myös hyvin uskonnolliseksi henkilöksi. Sekä hänen asemansa ja se, millaisissa toimissa hän työskenteli, ovat korkeinta mahdollista tasoa. Mainittavan arvoista on, että hän toimi myös presidentti John F. Kennedyn murhan jälkeen taustatutkijana kuuluisalle Warren komitean tutkijalle.

Milloinkaan aiemmin ei ollut tämän tason henkilöltä saatu vastaavaa tietoa. Odotettavasti tällaisten tietojen paljastaminen aiheutti välittömästi vastareaktion skeptikoissa ja disinformaation levittäjissä, muista vähättelijöistä puhumattakaan, sekä hallinnon edustajissa. Toisaalta, vaikeneminen on ainoa keino välttää vieläkin isompaa hälyä. Luonnollisesti niin armeija kuin CIA ovat huolissaan tällaisista paljastuksista. Armeijalla ja CIA:lla on ja oli suuri pelko jo 1950-luvulla paniikin syntymisestä kansan keskuudessa, jos myönnetään Maan ulkopuolisten sivilisaatioiden (extraterrestrial, ET) olemassaolo ja etenkin niiden vierailut planeetallamme. Etenkin, kun on ollut selvää, että armeija ei pysty juuri mitenkään vastaamaan tekniikkaan, joka on ET-sivilisaatioiden käytössä.

Corson tapauksessa ei ole pystytty osoittamaan hänen antamiaan tietoja virheellisiksi. Hänen työsuhteitaan koskevat dokumentit on kaivettu esille ja niistä voidaan selvittää Corson koko ura. Merkittävää on se, ettei hänellä ikäihmisenä ollut tarvetta ryhtyä sepittelemään satukirjoja. Hänen taloudellinen tilanteensa ei ollut sellainen, että kysymyksessä olisi ollut rahan tarve. Koreasta palattuaan Corso nimitettiin Pentagoniin, jossa hän toimi niin sanotulla "vieraan teknologian osastolla". Hän kuvaili kyseistä työtä ajaksi, jolloin hän eli kaksoiselämää. Toisaalla hän näennäisesti suoritti rutiinitöitä seuraten, kuinka veronmaksajien rahoja käytettiin Pentagonissa. Tämä oli hänen niin sanottu peitetyö, näennäinen virka. Hänen todellinen työnsä oli huippusalaiset kohteet ja niiden tekniikka, joista hän raportoi tärkeimmälle ylemmälle esimiehelle, kenraali Arthur Trudeaulle. Corso oli palkattu kyseiseen työhön juuri tiedustelu-upseerin koulutuksen ja taustansa takia.

Roswellista saatu muukalaistekniikka ja sen tutkimus

Corso aloitti työskentelyn Pentagonissa vuonna 1961 ja toimi siellä kaksi vuotta. Vasta tuolloin hän sai tietää Roswellin lentolautasen haaksirikosta, joka oli tapahtunut heinäkuun viidentenä päivänä vuonna 1947. Asia oli huolellisesti salattu myös armeijan piirissä. Armeijan tiedustelulla ja korkealla johdolla oli suuri huoli "maailmojen sodan" uhasta, joka oli ilmennyt selkeänä mahdollisuutena Roswellin tapahtumien kautta. Armeija oli saanut lukuisia raportteja lentolautashavainnoista ympäri USA:ta, ihmisten sieppaamisista ufoaluksiin ja Roswellin lisäksi muistakin lentolautasten maahansyöksyistä. Armeijan johto koki olevan täysin voimaton ET-tekniikan rinnalla. Tämä aiheutti sen johtoportaassa äärimmäistä huolta. Mahdollinen ET-väliintulo, tai jopa hyökkäys, koettiin konkreettiseksi uhaksi. Merkittävää oli, että kylmän sodan aikana USA:n armeija oli jopa enemmän huolissaan ET-havainnoista kuin kommunismin vaarasta. Se pyrki salaamaan asian täysin, mutta taustalla työskenneltiin herkeämättä ongelman ratkaisemiseksi. Corso tuli kuvioihin mukaan tietämättä Roswellin tapauksesta mitään. Vuonna 1961 hän sai huippusalaiset Roswell-raportit käyttöönsä, sekä muuta huostaansaatua materiaalia. Niitä säilytettiin laatikossa, jota kutsuttiin leik-

kisästi romulaatikoksi, jonka kenraali Trudeau toimitti Corson toimistoon. Laatikkoon oli kerätty tavaraa Roswellin maahan syöksyneestä lentolaitteesta sekä dokumentit, joita oli tehty löydetyistä esineistä ja humanoidien tutkimuksista vuoden 1947 jälkeen.

Kun Roswellin maahansyöksyä alettiin tutkia armeijan toimesta, epäiltiin ensin, että alus olisi mahdollisesti neuvostoliittolaisten kehittämä salainen lentolaite, tai jopa natsien tekele. Nopeasti kuitenkin selvisi, että kysymyksessä on Maan ulkopuolisten olentojen käyttämä alus.

Kirjassaan Corso kertoo mainituista materiaaleista, jotka olivat hänelle täysin tuntemattomia ja ihmetystä aiheuttavia, yksityiskohtaisesti. Näytteiden joukossa oli muun muassa ohutta kuitua, jonka toimintaa ja käyttötarkoitusta ei silloin ymmärretty. Huomattiin, että valoa vasten ohut kuitu johti valoa. Mitään vastaavanlaista kuitua ei siihen aikaan tunnettu. Nykyään kyseinen materiaali tunnetaan valokuituna. Kerrotaan, että kun ensimmäiset tutkijat pääsivät tarkastelemaan lentolautasta, ja heille oli suuri mysteeri ja hämmästys, ettei laitteessa ollut näkyvissä sähköjohtoja. Myöhemmin tutkijat löysivät lautasen rakenteista kuituja. He tulivat nopeasti johtopäätökseen, että niillä oli jotain tekemistä laitteen järjestelmien kanssa. Tuo kuitu lähetti useita erivärisiä valojuovia, kun sen toiseen päähän kohdistettiin valo.

Mukana oli myös metallityyppistä kangasta muistuttavaa materiaalia, johon sakset eivät saaneet syntymään minkäänlaista jälkeä. Se oli äärettömän kestävää; nykypäivänä kevlar lienee lähimpänä kyseistä materiaalia. Näytteiden joukossa on kolikon kokoisia komponentteja, joissa oli useita "jalkoja", aivan kuin nykypäivän transistoreissa ja monikerroksisissa mikropiireissä. Corson muukalaistarvikelaatikossa oli myös kädessä pidettävä laite, joka oli täysin tuntematon tutkijoille. Laitteesta tuli jonkinlainen valopiste seinälle ja sillä saatiin kohde, johon säde kohdistettiin, savuamaan. Huomattiin, että tuo kynän kokoinen laite ja siitä tuleva säde pystyi leikkaamaan jopa metallia. Tuolloin laitetta kutsuttiin sädeaseeksi. Nykyään se tunnetaan laserina. Corso on myöhemmin arvellut, että mitä ilmeisimmin kyseisenlaista työkalua on käytetty karjansilpomistapauksissa. Näytteiden joukosta löytyi myös kummastusta herättänyt musta kalvo. Huomattiin, että sen läpi katsottaessa pimeässä olevat kohteet pystyttiin näkemään. Kysymyksessä oli pimeänäkölaite. Tuohon aikaan pimeänäkölaitteita ei vielä tunnettu. Saksalaiset olivat kehitelleen hyvin alkeellisen pimeänäkölaitteen toisen maailmasodan loppupuolella, mutta se ei ollut vielä kovinkaan käyttökelpoinen tuossa vaiheessa. Corson mukaan pimeänäkö-"levy" löydettiin maahan syöksyneen aluksen läheltä.

Kenraali Trudeau oli huolissaan mahdollisuudesta, että nämä saaliiksi saadut materiaalit joutuisivat venäläisten tai CIA:n haltuun. Myös USA:n ilmavoimien tiedettiin himoinneen saatuja näytteitä, väittäen niiden kuuluvan heille. Hämmästyttävää on todeta, miten nämä isot organisaatiot USA:n sisällä kävivät ankaraa kädenvääntöä keskenään. Corson tekstistä saa jopa käsityksen, että he pelkäsivät toisiaan, ja ettei keskinäinen luottamus ollut kovinkaan hyvä. Hän kirjoittaa pelosta: jos CIA saa käsiinsä nämä ET-tekniikan tarvikkeet, ne joutuvat sen jälkeen neuvostoliittolaisille. Syntyy kieltämättä käsitys, että nämä isot organisaatiot ovat kuin valtio valtion sisällä, joilla on omat "yksityiset" tavoitteensa. Kirjassa on useita vastaavia viitteitä. Kerrotaan muun muassa CIA:n kovasta halusta päästä käsiksi kaikkeen ET-materiaaliin, mitä armeijalla oli hallussaan.

Corson toteamus, että armeijan sisällä on useita "marssisuuntia", on hämmästyttävä. Yleinen käsitys on, että koko armeija marssii samaan suuntaan, mutta Corson mukaan se on suuri väärinkäsitys. Armeijan sisältä löytyy useita kilpailevia suuntia. On myös täysin selvää, että Corso oli vain yksi

useasta salaisesta tutkijasta, jotka työskentelivät näkymättömissä ja pyrkivät selvittämään ET-tekniikkaa. Ilmeisesti juuri tästä syystä he kyräilivät toisiaan. Kukaan ei tiennyt tarkkaan, mitä toinen tiesi. Virallisesti Roswellin tapausta ei ollut tapahtunut lainkaan. Tapauksen salaamisen kannalta tietojen "hajottaminen" on ilmeisimmin järkevä toimenpide. Kukaan ei tarkalleen tiedä, mitä eri alueilla on meneillään. Myös salassapito on helpompaa tällä tavalla. Erikoinen on myös Corson toteamus, ettei kukaan tiennyt tarkalleen missä itse alus oli. Tiedettiin vain, että ilmavoimat olivat erityisesti kiinnostuneet siitä miten alus liikkui ja millä periaatteella se toimi. Oletettavaa oli, että itse alus oli heidän hallussaan.

Neuvostoliittolaisten suhtautuminen tilanteeseen oli iso huolenaihe. Aluksi venäläisten puolella Roswellin tapaukseen suhtauduttiin epäilevästi, mutta tilanne muuttui heti kun alettiin puhua ilmapallosta, joka olisi pudonnut maahan. Venäläiset ymmärsivät välittömästi, että kysymys olikin jostain paljon suuremmasta. Välitön pelko venäläisten puolella syntyi siitä, että jos amerikkalaisilla on nyt hallussaan lentolautanen, he saisivat siitä suunnattoman teknisen edun. Amerikkalaiset olivat tietoisia neuvostoliittolaisten kiihkeästä halusta tietää, mitä oli meneillään. Tapauksen jälkeen asetettiin valtaisa vastavakoiluprosessi alulle ja Roswellin tapauksen ympärille tehtiin äärimmäisen tiukka uusi turvaluokitus. Tästä huolimatta Corso kertoo, että armeijan tiedustelun käsitys oli se, että Kremlissä tiedettiin asioista nopeammin kuin Yhdysvaltain kongressissa. Mielenkiintoinen on Corson kommentti epäluottamuksesta poliitikkoihin. Hän kertoo jopa armeijan luottavan enemmän Neuvostoliiton agentteihin kuin USA:n poliitikkoihin. Saman hän totesi pätevän myös KGB:n tilanteeseen Neuvostoliitossa. Sielläkin KGB piti itsellään määrätyt asiat ja ne eivät päätyneet poliitikoille saakka. Corson mukaan CIA oli useissa asioissa lojaali KGB:lle ja päinvastoin.

Koska CIA:n ja venäläisten tiedettiin olevan erittäin kiinnostuneita amerikkalaisten hallussa olevista Roswellin lentolautasen jäämistöistä, kenraali Trudeau teki suunnitelman niiden siirtämisestä eteenpäin tutkittavaksi mahdollisimman huomiota herättämättä. Päätettiin, että paras tapa hoitaa asia on olla tekemättä siitä minkäänlaista numeroa. Kaikki hoituu, kuten Amerikassa sanotaan: "Business as usual." He päättivät käyttää sellaisia yhteistyökumppaneita, joiden kanssa armeijalla oli jo yhteistyösopimus olemassa. Mitään uusia sopimuksia ei tarvitsisi tehdä. Näin vältettiin byrokratia ja jälkien jättäminen. Mitään johtolankoja ei jäisi asiasta kiinnostuneille. Tämän kaavan mukaan Corso siirsi armeijan hallussa olleet jäänteet eri tutkimuslaitoksille, jotka olivat jo armeijan kanssa yhteistyössä. Tutkimuskeskukset ja tehtaat saivat kaikki oikeudet kyseisiin tuotteisiin. Näiden perusteella myöhemmin kehitettiin Corson mukaan muun muassa valokuitu, laser, pimeänäkölaite, mikropiiritekniikat sekä erikoisvahvat kuidut, kuten kevlar. Laitoksille kerrottiin vain, että armeija on saanut "viholliselta" tällaisia esineitä tai tarvikkeita; selvittäkää, mitä ne ovat ja mitä niillä voi tehdä, teillä on vapaat kädet hyödyntää niitä. Corso ei sanonut, että kysymyksessä olisi niin kutsuttu ET-tekniikka, vaikka oletettavasti tutkijat kyllä käsittivät mistä on kysymys, koska kyse oli niin edistyksellisistä materiaaleista. Kukaan tuskin uskoi, että venäläiset tai kuubalaiset olisivat näiden näytteiden takana.

ET-matkaajat

Eversti Corson läpikäymien raporttien perusteella, jotka oli laadittu vuoden 1947 hylyn löytymisen jälkeen, kävi selväksi, että aluksella oli ollut useita humanoideja. Paikalle saapuneiden ensimmäis-

ten silminnäkijöiden mukaan kolme humanoidia oli kuollut törmäyksessä, ja yksi oli vakavasti loukkaantunut. Yksi oli niin hyvässä kunnossa, että se yritti lähteä juoksemaan karkuun armeijan saapuessa paikalle, mutta hätääntyneet sotilaat ampuivat tämän.

Corso kertoo vuonna 1947 kirjoitettujen ruumiinavauspöytäkirjojen pohjalta yksityiskohtaisesti, mitä senaikaiset lääkärit ja tutkijat ymmärsivät humanoidien elintoiminnoista sekä anatomiasta. Ulkonäöltään olennot olivat tyypillisiä niin sanottuja harmaita, noin 120 senttimetrin pituisia ja suuripäisiä. Suu oli kuin pelkkä "viiva". Ei merkittävää nenää, vain aukot. Samoin korvissa oli ainoastaan aukot. Silmät mustat, mantelinmuotoiset, soikeat ja isokokoiset. Pään koko oli suhteettoman suuri muuhun kehoon verrattuna. Ruumiinavauksessa oli se ongelma, että kehot alkoivat "hajoamaan" erittäin nopeasti – huomattavasti nopeammin, kuin ihmisten ruumiit kuoleman jälkeen. Tästä syystä tutkijoilla oli vaikeuksia ymmärtää kaikkea näkemäänsä. Lääkärit kuvailevat, että humanoidien keuhkot olivat huomattavasti isommat suhteessa ihmisten vastaaviin elimiin. Lääkäreille oli yllätys se, että olennot olivat peruslähtökohdiltaan kuitenkin suhteellisen samanlaisia kuin ihmiset. Suurin ongelma oli ymmärtää niiden aineenvaihduntajärjestelmää. Se oli täysin erilainen kuin ihmisellä. Tutkijoille oli myös yllätys, ettei lentolautasesta löytynyt mitään ruokaan viittaavaa eikä mitään jätteiden keräämiseen tarkoitettuja laitteita. Humanoidien "veri" – neste, joka kiersi kehossa – oli täysin erilaista kuin meillä. Luusto oli paljon ohuempaa kuin ihmisillä, mutta huomattavasti vahvempaa. Tutkijoiden mukaan kuidut olivat olentojen luustossa järjestäytyneet pitkittäin ja tämä sai aikaan sen, että ne olivat kokoonsa nähden erittäin vahvoja. Myös iho ja sen alla oleva kerros oli melkoinen hämmästyksen aihe. Koska humanoideilla ei ollut vastaavaa ruuansulatus- ja käsittelyjärjestelmää kuin ihmisillä, tutkijat päättelivät, että humanoidit saivat tarvittavan ravinnon ihon kautta ja että erikoislaatuinen kerros ihon alla välitti ravinnon meidän verenkiertoamme vastaavaan järjestelmään. Myös jäte poistui vastaavasti ihon kautta.

On huomioitava, että nämä tiedot ovat vuodelta 1947. Corso ei tietenkään ollut mukana silloin, vaan hän kertoo saamiensa raporttien sisällöstä ja hänen ylemmälle taholle kirjoittamastaan yhteenvedosta. Mielenkiintoista on, että olen muualta lukenut kertomuksia harmaan rodun "ruokailusta" ihon kautta. Siinä mielessä vuoden 1947 tutkijat ovat olleet samoilla jäljillä, mitä myöhemmin on saatu tietää. Olennot olivat sukupuolettomia. Humanoideja tutkineet lääkärit ja muut asiantuntijat käyttivät heistä nimitystä EBE (Extraterrestrial Biological Entity, suom. Maan ulkopuolinen biologinen olento). Tuohon aikaan tutkijoilla oli vahva epäilys, että olennot olivat jonkinasteisia robotteja. Myös Corso päätyi samaan päätelmään saamiensa raporttien perusteella (koska olennoilla ei ollut ruuansulatusjärjestelmää). Kuten todettu, aluksesta, joka putosi erämaahan, ei löydetty ravintoa tai myöskään mitään jätteisiin viittaavaa. Näin ollen tutkijat epäilivät, että alus olisi ollut niin kutsuttu partioalus, joka teki suhteellisen lyhyitä matkoja ja että sitä operoitiin emäalukselta. Tutkijoita hämmästytti niiden henkilöiden kertomukset, jotka olivat tulleet ensimmäisinä putoamispaikalle. Paikalle saapuneet raportoivat vielä elossa olleen humanoidin lähettäneen mentaalisesti viestiä kovasta kivusta. He eivät äännelleet millään tavalla, mutta paikalla olleille ihmisille tieto tuli telepaattisesti. Tämä mentaalinen viesti oli tietoarvoltaan paljon laajempaa kuin puhe. Tutkijoiden mukaan humanoidien aivot erosivat ihmisten aivoista selvästi. Ne muodostuivat selvästi neljästä tunnistettavasta lohkosta. Tuohon aikaan ei ollut kovinkaan kehittyneitä tutkimusmenetelmiä, joten tutkijat eivät saaneet olentojen aivoista paljoakaan tietoa. Ongelmana oli sekin, että samoin kuin muu ruumis, myös humanoidien aivot alkoivat hyvin nopeasti hajoamaan kuoleman jälkeen.

Yksi ihmetyksen aihe oli humanoidien yltä löydetty ”vaate”. Kysymyksessä ei ollut mikään ihmisten käyttämä vaatetus, vaan edistyksellinen ohuen ohut materiaali, joka oli erittäin kestävää ja kimmoisaa. Se muistutti lähinnä hämähäkinseittiä vastaavaa materiaalia. Vaate oli valmistettu yhdestä ainoasta osasta ja se peitti koko kehon. Tässäkin materiaalin atomirakenne oli järjestäytynyt niin, että se mahdollisti vahvan suojan, säilyttäen kuitenkin joustavuuden. Tutkimuksissa selvisi, että materiaalin koostumus suojasi säteilyltä. Tutkijat eivät olleet nähneet mitään vastaavaa milloinkaan aiemmin. Materiaali oli täysin tuntematonta.

Alusta tutkimaan päässeitä tiedemiehiä ihmetytti se seikka, ettei aluksessa ollut minkäänlaista perinteistä ohjaamoa. Ei sähköjohtoja tai muita sellaisia. Ei edes ohjauspaneelia. Sen sijaan aluksesta löytyi pään ympärille asetettava ”nauhapanta”. Pannan merkitystä ei silloin heti ymmärretty, koska mitään vastaavaa ei tunnettu maapallolla. Selvisi kuitenkin, että panta asetetaan pään ympärille korvien yläpuolelle. Siinä oli sensorit tai elektrodit, joiden ymmärrettiin johtavan aivoaaltoja aivan kuin myöhemmin kehitetyissä EEG-tekniikoissa. Tuohon aikaan tätä verrattiin sodan aikana lentäjien käyttämiin kurkkumikrofoneihin. Kummallisinta oli, ettei pannassa ollut minkäänlaista johdotusta saati kytkimiä. Kukaan ei tiennyt, kuinka panta aktivoidaan tai kytketään pois päältä. Armeijalla oli ollut vaikeuksia löytää tarpeeksi isopäinen koekaniini testaamaan löytöä. Panta oli kuitenkin joustavaa materiaalia, eli niin sanottua kaikille sopivaa onesize-kokoa. Raportin mukaan testaajat olivat yllättyneet aikamoisesti kokeillessaan pantaa. He olivat kokeneet erilaisia yllättäviä päänsärkyjä, kihelmöivää tunnetta päässä ja erilaisia ”tanssivia värejä”. Pian alettiin epäillä, että kyseisellä pääpannalla on jotain tekemistä aluksen ohjaamisen kanssa. Corson mukaan vei pitkän aikaa, ennen kuin tätä tekniikkaa alettiin ymmärtää. Kehitys tämän osalta jatkuu edelleen tänä päivänä.

Corso kertoo, ettei hän itse omin silmin milloinkaan nähnyt itse alusta, joka oli sijoitettu Norton keskukseen, mutta niiden kahden vuoden aikana, jolloin hän työskenteli Pentagonissa, raportit kulkivat hänen käsiensä kautta eteenpäin. Corso analysoi raportit ja teki niistä yhteenvedon ylemmälle taholle. Ilmavoimat ja CIA olivat vastuullisia aluksen liikkumisen takana olevan tekniikan selvittämisestä. Tutkimusten mukaan aluksen gravitaatio syrjäytettiin kontrolloimalla magneettiaaltoja. Magneettikentän polarisaatiota muutettiin ja liikuteltiin aluksen ympärillä. Muutaman vuoden tutkimuksen jälkeen Nortonissa saavutettiin läpimurto tekniikan ymmärtämisessä kun

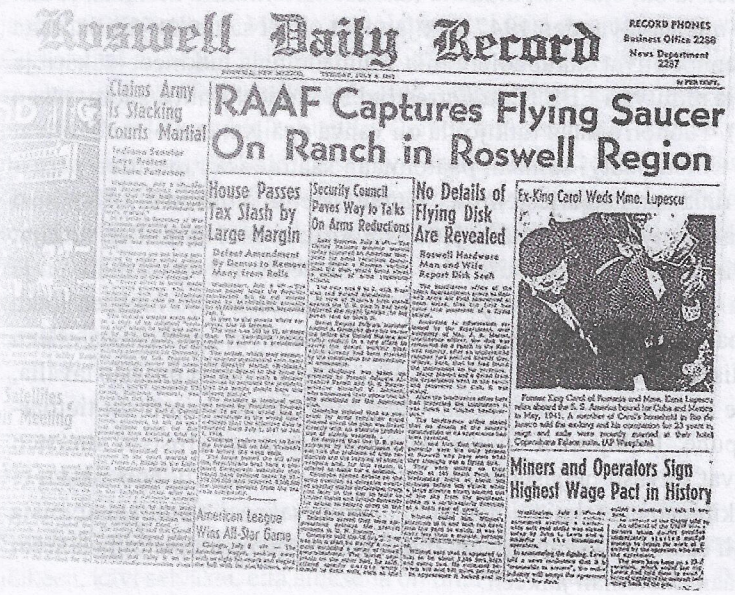
Roswell Daily Record

RECORD PHONES
Business Office 2288
News Department 2287

Claims Army Is Stacking Courts Martial

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

House Passes Tax Slash by Large Margin

Security Council Paves Way to Talks On Arms Reductions

No Details of Flying Disk Are Revealed

Roswell Hardware Man and Wife Report Disk Seen

Ex-King Carol Weds Mme. Lupescu

Miners and Operators Sign Highest Wage Pact in History

American League Wins All-Star Game

Roswell Daily Record -lehden etusivu, 8.7.1947 (kuva: Wikipedia).

tajuttiin, että koko alus toimi kuin valtava kondensaattori. Alus itse varastoi tarvittavan energian, jolla magneettikenttää liikutellaan aluksen ympäri. Saadulla energialla pystyttiin vapautumaan gravitaatiokentästä ja saavuttamaan huimia nopeuksia. Tämä energia taivutti gravitaatiokenttää aluksen ympärillä niin, ettei se aiheuta G-voimia matkustajille. Corso rinnastaa tätä pyörremyrskyn sisällä lentämiseen. Hän epäilee, että humanoidien yllä olleet asut suojasivat olentoja avaruussäteilyltä. Corso toteaa, että aluksen pilotit olivat kuin osa alusta ja sen toimintaa – alus oli kuin heidän kehonsa jatke. Tätä prosessia aletaan vasta nyt hieman ymmärtää. Tuohon aikaan tämä tekniikka oli sitä tutkiville pelottavaa ja turhauttavaa. Ongelmana on ollut löytää energianlähde, joka mahdollistaa tarvittavan magneettikentän luomisen aluksen ympärille. Onko se jo tänä päivänä löydetty, on ufotutkijoiden keskuudessa usein käyty keskustelu.

Pelko humanoidien epäilyttävistä aikeista

Eversti Corson mukaan armeijan ylimmällä tasolla oli jatkuva ja todellinen huoli mahdollisesta vieraan sivilisaation hyökkäyksestä tai jonkinmoisesta vahvasta sekaantumisesta maapallon ihmisten asioihin. Tällainen pelko oli virinnyt jo aiemmin, mutta Roswellin tapaus herätti todellista pelkoa ja huolta armeijan ylempien upseerien keskuudessa. Corson mukaan armeija panosti monin tavoin saadakseen tilanteen jonkinlaiseen hallintaan. Se vei useita vuosia, mutta pikkuhiljaa armeija oppi vastaamaan jollain tavoin ufojen liikkumiseen heidän ilmatilassa. Hävittäjät kehittyivät, ja todettiin seikkoja, joilla voitiin vaikuttaa tunnistamattomiin lentäviin kohteisiin. Roswellin maahansyöksyn syyksi epäiltiin sotilastukikohdan tutkaa, joka jotenkin sekoitti aluksen hallinnan, muuttaen sen epävakaaksi. Tätä pidettiin todennäköisempänä syynä maahansyöksyyn kuin aiemmin epäiltyä voimakasta ukkoskuuroa, joka vallitsi alueella samaan aikaan. Corson mukaan satelliitteja suunnattiin katsomaan ulospäin avaruuteen ja hälyttämään mahdollisimman ajoissa ET-alusten ilmaantumisesta Maan läheisyyteen. Tämä kaikki tehtiin äärimmäisen salaisesti. Syyksi toimille ilmoitettiin kylmän sodan tapahtumat. Corso raportoi ensimmäisestä onnistuneesta ET-aluksen tuhoamisesta vuonna 1974 Saksassa, Ramsteinin ilmavoimien keskuksessa. Alus saatiin pudotettua ohjuksella, jolloin se teki hätälaskun läheiseen laaksoon. Amerikkalaiset saivat aluksen haltuunsa ja se siirrettiin Nevadaan, Nellisin ilmavoimien keskukseen.

Myös karjansilpomistapaukset herättivät suurta huolta armeijan piirissä. Epäiltiin, että näillä on jotain tekemistä mahdollisen tulevan humanoidien invaasion kanssa. Samaan ryhmään kuuluu lukuisa määrä ihmisten sieppauksia. Näistä tapauksista johtuen armeijan tiedustelu tuli siihen johtopäätökseen, että humanoideilla on meneillään jonkinlainen valmistelu koskien maapalloa. Myös NASA:n raportit EBE-toiminnasta, jotka Corso ja muut armeijan henkilöt saivat mutkan kautta, huolestuttivat armeijan tutkijoita. Corso kertoo, että vaikka armeija pidettiin ulkona NASA:n informaatiorenkaasta, armeija sai kuitenkin tietoja NASA:n asioista siviilitiedustelun kautta. Corson mukaan armeija ja ilmavoimat löysivät 122 kuvaa, joita astronautit olivat ottaneet varhaisten Apollo-lentojen yhteydessä Kuussa olevista mahdollisista ET-aktiviteeteista. Kaikki nämä tapahtumat ajoivat armeijan tiedustelun syvään huolestumisen tilaan.

Epäluuloisuus kaikkia kohtaan oli erittäin vahvaa sotilaspuolella. Ennen kaikkea CIA oli armeijalle suuri päänvaiva. Corso kirjoittaa, että puolustusministerin avustajista Arthur Sylvester lausui lehdistölle 1962, että kun kansallinen turvallisuus sitä vaatii, he eivät toimittasi ufoja koskevaa tietoa

Amerikan kansalaisille, tai edes kongressille. Corson ollessa Pentagonissa hän ymmärsi vallan hyvin, että ilmavoimat oli ottamassa kontrollin koko ufoasiassa.

Lopuksi

NASA:lla oli mandaatti presidentiltä tehdä avaruusohjelmaa, mutta armeijan täytyi hoitaa puolustus ufoja vastaan, vaikka sitä nöyryytettiin joka käänteessä. Armeijalla oli myös pelko siitä, että mitä jos venäläiset saavat apua humanoideilta. Nämä Corson lausunnot kuvaavat erittäin hyvin sitä kuinka armeijan tiedustelussa podettiin syvää huolta heidän syrjäytymisestään ET-tilanteessa. Paljon on vettä virrannut Potomac-joessa eversti Philip J. Corson Pentagonin päivistä. Vaikka hän oli mukana salaisten asioiden raportoimisessa myös Valkoisessa talossa, näyttää selvästi siltä, että sama meno jatkuu Yhdysvalloissa edelleen tänä päivänä, samaan tyyliin. Corson kirja tarjoaa erittäin mielenkiintoisen näkökulman armeijan miehen silmin katsottuna ja kertomana aikamme yhteen suurimpaan mysteerioon. Paljon on varmasti tapahtunut sen jälkeen. Salaus on vähintään samaa luokkaa kuin tuolloin, ellei tällä hetkellä peräti tiukempaakin. Mielenkiintoista olisi saada tietää, mitä Yhdysvaltain ilmavoimat pitävät hallussaan, ja minkälaista tietoa heillä on Roswellin tapauksesta. Todennäköisimmin heillä on armeijaan nähden paljon laajemmat tiedot, ja myös haltuun saadut jäänteet maahan syöksyneestä aluksesta.

CIA on oma lukunsa, mutta ehkäpä he ovat enemmän tiedustelun varassa kuin että heillä olisi hallussaan mitään konkreettista. Taatusti sielläkin ollaan selvillä asioiden todellisesta tilanteesta. Aina löytyy joku Corso tai Snowden, joka kertoo asioista, olivat ne miten salaisia tahansa. Eikä sitä kukaan pysty estämään. Toivottavasti vastaavaa materiaalia saadaan piakkoin lisää. Kirjassa on todella paljon informaatiota, ja sen lyhentäminen edes osittain on haastavaa. Toivon mukaan tämä yhteenveto tarjoaa uutta näkökulmaa siihen, mitä Roswellissa tapahtui heinäkuun viidentenä päivänä vuonna 1947.

EKSOPOLITIIKAN LYHYT OPPIMÄÄRÄ

Olli Pajula

Tässä artikkelissa kerron Eksopolitiikka-projektista ja siihen liittyvistä olennaisista teemoista ja kysymyksistä. Kartoitan eksopolitiikan näkökulmasta todellisuutta sekä maapallon ja ihmiskunnan nykytilaa ja muutoksen tarvetta – mistä muutoksessa on kyse ja miten sen tulisi tapahtua.

Eksopolitiikan määritelmä ja peruskysymyksiä

Eksopolitiikka (Exopolitics) on australialaisen valtiotieteen tohtori Michael Sallan määritelmän mukaan avainhenkilöiden, instituutioiden ja poliittisten prosessien tutkimusta, joka liittyy Maan ulkopuoliseen elämään ja Maan ulkopuolisen älyn läsnäoloon maaplaneetalla. PRG-tutkimusryhmä (Paradigm Research Group) ja EWN-verkosto (The Exopolitics World Network) ovat perustettu lisäämään tietoa 65-vuotisesta yrityksestä avartaa käsityksiämme maapallon ulkopuolisten elämänmuotojen olemassaolosta ja läsnäolosta maailmassamme. Sallan julkaisema *Exopolitics: Political Implications of the Extraterrestrial Presence* (2004) oli maailman ensimmäinen kyseistä aihetta käsittelevä kirja. Sallan lisäksi monet muutkin pioneerit, kuten Harvardin yliopiston psykiatrian professorina toiminut John E. Mack, sekä maanmiehensä Steven (Stephen) Bassett, ovat joutuneet akateemisen painostuksen uhreiksi. Muualta avaruudesta tai rinnakkaistodellisuuksista tapahtuvia vierailuja ei yksinkertaisesti oltu vielä valmiita hyväksymään. Wikipedia kuvailee eksopolitiikkaa politiikan tutkimuksen spekulatiiviseksi haaraksi, joka tutkii mahdollisia avaruuskontakteja ja eri sivilisaatioiden yhteyksiä ihmiskuntaan. Eksopolitiikka voisi olla uusi tieteellinen lähestymistapa Maan ulkopuolisten sivilisaatioiden ja ihmiskunnan suhteiden tutkimuksessa. Tarkoitus on selvittää, mitkä tahot ovat läsnä maapallolla ja mitkä ovat vierailijoiden motiivit.

Exopolitics Europe on Euroopan eksopolitiikka-aloitteiden ja sivustojen verkosto, joka on koottu yhteen sivustolle www.exopoliticseurope.eu. Vaikka emme ole välttämättä yksimielisiä kaikista asioista, keskitämme yhdessä huomiomme tärkeimpiin eksopolitiikan ideoihin. Tarkoituksenamme on edistää:

- luotettavan ufoaiheisen informaation levittämistä yhteistyössä maailmanlaajuisten organisaatioiden kanssa

- YK:n päätöslauselman 33/426 toteuttamista, aiheena valtiorahoitteinen tieteellinen tutkimus ufoilmiöistä kansallisella tasolla
- kansainvälisen poliittisen YK-komission muodostamista, jonka tehtävänä on kehittää ajatuksia siitä, miten planeetallamme tapahtuvien Maan ulkopuolisten vierailujen todellisuus yhdistettäisiin yhteiskunnan ja lainsäädännön aloitteisiin
- valtiorahoitteista tieteellistä tutkimusta ufoteknologiasta ja uusista energiasysteemeistä
- tieteellistä tutkimusta, joka koskee mahdollista paradigmamuutosta planeetallamme ottaen huomioon myös uuden fysiikan mahdolliset filosofiset ja sosiokulttuuriset vaikutukset
- salaiseksi luokiteltujen valtiollisten ja sotilaallisten ufodokumenttien vapauttamista yleishyödylliseen käyttöön
- avointa ja häiriötöntä mediaraportointia maailman ufohavainnoista, ufohavaintojen todellisuudesta kertovista fyysisistä todisteista, satojen entisten sotilashenkilöiden ja monien siviilihenkilöiden todistajalausunnoista.

Eksopolitiikan peruskysymyksiä ovat seuraavat. Mikä on todellinen alkuperämme? Kuka todella olen? Onko maailmankaikkeudessa muita ajattelevia olentoja? Onko maapallo kärsinyt universaalisesta eristyksestä vuosituhansien ajan? Olisiko mahdollista liittää maapallo laajempaan sivilisaatioiden yhteistyöhön? Mitä on tietoisuus ja mikä sen alkuperä on? Nämä tärkeät kysymykset varmastikin jokainen ajatteleva ihminen kysyy itseltään.

Vastaukset näihin kysymyksiin ovat niin syviä, että ne jopa kääntävät ylösalaisin todellisuuden, joka meille on rakennettu ja jota ylläpidetään tässä yhteiskunnassa. Maan ulkopuolinen teema nousee automaattisesti tärkeimmäksi kysymykseksi tässä sosiaalishistoriallisessa ajassa, sillä historia voi olla täysin erilainen, kuin olemme luulleet. Hiljattain julkistetun tutkimuksen mukaan Linnunradan auringonkaltaisista tähdistä jopa 22 prosentilla saattaa olla planeettoja, jotka muistuttavat Maata elämän kehittymisen kannalta olennaisilta osilta.

Nykytilanne, todellisuus ja muutos

Materialistinen, kolmiulotteinen maailmankuva ei vastaa todellisuutta. Se on aiheuttanut ekologisen umpikujan yhteisellä planeetallamme. Oikea todellisuus on hyvin moniulotteinen. Jos tarkastellaan tieteen historiaa, johtuu väistämättä ajattelemaan, että tiede on ollut enimmäkseen väärässä. Jos me haluamme vielä yrittää ratkaista ihmiskunnan monia ongelmia, tieteen on perustuttava todellisuuteen ja rehellisyyteen.

Mikä sitten on uudesta tiedosta rakentuvan moniulotteisen tieteen merkitys? Uuden fysiikan vaikutukset, esimerkiksi kvanttiteorian kautta, ovat mullistavia maailmankuvan, energiahuollon, vesihuollon, elintarviketuotannon, terveydenhuollon ja luonnon suhteen. Monet asiat voitaisiin muuttaa täysin.

Kaikki kappaleet, maapallo mukaan lukien, taivuttavat aika-avaruutta, joka voidaan ajatella kalvomaisena pintana. Aikamatkustamisen perusajatuksiin kuuluu, että jonkin huippumassiivisen

kohteen, kuten mustan aukon, vaikutus saattaisi muodostaa niin kutsutun madonreiän aika-avaruuteen. Koska aika-avaruuden "kalvo" ei ole suora, kohde muodostaisi reiän myös johonkin muuhun kohtaan omaa universumiamme tai jotain rinnakkaistodellisuutta. Mikäli ajan kulun nopeudet poikkeaisivat aukon päissä, olisi mahdollista matkustaa ajassa kulkemalla aukkojen välistä tunnelia pitkin.

Suhteellisuusteoria ei ole kyennyt selittämään alkuräjähdystä. Fyysikoiden kehittämät uudet tutkimukset synnyttivät useita säieteorioita. Nykyään fyysikot ja tähtitieteilijät pitävät todennäköisenä rinnakkaismaailmankaikkeuksien olemassaoloa, joita supergravitaatio mahdollistaa ainakin 11, jopa 26, tai äärettömän paljon. Viisi säieteoriaa yhdistyi, ja syntyi kalvoteoria eli M-teoria, jonka mukaan kalvot ovat millimetrin miljoonasosien päässä toisistaan. Uusia tasoja löytyy lisää – ehkä loputtomasti. Rinnakkaismaailmat törmäilevät toisiinsa ja teorian mukaan törmäyksessä voi syntyä uusia rinnakkaismaailmoja jatkuvasti. "Omassa rinnakkaissysteemissämme" on ainakin sata miljardia galaksia ja niissä satoja miljardeja planeettakuntia; oma aurinkokuntamme on yksi niistä. Meidän universumimme on vain yksi kupla loputtomassa meressä.

Kvanttikenttäteorian ja tieteellisten havaintojen mukaan voidaan lomittumisilmiötä käyttäen siirtää ainetta ja energiaa ilman viivettä ainakin tuhansien kilometrien päähän. Tämä on osoitettu kokeellisesti. Kaikki mitä on olemassa, on yhteydessä kaikkeen. Esimerkiksi mitatun hiukkasen aaltofunktio romahtaa niin, että toisen hiukkasen mittaustulos antaa saman tuloksen. Hiukkaset ovat "kietoutuneet". Ei ole väliä, kuinka kaukana toisistaan hiukkaset ovat. Ilmiö mahdollistaa teleportaation. Kaikki on siis informaatiokenttää, joka voi ilmentyä missä tahansa osassa olemassaoloa, aineellisina tai energeettisinä tapahtumina.

Argentiinalainen Matías de Stefano (s. 1987) on tunnettu erityisesti kollektiivisen tietoisuuden tai planeettatietoisuuden vastaanottajana. Hän on tuonut tärkeällä tavalla esille todellisuuden moniulotteista ja henkistä luonnetta. Stefanolla on ollut jo pienenä lapsena kyky muistaa tilanteita ja todellisuuksia kauan ennen omaa syntymäänsä. Hän on niin kutsuttu indigoihminen, uuden ajan lähettiläs ja vanha sielu, joka on inkarnoitunut tähän elämään auttaakseen Maan ihmisiä siirtymään henkiseen aikakauteen.

Stefano avaa syitä maailman olemassaoloon ja luomistapahtumaan, sekä laajentaa käsityksiämme todellisuudesta. Tunteiden syiden ymmärtäminen, ja mahdollisuus käyttää tätä tietoa kehittymiseen, on tehtävämme täällä Maan päällä. Miten voimme kytkeä henkiset korkeat värähtelyt arkipäivän todellisuuteen? Miksi teimme valinnan elää tässä raskasvärähteisessä maailmassa, jossa olemme? Mitä voimme tehdä muistaaksemme ja täyttääksemme elämämme tarkoituksen?

Stefanon mukaan ulottuvuuksia on vähintään yksitoista. Meillä on mielikuvia ja yhteyksiä niistä neljään tai viiteen. Jokapäiväisen elämämme kolme ulottuvuutta antavat meille mahdollisuuden sosiaalistumiseen. Yhteys neljännelle ja viidennelle ulottuvuustasolle edellyttää taajuusmuutoksen, jonka seurauksena voimme tajuta todellisuuden laajemmin. Kaikki ulottuvuudet ovat yhtä tärkeitä ja välttämättömiä. Ne ovat kaikki osa suurta olemassaolon kokonaisuutta ja suorassa yhteydessä keskenään. Niiden havaintomaailma on kuitenkin kaikilla taajuuksilla ainutlaatuinen.

Myös esimerkiksi viljapeltokuviot ja ufosieppaukset viestivät moniulotteisesta todellisuudesta voimakkaasti ja toimivat aineistona maailman syvemmän olemuksen tarkastelussa. Yhdysvalta-

lainen Barbara Lamb on merkittävä hypnoterapeutti ja regressiohoitaja, sekä viljapeltokuvioiden ja abduktioiden eli ufosieppausten tutkija. Regressioissa tulee esiin kontakteja avaruusolentojen kanssa. Myös abduktioita näyttää tapahtuvan usein. Abduktiotapausten tutkimisen kautta Lamb on oppinut paljon eri humanoidityypeistä ja heidän toimintansa luonteesta. Regressioiden yhteydessä tapahtuu myös parantumisilmiöitä, usein humanoidien suorittamina. Peräkkäisissä regressioissa voi esimerkiksi parantua sydänvika.

Abduktiot ovat useimmiten koko elämän kattavia. Abduktoidut henkilöt voivat saada henkistä opastusta ja heille voi ilmaantua uusia taitoja, esimerkiksi paranormaaleja kykyjä. Kokijat kertovat usein lääketieteellisistä kokeista, jotka saattavat liittyä lisääntymiseen. Jotkut sieppauksen kokijat kertovat myös, että aluksessa olleet humanoidit ovat viestineet heidän kanssaan ajatuksensiirron keinoin. Joillekin humanoidit ovat esimerkiksi kertoneet ihmiskunnan ja maapallon huonosta tilasta.

Mitä pitäisi tehdä?

Olisi tarvetta kehittää kurinalainen eksopolitiikan tutkimusala samalla tavalla kuin on tehty eksobiologian suhteen. On myös selvitettävä jäljitellyn teknologian (back-engineered technology) toimia. Ovatko kävijät tulevaisuudesta, vai planeettojen tai ulottuvuuksien välisiä matkaajia?

Miten he liittyvät meihin? Ovatko he kaikkea edellä mainittua? Miten saadaan aikaan yhteydenpito Maan ulkopuolisten tahojen kanssa?

Meidän täytyy käsitellä myös pelkoamme monimuotoisuutta kohtaan, kaikilla tasoilla. Mikä rooli on ESP:llä ja telepatialla? Miten suoritetaan kosmisten viestien äänitys, kerääminen ja tulkinta? Mikä ryhmä ja mikä maa on vastuussa kaikesta tästä? Otammeko lukuun kontaktihenkilöiden roolin? Mitkä ovat kansainvälisen yhteistyön ja tutkimuksen perusteet? Ilmiö koskettaa koko maaplaneettaa – ei mitään yksittäistä maata. Kuka puhuu planeetan puolesta? Pitäisikö saada aikaan galaktinen diplomatia ja sen parhaat toimintatavat? Kehittynyt tietoisuus nousee luonnollisella tavalla vaikuttamaan. Yhteiskuntamme orjuuttamisen tärkein väline on ollut tajunnan valvonta, joka pitää sisällään tiedon ja ihmisen kokemuksien vapaan tutkimuksen valvonnan. Kulttuurimme manipulointi ja informaation kulun rajoittaminen on ollut räikeää. Yhä useammat tutkijat ja aktivistit ovat päätyneet ajatukseen, että ei ole kysymys enää siitä, onko ulkopuolista älyä planeetallamme, vaan siitä mitä aiomme tehdä asialle.

Edelleen, vaikka ufohavaintojen tutkiminen on virallisesti lopetettu USA:n ilmavoimien ja muiden instituutioiden suorittamana, on viitteitä siitä, että monet tahot tutkivat edelleen "innokkaasti" havaintoja, ja tuloksia salaillaan. Salailuteoreetikkojen mukaan pudonneista ufoista on saatu haltuun pelastettua tekniikkaa. Teorioista tunnetuin on luultavasti Roswellin tapaus, josta saatua materiaalia ja tietoa on kerätty Area 51:n tapaisiin tukikohtiin. Tunnetuimpia salailuun liittyvien asioiden tutkijoita ja kirjoittajia ovat edellä mainitut tohtori Michael Salla ja Steve Bassett, sekä italialais-yhdysvaltalainen Paola Harris ja yhdysvaltalaiset Richard Dolan ja Steven Greer. Salaiseksi luokiteltujen ufodokumenttien vapauttaminen yleishyödylliseen käyttöön, sekä avoin ja häiriötön mediaraportointi maailman ufohavainnoista – fyysiset todisteet ja satojen entisten sotilashenkilöiden ja monien siviilihenkilöiden todistajalausunnot – voisivat vauhdittaa asioita positiiviseen suuntaan.

Alan keskeisiä toimijoita edellä mainittujen lisäksi:

Allan, Sterling (USA)
Baiata, Maurizio (Italia)
Borine, Monica (Brasilia)
Brown, William (USA)
Buchman, Joseph (USA)
Cameron, Grant (Kanada)
Carpentier, Come (Intia)
Cassidy, Kerry (USA)
Cook, Richard (USA
Correa, Francisco (Portugali)
Dean, Robert (USA)
Foster, Alan (Englanti)
Fleischer, Robert (Saksa)
Freer, Neil (USA)
Gilliland, James (USA)
Gevaerd, AJ., M. Sc. (Brasilia)
Gottschall, Sheryl (Australia)
Griffin, David, M. Sc. (Iso-Britannia)
Hamilton, William (USA)
Hardcastle, Rebecca, Ph. D. (USA)
Hill, Bernice, Ph. D. (USA)
Hubrecht, Alain (Belgia)
Jones, Scott (USA)
Kuhles, John (Hollanti)
Lamiroy, Manuel (Etelä-Afrikka)
Lemried, R. Scott (USA)
Lupino, Antonello (Italia)
Kitei, Lynne D. (USA)
Marrs, Jim (USA)
Maussan, Jaime (Meksiko)
McClure, Douglas, MA (Etelä-Afrikka)
Montaldo, Joe (USA)
Moreno, Steve (USA)
Ocean, Joan, M. Sc. (USA)
Pallotta, Lavinia (Italia)
Piacenza, Giorgio (Peru)
Pozo, Pepón Jover del, M. Sc. (Espanja)
Rasin, Karel (Tsekki)
Rodwell, Mary (Australia)
Rosin, Carol (Ecuador)
Rubio, Carlos, MA (Meksiko)
Ryan, Bill (USA & Iso-Britannia)
Silva, Freddy (USA)
Smith, Angela Thompson (USA)
Summerscales, Joanne (Iso-Britannia)
Terela Isley, Niara (USA)
Thorburn, Stephanie Lynne (Englanti)
Viggiani, Victor, M. Ed. (Kanada)
Ware, Donald (USA)
Yurdozu, Farah (USA & Turkki)

VILJAPELTOKUVIOIDEN MYSTEERI

Hannamari Mäkelä

Englannin Devizesissa järjestetään joka vuosi loppukesällä viljapeltokuviokonferenssi, jossa alan tutkijat kertovat kokonaisvaltaisesti viljakuvioihin liittyvistä havainnoistaan ja tutkimustuloksistaan. Devizes sijaitsee alueella, jossa suuri osa Englannin – ja samalla koko maailman – viljapeltokuvioista tapahtuu. Kuvioiden "tapahtuminen" on termi, jota usein käytetään niiden muodostumisesta sekä kuvaamaan ilmiön laajuutta ja arvoituksellisuutta.

Tutkija Karen Alexander on valokuvaaja Steven Alexanderin kanssa järjestänyt kyseistä konferenssia kymmenen vuoden ajan. Viljapeltokuvioita on todennäköisesti ollut aina, mutta niiden lukumäärä on kasvanut ja monimutkaisuus lisääntynyt valtavasti viimeisten 25 vuoden aikana. Tähän mennessä jo yhteensä seitsemäntuhatta viljakuviota on dokumentoitu kuudessakymmenessä eri maassa.

Kun Alexanderit aloittivat kuvioiden dokumentoinnin ja tutkimisen, ei Internetiä vielä ollut. Siihen aikaan viljakuvioharrastajat kokoontuivat Barge Inn -nimisessä kuppilassa Wiltshiren kreivikunnan maaseudulla, ja Stevellä oli salkussaan valokuvat uusimmista kuvioista. Sittemmin Internet on tuonut viljakuvioiden kauneuden ja mystillisyyden kaikkien ulottuville, ja myös viljakuviotutkimus on vuosikymmenten aikana edennyt paljon. Esimerkiksi aiemmin siementeollisuudessa työskennellyt biofyysikko William Levengood on tutkinut laajalti viljakuvioissa kasvavissa kasveissa tapahtuneita muutoksia. Vilja ei kuvioiden muodostuessa katkea, vaan mikroaallot pehmentävät kasvit sisältä ulos, jolloin ne lakoontuvat.

Osallistuin kesän 2015 viljapeltokuviokonferenssiin ja olen tehnyt tämän artikkelin suoraan konferenssiluentojen pohjalta. Tapahtumassa käsiteltiin viljakuvioilmiötä laajasti ja monipuolisesti luentojen kautta, joita pitivät historian professori Jonathan De Vierville, tutkija Glenn Broughton, transsimeedio Shawn Randall, kabbalisti ja astrologi Joseph-Mark Cohen, sekä pitkän linjan viljakuviotutkija Michael Clickman. Tarkastelen artikkelissani keskeisesti heidän luentojensa aineistoja. Konferenssissa puhuivat myös valokuvaaja ja opettaja Dan Vidler, kirjailija ja astrologi Robin Heath sekä Karen Alexander. Heidän näkemyksiään esittelen lyhyesti artikkelini lopussa. Alexanderin luento käsitteli lähinnä perusasioita viljakuvioilmiöstä, kuten numerologisia ja pyhää geometriaa koskevia seikkoja. Heathin luento on kuunneltavissa sivustolla www.temporarytemples.co.uk.

Todellisen informaation voimakenttämuodot

Historian professori ja viljakuviotutkija Jonathan De Vierville on käynyt mainitulla seudulla usein viimeisten kahdentoista vuoden aikana. Kerran, kun hän ei saanut konferenssia edeltävänä yönä unta aikaerorasituksen vuoksi, hän lähti kävelylle, neljältä aamulla. Hän käveli läheiselle viljapelto-kuviolle, joka sijaitsi lähellä Pewseyn Valkoista Hevosta, ikivanhaa pyhää voimapaikkaa. Kuvio, joka sinne *oli ilmestynyt, oli täydellinen rauhan symboli, klassinen rauhanmerkki. Sen keskellä* seistessään hän näki valoilmiön, ja alkoi kuvata sitä älypuhelimensa kameralla.

Professori esitti vuoden 2015 heinäkuun viimeisenä yönä kuvaamansa kolmen minuutin pituisen videon luentonsa aluksi. Siinä näkyy, miten taivaalle ilmestyy valopallo, sekä toinen samanlainen. Ne heiluvat ja pyörivät, jakautuvat kolmeksi, katoavat ja palaavat uudelleen näkyviin, liikkuvat ylös ja alas, sulautuvat kahdeksi, kun yksi katoaa. Ne eivät ole orbeja, koska ne olivat usean mailin päässä. De Vierville totesi, että oli kuin ne olisivat keskustelleet yhteen mennessään. Yhdessä vaiheessa hän näki niitä taivaalla neljä samaan aikaan.

De Vierville huomauttaa havaintonsa olevan todiste siitä, että koko ilmiössä on kyse valosta; jotakin on meneillään valon suhteen. Valon leikin, ja tietoisuuden. Hän painottaa, että viljakuvioilmiössä on kyse itsen löytämisestä. Se on todellinen mysteeri, ja ihminen oppii itsestään enemmän työskennellessään tämän mysteerin kanssa. Osa tätä prosessia on siis muodostelmien katselemisen lisäksi oman sisäisen maailman tarkasteleminen.

Tutkija siteeraa historioitsija Thomas Berrya: "Historiallinen tehtävämme tässä ajassa on uudelleen kuvitella ja uudelleen keksiä ihminen lajin tasolla." Hän kutsuu viljakuvioita toisinaan lyhenteellä RIFFFS eli *Real Information Force Field Forms* eli todellisen informaation voimakenttämuodot ja toteaa, että joskus viljakuvioihin liittyy seuraava ufoihinkin yhdistetty tekijä:

> Se on ilmiö, ja siinä on jotakin toiseuteen liittyvää, vahva tunne siitä. Toivottavasti he ovat veljiä ja sisaria, mutta siihen liittyy tunne toiseudesta, tuntemattomasta. Ja osa tätä ilmiötä on se, että mitä syvempi muisti on, sitä pidemmälle ulottuva on myös visio. Nyt olemme saamassa hyvän historiallisen perspektiivin tähän ilmiöön 25 vuoden ajalta.

Vielä kaksitoista vuotta sitten De Vierville itse ei tiennyt kuvioilmiöstä mitään, mutta toteaa: "Kun ihminen astuu viljakuvioon, hän ei pidä viljakuvioilmiötä soopana." Hän jatkaa:

> Olemme tietoisesti juuri kartoittaneet kaikki yhdeksän planeettaa, ja saavuttaneet aivan erilaisen perspektiivin tästä aurinkokunnasta. Planeetat eivät ole kehämäisiä, vaan spiraalinomaisia. Jokaisella planeetalla on täysin erilainen rytmi, aika ja tila. Se on hyvin monimutkaista, mutta planeetoilla on kuvio, pulssi ja liike, joka sitoutuu pyhään geometriaan. Jotakin on meneillään syvemmässä kuviossa, se ei ole pelkkää kaaosta ja sattumaa.
>
> Myös Maa-planeetalla on sille ominainen rytminsä, vaikka oikeastaan se on Vesi- planeetta. Se on yksi suuri mineraalivesipisara, ja veden rooli on vähitellen selviämässä. Stuttgartin yliopistossa tehdään laajaa tutkimusta veden muistista, sillä vedellä todella on eräänlainen muisti.

Tietoisuus on elävä prosessi

De Vierville selventää:

> Mitä merkitsee olla tietoinen? Englannin kielen sana *conscious* muodostuu kolmesta eri sanasta: *Con* eli "yhdessä", *csi* eli "tietää" ja *ous* eli "täynnä". Näin ollen sana "tietoinen" merkitsee "tietää yhdessä täysinäisesti". On useita tapoja olla tietoinen. Laajempi tietoisuus liittyy noeettisiin tieteisiin, ja se on tietämisen tapa. On erilaisia tapoja tietää täysinäisesti.

Numerot ja kieli ovat avainasioita, kun De Vierville työskentelee viljamuodostelmien kanssa. Kyse on numeroista laatuina, ei määrinä:

> Mitä se on, mitä mielikuvituksemme kynnysten ja maailmojen alueella tapahtuu kuvioiden suhteen? Viljakuviointi toimii kuvien ja muotojen kautta. Tulee olla vastaanottavainen: mitä tämä kuvio tarkoittaa? Mitä se minulle kertoo? Entä mitä uneni kertovat? Viljakuviot ovat ikään kuin eräänlaista Maan unennäköä. Ne vain ilmestyvät, tulevat itsenäisesti, itsekseen... Ihminen voi päätyä kokonaiseen keskusteluun siitä kuka niitä tekee, olemme tehneet sitä mutta se ei ole tarpeellista, vaan voimme kysyä: mitä ne saattavat meille kertoa?
>
> Näet unia, mutta sinulla ei ole niitä, unilla on sinut. Jos todella katsot pitkällä aikavälillä tätä ilmiötä, mysteerillä on sinut. Siitä voi puhua ja kommunikoida, mutta kyseessä on todella valtava, voimallinen asia. Joten miten kuuntelet?
>
> Unien symbolit ovat kulttuuriin liittyvä kollektiivinen psyyken kieli, kuten numerot ja muodot ovat kulttuuriin liittyvä aineen kieli luonnossa. Tämä on hieman abstraktia, mutta se antaa eräänlaisen käsitteellisen viitekehyksen katsoa uudelleen, tarkastella ilmiötä perspektiivistä joka ei ole pelkästään tiedettä. Sitä voi katsoa kulttuurin perspektiivistä, globaalin sivilisaation, ja luulen että siinä me olemme tällä hetkellä. Kyseessä on kulttuurillinen ilmiö, mutta se on myös yksilöllinen ilmiö, oma kokemus. Opetin aikoinaan maailmanhistoriaa, ja meidän on muistettava kaikki erilaiset asiat jotka johtavat planetaariseen sivilisaatioon. Sivilisaatio on monien kulttuurien prosessi, ja viljakuviokulttuuri on niistä yksi.

De Vierville kehottaa katsomaan viljakuvioita useista perspektiiveistä, kokonaisuuden näkökulmasta:

> Tämä on kulttuurillinen malli: kuvioita voi katsoa taiteen näkökulmasta, estetiikan, tunteen, runollisuuden, kielen – niitä voi katsoa myös tieteellisestä, teknisestä, rationaalisesta perspektiivistä, sosiaalisesta, poliittisesta, taloudellisesta tai teologis- myyttisestä näkökulmasta. On tärkeää pyrkiä katsomaan niitä täysin tietoisesta perspektiivistä. Mikä on niiden olennaisin osa, transsendenttinen funktio?

De Vierville huomauttaa: "Tietoisuus ei ole objekti vaan verbi: se tulee aina avautumaan ja laajenemaan, syvästi ja hiljaisesti. Se on elävä prosessi." Ja kuten Nikola Tesla totesi: "Kun tiede alkaa tutkia ei-fysikaalisia ilmiöitä, se tulee edistymään yhdessä vuosikymmenessä enemmän kuin kaikkina sen olemassaoloa edeltävinä vuosisatoina."

Tietoisuuden ja värähtelyn kohottajia

Vuonna 2008, elokuun kahdeksantena, tapahtui valtava ikuisuuden symbolin – eli kahdeksikon – muotoinen viljakuvio. De Vierville näki, kun se ilmestyi. Rauhan symboli oli hyvin lähellä tämän kuvion tapahtumapaikkaa myöhemmin. De Vierville kuvaa:

> Istuimme siellä ja näimme valojen liikkuvan ilmassa, ja tämä koko kuvio oli siellä seuraavasta aamusta eteenpäin. Mitä tämä viljapelloilla tapahtuva kuviointiprosessi on? 7000 kuviota kuudessakymmenessä maassa viimeisten 25 vuoden aikana. Mitä se on mitä me tiedämme yhdessä täysinäisesti?

Hän avaa kuvioiden merkitystä:

> Luulen, että tämä koko ilmiö tekee meille vastaavaa kuin labyrintit ovat perinteisesti tehneet; labyrintti kuvaa symbolisesti ihmisen matkaa hänen omaan keskukseensa. Viljakuvioilmiössä voi nähdä sekä psin, phin että piin avautumisen: pii eli ympyrä, phi eli Fibonacci, mutta lisäksi ovat psi-ilmiöt eli selvänäköiset ja telepaattiset kokemukset, sekä synkronisiteetit. Arvelen synkronisiteettien olevan merkkejä sisäisestä aineen ja hengen välisestä leikistä.
>
> Myös viljakuvioilmiö on aineen ja hengen välistä vuorovaikutusta. Nämä kuviot ohittavat tietoisen mielen. Ne kohottavat tietoisuutta ja värähtelyä. Elämme viihdekulttuurissa, mutta tämä ilmiö on jotakin aivan muuta. Se kutsuu ihmistä tekemään työnsä, yhdistymään toiseuden kanssa. Sillä tämä todellakin on Mysteeri, ikään kuin kosmologinen katalysaattori. Ihmiset jäävät jumiin kysymykseen "kuka sen teki", mutta tiedämme loogisesti kuka sen teki, A, B tai C – kaikki ihmisen tekemiä, täysin ei-ihmisen tekemiä, mutta todennäköisesti vastaus on jotakin siltä väliltä.
>
> Ufologia on muuttunut sirkukseksi, se on viihdettä, show toisensa perään, joten sen suhteen pitää todella olla huolellinen ja arvostelukykyinen. Ja ehkä osasyy siihen että sitä on vaikea käsitellä, on se että se vaatii ihmistä kysymään itseltään joitakin todella voimakkaita kysymyksiä. Se voi olla myös terapeuttista. Se vaatii ihmistä kysymään: Mitä tietoisuudessani tapahtuu?

De Vierville kehottaa kaikkia sekä kohottamaan tietoisuuttaan että syventämään sitä – laajentuen molempiin suuntiin.

Pyhät lähteet ja veden muisti

Tutkija Glenn Broughton arvelee, että vesi on tärkein asia koko maailmankaikkeudessa. Meillä on tapana pitää sitä itsestäänselvyytenä ja jopa käyttää sitä väärin, mutta hän ehdottaa, että koettaisimme hieman muuttaa tätä ajattelutapaa. Vedellä on yli viisikymmentä poikkeavaa ominaisuutta, joita ei fysiikan mukaan pitäisi olla. Itse asiassa vettä ei pitäisi olla olemassakaan, niin monia epätavallisia ominaisuuksia sillä on, ja ne tekevät siitä hyvin erityistä. Yksi näistä on, että se on

olemassa kaikissa kolmessa tilassa: kiinteänä, kaasuna ja nesteenä. Se on ainoa aine planeetallamme, jota on luonnossa näissä kaikissa kolmessa tilassa. Broughton sanoo:

> Vesi todella on mitä suurenmoisin asia. Tämän ansiosta me ja planeettamme pysymme elossa – koska vesi tekee ihmeellisen kiertonsa luonnossa. Joskus Maahan laskeutuva vesi ei palaa pinnalle noin tuhanteen vuoteen, kunnes se nousee ylös jälleen lähteenä.
>
> Lukemattomat yhteiskunnat ovat kunnioittaneet vettä pyhänä, ja Britanniassa lukuisat pyhät lähteet ovat aspekti siitä miten vettä on kunnioitettu. Monet pyhät lähteet on kristillistetty. Pyhiä lähteitä siis kunnioitettiin jo pakana-aikoina, ja kun kristinusko tuli valtaan, vettä kunnioitettiin edelleen, ja usein niiden päälle tehtiin kivirakennelmia.
>
> Maapallolla on tuhansia pyhiä lähteitä, esimerkiksi Ranskan Lourdes kristillisessä perinteessä ja Chalice Well Englannin Glastonburyssa, joka on varmasti Britannian kuuluisin lähde, parantumisen sekä Jumalattaren paikka. Tradition mukaan vesi ja Jumalatar liittyvät toisiinsa. Chalice Wellin rautapitoinen vesi tahraa kiskot niitä pitkin virratessaan, ja näyttää ruosteiselta väriltä. Tätä pidettiin Gaian verenä, Jumalattaren verenä. Chalice Well on perinteen mukaan myös Pyhän Graalin lepopaikka, joka myyttien mukaan on lähteessä, ja kaunis allas johon vesi lopulta laskee on Vesica Piscis -symbolin muotoinen. Sama symboli on lähteen kannessa, ja se on koko Chalice Wellin symboli. Siispä pyhä geometria liittyy parantaviin vesiin myös; pyhiin vesiin ja parantumiseen.
>
> Suurin osa Maan pinnasta on vettä. Planeetallamme on valtava määrä vettä, myös maan sisällä. Ja viimeisin tieteellinen näkemys on, että Maapallon keskellä on valtava rautakristalli, tai valtava rautainen kristallisoitunut massa, joka on läpimitaltaan 1500 mailia. Sen ympärillä on sulaa magmaa, ja pinnalla Maan kuori on 7070 mailin paksuinen. Maa pyöri akselinsa ympäri 1100 mailia tunnissa. Tämä generoi elektromagnetismia.
>
> Kun rautasauva pyörii magneettirenkaan sisällä, kyseessä on sähkögeneraattori. Maapallo on näin ollen sähkömagneettigeneraattori. Ja sähkömagnetismi tulee pintaan sitä tietä missä on vähiten vastusta. Yksi niistä ovat maanalaiset vesivirrat. Entä jos siinä kohdassa, jossa vesi tulee pintaan, on pyhä lähde. Vesi joka tulee pintaan, on mahdollisesti elektromagnetismivirtausten energisoimaa, mikä tekee siitä jotain hyvin erityistä. Tästä syystä monet ihmiset menevät seisomaan pyhiin lähteisiin, juovat niiden vettä, pitävät seremonioita niiden luona... Tässä siis tieteellinen tapa hahmottaa tätä asiaa.
>
> Toinen tapa on sanoa sen olevan elämän voima, Äiti Maan värähtelyn pulssi, ja hän ruokkii meitä hänen pinnallaan elävinä lapsinaan. Tarvitsemme vettä, mutta tarvitsemme myös tätä värähtelyä, koska kuollut vesi pitää meidät fyysisesti elossa, mutta se ei pidä meitä terveinä. Ja valitettavasti juuri sitä tulee hanoistamme suurimman osan aikaa, joten veden energisoiminen on itse asiassa tärkeää, ja tämä seikka tunnetaan homeopatiassa.
>
> Homeopatiassa alkuperäinen aine, jonka perusolemus halutaan käyttöön, laimennetaan veteen, ja joka kerta kun sitä laimennetaan, sitä ravistetaan. Ravistaminen kiinnittää aineen energeettisen jäljen. Sitten sitä laimennetaan edelleen, yhä uudelleen, niin että joka kerta kun sitä laimennetaan, sen voima lisääntyy eikä suinkaan vähene. Meillä on tapana

ajatella että kun laimennamme jotakin, se heikkenee, ja fyysisessä mielessä näin käykin. Homeopatiassa kuitenkin tapahtuu siten, että joka kerta kun ainetta laimennetaan, päästään eroon sen ylimääräisistä fyysisistä ainesosista. Alkuperäisen aineen energeettinen jälki eli viesti kuitenkin pysyy. Joka kerta se myös voimistuu, koska silloin kun ainetta ravistetaan, energiajälki kiinnittyy siihen enemmän. Homeopatiassa siis veden tärkeys ja voima ymmärretään. Homeopatian näkökulman mukaan syy siihen että tämä voi tapahtua, on se että vedellä on muisti.

Tohtori Masaru Emoto on osoittanut, että vedellä on muisti, ottamalla valokuvia samalla kun hän on altistanut veden sanoille tai musiikille. Kun paperille kirjoitetut sanat "rakkaus" ja "kiitos" kiinnitetään vesiastiaan ja se jäädytetään ja näin muodostuneet vesikiteet valokuvataan, saadaan mitä kauneimpia kiderakenteita. Mutta jos vedelle näyttää sellaisia sanoja kuin "sota", kiteet eivät pysy koossa ja ne hajoavat, eikä niissä ole pyhää geometriaa, kauneutta – silloin vedellä ei ole harmonian resonanssia universumin kanssa. Jos haluamme olla terveitä, meidän tulee olla resonanssissa Maan kanssa, Äitimme kanssa, josta me tulemme ja johon me palaamme.

Pyhillä lähteillä on koettu lukemattomia parantumisia. Pakana-aikoina Sulis nähtiin veden jumalattarena. Roomalaisten vastaava jumalatar oli Minerva. Roomalaiset rakensivat Britanniaan temppeleitä, ja he tekivät parantumisen temppelin Asklepiokselle, muinaiselle kreikkalaiselle lääketieteellisen ammatin perustajalle. Hänen patsaitaan on löytynyt Englannin Bathista, jossa sijaitsee parantavia lähteitä. Tämä osoittaa, että roomalaisilla oli parantumisen temppeli, jossa näitä pyhiä vesiä käytettiin. Asklepioksen kuvissa hänen sauvansa ympäri kietoutuu käärme, samalla tavoin kuin maapalloa risteävien Ley-linjojen ympäri kietoutuu käärmemäisiä maa- energian virtauksia. Itse uskon, että tämä käärmeen sauvan tai kaksoiskäärmeen yhdistäminen parantumiseen juontuu siitä tosiseikasta, että nämä Maan energian kaksoisvirtaukset ovat parantavia. Koska ne voimistavat maanalaista vettä, ne tunnistettiin parantaviksi, ja tätä symbolia, Caduceusta, käytetään yhä nykyisinkin lääketieteellisen ammatin merkkinä. Nähdäkseni olemme unohtaneet mistä tämä juontuu, sekä sen suuren merkityksen.

Pyhät joet ja järvet

Glenn Broughton jatkaa:

Maailmassa on lukuisia paikkoja joissa vettä kunnioitetaan, esimerkiksi pyhät joet, kuten Tigris. Niili, Egyptin elämän veri, on yksi harvoista joista jotka virtaavat etelästä pohjoiseen – mikä on yksi niistä syistä että sitä on kunnioitettu niin paljon. Niilin voi nähdä avaruuteen saakka, niin massiivinen se on, ulottuessaan Etiopiasta Egyptin läpi Välimerelle. Niili ei ollut keskeinen ainoastaan elämän verelle, vaan koko filosofialle. Muinaisessa Egyptissä se oli hyvin lähellä pyramideja, nykyisin se on vähän kauempana. Kaikki mikä kasvaa, on Niilin tulvatasangolla, ja joki tulvii kausittain. Sen ulkopuolella on autiomaa, joten se on erittäin tärkeä fyysiselle hyvinvoinnille, mutta myös henkiselle. Siispä Egyptille vesi oli äärimmäisen tärkeä elementti sekä henkisellä ja pyhällä että fyysisellä tavalla.

Intiassa Gangesta on kunnioitettu aina. Allahabadissa on seremonioita, joihin saapuu 70 miljoonaa ihmistä, koska vettä kunnioitetaan niin paljon. Ajatellaan, että jos ihminen on hindu, hänen pitäisi käydä Gangesilla ainakin kerran elämässään pyhiinvaelluksella. Ja kun ihmiset tekevät niin, he ottavat joesta vettä pieneen pulloon ja vievät kotiinsa ja laittavat sen kotialttarille. Se mitä he tekevät, ei ole ainoastaan psykologinen seikka, vaan he myös saavat alttarilleen pyhän joen veden värähtelyn.

Useimmat ihmiset rakastavat istua meren äärellä aaltoja kuunnellen ja mennä vesiputouksille, ja jotakin todella tapahtuu siellä. Tyrskyävästä vedestä vapautuu valtava määrä negatiivisia ioneja. Se ei ainoastaan tunnu hyvältä, vaan itse asiassa veden äärellä on parantavaa oleskella näiden negatiivisten ionien ansiosta. Maaseudun raikkaassa ilmassa on 2000–4000 negatiivista ionia yhdessä kuutiosenttimetrissä, mutta esimerkiksi Yosemiten putouksilla Yhdysvalloissa vastaava luku on sata tuhatta, eli massiivinen.

Kokemus negatiivisista ioneista on onnellisuuden tunne: Kun altistumme negatiivisille ioneille, tunnemme itsemme todella onnellisiksi. Makuuhuoneeseensa voi hankkia laitteen, joka vapauttaa negatiivisia ioneja, jolloin siellä nukkuu hyvin. Se on kuin planeetan luonnollinen atmosfäärinen onnen huume. Negatiivisten ionien vaikutuksen ovat tunnistaneet kautta aikojen esimerkiksi alkuperäisamerikkalaiset ja skandinaavit: suomalaiset ja skandinaavit yleensä rakastavat saunoja. Kun hikimajassa tai puulämmitteisessä saunassa kuumille kiville heittää vettä, negatiivisia ioneja vapautuu, ja se tuntuu hyvältä. Ja tällä on jälleen tekemistä veden kanssa.

Buddhalaisessa ja hindulaisessa perinteessä pyhää vettä käytetään seremoniallisesti puhdistamalla jumalan kuva siunatulla vedellä. Titicaca, Perun ja Bolivian rajalla, on maailman korkeimmassa kohdassa sijaitseva järvi. Michael ja Mary -ley-linjojen energiavirtaukset kulkevat Titicaca-järven halki niiden kulkiessa koko planeetan ympäri. Sen vettä kunnioitetaan, koska Inkojen perinteen mukaan korkein jumala Viracocha nousi tuosta vedestä – jumala, yhteiskunta, ihmiset nousivat vedestä. Yhä uudelleen ja uudelleen kuulemme tämän kaikkialla maailmassa: vesi, vesi, vesi, tärkeää, vesi, pyhää...

Viljakuviot, vesi ja Ley-linjat

Rakkauden ja kiitollisuuden ajatukset saavat siis kaikkein kauneimmat vesikristallit muodostumaan. Glenn Broughton palauttaa mieleemme viljakuvioiden kauneuden, resonanssin ja värähtelyn, ja sen miten kaikki luonnollisessa maailmassamme ja koko maailmankaikkeudessa manifestoituu kauneutena.

Sitten hän yhdistää vettä koskevan ymmärryksen viljapeltokuvioihin. Hän näyttää karttaa, jossa mustat täplät ovat viljakuvioita, ja siitä näkee, että ilmiön keskusalue on Avebury, Stonehenge ja Winchester. Broughton mietti, 1990-luvulla, että mitä sellaista voisimme saada selville viljakuvioista, mitä vastaan kenelläkään ei olisi mitään vastaväitteitä. Kuka ne tekee, mitä ne tarkoittavat, mikä niiden merkitys on... Kaikesta tästä on lukuisia mielipiteitä, joten hän päätti tutkia, missä kuviot tapahtuvat – se on tosiseikka, josta kukaan ei voi olla eri mieltä.

Niinpä hän kokosi tiedot kaikkien viljapeltokuvioiden paikoista, jotka tapahtuivat vuosien 1993–1998 välillä ja etsi niistä vastaavuuksia. Niitä löytyi pyhien paikkojen ja pyhiinvaellusreittien, kuten myös geologisten tekijöiden kanssa. Merkittävä vastaavuussuhde näytti olevan maaperän liitukiven kanssa, noin kuusikymmentä prosenttia, mikä oli Broughtonin mukaan hyvä muttei loistava tulos. Jatkotutkimus osoitti suuremman vastaavuussuhteen maanalaisen veden kanssa; itse asiassa viljakuvioita kuvaavien täplien muodostama kuvio kartalla on lähes samanlainen kuin pohjavedet osoittava kuvio: 96,4 prosenttia kaikista viljakuvioista tuona ajanjaksona tapahtui pohjavesien yläpuolella. Broughton kertoo:

> Sitten veimme tutkimusta askeleen eteenpäin, ja havaitsimme että kyseessä ei ole pelkkä pohjavesi, koska Englannissa on alueita joilla on paljon pohjavettä, mutta hyvin vähän viljakuvioita. Niitä oli ainoastaan tietyn energialinjan ympäristössä, maan halki kulkevan Pyhän Michaelin ley-linjan. Kuitenkaan esimerkiksi Cornwallissa ei ole kuvioita, ja tämä saattaa johtua siitä että maa on graniittia.
>
> ICCRA:n eli Independent Crop Circle Research Associationin tutkija Jeffrey Wilson on tutkinut Yhdysvaltojen viljakuvioita pitkään, ja hän kertoi löytäneensä mielenkiintoisen vastaavuuden pyhien paikkojen ja pohjavesien välillä. He olivat verranneet niitä, ja todenneet vastaavuussuhteen olevan 96,4 prosenttia. Näin ollen tutkimustulos on varmistettu Yhdysvalloissa.
>
> Siispä tarvitaan sekä pohjavettä että maaenergiavirtaus, jotta viljakuvioita alkaa tapahtua. En tiedä miksi ne ovat tarpeellisia. On mahdollista että tämä energia muodostaa viljakuvioita, ainakin se näyttää toimivan ikään kuin eräänlaisena energisoituna virtapiirilevynä, jota kuvioiden tekijät tarvitsevat yhdistääkseen energian voidakseen manifestoida muodostelmia.

Broughton toteaa jättävänsä meidän päätettäväksemme, mitä merkitystä tällä mahdollisesti on.

Uusi näkökulma vettä kohtaan

Broughton selittää veteen liittyen:

> Viljakuvioissa saamme myös paljon orbeja valokuviin. Jotkut sanovat niiden olevan hyvin pieniä vesihiukkasia ja siinä kaikki, mutta tiedämme että orbeja todella on olemassa ilmiönä, ja saamme niitä viljakuvioissa myös silloin kun ilmakehässä ei ole kosteutta. En tiedä, mikä vastaavuussuhde saattaa olla orbien, energian ja veden välillä, mutta mielestäni orbeja on olemassa ja ne ovat hyvin tärkeitä.
>
> Ley-linjoilla sijaitsevat kivikehät ovat kuin akupunktioneuloja. Perinteiset akupunktioneulat ovat metallia, mikä on johtava materiaali. Ison-Britannian ja Pohjois-Euroopan kivikehien megaliitit ovat lähes aina hiekkakiveä tai graniittia, materiaaleja, jotka ovat sisältä erittäin kristallisia. Akupunktioneulojen tavoin ne kokoavat Maan energiaa, ja vetävät alas taivaallista energiaa. Hiekkakivi on kvartsia, piitä, ja piisirulla voi antaa virran koko maailmalle – koko maailma siis perustuu kristallivoimaan.

> Jopa Stonehengen alapuolella on lähde, ja sen luona pidetään seremonioita. Ja Glastonburyn koko tarina Avalonin usvista, veden voimasta siellä. Näemme, että kautta kulttuurien historian vettä on kunnioitettu, eikä ainoastaan henkisissä seremonioissa, vaan sellaisten kokonaisuuksien kuin Järven neidon tarinan symbolismin kautta. Tällaisia tarinoita on lukuisia.
>
> Vanhaa kansaa kutsutaan usein taikauskoiseksi, on monia kansantarinoita parantumisista pyhillä lähteillä, ja melko usein erityisesti silmien parantumisesta. Johtuuko tämä siitä, että ne auttavat meitä sisäisen näkökyvyn suhteen? Kuten myös mahdollisesti fyysisten vaivojen. Arvelen siis, että osa ratkaisua olemme me itse – meistä on ainakin 75 prosenttia vettä, vaikkakin tästä luvusta on erilaisia tilastotietoja. Lisäksi meillä on energiakenttä, ja me tarvitsemme tätä taianomaista ainetta. Ja kun me juomme sitä, se ei ainoastaan virkistä ja nesteytä kehojamme, vaan otamme sen mukana itseemme energiaa. Alkuperäisamerikkalaiset sanovatkin, että "ruoka on lääkkeesi ja lääkkeesi on ruokasi", ja he viittaavat myös viisausopetuksiinsa lääkkeenä.

Tutkija toteaa, että nykyaikainen veden käsittely on ikävä asia, sillä se sotkee veden harmonian, kauneuden ja resonanssin, lähestulkoon tappaa sen. Ja tämä on todellinen ongelma, eikä hän oikein tiedä mikä ratkaisu voisi olla, koska haluamme, että hanoistamme tulee vettä. Ja suurin osa siitä on mennyt lävitsemme jo kymmenen kertaa, joten se täytyy käsitellä jotenkin. Mutta jos on mahdollisuus päästä lähteelle tai omalle kaivolle, se on yksi ratkaisu. Toinen on käyttää suodatinta veden puhdistamiseksi, kuten Britaa, tai vettä alkalisoivaa Alkavivaa. Lisäksi vesiastiaa voi pitää mandalakuvion päällä, jonka muoto muistuttaa viljakuvioita. Tällainen positiivinen mandalakuvio muuttaa veden värähtelyä, joten se on keino elävöittää vesi uudelleen. On myös saatavilla magneettisia laitteita joita voi kiinnittää vesiputkeen, jossa ne järjestävät veden rakenteen uudelleen, elävöittäen sen. Muita menetelmiä ovat esimerkiksi Grander, orgoniitit, vesikristallit ja harmonisoivat symbolit.

Glenn Broughton kutsuu meidät ottamaan uudenlaisen perspektiivin veteen, näkemään se parantavana, valaisevana, silmiä avaavana, laajentavana sekä loputtomana, ihmeellisenä ominaisuutena maailmankaikkeudessa. Jos pystymme muuttamaan perspektiiviämme vettä kohtaan, voimme todennäköisesti muuttaa itseämme ja koko planeettaa.

Viljakuvioiden kanssaluomisesta

Transsimeedio ja kirjailija Shawn Randall aloitti luentonsa siteeraamalla tietoisuustutkija Jeffrey Mishlovea:

> Kutsun sinut avautumaan hienovaraisille yksityiskohdille, avautumaan kompleksisuudelle sekä vivahteille. Sille mahdollisuudelle, että maailma ei ole ainoastaan laajempi kuin tiedämme, vaan laajempi kuin voimme tietää. Avautumaan sille mahdollisuudelle, että voit oppia asioita itsestäsi, asioita, joita olet vältellyt koko elämäsi ajan. Ei ole merkitystä sillä, miten vanha olet ja miten salakavalasti olet edennyt omassa itsekehityksessäsi. Nämä asiat voivat olla valtavia ilon, inspiraation ja ihmetyksen lähteitä. Ei ole merkitystä, miten kauhistuttavia tai hirveitä tai painajaismaisia ne aluksi näyttävät olevan, itse maailmankaikkeus on opettajamme. Maailmankaikkeus itse on Jumalan syleily.

Randall toteaa, että Mishlove puhuu tässä laajemmasta kosmologiasta, ja tätä laajempaa kosmologiaa saamme maistaa viljakuvioilmiössä: "Viljakuvioista puhuessamme puhumme todella valtavasta asiasta, suuremmasta kuin voimme kuvitellakaan. Ja siinä on niin monia osia, jotkut pompia, toiset pienempiä, ja kaikki hyvin erilaisia."

Se osa ilmiötä, jota hän itse on tuntenut kutsumusta tutkia monien vuosien ajan, on tietoisuuteen liittyvä osa. Taustana tähän on, että hän on ollut syvätranssikanava toiselle tietoisuudelle jo kolmenkymmenen vuoden ajan. Kaikki ihmiset, jotka ovat opiskelleet hänen pienessä henkilökohtaisen transformaation keskuksessaan, ovat oppineet kanavoimaan. Randallilla on siis ollut laaja-alainen mahdollisuus nähdä, miten tällainen kytkeytyminen tapahtuu – ihmisen tietoisuuden linjautuminen ei-fyysiseen tietoisuuteen nimeltä "henkiopas", "viisas olento" tai pelkkä ei-fyysinen älykkyyden muoto. Randall sanoo:

> Yksi asia, jota todella paljon painotan, on se, että kyse on henkisestä kasvustasi, niiden puolien katsomisesta itsessäsi, jotka estäisivät pyyteettömän rakkauden tulemisen luoksesi. Persoonallisuutesi puolien, jotka sanovat: "Voi, en ansaitse tätä, häpeän, en voi päästää sitä sisään. Miten jokin niin valtava, niin rakastava, niin viisas voisi rakastaa minua?" Tällaista esiintyy paljon kanavoijia koulutettaessa. Heidän on kohdattava itsensä varjopuolet, jotka estävät heiltä tämän vastaanottavuuden.
>
> Olen siis työskennellyt tämän asian kanssa lukuisten vuosien ajan, ja hyvin suuri prosenttiosuus kurssilaisistani päätyy kanavoimaan, jopa suoraan äänellä. Vietettyäni niin paljon upeaa aikaa transsitilassa kaikkien näiden vuosien aikana, olen saanut oppia tästä kytkeytyvästä tietoisuudesta paljon, sekä toimimaan ei-fyysisen tietoisuudenmuodon kanssa. Se on jotain mitä koen ja minulle se on hyvin luonnollista.
>
> Joten kun viljapeltokuvioita koskeva aihe ilmaantui horisonttiini, ajattelin: Vau, tämä on suuri tietoisuus! Voiko ihminen kytkeytyä sen kanssa? Onko se lainkaan samankaltaista kuin kanavoiminen? Minun oli tultava paikalle ja nähtävä itse. Olen kuitenkin ymmärtänyt, että jos yrittäisin projisoida kanssakäymiseen kuvioiden tekijöiden kanssa jotakin samankaltaista mitä tapahtuu transsikanavoinnissa, tekisin ilmiölle karhunpalveluksen: Siihen ei ole mahdollista projisoida mitään samankaltaista. Jos projisointia on mukana, ihminen estää ilmiön tapahtumisen. Niinpä ajattelin, että hyvä on, minun täytyy vetää takaisin kaikki projisointini, minun todella on aloitettava ruudusta yksi ja olla täydellisessä nöyryydessä, korkeassa moraalissa ja vastaanottavuudessa niin paljon kuin pystyn. Käsitin, että nämä ovat yleiset nimittäjät kanavoinnille. Ja ehkä nämä ovat myös yleiset nimittäjät linjautumiselle ei-inhimillisten kuviontekijöiden tietoisuuden kanssa.
>
> Mitä enemmän tätä tein, sitä enemmän aloin havaita että ryhmillä, jotka tässä linjautumisessa onnistuivat – jotka onnistuivat meditoimaan viljamuodostelmia intentioidensa, toiveidensa mukaisesti – oli tiettyjä ominaisuuksia ja luonteenpiirteitä. Nämä ovat yhteisiä kanavoinnille, eli korkea moraali ja vastaanottavaisuus, mutta niiden lisäksi heillä oli myös sellaisia ominaisuuksia kuin jalous, arvokkuus, aito ihmiskunnasta välittäminen, sekä syvällinen avoimuus ja halukkuus oppia. Niinpä pyrin tuomaan nämä tilanteeseen ja tarkastelemaan ilmiötä.

Ihmiset keskittävät mielensä telepaattisesti tiettyyn kuvioon, joka ilmestyy – tätä on tapahtunut useita kertoja. Busty Taylor oli ensimmäinen, hänen tarinansa on legendaarinen. Hän oli lennolla viljapellon ylitse, katseli alas ja sanoi että olisipa hienoa jos kaikki nuo yksinkertaiset kuviot yhdistyisivät yhdeksi kuvioksi. Seuraavana päivänä sellainen kuvio oli tapahtunut juuri sille pellolle jonka yli hän oli lentänyt. Tämä on ensimmäinen esimerkki tällaisesta telepaattisesta yhteydestä. Telepatia, selvänäköisyys ja telekinesia osoittavat kaikki uudenlaiseen tapaan käyttää tietoisuutta.

Tiedämme telepatiasta, ihmiset ovat tutkineet sitä kauan. Monet tutkijat ovat tehneet erinomaisia tutkimuksia esimerkiksi Noeettisten tieteiden instituutissa Kaliforniassa, osoittamaan että telepatiaa on olemassa. Tämä tapa linjata tietoisuus tuntemattoman toisen tietoisuuden kanssa on kuitenkin hieman erilaista kuin esimerkiksi se, että yrittää telepatian avulla saada vaikkapa äitinsä soittamaan puhelimella itselleen. Se on kehitystä siinä miten käytämme tietoisuuttamme. Tarkoituksellisista viljapeltokuviotoiveista ja niiden kanssaluomisesta on ainakin 12 esimerkkiä, jotka on dokumentoitu valokuvineen ja haastatteluineen. Varmasti on myös sellaisia kertoja kun tämä ei ole onnistunut, mahdollisesti siksi että ego on tuolloin ollut enemmän mukana.

Tietoisuuden evoluutio

Randall kertoo:

Merkittävä kokemus viljakuvioiden kanssaluomisesta tapahtui täällä Wiltshiren alueella, Salisburyn konferenssissa vuonna 1993. Keskityimme siellä ryhmän kanssa ajatukseen hyvin voimakkaasti syvässä meditaatiotilassa. Samoihin aikoihin toinen ryhmä keskittyi samanlaiseen kuvioon toisaalla, mutta siitä en tiennyt ennen kuin vuosia myöhemmin.

Muodostelma saapui kaksi viikkoa myöhemmin. Molemmat ryhmät olivat keskittyneet kuvioon, jossa oli ympyrä ja kolmio, ja toinen ympyrä sulki tämän kuvion – ja tällainen kuvio tapahtui, molempien ryhmien hämmästykseksi.

Kaksikymmentäyksi vuotta myöhemmin, vuoden 2014 kesällä, Shawn Randall oli konferenssissa kertonut näistä kahdestatoista dokumentoidusta viljakuvioiden kanssaluomista koskevasta tapauksesta yleisölle, mukaan lukien hänen omasta vuoden 1993 kokemuksestaan. Luennon päätteeksi he olivat meditoineet, keskittäen kuvioiden tekijöitä kohtaan kiitollisuutta heidän monista ihmeellisistä lahjoistaan. He olivat keskittyneet ryhmässä tähän ajatukseen erittäin kohdistetusti ja rakkaudellisesti, ja Randall kertoo, miten meditaation lopussa jokin sanoi hänelle: ”Kysy kuvioiden tekijöiltä haluavatko he vastata tähän meditaatioon.” Randall jatkaa:

Meditaation lopuksi sanoin, että kutsumme teitä vastaamaan kiitollisuuteemme millä tahansa tavalla haluatte. Vastausta kohtaan ei ollut minkäänlaista kiinnittymistä, mikä liittyy itämaiseen kiinnittymättömyyden filosofiaan. Se on tietoisuudessa toimiva erittäin voimakas periaate. Kiinnittymättömyys ei tarkoita sitä, ettei ihminen välitä, se on välittämistä ilman egon mukana oloa halutun täsmällisen lopputuloksen suhteen. Siinä on kyse yksityiskohtien

irtipäästämisestä, ja siitä että antaa maailmankaikkeuden tarjota vastaukseksi sen minkä se tarjoaa. Viime vuonna tämä oli siis kaikkien tunteissa ja mielessä meditaation päätteeksi.

Silloin viljakuvioita ei ollut tapahtunut kahteen viikkoon lainkaan, mutta tuon meditaation jälkeen sama muodostelma toistui kuin vuonna 1993, joidenkin lisäysten – fraktaalisten piirteiden – kanssa. Kuvio siis ilmestyi muutama tunti meditaation jälkeen, tämän paikan läheisimmälle viljapellolle.

Randall toteaa, että kuvista voi nähdä kyseessä olevan sama kuvio: ympyrä ja kolmio ympyrän sisällä, mutta viimevuotinen fraktalisoituneena versiona. "Voiko tämä olla yhteensattumaa?" hän kysyi, ja kertoi että oli hyvin erityinen kokemus käydä siinä kuviossa. Randall selittää:

Se tosiseikka, että kuvio ilmestyi lähimpään mahdolliseen paikkaan muutaman tunnin kuluttua, osoittaa että tämä keskinäinen yhteys, kanssakäyminen ei-fyysisen tietoisuuden ja ihmisen välillä, on todellista. Se oli märkä yö, satoi kaatamalla kun kuvio ilmestyi. Tämän miettiminen herättää ihmetystä. Se, että ilmiö vastasi kiitollisuuteemme, sai minut yhä suuremman kiitollisuuden tunteen valtaan.

Sen meditaation aikana olimme tässä huoneessa hyvin puhtaassa tilassa. Se oli erittäin yhtenäinen, kokonainen tila, kaikki tunsivat ihanaa tunnetta, me vain ilmaisimme kiitollisuutta. Ja sitten tämä tapahtui. Tässä todella on ajattelemisen aihetta.

Rajaton tietoisuus on melkoisen laaja käsite, ja siitä on lukuisia esimerkkejä. Tällainen viljakuvioiden kanssaluominen tapahtuu käyttämällä tätä rajatonta tietoisuutta. Tämänkaltaiset tapahtumat valaisevat ihmisen tietoisuudessa tapahtuvaa evoluutiota, joka kasvaa yksilöllisen ihmisosanottajan hyväksynnästä ilmiötä kohtaan sekä kokemuksista keskinäisestä yhteydestä kuvioiden tekijöiden epälokaalin tietoisuuden kanssa. Tämä laajentaa tapaa, jolla käytämme tietoisuuttamme.

Viljakuviot ovat ilmentymiä todellisuudesta, joka vaikuttaa nykyisen tieteellisen paradigmamme ja dualistisen maailmankuvan yli. Näin ollen viljakuvioilmiö on osa muuttuvaa maailmankuvaa, ihmisen tietoisuuden laajentumista, ja se liittyy ihmisen tiedostamattomaan mieleen. Ilmeinen telepaattinen kytkeytyminen, jonka viimekesäinen tapahtuma täällä todisti – kuten myös lukuisat muut dokumentoidut tapaukset – ovat osa ohjelmaa, joka helpottaa ihmisen tietoisuuden kehitystä. Tämä on objektiivinen havainto. Se tapahtuu; se ei ole pelkkä teoria. Käytämme mieltämme erilaisin tavoin.

Kun ihminen menee viljapeltokuvioon, hän pääsee siihen ihmeelliseen muuntuneeseen tilaan. Ehdotan, että kun menet kuvioon, pysähdyt hetkeksi sen reunalla ja avaat mielesi uudenlaiselle tilalle. Näin astut sisään vastaanottavaisessa mielentilassa, ja voit tuntea kun jotakin alkaa tapahtua sinussa. Ja ihmiset tuntevat ihmeellisiä asioita, ihania rentoutuneisuuden tiloja, huimaukseen ja vastaaviin saakka.

Näin ollen tulisi ottaa huomioon, että mikä tahansa määrä tunnetta, energioita, olosuhteita tai tietoisuutta tuottaa viljakuviot fyysisenä ilmiönä, ne ovat lopulta rakkauden lahja. Tästä ei ole mitään epäilystä. Tietoisen ja tiedostamattoman välinen yhteistyö on kohtalomme. Se

on tapa jolla laajenemme, voidaksemme olla enemmän kuin voimme koskaan kuvitellakaan olevamme. Ja tämä suurenmoinen, taianomainen viljakuvioilmiö auttaa meitä, jos olemme vastaanottavaisia.

Viljakuvioissa voi tuntea niiden hypnoottisen vaikutuksen. Niissä on tämä ihmeellinen tuonpuoleinen ominaispiirre, ja niiden symboliikan suhteen näyttää tapahtuvan eräänlaista alitajuista tunnistamista. Kun katsot kuvaa viljapeltokuviosta, osa alitajuista mieltäsi ikään kuin resonoi sen kanssa.

Viljakuvioiden universaali kieli

Shawn Randall siteeraa väitöskirjaansa:

Viljapeltokuvioiden hypnoottinen vaikutus, niiden kauneus, muoto, koko, geometria ja numero liittyvät kaikki symbologiaan. Tämän tuntevat hyvin monet viljakuvioita kokevat ihmiset. Se, mikä aiheuttaa tällaisen vaikutuksen, on alitajuinen tiettyjen kuvioiden tunnistaminen. Tietyt kuviot vangitsevat huomiomme kuin tutut kasvot: tiedän että tunnen sinut, missä olemme tavanneet? Mistä tunnen sinut? Monta kertaa olen kuullut ihmisten sanovan: "Tunnen tuon kuvion, mutten tiedä miten tunnen sen." On hyvin mielenkiintoista havainnoida tätä prosessia itsessämme.

Kommunikointi visuaalisilla symboleilla vaikuttaa ihmisten tunteisiin salamannopeudella, ja usein syvemmällä tasolla kuin puhuttu sana. Yksinkertainen esimerkki tästä on kristinuskon risti tai stop-merkki kadulla. Lisäksi informaatiota voidaan välittää enemmän geometrisen visuaalisen symbolin kuin verbaalisen vaihdon kautta. Toisin sanoen transpersoonalliset kuvat ja niiden symbolismi, jota viljakuvioissa nähdään, vaikuttaa meihin nopeammin, syvemmin ja monimutkaisemmin kuin muut kuviot. Tällainen vaikutus on myös pyhillä mandaloilla ja yantroilla, joiden sanotaan olevan jumalallisesti innoittuneita. Vaikutus on inspiroiva, ja monet kertovat että jokin herää heidän alitajunnassaan, itsen keskuksessa, silloin kun he näkevät tiettyjä viljakuvioita.

Kun näet viljakuvion ja alat saavuttaa tällaisen tuttuuden tunteen, mene sen mukana. Anna itsesi avautua sille, koska silloin jokin koskettaa syvempää keskeistä osaa itsessäsi, joka syttyy ja laajenee. Haluat mennä sen mukana. Sanoisin, että tee näin kaiken sellaisen kanssa mikä koskettaa sinua sillä tavoin.

Matematiikan, mandaloiden ja yantrojen universaali kieli liittyy varmasti viljakuvioihin. Tämä alitajuisen mielen yhteys herättää piilevää sisäistä tietoa ja tiedostamattomia kosmisia muistikuvia. Se avaa itsestämme muiston, josta emme ole tietoisia. Se herättää tiedostamattoman kosmisen muiston jumalallisesta ykseydestä ja yhtenäisyydestä, sen tunteen että kaikki on yhteydessä.

Toinen asia tietoisuudesta puhuttaessa ovat aivoaallot, joita olemme vuosien ajan kyenneet mittaamaan. Noeettisten tieteiden instituutissa Kaliforniassa on monenlaisia koehuoneita,

ja niissä on tutkittu esimerkiksi pareja, joista toinen on laitettu toiseen huoneeseen, toinen toiseen. He istuvat pienen koneen vieressä, ja kun he alkavat ajatella toista, he painavat nappia. Kun he painavat nappia samaan aikaan, mitatut aivoaallot synkronoituvat. Heidän välillään ei voi olla mitään kommunikointilaitetta, joten yhteyden täytyy olla telepaattista, epälokaalista. Tämä on huomionarvoista.

Mitattavissa oleva aivoaaltojen synkronoituminen tapahtuu ihmisten välisessä telepatiassa, joten voisiko kuvioiden tekijöillä olla tietoa tällaisesta aivoaaltojen yhdistymisestä? Onko jokin tapa, joka auttaa heitä linjautumaan kanssamme meditaatiossa ollessamme? Tietävätkö he, kun ajattelemme heitä? Tätä aivoaaltojen synkronisaatiota kannattaa miettiä: jos se tapahtuu ihmisten välillä, eikö se voisi tapahtua myös inhimillisen ja ei-inhimillisen tietoisuuden välillä? Ja tämä on jokseenkin samankaltainen asia kuin se mitä koen ollessani täydessä transsitilassa ja kanavoin. Tapahtuu yhdistyminen toiseen tietoisuuden muotoon, joka tulee energiakenttääni. Se ei ole kehossani, vaan energiakentässäni, ja jotenkin se korreloituu ääneni kanssa, mutta se ei ole minun ääneni. Saan ajatuksia, jotka eivät ole minun ajatuksiani.

Jos haluat meditoida viljakuvion kanssaluomiseksi, prosessiin liittyy jokin aivoaaltojen ja tietoisuuden elementti. Kyse on nimenomaan kanssaluomisesta, koska aina jotakin lisätään: kuvio ei koskaan ole täsmälleen sellainen kuin tarkoitit. Sen täytyy olla kanssaluomista. Ja kun teet sitä, haluat saattaa itsesi todella rentoutuneeseen tilaan, jossa tunnet olosi erittäin hyväksi. Joillain ihmisillä on ollut paljon onnea oluttuopin jälkeen, kuten on käynyt parissa tapauksessa.

Randall toteaa viljakuvioilmiön olevan ikään kuin portti-ilmiö, joka johtaa muihin ilmiöihin.

Uuden ajan Mysteerikoulu

Joseph-Mark Cohen on astrologi sekä heprealainen oppinut, ja hänellä on ollut mahdollisuus työskennellä eräiden merkittävien kabbalistien kanssa. Hän on tehnyt viljakuvioista oraakkelikortit, joissa hän liittää kuvioiden pyhään geometriaan ja symboliikkaan gematriaa, numerologiaa sekä intuitiivisia tulkintoja. Näin hän antaa Steven Alexanderin upeille valokuville oraakkelitulkinnat.

Cohen kertoo, että yksi kabbalan välineistä on heprealainen aakkosto, numeroiden symboliikka, jota on heprealaisessa *Raamatussa* sekä kreikan kielessä. Hän kertoo, että kreikkalainen gematria on merkittävää, mutta heprealainen gematria juontuu muinaisesta Egyptistä saakka. Heprean kielessä jokaiseen kirjaimeen, jokaiseen äänteeseen liittyy kosmologia, kuten myös jonkin verran kreikassa. Tämän viljakuviot tarjoavat meille pyhän geometrian muodossa.

Cohen myös huomauttaa, että oikeastaan kuviot ovat kolmiulotteisia, osoittaen energian liikkeen sfäärissä – tämä on yksi tapa nähdä enemmän viljakuvioissa. Esimerkiksi Elämän kukka, joka on usein ollut viljapeltokuvioiden aiheena, kuvastaa Elämänenergian kutoutumista.

Cohen näyttää kuvaa viljakuviosta, joka muistuttaa paljon islamilaista taidetta. Hän toteaa, että jos sattuu olemaan esimerkiksi sufi-mystikko tai työskentelemään pyhän geometrian parissa, näkee,

että viljakuviot ovat pyhiä. Näin ollen ilmiö toimii monikulttuurisesti, ja tämä on yksi puoli tämän ilmiön kauneudesta.

Vuonna 1998 ryhmä japanilaisia saapui Englantiin. He meditoivat ja pyysivät Hengeltä kuviota, jonka he voisivat tunnistaa olevan tarkoitettu heille. Vastaukseksi he saivat kierrätyksen symbolin origaminomaisena, japanilaisella tavalla tyyliteltynä muodostelmana. Cohen kävi siellä, kuvio oli valtava ja energia siinä oli ihmeellinen. Hänellä on tapana ladata kristalleja viljakuvioissa ja meditoida niiden avulla – tämä on eräänlaista alkemiaa.

Cohen uskoo vahvasti, että viljakuviot ovat meille uusi Mysteerikoulu. Hän huomauttaa, että meidän tulisi kohdella sitä Mysteerikouluna: meditoida ja olla yhdessä ryhminä, ja tämä prosessi on juuri alkamassa. Mutta ikävä kyllä tietoisuuden "youtubingin" vuoksi ihmiset saavat vain pieniä siivuja pohdinnoista, ja kysymys on aina pelkkä "kuka tämän ja tuon teki?" Tämä ei kuitenkaan ole agenda; kuviot todellakin tulevat muuntamaan tietoisuutta, mutta se vaatii panostusta.

Cohen toteaa, että kabbala on auditiivinen oppi. Kun hän työskenteli opettajien kanssa, ei ollut mahdollisuutta tehdä muistiinpanoja. Cohen kertoo:

> Kaikki oli otettava sydämeen ja mieleen suoraan, ja meditoida sitä. Olen hieman huolestunut, koska jokainen ihmisen teknologia on ihmisen hermojärjestelmän jatke, kuten filosofi Marshall McLuhan totesi yliopistossa jossa työskentelin. Radio oli aikoinaan hieno viestin; perheet tulivat yhteen. Piano on hieno viestin; on perheitä jotka soittavat yhdessä musiikkia, jolloin heidän sydänkeskuksensa ovat yhteydessä. Minulla on useita 20-vuotiaita teinejä ympärilläni pienessä hippikylässäni, ja kännykkä keskeyttää minkä tahansa keskustelun, eikä sen jälkeen ole muistikuvaa siitä mitä sitä ennen oli. Näen, että meneillään on jonkinlainen muistin murtuminen. Ja ehkäpä meneillään olevassa kosmisessa rajanylityksessä meille tapahtuu tällainen muistin hajoaminen, koska meidän on unohdettava vanha luodaksemme eräänlainen tila uudelle. Mutta tässä minä olen, vanha sielu, joka pitää Egyptiin palaamisesta, meditoimisesta maanalaisissa luolissa... Luulen siis, että olemme kehittämässä uutta ihmistä, jota voisi kutsua alkuperäiseksi elektroniseksi uudeksi ihmiseksi.
>
> Tutkija Gregg Braden on todennut, että olemme läpikäymässä valtavaa siirtymää: Schumannin resonanssi 7,8 hertsiä on tuplaantumassa 15,6 hertsin taajuuteen. Saattaa olla, että kun vaihdamme ulottuvuutta, tapahtuu eräänlainen aiempien asioiden pois pyyhkiytyminen. Sydämeni kuitenkin on alkuperäiskansojen johtajien, opettajien ja viisaudenhaltioiden kanssa, jotka säilyttävät sukujuuria ja toivottavasti auttavat meitä tekemään kvanttihypyn tässä raa'assa tilassa jossa olemme. Muutoksia on tulossa, ja viljakuvioiden värähtelyt pitävät meidät kosketuksissa Maan taianomaisuuden kanssa.

Vuonna 1987 José Argüelles perusti Harmonisen Konvergenssin, valtavan, maailmanlaajuisen meditaatiotapahtuman, joka todennäköisesti on ollut maailman suurin henkinen kokoontuminen. Silloin alkoi viimeinen 25,6 vuoden pituinen ajanjakso 25,600 vuoden pituisesta syklistä eli Suuresta syklistä. Argüellesin mukaan se oli viimeinen pieni muisto tästä koko menneestä syklistä, ja sen aikana tietoisuudessa tapahtui valtavia muutoksia. Cohen toteaa sen olleen alku prosessille, jossa planeetastamme tehdään jälleen pyhä, vaikkakin meillä on vielä matkaa kuljettavana muilla tasoilla.

Syklin virallisena päättymispäivänä, 21.12.2012, hän oli pitämässä seremonioita Arizonan Sedonassa, ja hän huomasi nuorten luulevan, että asiat alkaisivat muuttua välittömästi. Kuitenkin astrologina hän tiesi, että olemme 72 vuoden pituisessa ajanjaksossa, joka alkoi vuonna 1961 ja päättyy vuonna 2033, ja jonka aikana tapahtuu lukemattomia vihkimyksiä ja alkemistisia hetkiä. Niinpä hän käsitti, ettei kyse ole äkillisestä vanhan karman purkamisesta – valtioiden karman, taloudellisen ja niin edelleen. Joka 72. vuosi tietoisuudessa tapahtuu tärkeä muutos astrologisesti, mikä on viidesosa 360 asteesta eli kehästä. 72 asteen aspektit osoittavat kehitykselliset hyppäykset astrologisella kartalla. 72 on luku, jota käytetään raamatullisissa pyhissä kirjoituksissa, kuten myös egyptiläisessä Pyhässä Tieteessä.

Kieltoja ja onttoja olettamuksia

Tutkittuaan viljakuvioita 25 vuoden ajan, arkkitehti Michael Clickman on ilmiöstä hämmentyneempi kuin koskaan: "Ainoastaan ahdasmielisillä on asioista varmuus. En voi lähestyä viljapeltokuvioita suljetulla mielellä. Viljakuvioiden viehätys on siinä, ettei tiedä." Clickman toteaa:

> Yli 20 vuoden keskittyneen viljakuviotutkimuksen jälkeen voin onnellisesti tunnustaa, etten tiedä mitä täällä on meneillään. Minulla on monia ajatuksia, olettamuksia ja spekulaatioita, mutta käsitän, että ne kaikki ovat onttoja – ja ehkä se onkin tämän ilmiön lumous. Jos joku väittää "tietävänsä" tai puhuu "varmuuksia", on joko typerys tai valehtelija.

Clickman kertoo, että kaikki, jotka ovat tekemisissä viljakuvioiden kanssa, ovat viime aikoina käyneet läpi syvän synkeyden kauden. Hän tietää tämän, koska on ollut heidän lähellään. Tutkija Francine Blakelle esimerkiksi soitellaan ja kivahdetaan: "Me emme pidä siitä mitä sinä teet", ja lyövät luurin korvaan. Useimpiin viljapeltokuvioihin ei ole kahtena edellisenä vuonna päässyt, mikä on ollut tutkijoiden kannalta hyvin turhauttavaa. Viljaan on joskus jopa sumutettu erittäin myrkyllistä organofosforia pitämään tutkijat poissa. Maanviljelijät eivät suostu keskustelemaan, ja jotkut ovat valmiita ampumaan ne jotka tulevat heidän pelloilleen. Monet heistä pitävät viljakuvioita vandalismina.

Clickman puhui materialismista ja näytti kuvaa maailman suurimmasta laivasta, joka on rakennettu tavaroiden kuljettamista varten. Se on pidempi kuin Empire State Building New Yorkissa. Hän toteaa, että viljapeltokuviot kutsuvat meitä kehittymään.

Clickman myös esitteli analyysinsä uudesta viljakuviosta, joka näytti esittävän jänistä, jonka yli on piirretty viiva. Hän kertoi näennäisesti yksinkertaisen näköisen kuvion hämmästyttävän täsmällisestä geometriasta, ja totesi sen olleen mestarillisesti toteutettu. Tämän Clickman oli tajunnut heti kuvion nähdessään, mutta huomauttaa:

> Silti kuulin pötypuheen kakofoniaa ihmisiltä jotka sanoivat: Se on ihmisten tekemä, koska se on niin yksinkertainen. Olin ihmeissäni tästä musertavasta tahallisesta sokeudesta ja panettelusta, koska geometrian tuntijana näin kuvion olleen ehdottomasti nerokasta työtä.

Clickman kehottaa, että "Kun menette kuvioon, avatkaa sydämenne ja silmänne, mutta pitäkää suunne kiinni."

Jäätynyttä musiikkia ja taianomaista viljan virtausta

Valokuvaaja ja opettaja Dan Vidler esitteli yli kymmenen vuoden viljakuviotutkimuksiaan. Hänen alaansa on tutkia, miten vilja lakoontuu kuvioissa. Vidler näytti kuvia ihmeellisestä, taianomaisesta viljan virtauksesta: Kuviot eivät ole täydellisen symmetrisiä ainoastaan ilmasta käsin katsottuna, vaan myös maan tasolla on aina nähtävissä mikrokosmisia yksityiskohtia. Lakoontuessaan vilja muodostaa spiraaleita, ja usein se lakoontuu kerroksittain, muistuttaen kudottua kangasta. Joskus jopa yhdeksän erillistä viljakerrosta virtaa kuvioissa kuin neste. Lakoontumistapoja on lukuisia, ja toisinaan ne ovat uniikkeja.

Kirjailija ja astrologi Robin Heathin luento käsitteli esimerkiksi viljapeltokuvioiden geometriaa ja ley-linjoja. Hänen esitelmänsä voi kuunnella sivustolla www.temporarytemples.co.uk, jossa voi myös katsella upeita kuvia viljakuvioista, sekä tukea Steven ja Karen Alexanderin työtä tilaamalla kuvista eri kokoisia printtejä, kalentereita ja vuosikirjoja.

Lopuksi Karen Alexander piti esitelmän otsikolla "Viljapeltokuvioiden mysteeri", ja totesi avainsanan tässä koko ilmiössä olevan "mysteeri". Jokainen kuvio on uniikki. Hän puhui niiden geometriasta: ympyrä symboloi Yhtä, monadia, jakamatonta ykseyttä, kuvaten luomakunnan eheyttä. Kaikki on osa Yhtä. Ja Vesica Piscis on yksi yleisimmistä viljakuvioiden teemoista, symboli Yhden uudelleen luomiselle; ykseys ei siis jakaannu vaan toistuu, lisääntyy. Ja neliön ympyröimällä viljakuviot muistuttavat yhä uudelleen ja uudelleen, että olemme transsendenttisia.

Usein pelloille ilmestyy myös fraktaaleja, kuin muistuttamaan todellisuuden holografisesta luonteesta ja ikuisuudesta. Kuvioista usein löytyvä kultainen mittasuhde on kuin Jumalan sormenjälki, joka on kaikkialla luonnossa. Kultaisen leikkauksen mukainen spiraali on geometrikon painajainen – äärimmäisen vaikea piirtää edes paperille. Silti niitä on pelloilla valtavan kokoisina teoksina.

Karen toteaa: "Viljakuvioissa jokin elää ja kehittyy, hengittää, ne eivät ole pelkkiä viestejä. Ja kun alamme todella tarkastella niiden viestejä, näemme, että ne ovat erittäin hienostuneita ja monimutkaisia. Kuviot menevät suoraan sydämeen kuin musiikki, ne ovat kuin jäätynyttä musiikkia." Hän huomauttaa lisäksi: "Jotta tietoisuus voi muuttua, meidän itsemme täytyy muuttua. Ihmiskunta tarvitsee viljapeltokuvioita juuri nyt. Meidän on oltava aktiivisia osanottajia paradigman muutoksessa. Kuviot ovat sekä muutosta aiheuttava katalysaattori että muutoksen seuraus."

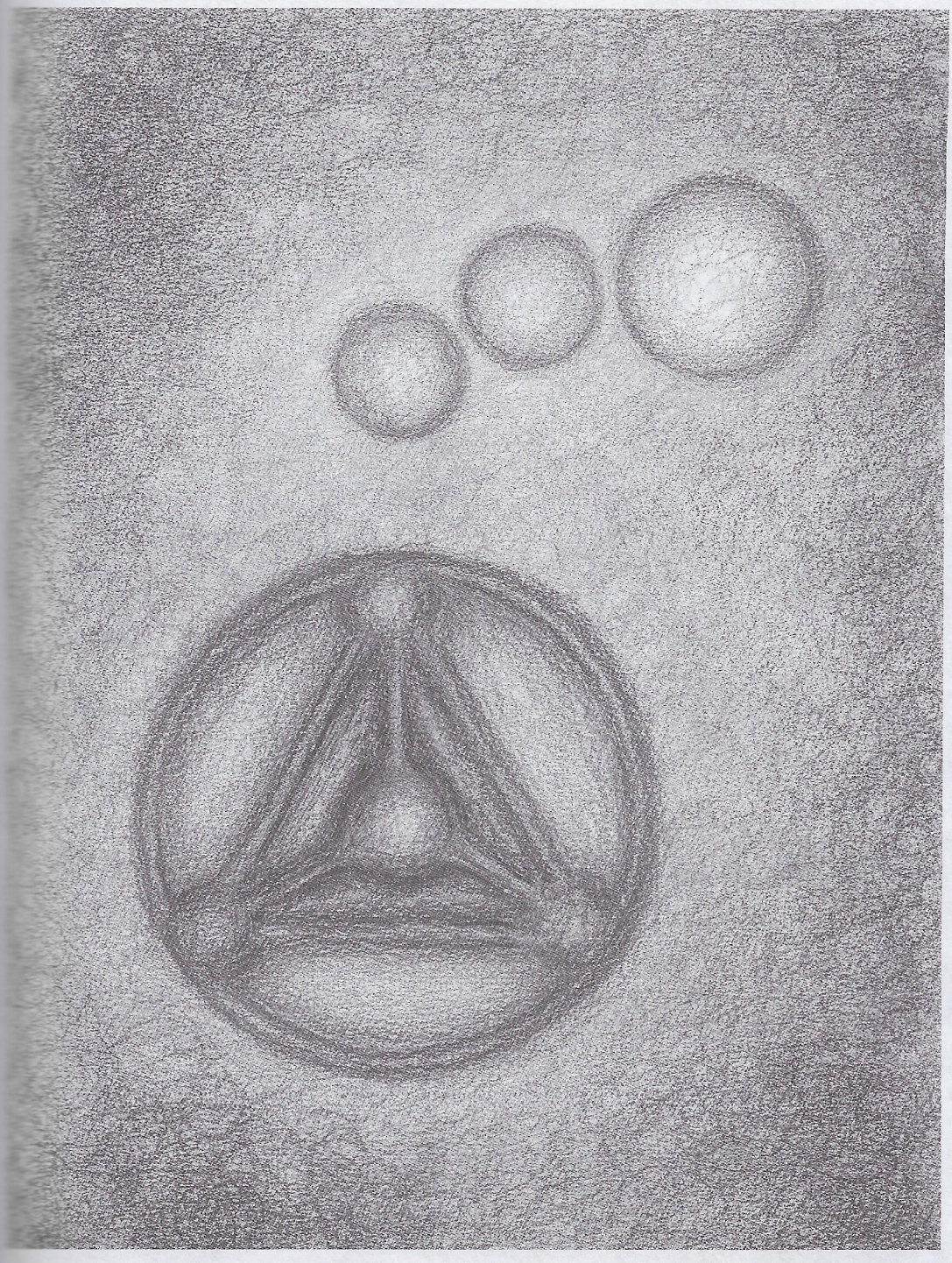

ijakuvio (maalaukseni), jonka transsimeedio Shawn Randall keskittyi syvässä meditaatiotilassa anifestoimaan ryhmänsä kanssa Salisburyssa vuonna 1993. Samoihin aikoihin toinen ryhmä eskittyi samanlaiseen kuvioon toisaalla, ja muodostelma saapui kaksi viikkoa myöhemmin.

Maalaukseni ikivanhan seremoniallisen tien, Ridgewayn, viereen heinäkuussa 2015 ilmestyneestä Ukkoslintua kuvaavasta viljakuviosta. Moni oli tästä kuviosta sitä mieltä, että se oli niin sanotusti ihmisen tekemä, koska se ei ollut täysin symmetrinen. Tutkija Dan Vidler kuitenkin teki kenttätyötä myös siellä, ja yli kymmenen vuoden kokemuksella hän oli tullut siihen tulokseen että se oli "aito". Hän totesi viljan olleen kuviossa melkein kuin kudottu, hienosti asettunut ja kauniisti aaltoileva. Siivekästä olentoa esittäneen muodostelman oikealla puolella vilja virtasi vastapäivään, vasemmalla myötäpäivään, pään kohdalla vaihtelevasti. Kruunuchakraa muistuttavan kiekon reunalla vilja oli lakoontunut myötäpäivään, ja ympyrän keskeltä se oli lakoontunut säteillen kohti reunoja. Tällaista Vidler ei ollut aiemmin nähnyt. Hänen mukaansa käsivarapiirroksenomaisuus ei vähennä kuvion arvoa, ja Karen Alexander totesi, että epätasapaino kuviossa saattaa olla ikään kuin yritys tuoda kokonaisuus harmoniaan, tasapainoon. Hahmo muistuttaa paljon pohjoisamerikkalaista jumalolentoa, Ukkoslintua (Suomessa Kokko), jolla uskotaan olevan valtavat luomisen ja tuhoamisen voimat. Lakota-intiaaneille Wakinyan, Ukkoslintu, on korkeimman olennon ilmentymä. Monet maailman jumalolennoista on varustettu siivillä, esimerkiksi kreikkalainen voiton jumalatar Nike, onnen jumalatar Fortuna, assyrialainen Assur sekä atsteekkien ja mayojen Sulkakäärmejumala Kukulcan. Ympyrä pään päällä voi symboloida kruunuchakraa, sielua, korkeinta Itseä – sitä mikä tekee jokaisesta olennosta jumalallisen osan ykseyttä. Muinaisen hindufilosofian mukaan ihminen itse on korkeimman olennon ilmentymä, kuten lähes kaikkien maailmanuskontojen esoteeristen näkemysten mukaan ihminen itse on luoja. Ihmiskunnalla onkin valtavat luomisen ja tuhoamisen voimat, mitkä eivät selvästikään tällä hetkellä ole tasapainossa. Epäsymmetria erityisesti viljapeltomuodostelmassa kuvatun olennon pään molemmin puolin muistuttaa aivopuoliskojen epätasapainotilasta, nykyihmisen haasteesta. Lisäksi päässä on pitkäikäisyyttä merkitsevä symboli, sekä ympyrä neliön sisällä: neliö symboloi perinteisesti materiaalista maailmaa ja ympyrä henkeä. Pään yläpuolella oleva ympyrä, ykseyden symboli, on kuitenkin täydellinen, kuten korkeampi itse, sielu aina on, ja se ikään kuin säteilee suojaavaa ja valaisevaa energiaa ympyrän keskeltä koko olennon auraan. Intiaanien Ukkoslintu on älykäs, voimakas ja kostonhimoinen, mutta pohjimmiltaan hyväntahtoinen – kuten ihminenkin. Dan Vidlerin tutkimustuloksia tästä kuviosta voi tarkastella hänen sivustollaan www.ukcropcircles.co.uk.

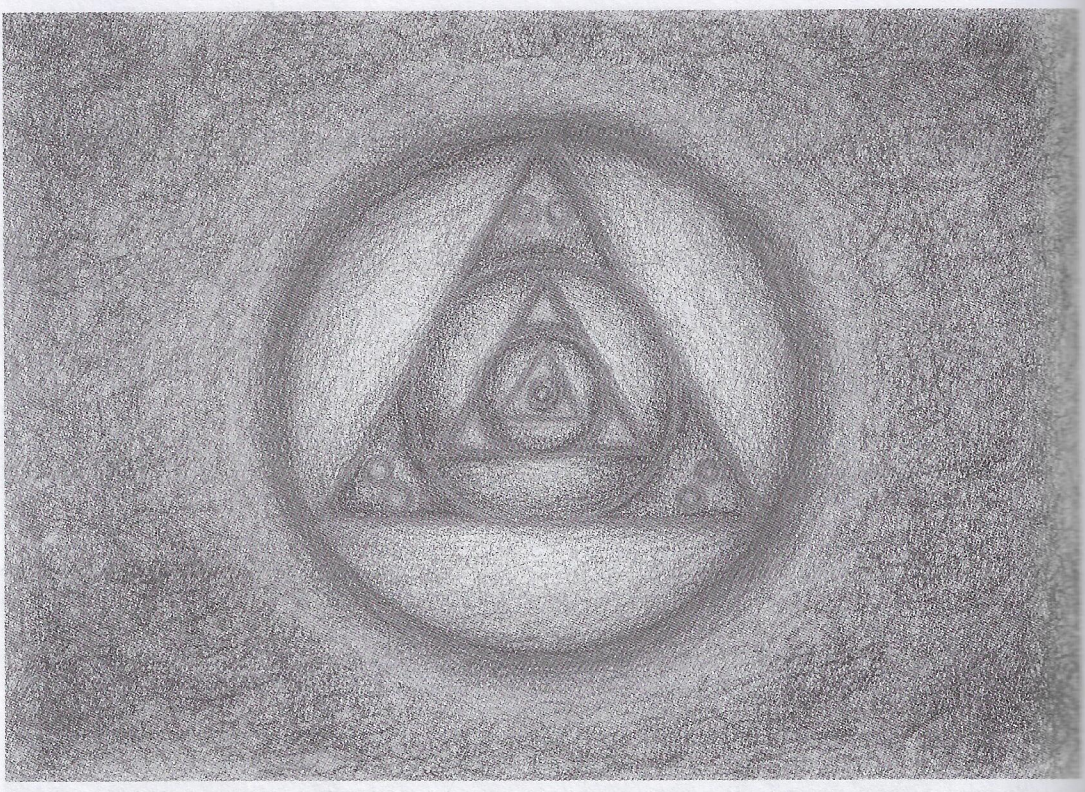

Viljakuvio, joka ilmestyi muutama tunti Devizesin lähellä Shawn Randallin konferenssissa ohjaaman kiitollisuusmeditaation jälkeen. Se muistutti vuonna 1993 manifestoitua kuviota, josta Randall oli kertonut ennen meditaatiota, ja siihen oli lisätty fraktaalisia piirteitä.

Tämän täydellisen rauhansymbolin keskellä seistessään professori Jonathan De Vierville kuvasi erikoisen valoilmiön, jonka hän esitti yleisölle esitelmänsä alussa.

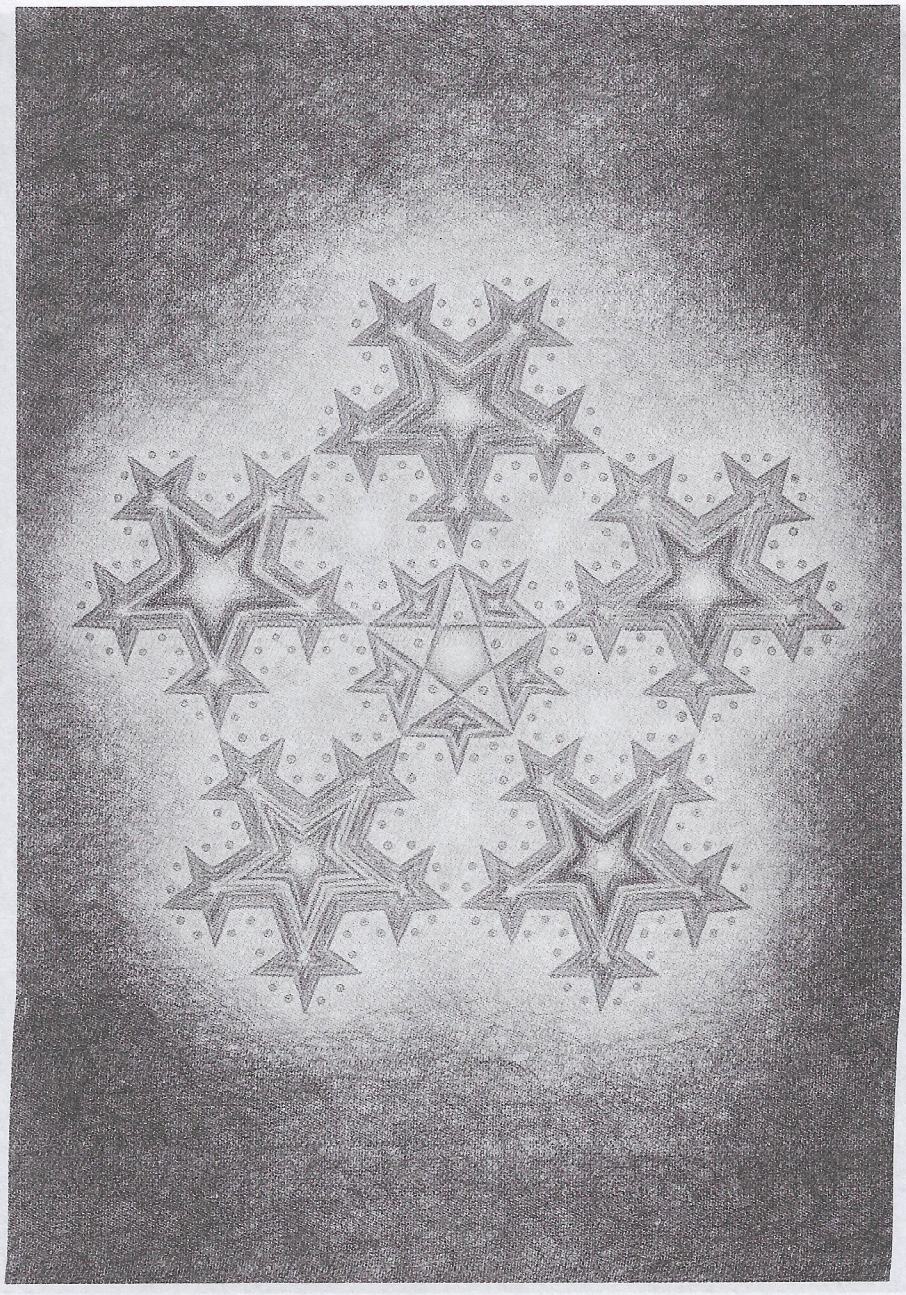

Tällaisessa kuviossa kabbalisti JosephMark Cohen koki syviä meditaatiotiloja pian sen ilmestymisen jälkeen neljän muun viljakuviokävijän kanssa. Heitä siis oli siellä viisi, ja kyseisen kuvion avainluku on viisisakarainen tähti eli pentagrammi, elämän symboli. Pentagrammi on tässä esitetty fraktaalinomaisesti hyvin innovatiivisena muodostelmana. Se ilmestyi 25.7.2007. Päivämäärä 25.7. on mayojen uuden vuoden aatto, jota José Argüelles kutsuu kalenterissaan nimellä "Päivä Ajan Ulkopuolella". Kukaan ei koskaan ole vaatinut itselleen tekijänoikeuksia näistä upeista kuvioista, joita painetaan tuhansittain t-paitoihin, julisteisiin ja nyt myös *Uforaporttiin*.

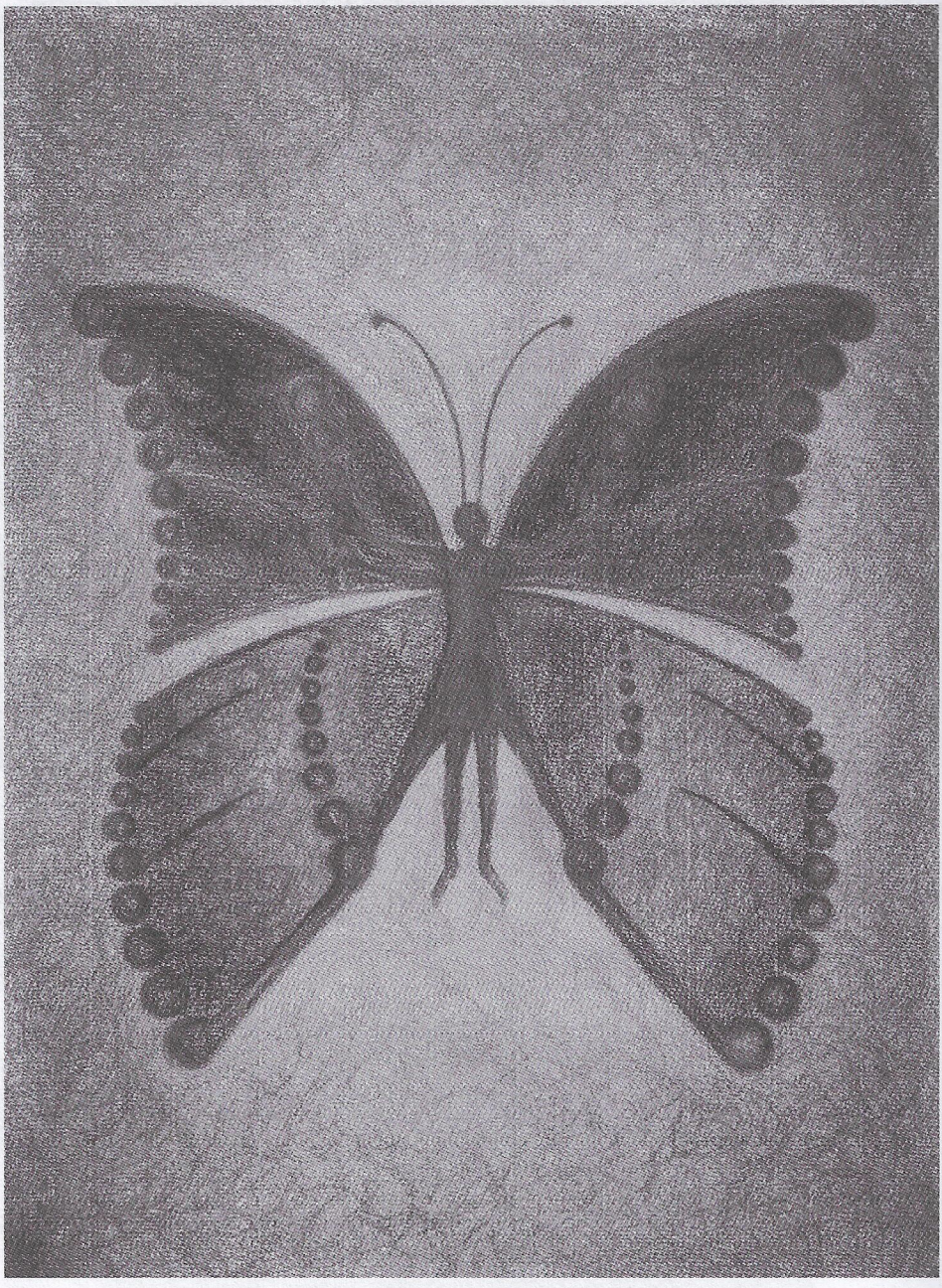

Tämä läpimitaltaan lähes puolen kilometrin pituinen ihmisen ja perhosen yhdistelmä tapahtui Hollannissa elokuun 7. päivänä vuonna 2009. Perhonen on perinteinen transformaation symboli. Viljapeltokuviossa se on yhdistetty ihmisen hahmoon tavalla, joka muistuttaa Leonardo da Vincin Vitruviuksen miestä. Vitruviuksen mies on piirretty ympyrän ja neliön sisään: Neliöity ympyrä on ikivanha symboli aineen ja hengen yhdeksi tulemisesta, ja se on esiintynyt viljakuvioissa lukuisia kertoja eri muodoissa. Vitruviuksen mies on myös klassinen pyhän geometrian symboli.

Internet-lähteet

www.temporarytemples.co.uk
www.ukcropcircles.co.uk
www.michaelglickmanoncropcircles.com
www.michaelglickmanoncropcircles.com/blog/down-the-rabbit-hole/
www.shawnrandall.com
www.treeoflifeschool.com
www.robinheath.info
www.spacultures.com
www.journeyswithsoul.com

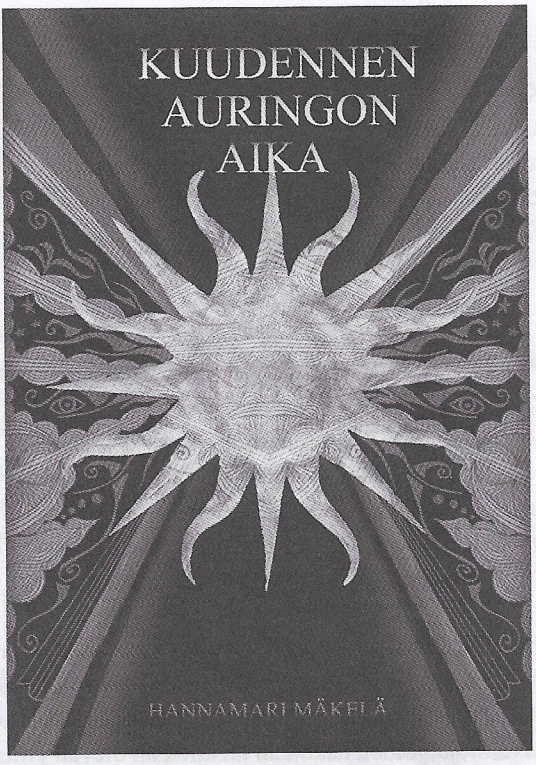

Hannamari Mäkelän kirja *Kuudennen auringon aika*

Kirjan teemoja ovat muun muassa:

- tieteen ja henkisyyden kohtaaminen
- muinaiset kulttuurit ja filosofia
- luonnonmukainen terveydenhoito

www.kuudennenauringonaika.fi

KUMMITUSTUTKIMUS – HISTORIAA JA METODOLOGIAA

Anni Salminen

Kun minulta kysytään harrastuksistani, joudun aina miettimään, kestääkö kysyjän maailmankuva asioiden esilletuomista. En varmasti ole ainoa. Kummitusilmiöiden tutkinta, "ghost hunting", on tullut Suomeen viitisen vuotta sitten. Skeptikoiden mukaan ideana on mennä heilumaan esimerkiksi autiotaloon epämääräisten mittareiden ja kameroiden kanssa ja hakea sillä tavalla jännitystä elämään. Mutta, mistä oikeasti on kyse ja miten pitkälle kummitustutkimuksissa ollaan edetty?

Paranormaalitieteestä ja kummitustutkimuksesta yleisesti

Vuorovaikutus henkimaailman kanssa ei tapahdu tässä tapauksessa mediaalisia kykyjä käyttäen – vaan hyödyntämällä hyvinkin fyysisiä, teknisiä laitteita. Kummitustutkimuksessa toisen, ei-fyysisen tason energiat pyritään havainnollistamaan tekniikan avulla, saamaan ilmiöt tallennettua toistettavaan muotoon. Yritetään selvittää ilmiöiden alkuperä ja tarkoitus sekä saada vihdoin vastaus "vaatimattomaan" kysymykseen tietoisuutemme jatkumisesta fyysisen kuoleman jälkeen.

Paranormaalitiede pitää sisällään lukemattomia alalajeja, joista monadistiset ilmiöt käsittävät kummitteluun liittyvät parapsyykkiset ilmiöt. Tällaisia ovat esimerkiksi EVP (Electronic Voice Phenomena), poltergeist ja henkien manifestaatiot. Näitä ilmiöitä, sekä muita ihmisten tekemiä havaintoja, joiden uskotaan tai koetaan olevan yliluonnollisia, pyritään kartoittamaan haastatteluiden ja kenttätutkimusten avulla. Näin voidaan tutustua ilmiöiden taustoihin. Puhumme toistaiseksi pelkästä harrastustoiminnasta, vaikka jotkut tutkijaryhmät tekevätkin varsin perusteellista tutkimustyötä.

Paranormaalin tutkimus luokitellaan näennäistieteeksi; aihe on edelleen virallisessa tieteessä jonkinasteinen tabu ja yleisestikin vähättelevä. Ennakkoluuloinen suhtautuminen on hidastanut aihealueen tutkimuksia. Tutkittavaa paranormaalin saralla löytyy kuitenkin runsaasti. Uskoisin, että jo osittamalla paranormaalin tutkimuksen eri aihealueet (kuten tämän artikkelin pääosassa monadistiset ilmiöt), omistautuneet tutkijaryhmät ja yksittäiset henkilöt ympäri maailmaa ovat tehneet huomattavasti avartaakseen ihmiskunnan näkökenttää maailmankaikkeuden ja sen moninaisten

ilmentymien suhteen. On muistettava, että tiedekin muuttuu ja kehittyy jatkuvasti. Paranormaalit ilmiöt ovat vähitellen tulossa osaksi tiedettä.

Henkien matka spiritismilaudasta televisioihin

Yhdysvalloista alkoi 1800-luvun puolivälissä levitä maailmalle niin kutsuttu spiritismibuumi. Margaret (kutsumanimeltään Maggie) ja Catherine (Kate) Fox, siskokset New Yorkista, oppivat kommunikoimaan koputuksilla talossaan murhatun ihmisen hengen kanssa. Henki oli alkanut häiritä perheen elämää aiheuttamalla talossa kolinaa, ropinaa ja muita selittämättömiä ääniä. Tulkinnan, että äänet olivat rauhattoman sielun aiheuttamia, esitti tyttöjen äiti. Ennenkuulumaton tapaus nousi silloin laajaan julkisuuteen.

Tapaus paljastui huijaukseksi 1800-luvun lopussa. Maggie myönsi, että sisarukset olivat itse tuottaneet ääniä muun muassa pomputtelemalla narun päässä olevaa omenaa sekä naksauttelemalla jalkojaan. Ihmiset eivät kuitenkaan hyväksyneet vilpin mahdollisuutta; monissa istunnoissa oli ollut läsnä suuri joukko tiedemiehiä tarkkailemassa tyttöjä. Näin ollen monet olettivat, että tytöt olivat vain saaneet tarpeeksi julkisuudestaan ja halusivat siitä pois. Myöhemmin siskokset peruivatkin tunnustuksensa, mutta eivät halunneet olla enää mukana minkäänlaisissa istunnoissa.

1800-luvun loppupuoli ja 1900-luvun alku olivat spiritualismin kulta-aikaa. Istuntoja pidettiin Yhdysvalloissa ja pian Euroopassakin, ja niistä kehkeytyi tuon ajan muodikas, jännittävä ja eksoottinen ajanviettotapa. Spiritismi-istuntoja järjestettiin usein maineikkaissa taloissa ja arvokkaat vieraat saivat istuntoihin henkilökohtaisen kutsun postitse. Keskeisenä hahmona istunnossa oli meedio, joka johti tapahtumaa samalla, kun joukko ihmisiä istui pimeässä, yleensä käsi kädessä pöydän ympärillä. Meedion tehtävänä oli ottaa yhteyttä henkiin ja yrittää saada niitä tulemaan esille sekä aiheuttamaan huoneessa fyysisiä ilmiöitä. Koska tilanne oli osallistujille jännittävä ja ainutlaatuinen, meediot, ollessaan huomion keskipisteenä, vetivät joskus tahallisesti istunnon suuren maailman show-meiningillä. Myös huijareita esiintyi, luonnollisesti.

Spiritismin yleistyessä myös tiedemiehet alkoivat kiinnostua siitä ja osallistua näihin niin kutsuttuihin pöydänkallistusistuntoihin. Yleisesti tiedemaailma kuitenkin paheksui spiritismin harjoittamista ja piti kaikkia meedioita lähtökohtaisesti huijareina. Tiedemiesten agenda istunnoissa olikin tarkkailla tilannetta tiukasti ja saada meedio kiinni huijaamisesta.

Spiritismin harrastajat alkoivat 1800-luvun loppupuolella etsiä henkimaailman kanssa kommunikointiin apua ensin mekaanisista, ja sittemmin sähkön yleistyessä elektronisista laitteista. Vuonna 1877 kehitettiin ensimmäinen äänen tallennukseen ja toistamiseen tarkoitettu laite, fonografi. Vuonna 1901 sillä saatiin tallennettua tiettävästi ensimmäinen EVP-ääni (Electronic Voice Phenomena

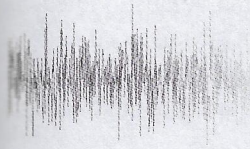

"White noise" eli valkoinen kohina tarkoittaa satunnaista signaalia, jossa kaikki taajuudet soivat tasaisesti yhtä kovaa. Nimensä valkoinen kohina on saanut valkoisesta valosta, joka niin ikään sisältää yhtä paljon kaikkia valon aallonpituuksia.

-nimitys keksittiin vasta myöhemmin). Ääni-ilmiön nappasi venäläis-amerikkalainen antropologi Waldemar Bogoras, ollessaan Siperiassa tutkimassa samanismia. Hän äänitti erään samaanin rumpurituaalia; jälkeenpäin äänitteessä kuului monia ääniä, aivan kuin paikka olisi ollut täynnä ihmisiä. Äänet puhuivat englantia ja venäjää.

Oikeastaan hyvin pian sen jälkeen, kun ääntä opittiin tallentamaan, alkoi maailmalta kuulua uutisia äänitteisiin tarttuneista tuntemattomista ihmeäänistä, vaikka näkyvää lähdettä niille ei äänityshetkellä ollut. Henkimaailma siis seurasi ihmiskunnan teknologista kehitystä, ja oppi myös hyödyntämään sen hedelmiä hyvin pian ihmisen jälkeen! Eikä ainoastaan hyödyntämään, vaan myös kehittämään – 1900-luvun puolessavälissä useat harrastajat saivat vinkkejä ja kehotuksia EVP-äänten kautta, kuinka yhteydenpitoa voisi teknisesti parantaa. Myös Thomas Edisonin ja Nikola Teslan tiedetään 1900-luvun alkupuolella työskennelleen sellaisten laitteiden, joilla olisi mahdollista kommunikoida edesmenneiden kanssa, kehittämisen parissa. Yksi ensimmäisistä EVP-ilmiön tutkijoista oli amerikkalainen valokuvaaja Attila von Szalay. Hänkin törmäsi ilmiöön sattumalta fonografin kautta, mutta jatkoi tutkimuksiaan myös valokuvaukseen (vuosina 1936–1950).

Vuonna 1959 tapahtui EVP-läpimurto, kun EVP:n isäksikin kutsuttu, eläkkeelle siirtynyt ruotsalainen oopperalaulaja Friedrich Jurgenson havaitsi ilmiön. Käytössä oli jo uudempaa tekniikkaa – magneettinauhuri. Jurgenson oli lintuharrastaja ja hänellä oli tapana äänittää lintujen laulua omassa puutarhassaan. Kerran nauhalle tallentui selittämättömiä, ihmisen puhetta muistuttavia ääniä. Jurgenson kiinnostui ja jatkoi kokeitaan, ääniä tuli lisää ja hän väitti tunnistaneensa yhdeltä nauhalta edesmenneen äitinsä äänen. Väitteiden seurauksena EVP-ilmiöstä järjestettiin ensimmäiset tieteelliset kokeet. Amerikkalainen parapsykologi William Roll matkusti Jurgensonin luokse Ruotsiin tutkimaan nauhoituksia ja totesi ilmiön aidoksi. Tapaus sai laajasti julkisuutta. Pian myös Jurgensoniin tutustunut latvialainen psykologi Konstantin Raudive (C. G. Jungin oppilas) alkoi suorittaa omia kokeilujaan. Ne tulkittiin onnistuneiksi ja nostivat EVP:n tunnettavuutta entisestään. Raudive on ollut yksi merkittävimmistä EVP-ilmiön tutkijoista ja edistäjistä.

Vuonna 1982 saksalainen eläkeläinen Claus Schreiber onnistui kanavoimaan televisionsa avulla. Kaikki lähti leikkimielisestä, mutta ilmeisen onnistuneesta, Jurgensonin tapauksen inspiroimasta EVP-kokeilusta. Schreiber jatkoi EVP-nauhoituksia ja sai myöhemmin henkimaailmasta kehotuksen siirtyä televisioihin, jolloin henkimaailma pystyisi myös näyttäytymään. Schreiber kehitti oman talonsa kellariin laboratorion, jossa hän käytti erilaisia televisioiden ja kameroiden viritelmiä ja sai aikaan merkittäviä tuloksia. Joitakin hänen televisiokanavointeja on onnistuttu digitalisoimaan ja niitä löytyy muun muassa Youtubesta.

White Noise -kauhuelokuvan myötä EVP ja ITK (instrumentaalinen transkommunikaatio, käsittää minkä tahansa teknisen laitteen kautta tapahtuvaa kommunikointia) ilmiöt nousivat 2000-luvulla taas esille ja monet ihmiset alkoivat kiinnostua tästä tekniikasta. Tuloksia saatiin, ja digitalisoitumisen myötä tallenteiden laatu sekä luotettavuus edelleen parani, jolloin kiinnostus aaveilmiöiden tutkimista kohtaan lähti nousuun. Kiinnostuneet ihmiset kerääntyivät ryhmiin kokeilemaan, millaisilla olemassa olevilla laitteilla henkimaailman kanssa kommunikointia voitaisiin toteuttaa tai havaita henkien energioita. Alettiin siis ottaa käyttöön muitakin kuin ääntä ja kuvaa tallentavia laitteita. Nykyään kummitustutkimus on harrastuksena niin pitkällä, että miltei jokaisesta maasta löytyy useita "haamutiimejä". Harrastajat myös testaavat ja kehittävät uusia laitteita jatkuvasti.

Tutkimuksen kulku ja yleisimmin käytetty laitteisto

Tutkimuksen valmistelu alkaa joko kiinnostuksesta jotakin paikkaa (esimerkiksi vanhaa kartanoa) kohtaan tai selittämättömien ilmiöiden keskelle joutuneen ihmisen avunpyynnöstä. Jotkut ryhmät tutkivat pelkästään historiallisesti merkittäviä kohteita, toiset myös yksityiskoteja. Yliluonnollisiin ilmiöihin törmänneet ihmiset ovat usein hämmentyneitä ja peloissaan – osa ei uskalla puhua aiheesta lähiomaisillekaan, ettei saisi hullun leimaa. Selittämättömien ilmiöiden tutkijoilla ei yleensä ole tarjolla valmiita vastauksia kysymyksiin, kuten miksi meillä kummittelee tai kuka se voisi olla. Tutkijoilla on kuitenkin teoreettista tietoa ja käytännön osaamista, joilla pyritään selvittämään, yhdessä asiakkaan tai sitten kohteen omistajan kanssa, askarruttavien tapahtumien syy tai alkuperä.

Aina kyseessä ei ole mellastava henki. Teknisillä laitteilla pyritäänkin ensisijaisesti etsimään luonnollisia syitä. Esimerkiksi, henkilö voi väittää kokevansa tietyssä paikassa erikoisia tuntemuksia, kuten ahdistusta, huimausta tai päänsärkyä. Silloin kyseessä voi olla viime aikoina paljon keskustelua herättänyt sähköyliherkkyys. Ilmiöhän on todellinen, mutta lääketiede ei ole hyväksynyt sitä sairaudeksi. Sille on kuitenkin annettu oirekoodi potilaiden hoitoonohjaamisen, tutkimuksen ja tilastoinnin edistämiseksi. Yleensä tutkimus alkaakin sähkömagneettisen kentän ja säteilylähteiden tarkistamisella. Kentän ilmaisinta hyödyntäen tutkija käy käytännössä läpi koko paikan, hakien poikkeuksellisen korkeita arvoja, jotka sitten kirjataan ylös. Yleensä samalla kirjataan kohteen keskiarvolämpötila.

Suunnittelu ja valmistelu on tärkeää. Ennen kenttätutkintaa tehdään yleensä henkilöhaastattelut ja käydään paikan päällä merkitsemässä muistiin hotspotit eli selittämättömien tapahtumien kannalta aktiivisimmat paikat. Kiinteät valvontakamerat ja mahdolliset muut vastaavat laitteet,

Paranormaali sähkömagneettinen kenttä voi ilmestyä kuin tyhjästä, vaikka lähellä ei olisi yhtään toimivaa sähkölaitetta. Eräässä tapauksessa havaitsin tällaisen kentän syntyneen keskelle tutkittavan rakennuksen yhtä huonetta, jossa aikaisemmin ei ollut mitään normaalista poikkeavaa. Kentän rajat olivat jopa havaittavissa mittalaitteella: se oli noin 180 senttimetriä korkea ja noin 60 senttimetriä leveä. Muutaman minuutin kuluttua kenttä hävisi kokonaan, eikä ilmiö toistunut enää tutkimuksen aikana.

kuten liiketunnistimet, asetetaan paikoilleen. Tehdään myös ryhmäjako, jos kyseessä on useamman henkilön tiimi, ja huomioidaan aikataulutus, työnjako ynnä muu tarvittava. Jokaisella ryhmällä on omat käytäntönsä ja rutiininsa.

Tutkimus keskittyy tyypillisesti EVP-istuntojen ympärille. Huolimatta esimerkiksi videokameroista, jotka pystyvät kuvaamaan ihmissilmälle näkymättömiä värispektrejä, leijonanosa tutkimustuloksista päätellään äänimateriaaleista. Myös videokameroita käytettäessä, koska ilmiöt tai niin kutsutut vastaukset tallentuvat niihinkin useimmiten ääninä. Teorian mukaan näyttäytyminen vaatii ei-fyysiseltä olennolta paljon energiaa, joten selkeitä hahmoja saadaan harvoin tallennettua kameroihin. Usein tutkimuslaitteiden akut tyhjenevät tutkimusten aikana mystisesti, vaikka ne olisivat aloitettaessa täynnä. Tämä on yleinen havainto kaikilla ryhmillä ja tämä tukee teoriaa siitä, että vuorovaikutus fyysisen ja ei-fyysisen tasojen välillä vaatii energiaa.

EVP-istunnot pidetään aktiivisissa paikoissa siten, että sanelin on keskeisellä paikalla ja tutkijat sen ympärillä. Tutkijat esittävät vuorotellen avoimia kysymyksiä, joihin on helppo vastata yhdellä tai kahdella sanalla, ja kysymysten jälkeen nauhoitetaan hiljaisuutta, johon mahdollinen vastaus sitten tulee. EVP-vastauksia ei siis yleensä kuulla tutkimustilanteessa, vaan vasta analysointivaiheessa. On olemassa myös sanelimia, joissa tallennetta voi kuunnella reaaliaikaisesti istunnon aikana. Tallentuvatko nämä äänet sitten mikrofonin kautta, vai pystyykö ei-fyysinen olento manipuloimaan itse äänitystekniikkaa, esimerkiksi sähköimpulssilla, aiheuttaen näin sähköisestä kohinasta muodostuvan vastauksensa tallennuksen? Tässä on vielä tutkittavaa ja pohdittavaa.

Tutkimukset suoritetaan pääsääntöisesti yöaikaan, kaikki sähköt ja valot katkaistuna. Näin saadaan inhimilliset häiriötekijät minimiin. Yöaika on otollinen senkin takia, että päivisin kohteessa saattaa olla esimerkiksi asiakastoimintaa, jolloin koko paikkaa ei ole mahdollista saada varattua. Yhden teorian mukaan yöllä kello 00–03 välillä tapahtuu enemmän yliluonnollista, mutta väite voi johtua yksikertaisesti siitä, että silloin ihmiset havaitsevat poikkeukselliset tilanteet herkemmin.

Tutkijat liikkuvat kohteessa infrapuna- eli pimeänäkövideokameroiden varassa. On mahdollista käyttää myös täyden valospektrin (fullspectrum) kameroita, jotka tekevät näkyväksi ihmissilmälle laajan valospektrin infrapunasta ultraviolettiin. Paikan energioita yritetään ”herätellä”, käyttäen joskus esimerkiksi houkuttimina kummitteluilmiöissä keskeisiksi osoittautuneita esineitä tai tavaroita, jotka ovat olleet tärkeitä edesmenneelle, jonka epäillään jääneen talon kummittelemaan. Huonekohtaista lämpötilaa seurataan äkillisten muutosten (useammin pudotus kuin nousu) varalta. Istunnoissa käytetään usein myös reaaliaikaiseen kommunikointiin kehitettyä Ghost Box -radiota, joka vaihtaa kanavia taukoamatta. Sen avulla jotkut ryhmät ovat saaneet hyviä tuloksia. Radion käyttöön liittyen tulee olla erityisen skeptinen, koska oikeilta radiokanavilta saattaa tulla lyhyitä äänenpätkiä. Henkiolentojen vastaukset muodostuvat yleensä useamman kanavan vaihdon yli.

Tutkimus ei suinkaan jää paikan päällä kertyneisiin kokemuksiin, vaan tutkijat jakavat keskenään ja käyvät läpi yön aikana taltioitua materiaalia; video- ja audiomateriaalia voi kertyä yhden tutkimuksen aikana yhteensä kymmeniäkin tunteja. Analysointivaihe vie tyypillisesti viikkoja. Yleisesti voisi sanoa, että noin yhdeksänkymmentä prosenttia tutkimuksista ei tuota tuloksia, tai sitten tapahtumille löytyy luontainen selitys. Mutta, selittämättömäksi kuitenkin jää pieni osa. Näiden helmien takia me jatkamme toimintaamme ja jaksamme kuunnella tunteja ghost boxin kohinaa ja tuijottaa valvontakameroiden vihertäviä kuvia.

Valokuvista ja orbeista

Sosiaalisessa mediassa ja keskustelupalstoilla julkaistaan usein ”kummituskuvia”, joissa esiintyy mielenkiintoisia valo- tai varjohahmoja. Valokuvissa näkyviä pyöreitä valoheijastuksia kutsutaan orbeiksi ja enkelipalloiksi, joita pidetään henkien tai enkeleiden ilmentyminä. Joskus esitetään valokuvia, joissa esimerkiksi ikkunan kohdalla saattaa erottua kasvot tai ihmisen muotoinen hahmo.

Tällaiset kuvien poikkeamat ovat hyvin tulkinnanvaraisia. Esimerkiksi keskustelupalstoilla esitettyjen kommenttien mukaan eri ihmiset näkevät hahmot tai kasvot usein erilaisina ja jotkut löytävät niitä kuvasta myös enemmän. Lähes poikkeuksetta väitetyt ilmestymät sijaitsevat heijastavissa pinnoissa tai esimerkiksi kiviseinän tekstuurissa. Tässä voi olla kyseessä täysin luonnollinen pareidolia-niminen ilmiö. Pareidolia on kognitiivinen vääristymä, jossa epämääräiset ja satunnaiset aistihavainnot muokkaantuvat ihmisen mielessä selkeiksi ja merkityksellisiksi. Tyypillisesti pareidolia-ilmiö koskee kasvojen näkemistä – ihmissilmä hakee aina kasvoja satunnaisissa kuvoissa – mutta ei rajoitu siihen.

Esimerkki selittämättömästä ilmiöstä valokuvassa. Kuvassa vasemmalta oikealle on mummoni serkkunsa ja tämän miehen kanssa. Otin kuvan tavallisella digipokkarikameralla vaarini hautajaisten jälkeen mummoni asunnossa (keittiössä). Mummoni oikealla puolella näkyvä valohahmo tallentui yhteensä kolmeen kuvaan, ikään kuin kasvaen joka kuvassa. Kuvausolosuhteet huomioon ottaen (syksyinen pilvinen päivä, keittiöön ei paistanut aurinko mistään) kuvan puhkipalanut kohta ei voi olla salaman heijastus, koska se on juuri nurkan (huoneen hämärin kohta, ei heijastavia pintoja) kohdalla. Uskon vahvasti, että kuvaan on tallentunut vaarini ei-fyysisessä muodossaan.

Kuvien orbit, tai niin sanotut enkelipallot, ovat 99 prosentissa tapauksista pölyä, kuituhiukkasia tai hyönteisiä, ulkona otetuissa kuvissa kosteushiukkasia, joista heijastuu kameran salamavalo tai yökuvauksessa silmälle näkymätön infrapunavalo. Monet paranormaalitutkijaryhmät useita kuva-analysointeja suorittaneina eivät enää ota orbeja huomioon analysoinneissaan. Henkimaailma kyllä pystyy tallentumaan kuviin, mutta se ei ole niin yleistä kuin orbikuvista voisi päätellä. Mielestäni on tärkeää tuoda ihmisille rehellisesti esille uuden tutkimuksen valossa tullutta tietoa.

Kummitus- ja ufotutkimuksesta

Kummitusilmiöiden tutkijoilta kysytään toisinaan, voidaanko meidän laitteistoa käyttää ufotapausten tutkimiseen. Aihe on mielenkiintoinen – kuka tietää, jos joku tutkijoista onkin jo ollut Maan ulkopuolisten vieraiden jäljillä. Kokijoiden kuvausten perusteella avaruusolennot ja kummitukset voivat näyttäytyä hyvinkin samankaltaisina, esimerkiksi eteerisinä valohahmoina. Molempien läsnäolon kokemiseen saattaa liittyä kokijan iholla tuntuvaa, aivan kuin sähköistä kihelmöintiä, tai läsnäolon (tai muuten erikoisia) tuntemuksia ilman näkyvää syytä. Uskoisin, että ainakin sähkömagneettikentän ilmaisimia ja täyden valospektrin kameroita voisi soveltaa sellaisinaan ufotutkimukseen, esimerkiksi oletetun laskeutuneen aluksen jälkien tarkastelussa.

Todettakoon, että maailmalla on saatu instrumentaalisen transkommunikaation avulla mielenkiintoisia vastauksia myös väitetyiltä avaruusolennoilta. Esimerkkinä saksalaisen tutkijan, Adolf Homesin kokemus dialogista korkeamman evoluution olentojen, Seth III:n ja Ishkumarin, kanssa. Homesin saamissa viesteissä esitetään, että "henkisellä tasolla" ei ole pelkästään aikoinaan Maassa eläneiden ihmisten henkiä, vaan myös eri kehitysasteilla olevia eri rotujen olentoja. He kaikki pystyvät olemaan toistensa kanssa vuorovaikutuksessa ja jopa tekemään yhteistyötä. Pietarissa vuodesta 2004 toimiva RAIT-yhdistys (Russian Association for Instrumental Transcommunication) on ottanut vastaan säännöllisesti yhdistyksen transkommunikaatioaseman tietokoneelle viestejä Sanchitaksi itsensä nimeävältä, toisen tason energiaolentojen ryhmältä. Olennot ovat muun muassa kertoneet, että heidän olemuksensa muistuttaa aaltoja.

Kirjallisuus ja internet-lähteet

Harsch-Fischbach, Maggy & Locher, Theo
1997 *Breakthroughs in Technical Spirit Communication.* Continuing Life Research.
Schaefer, Hildegard
2005 *The bridge between worlds. Theory and practice of electronic communication with the Subtle World.* Рипол.
Wikipedia
http://www.rait.airclima.ru
http://www.worlditc.org

FOLKLORISTIIKAN NÄKÖKULMIA UFOILMIÖÖN

Kirsi Hänninen

Ufot ovat monelle tieteenalalle mielenkiintoinen, haastava sekä antoisa tutkimuskohde. Itse olen päätynyt ufojen äärelle folkloristina. Olen tarkastellut ufoihin liittyvää perinnettä yli viidentoista vuoden ajan – välillä aktiivisesti ja välillä taas kauempaa, muiden tutkimusaiheiden lomasta.

Folkloristiikka, jonka näkökulmasta tätä artikkelia kirjoitan, on kulttuuritiede, joka tutkii perinnettä historiassa ja nykyisyydessä, Suomessa ja ulkomailla. Tutkimuksen kohteena ovat ihmiseltä toiselle suullisesti, kirjallisesti, visuaalisesti ja virtuaalisesti välittyvät viestit kuten kertomukset, laulut, sanonnat, piirrokset tai videot ja niiden taustalla olevat ajattelun tavat, uskomukset, toiveet ja pelot. Folkloristi tutkii tavallisten ihmisten ilmaisukulttuureja sekä niiden heijastamia arvoja ja merkityksiä. Ufoilmiö voi olla yksi folkloristin tutkimuskohde. Ufoilmiöllä tarkoitan ufokokemuksia, eli ufohavaintoja, avaruusolentohavaintoja, kontakteja ja sieppauksia – sekä ufotutkimusta, johon ei välttämättä liity omia kokemuksia. Ufoilmiöön sisällytän myös populaarikulttuurin, jossa ufoaiheita käsitellään sekä ufoihin keskittyneet uskonnolliset ryhmät.

Ufoilmiön suhde folkloreen

Miten ufoilmiötä sitten voi lähestyä folkloristiikan näkökulmasta? Hedelmällistä on lähteä liikkeelle kysymällä, millaisia piirteitä folklorelle eli henkiselle kansankulttuurille ja perinteelle on määritelty ja mitä yhteistä näillä piirteillä on ufoilmiön kanssa. Tiivistetysti sanoen, folklorelle on tyypillistä kansanomaisuus ja omaehtoisuus, yhteisöllinen välittyminen, kollektiivisuus ja anonyymius, sekä kaavamaisuus ja variaatio.

Kansanomaisuus ja omaehtoisuus viittaavat siihen, että folklore ymmärretään valtainstituutioiden ulkopuolella luoduksi ja välittyväksi kulttuuriksi. Tällä on yhteys ufoilmiöön, sillä ufoilmiö edustaa kansanomaista ajattelua Maan ulkopuolisesta elämästä ja yhteyksistä sinne, ja sillä on usein ristiriitainen suhde (luonnon)tieteisiin, uskonnollisiin instituutioihin ja valtavirtaa edustavaan tiedonvälitykseen. Valtakulttuurin ja kansanomaisen kulttuurin suhdetta voikin ufoilmiön kohdalla pohtia esimerkiksi siitä näkökulmasta, keitä ovat ufoilmiön asiantuntijat. Ovatko he ufokokijoita,

jotka tulevat ilmiön sisäpiiristä, koulutettuja ufotutkijoita vai ufoilmiön ulkopuolisia ihmisiä? Mistä asiantuntijan auktoriteetti muodostuu: omista kokemuksista, asiaan perehtymisestä vai tarvitaanko sekä kokemuksia että niin sanottua kirjatietoa? Entä miten erilaiset mediat vaikuttavat ufoilmiöstä kertomiseen: mitä asioita käsitellään epävirallisella nettisivulla ja mitä virallisella uutissivustolla? (Keskustelu kansanomaisesta auktoriteetista ks. esim. Howard 2013.)

Folkloristiikassa pohditaan myös populaarikulttuurin ja folkloren suhdetta. Populaarikulttuuri toki on viihdeteollisuutta, mutta sen tuotteiden, esimerkiksi elokuvien teemat ja juonet risteävät kansanomaisen kulttuurin sisältöjen kanssa – vampyyrit lienevät tästä valaisevin esimerkki. Folklore vaikuttaa populaarikulttuuriin ja toisinpäin. Folkloristi voikin siten tarkastella ufokokemuskertomusten ja populaarikulttuurin tuotteiden yhteisiä piirteitä. (Keskustelu folkloristiikan ja populaarikulttuurin suhteesta ks. esim. Foster & Tolbert 2015.)

Yhteisöllisen välittymisen perusta on, että yhteisöt muodostuvat yksilöistä ja yksilöt ja yhteisöt vaikuttavat toisiinsa. Yhteisön on ymmärrettävä mistä yksilö kertoo (esimerkiksi miksi ufokokijoiden piirissä yleensä viittaa avaruusalukseen ja avaruusolentoihin eikä tunnistamattomaan lentävään esineeseen) ja yksilön tunnistettava ne aiheet ja kertomisen tavat, jotka otetaan yhteisössä vastaan. Yhteisöjen skaala on laaja ja pitää sisällään ajallisesti ja paikallisesti rajallisen yhteisön jakaman perinteen (esimerkiksi ufokontaktihenkilöiden omat ryhmät, joissa kerrotaan kasvotusten kontaktikokemuksista) sekä yhteisöt, jotka eivät ole sidottuja aikaan ja paikkaan ja joissa perinteen välittymiseen on useita kanavia. Näitä ovat esimerkiksi Internetissä toimivat yhteisöt ja ufohavaintojen ja -kokemusten online-arkistot (Heimo & Hänninen 2015).

Kollektiivisuus ja anonyymius liittyvät olennaisesti siihen, että folkloren voi määritellä, ja on aiemmin määritelty, nimettömäksi kansankulttuuriksi, jossa tietyn perinteen luojaa tai keksijää ei ole voitu jäljittää tai jonka jäljittämistä ei ole pidetty merkittävänä. Nykyään pinnalla on kysymys tekijänoikeuksista, niin laillisista kuin moraalisistakin eli tietyn ilmiön luomisen tunnistamisesta ja "kunnian antamisesta". Ufoilmiössä tätä voisi tutkia siltä kannalta, onko joku kirjailija tai muu esittäjä kertonut ensimmäisenä tietystä olentotyypistä, joka on tuttu ihmisten ufokokemuskertomuksista. Esimerkiksi voi ottaa niin sanotut harmaat avaruusolennot. Vievätkö niiden juuret Betty ja Barney Hillin tapaukseen ja siitä juontuvaan Grey aliens -termiin, vai voiko harmaiden kuvauksen alkuperän jäljittää Roswell-tapaukseen tai vielä taaemmas tieteiskirjallisuuteen? Lopulta kysymys kuitenkin on, onko jäljittämisellä ja alkuperällä merkitystä ja jos, niin kenelle?

Kaavamaisuuden ja variaation viitekehyksessä tarkastellaan ufokertomusten teemojen ja rakenteen pysyvyyttä ja vaihteluja. Thomas E. Bullard on lähestynyt ufoilmiötä tästä näkökulmasta. Hän tutki kolmesataa amerikkalaista sieppausraporttia ja löysi niitä yhdistävän kertomuksen, jossa on kahdeksan episodia: (1) Sieppaus alkaa vangitsemisella, jossa vieraat olennot ilmestyvät ja muuntuneeseen tajunnan tilaan saatettu siepattu viedään sisälle alukseen. (2) Alukselle saavuttuaan olennot tutkivat siepatun fyysisen ja psyykkisen kunnon. Tämän jälkeen (3) siepattu keskustelee olentojen kanssa ja (4) häntä kuljetetaan ympäri alusta. (5) Olennot voivat lentää siepatun kanssa toiseen maailmaan, jossa (6) siepattu tapaa sieppaajiansa ylempänä olevan "jumalallisen" olennon. (7) Lopuksi siepattu palaa maan päälle, pois aluksesta ja takaisin sieppausta edeltävään arkielämään. (8) Myöhemmin siepatulle saattaa ilmaantua fyysisiä ja psyykkisiä jälkivaikutuksia. Usein yhteys yliluonnolliseen jatkuu, sillä siepattu voi tavata olentoja uudelleen ja hänelle voi kehittyä yliluonnollisia kykyjä. Bullard muistuttaa, että kaikkia jaksoja ei löydy kuin muutamasta raportista. Vangitseminen ja tut-

kimusten kuvaaminen on yleisintä, "jumalallisen" olennon kohtaaminen puolestaan harvinaisinta. (Bullard 1989, 153–155.)

Bullard löysi kertomuksista episodien lisäksi neljä yhteistä teemaa. Ensinnäkin, kautta sieppaushistorian olennot ovat olleet kiinnostuneita ihmisen lisääntymisen ja sukuelinten tutkimisesta. Toiseksi teemaksi Bullard mainitsee kuolevan planeetan teeman. Tämän mukaan siepatut on viety avaruusolentojen kotiplaneetalle, joka on elinkelvoton tai tuhottu. Kuolevan planeetan teema voi liittyä ensimmäiseen teemaan, sillä olennot voivat etsiä lajia, jonka geenit yhdistettyinä olentojen geeneihin tuottaisivat uuden, elinkelpoisen lajin. Olentojen antamat profetiat ja varoitukset maapallon synkästä tulevaisuudesta ovat kolmas teema. Neljäs teema on olentojen ristiriitainen kuvaus. Olentojen on kerrottu varoittaneen tuhosta, mutta toisaalta niiden sanottu suhtautuvan ihmisiin välinpitämättömästi. (Bullard 1989, 156–158.)

Mistä ufoilmiössä on kyse, kysyy folkloristi

Keskeisesti folkloristisessa näkökulmassa kohtaavat vanha ja uusi. Yhtäältä folkloristi voi lähestyä ufoilmiötä tarkentamalla tutkijan katseen ufokontakteihin ja käsittelemällä niitä yhtenä osana ihmisen ja yliluonnollisen kohtaamisen perinnettä. Tällöin avaruusolennot ovat samaa jatkumoa haltijoiden, tonttujen, demonien ja enkelien kanssa. Thomas E. Bullard on havainnut useita yhtymäkohtia vanhan kansanperinteen ja nykyisen ufoperinteen välillä. "Toinen maailma", vierailut sinne, ja vierailut sieltä tähän maailmaan ovat teemoja, jotka yhdistävät ufoihin, haltijoihin, kummituksiin ja paholaiseen liittyviä kokemuksia. Tämä toinen maailma voi sijaita maan alla, näkymättömänä maan päällä tai ylhäällä avaruudessa tai taivaassa. Toisen maailman olennoilla on kykyjä, jotka ylittävät ihmisen kyvyt, ja olennot voivat käyttää kykyjään niin hyvään kuin pahaankin. Yhteisiä ovat myös seksuaalisuuden ja lisääntymisen teemat, sillä niin paholainen, keijukaiset kuin avaruusolennot joko tarvitsevat ihmistä lisääntyäkseen tai ovat muusta syystä kiinnostuneita ihmisten seksuaalisuudesta. (Bullard 1989, 158–161.)

Bullard jatkaa vanhan ja uuden vertailua kirjoittamalla, että ufokontakteihin liittyvät kokemukset tuomiosta, siirtymäriitistä ja kääntymyksestä ovat tuttuja uskonnollisista kokemuksista. Tuomion kokemisen taustalla voi olla erilaisia uskonnollisia käsityksiä, mutta yhteisiä ovat kuvaukset siitä, miten yliluonnollinen olento arvioi ja tutkailee ihmistä toisessa maailmassa, ja miten tuohon kokemukseen usein liittyy pelkoa ja tuskaa. Ufokontaktien tapaisiksi siirtymäriiteiksi Bullard mainitsee kuvaukset helvetissä käymisestä ja kuolemanrajakokemukset. Tällaisia voimakkaasti ihmiseen vaikuttavia kokemuksia seuraa usein arvojen ja elämäntapojen muuttuminen, eli ihminen "syntyy uudelleen". (Bullard 1989, 161–163.)

Toisaalta, Kimberly Ball kirjoittaa, että ufosieppaukset ovat moderni ilmiö ja vastaus teknologian kehittymiseen, tarkemmin sanoen perinteen välittymiskanavien muutoksiin. Ufosieppauskertomuksissa käsitellään ahdistusta, jota digitaalisen informaatioteknologian ja joukkotiedotusvälineiden nopea ja yhä laajeneva vaikutusvalta on aiheuttanut 1900-luvun puolestavälistä eteenpäin. Ihmiskunnan suuri pelko on, että arjessamme ja päivittäin käyttämämme teknologia tekee meistä vähemmän inhimillisiä. Ballin mukaan sieppaustarinoissa käsitellään dikotomiaa teknologia vs. inhimillisyys. Avaruusolennot edustavat teknologiaa, sillä ne hallitsevat meille tuntematonta tekno-

logiaa eikä niillä ei ole tunteita. Avaruusolentojen ja ihmisten risteytysten avulla ne teknologisoivat ja epäinhimillistävät ihmiset. (Ball 2010.)

Ufoista keskustelemalla ja niiden olemassaoloa puolustavilla puheenvuoroilla, pohjautuvat ne sitten kokemuksiin tai asian tutkimiseen, osallistutaan yhteiskunnassa käytävään debattiin siitä, mikä on mahdollista ja mikä ei, mikä on totta ja mikä puolestaan tarua. Tähän väittelyyn paranormaalista, kuten Jeremy Northcote ilmiötä kutsuu, kuuluu mielipiteiden konsensuksen karkaaminen kauas. Enemmistön silmissä outoja asioita kokevat nähdään ontologisena, moraalisena ja yhteiskunnallisena uhkana olemassa olevalle järjestykselle. (Northcote 2007.)

Gillian Bennettin mukaan paranormaalista keskustelemiseen on kaksi lähtökohtaa, uskon traditio ja epäuskon traditio, joista väittelijöiden argumentit kumpuavat. Kummittelukokemuksia tutkiessaan Bennett huomasi, että epäuskon tradition argumentit näkyivät yliluonnollisia ilmiöitä kokevien ihmisten leimaamisena julkisuudenkipeiksi, liian tunteellisiksi, heikkohermoisiksi ja rahanhimoisiksi. Uskon tradition argumentit puolestaan perustuvat usein omiin ja läheisten kokemuksiin sekä perinteeseen. Näiden argumenttien esittäjät luottavat ihmisten havaintotarkkuuteen ja havaintojen harkittuun tulkitsemaan – he siis uskovat kokijan todistusta eivätkä oleta hänen johtavan kuulijoitaan harhaan. (Bennett 1999. Epäuskon traditiosta ks. Hufford 1982.)

Vertailevaan, tai ylipäätään folkloristiseen näkökulmaan, ei yleensä sisällytetä väittelyä esimerkiksi erilaisten olentojen objektiivisesta todellisuudesta. Folkloristiikka liittyy kuitenkin omalla tavallaan väitteisiin paranormaalista. Folkloristit voivat tutkia sitä, miten ihmiset tiedostaen tai tiedostamattaan ottavat esimerkiksi edellä mainitut lähtökohdat huomioon kun kertovat ufokokemuksistaan.

Kysymysten ja kokemusten äärellä

Viimein, ja alkuun palatakseni: folkloristi tutkii tavallisten ihmisten ilmaisukulttuureja sekä niiden heijastamia arvoja ja merkityksiä. Ufokokemuskertomuksissa käsitellään ihmismielen suuria kysymyksiä, sitä keitä olemme, mistä tulemme ja mitä meille ja maailmalle tapahtuu. Ufokokijoiden vastaukset näihin kysymyksiin kiinnostavat minua. Haastattelin yhdeksää ufokontaktihenkilöä pro gradu- tutkielmaani varten vuosina 1998–1999 ja kolmea heistä uudelleen vuonna 2013. Näissä myöhemmissä keskusteluissa keskityimme näkemyksiin tulevaisuudesta. Vuosituhannen vaihteessa haastateltavani puhuivat luonnon katastrofeista, ekologisista katastrofeista, tietojärjestelmien murtumisesta ja kosmisesta sodankäynnistä hyväntahtoisten ja pahantahtoisten olentojen kesken. Neljätoista vuotta myöhemmin keskustelut jatkuivat kolmen haastateltavan kanssa osittain samoista aiheista. Kaksi heistä pohti Maan tilannetta hyvän ja pahan taistelukenttänä, jossa ihmiset ovat liittoutuneet molempia puolia edustavien olentojen kanssa. Kolmas haastateltavani oli puolestaan vakuuttunut siitä, että kosminen kanssakäyminen tulee ihmisille näkyväksi pian. Avaruusolentojen tultua näkyviksi ihmisten on nöyrryttävä tunnustamaan vajavaisuutensa ja ottamaan vastaan apua niin tietojen kuin taitojenkin muodossa. Haastateltaviani yhdistää myönteinen näkemys tulevaisuudesta, vaikka keinot ja vastuut päämäärään pääsemisessä vaihtelevatkin.

Ufoilmiö on arvokas perinteen aarrearkku niin kokijoille, tutkijoille kuin muillekin ufoista kiinnostuneille. Ilmiöön perehtyminen ja sen ymmärtäminen valaisevat myös sitä, miten tavallisesta poikkeavista kokemuksista kerrotaan, mikä on virallisen ja epävirallisen tiedonvälityksen suhde ja lopulta, miten ihmiset vastaavat elämän suuriin kysymyksiin.

Kirjallisuus ja internet-lähteet

Ball, Kimberly
2010 "UFO-Abduction Narratives and the Technology of Tradition". *Cultural Analysis* Volume 9, 2010. [online http://socrates.berkeley.edu/~caforum/volume9/vol9_article4.html]

Bennet, Gillian
1999 *"Alas, Poor Ghost!" Traditions of Belief in Story and Discourse.* Utah: Utah State University Press.

Bullard, Thomas E.
1989 "UFO Abduction Reports: The Supernatural Kidnap Narrative Returns in Technological Guise". *Journal of American Folklore* vol. 102 no. 404, 147–170.

Foster, Michael Dylan & Tolbert Jeffrey A.
2015 The Folkloresque: Reframing Folklore in a Popular Culture World. Utah: Utah State University Press.

Haenninen, Kirsi
2009 *The Construction of Self in Finnish First-Person Supernatural Encounter Narratives.* PhD diss. Ohio State University, Columbus.

Heimo, Anne & Hänninen, Kirsi
2015 "Participatory, community and spontaneous archives and digitally born cultural heritage". *Folklore Fellows' Network* No. 47, December 2015, 4–11.

Howard, Robert Glenn
2013 "Vernacular authority: critically engaging tradition". *Tradition in the Twenty-First Century: Locating the Role of the Past in the Present* (toim. Trevor J. Blank & Robert Glenn Howard), pp. 72–99. Logan, Utah State University Press.

Hufford, David J.
1982 "Traditions of Disbelief". *New York Folklore* vol. 8 no. 3–4, 47–55.

Hänninen, Kirsi
2015 "Salaliittoteoria ja kansanomainen auktoriteetti: Tapaus Rauni-Leena Luukanen-Kilde". *Askel kulttuurien tutkimukseen* (toim. Jaana Kouri). Turun yliopisto: Folkloristiikan, kansatieteen ja uskontotieteen oppiaineet.
2012 "Encounters with the Unknown: Finnish Supernatural Narratives in the Early 21st Century". *Journal of Finnish Studies* 16, no. 1 (2012), 108–125.
2003 "Ufokontaktit ja niistä kertominen". *Elore* 2/2003
[online http://www.elore.fi/arkisto/2_03/han203.html]
2002 *Yliluonnollisen ilmeneminen ufokontaktikerronnassa.* Folkloristiikan pro gradu -tutkielma. Turun yliopisto.

Turun yliopiston folkloristiikan Internetsivut
http://www.utu.fi/fi/yksikot/hum/yksikot/folkloristiikka/Sivut/home.aspx

Lisälukemista

Clarke, David

2013 "Extraordinary experiences with UFOs". *The Ashgate Research Companion to Paranormal Cultures* (toim. Olu Jenzen & Sally R.Munt). Surrey: Ashgate Publishing Limited.

Dégh, Linda

1977 "UFO's and How Folklorists Should Look at Them". *Fabula* 18, 242–248.

Dewan, William J.

2013 "Sceptic culture: traditions of disbelief in New Mexico". *The Ashgate Research Companion to Paranormal Cultures* (toim. Olu Jenzen & Sally R. Munt). Surrey: Ashgate Publishing Limited.

2006."'A Saucerful of Secrets': An Interdisciplinary Analysis of UFO Experiences". *Journal of American Folklore* 119 (472): 184–202.

Howard, Robert Glenn & Blank, Trevor J.

2013 *Tradition in the 21st Century. Locating the Role of the Past in the Present.* Utah: Utah State University Press.

Närvä, Jaakko

2008 *Ufologia ja ufokokemukset uskonnollisina ilmiöinä. Teoreettinen tutkimus.* Uskontotiede – Religionsvetens kap – Comparative Religion 12. Helsinki: Helsingin yliopisto, uskontotiede.

2003 "The Finnish UFO tradition, 1947-94". *UFO Religions* (toim. Christopher Partridge). London: Routledge.

SUOMEN UFOTUTKIJAT RY:N KANSAINVÄLINEN UFOSEMINAARI TALLINNAN-LAIVALLA 22.8.2015

Anna K. Greus

Kuunaan ei ole vastaavaa nähty: Viking Linella pidettiin kansainvälinen ufoseminaari Suomen Ufotutkijat ry:n järjestämänä. Tempaus oli sikäli historiallinen, ettei vastaavaa tapahtumaa oltu aiemmin järjestetty SUT:n toimesta yhdistyksen yli nelikymmenvuotisella elämänjanalla. Joitakin teknisiä kommelluksia lukuun ottamatta seminaari oli monessa mielessä onnistunut tilaisuus ja tuntui avaavan tietä uudenlaisille kuvioille ja mahdollisuuksille. Seminaari houkutteli mediaakin; paikalla oli *Rajatieto TV:n* lisäksi journalisti Arttu Koistinen, jonka kirjoittama ja valokuvaama, näyttävä aukeamajuttu julkaistiin sanomalehti *Karjalaisessa* 19.9.2015. SUT ry:n hallituksessa pitkään toiminut Ilkka Keso huhki seminaarin pääpuuhamiehenä. Luennoitsijoina laivalla oli eri maiden johtavia ufoasiantuntijoita: Valery Uvarov Venäjältä, Clas Svahn Ruotsista, Igor Volke Virosta sekä kotomaamme ufouranuurtajista Olli Pajula, Veli Martin Keitel ja Tapani Koivula. Keskeiseksi aiheeksi tiivistyi Maan tulevaisuus sekä kansainvälinen yhteistyö. Seuraavassa luon seikkaperäisen katsauksen kunkin luennoitsijan käsittelemiin aiheisiin.

Kuka omistaa tieteen?

Oulusta ovat monet ufotutkijat kautta aikain olleet peräisin. Niin myös biologi Olli Pajula, joka kiinnostui ufoilmiöstä viisikymmentä vuotta sitten. ”Kaikkena oon ollu, mutten Ranuan kirkkoherrana”, Pajula sanoo niin kuin pohjoisessa on tapana. Muun muassa hyvinvointiprojektien projektipäällikkönä ja biologian lehtorina toiminut Pajula edustaa tällä kertaa Exopoliticsin eli Eksopolitiikan Suomen osastoa. Eksopolitiikassa käsitellään Maa-planeettamme ulkopuolisia asioita – ennen kaikkea mahdollisia muita sivilisaatioita.

Nuoruudessaan Pajulalla oli kummallisia kehostapoistumiskokemuksia. Tiedemiehen koulutuksen saaneena hän ei voinut väistyä ihmettelemästä sitä, miten tiede selittää kehon ulkopuolella liikkumisen: ei mitenkään. Tiede ei edes yritä selittää sitä. ”Mitä on tieteellisyys? Son sitä, että tutkitaan avoimesti kaikkea ja tiedotettaan avvoimesti kaikille”, Pajula teroittaa, nostaen esiin sa-

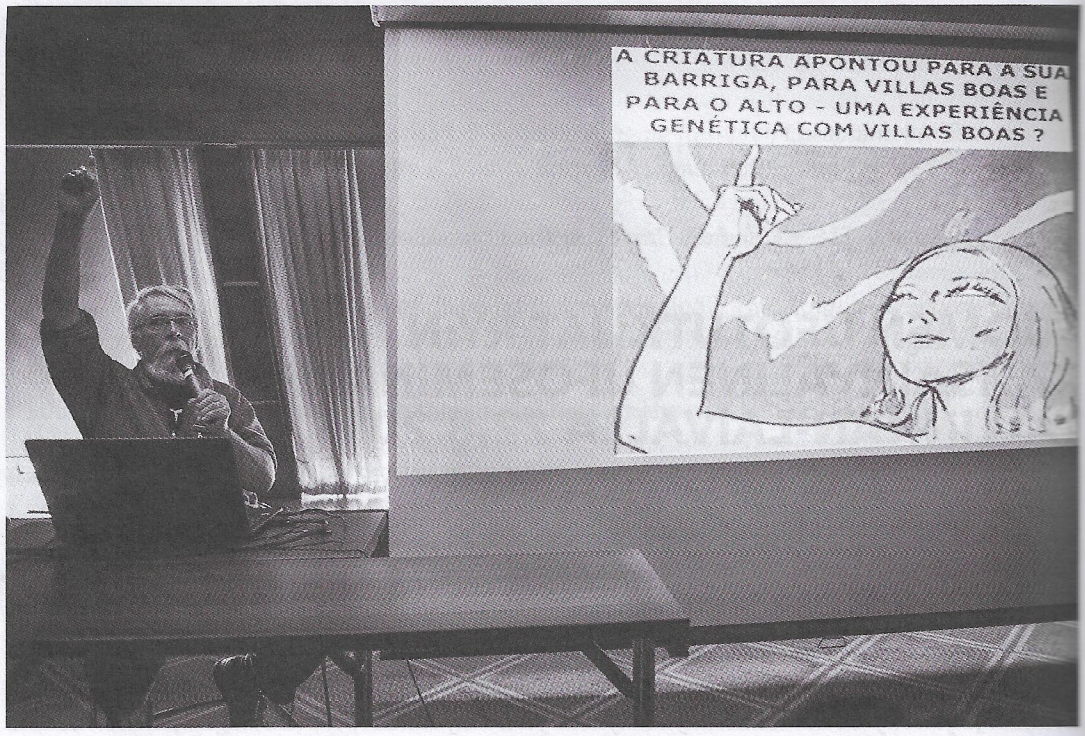

Olli Pajula, vierellään Antônio Vilas-Boasin kohtaama humanoidinainen.

lailuongelman. Esimerkiksi ufotutkijoita vaaditaan vaikenemaan – pysyttelemään nurkan takana piilossa "hulluine juttuineen" ja olemaan tuomatta tutkimuksiaan suuren yleisön eteen. "Jenkkilässä selevästi salaillaan asioita, varsinki sotilaspiireissä. Sammaa tapahtuu muualla maailmassa; salaillaan asioita, jokka liittyy vallankäyttöön. Lisäksi harrastetaan disinformaatiota, mikä tarkottaa palakattuja vastavakoilujärjestöjen ihimisiä, jotka työkseen yrittää sekottaa pakkaa", Pajula päivittelee, toruen myös mediaa, joka on lähtenyt pitkälti samaan kelkkaan – asioista ei puhuta niin, kuin ne ovat. Pajulan mielestä näyttää siltä, että meitä on orjuutettu. "Vieläki ollaan ku Chaplinin filimissä, hammasrattaitten välissä. Näyttää siltä, että joku omistaa tieteen, vaikka tieteen pitäs olla kaikille yhteine asia", hän puistelee.

Mutta ei tarvitse vajota synkkyyteen. Pajula on pannut merkille, että tietynlainen vastakulttuuri on nousemassa: aletaan tutkia ja tiedottaa vapaasti: "Käynnissä on trendi, että tiedemiehet, filosofian tutkijat ja uskontojen tutkijat alakaa kiinnostua toisistaan ja keskustella keskennään. Hyvä esimerkki istuu täällä yleisössä: Jaakko Närvä, joka on samalla sekä uskontotieteilijä että ufotutkija."

Eksopolitiikka pyrkii tieteellisyyteen, mutta avoimuuteen. Tarkoituksena on selvittää maailmanlaajuisesti, mitkä tahot ovat läsnä maapallolla, ja mitkä ovat vierailijoiden motiivit. "Maailmankaikkeus on täynnä elämää", Pajula tietää. Hän luonnehtiikin elämän, tai olemassaolon, olevan tarua ihmeellisempää: viimeisimpien tietojen mukaan rinnakkaistodellisuuksia on olemassa äärettömät määrät. Suhteellisuusteorian mukaan kaikki kappaleet taivuttavat jonkin verran aika-avaruutta, ja nykyiseen M-teoriaan vedoten maailmankaikkeudessa on olemassa kutakuinkin lukematon määrä tasoja. Näillä tasoilla "kalvot" ikään kuin törmäilevät toisiinsa, jonka seurauksena aiheutuu mei-

dän alkuräjähdystämme vastaava tapahtuma: törmäyskohdassa syntyy uusi maailmankaikkeus. Tällaista tapahtuu alinomaa. Teorian mukaan myös tähän paikkaan, jossa kalvot eli rinnakkaistasot kohtaavat toisensa, syntyy niin kutsuttu madonreikä. "Madonreiän kautta on mahdollista suorittaa aikamatkailua", Pajula täsmentää.

Ufotutkijat ovat vuosikymmenien ajan puhuneet värähtelystä ja värähtelytasoista, saaden tiedemiehiltä kovin nuivan ja peräti tyrmäävän vastaanoton. Mutta nykytiede tietää, että kaikki meidän olemassaolossamme on värähtelyä ja aaltoliikettä. "Ei ole mittään, mikä ei olisi värähtelyä. Mekin olemme interferenssi-ilmiö; meijän kohalla on tapahtunu konstruktiivinen interferenssi. Me ollaan ilmennytty sen takia tänne olemassaoloon, että meijän värähtely on sopiva juuri tähän ympäristöön ja sen takia me tullaan näkyviin", Pajula selvittää. Hän haluaa myös huomauttaa, että kaikki on yhteydessä kaikkeen: "Meillä jokkaisella on vaikutusta koko maailmaan ja meillä jokkaisella on joku tehtävä. Tärkein osa tehtävää on selevittää, kuka minä oon ja mikä on se oma paikka tässä järjestelmässä. Jos laitetaan positiiviset energiat liikenteeseen – mieluummin, ku negatiiviset – se vaikuttaa koko olemassaolloon. Se vaikuttaa koko maailmankaikkeuteen, koska kaikki on yhteydessä kaikkeen."

Pajula kehottaa itsetutkiskelun ohella pohtimaan, kuinka itse kukin voi vaikuttaa siihen, miten saisimme sotien tilalle rauhan sekä ihmisten välille aitoa, kunnollista kontaktia ja keskustelua vapaasti kaikista asioista. Pajula pohtii luennossaan, olemmeko kenties eristyksissä maapallolla ja näin on, niin mistä syystä. Samaisesta aiheesta oli kerrattain syntynyt keskustelua ydinfyysikko ja ufotutkija Stanton T. Friedmanin kanssa. Friedman oli tokaissut napakasti: "Olemme aggressiivisia apinoita, jotka häiritsevät koko maailmankaikkeuden elämää. Siitä syystä me olemme eristyksissä." Rohkea letkautus, vaan valitettavan totta. Biologina Pajula heristää sormeaan ihmiskunnalle: "Meidän pitäisi huolehtia tästä planeetasta. Älkäämme osallistuko planeettamme tuhoamiseen enempää."

Monimuotoinen ufoilmiö Oulun satama-alueella 1974

Kuinka tyypillistä: kokonainen perhe todistaa hyvin monimuotoisen ufotapauksen, mutta pitää kaiken omana tietonaan. Tällä kertaa mielenkiintoinen "sattuma" sai kokijan ottamaan, vuosikymmenten jälkeen, yhteyden ufotutkijaveteraani ja kirjailija Tapani Koivulaan.

1. huhtikuuta 1974 Oulun Toppilan satama-alueella suurperhe naapureitaan myöten seurasi kummallisia tapahtumia. "Skeptikko tietysti nauraa, että kas vain kun sattui olemaan aprillipäivä", Koivula virnistää, vaan aprillipilailusta ei ole kysymys. Merkillinen ilmiö oli alkanut naapuripariskunnan havainnosta: merenjään yläpuolella leijaili sininen, säännöllisen muotoinen pallo, jonka ulkonäkö oli muuttunut siten, että kohteesta jäi näkyville vain ääriviivat. Tämän jälkeen pallo ampaisi valtavalla vauhdilla aavalle päin. Suhteellisen lähellä tapahtumapaikkaa sijaitsee Oulunsalon lentokenttä. Tapahtumahetkellä matkustajalentokone oli laskeutumassa, ja valopallo viipyi koneen perässä pitkän tovin.

Tapahtuma-alueella asunut laaja perhe joutui ufoilmiön todistajiksi. "Dramaattista, kuinka nämä henkilöt kuvailivat tätä tilannetta", Koivula luonnehtii, ja jatkaa: "Melkein kaikki perheenjäsenet näkivät ilmiön. Talossa sisällä ollut isäntä koki, että ufo peitti koko talon. Siinä voi tietysti miettiä,

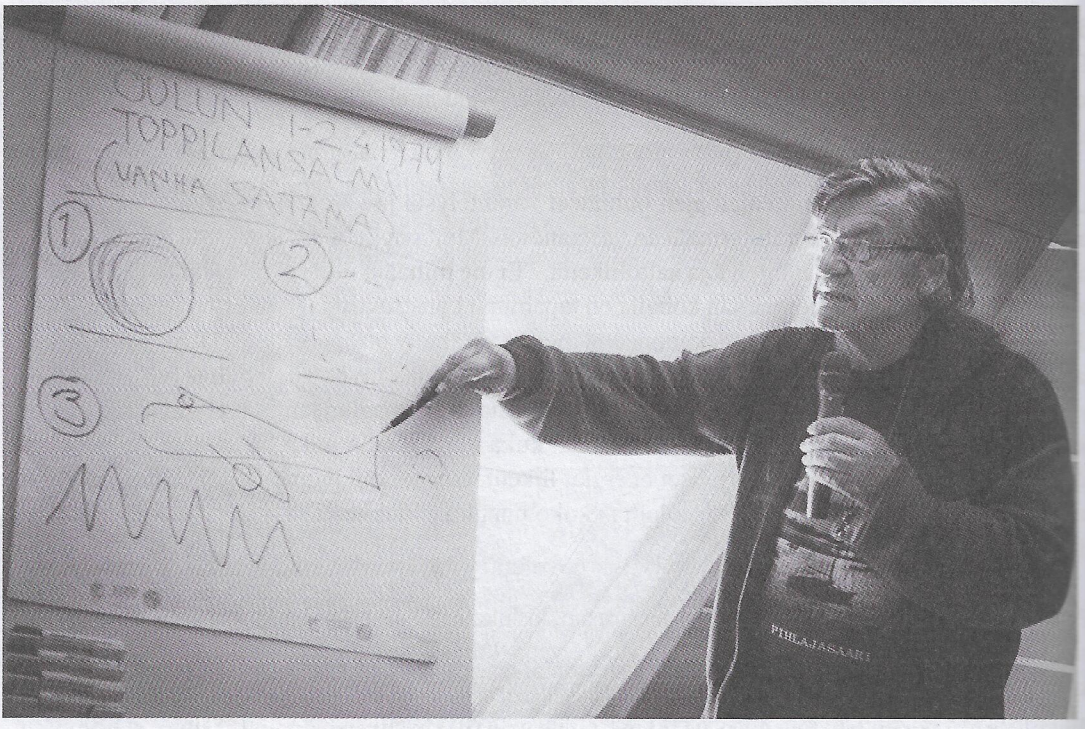

Tapani Koivula piirsi kohta kohdalta havainnekuvat Oulun satama-alueen monivaiheisesta ufotapauksesta.

että missä olosuhteissa sekä sisä- että ulkotilat tulevat kirkkaan valon peittämiksi." Ilmiö jatkui vielä seuraavana päivänä. Perheen isoäiti oli katsellut ikkunastaan, kuinka seitsemänkymmenen metrin päässä olleen saunan yläpuolella leijaili paikoillaan valopallo. Pallosta irtautui kolmionmuotoinen kohde, joka lähti liikkeelle ja tuli hyvin lähelle sitä ikkunaa, josta mummo tarkkaili tilannetta.

Tapausta tutkivat yhdessä Koivulan kanssa Olli Pajula ja oululainen tietojenkäsittelijä Henrik Pitkälä. Pitkälä teki taustatyötä tarkastellen mahdollisten rakettikokeiden osuutta asiaan, jolloin erilaiset valot voisivat selittyä. "Kyllähän jotkut osailmiöt valoista voi selittää rakettikokeilla, mutta ei missään tapauksessa näin monipuolista valoilmiöiden joukkoa", Koivula esittää loppupäätelmänä.

Sitten päästäänkin alussa mainittuun, mielenkiintoiseen sattumaan. Keväällä 2015 tapauksen toinen päähenkilö oli ollut menossa kirjastoon, kun oli äkännyt oven edessä suuren höyhenen. "Hän on niitä ihmisiä, jotka kokee yllättäen ilmestyvät höyhenet merkkeinä siitä, että nyt täytyy olla herkkänä ja seurata, mitä tapahtuu", Koivula selventää. Nainen oli määrätietoisesti tullut etsimään aivan muita teoksia, kun havaitsi matalalla hyllyllä tyrkyllä olleen, Koivulan kirjoittaman Kosminen kosketus -kirjan. Kuljettuaan kolme kertaa opuksen ohitse nainen oli lopulta alkanut selailemaan sitä. Sivuilta olikin löytynyt tuttuja asioita (naisella on vuoden 1974 ufohavaintojen jälkeen ollut muitakin parakokemuksia) ja muuan tapaus, joka oli muistuttanut hänen perheensä kokemusta. Ilman tätä sattumaa hän ei välttämättä olisi tullut ottaneeksi yhteyttä

Koivulaan, ja kokemus olisi jäänyt lopulta ikiunholaan. "Tämä on hyvin tyypillinen ufotapaus siinä mielessä, että vaik ois kuinka mielenkiintonen ufokokemus, niin ihmiset arkailee kertoa siitä", Koivula kiteyttää, pohtien sattuman osuutta asiaan: "Olli Pajula sanoi tuossa puheessaan, että kaikki liittyy kaikkeen – olen huomannut, että merkittävät sattumat ovat koko ajan ohjaajina." Naiskokijan osalta tarinaan saattaa Koivulan mukaan olla odotettavissa jatkoa: "Vanhana ufokontaktitutkijana mua erityisesti kiinnosti se, että niihin aikoihin hänen luokseen tuli erilaisia henki- tai avaruusolentoja, jotka pyrki parantamaan häntä." Koivula toteaa arvoituksellisesti, että tässä ufotapauksessa näyttää olevan kysymyksessä prosessi, jossa voi ilmetä jatkossakin mielenkiintoisia asioita.

Tulevaisuutemme menneisyyden viitassa

Terhakkaasti osuutensa aloittava Valery Uvarov on ytimiin pureutuva asiantuntija, mitä tulee pyramideihin, muinaisiin kirjoituksiin ja avaruusolentoihin. Uvarov johdattaa seminaariyleisön aikamatkalle järisyttävien tapahtumien keskiöön, jonka ehdottomana kiintopisteenä on Maaplaneettamme kohtalo. "Haluan osoittaa, että avaruusolennot ja ufot ovat läsnä, ja vaikuttavat aktiivisesti meidän elämäämme. Ufotutkimuksen aikakautena aiheesta on kehitelty satoja, peräti tuhansiakin teorioita. Ne ovat kaikki useimmiten kaukana todellisuudesta. Nyt haluankin antaa teille osviittaa siitä, mitä ufoilmiöiden aktiivisuuden taustalla itse asiassa on", Uvarov pohjustaa.

Valkokankaalla alkaa pyöriä video. Se on kuvattu Moskovassa, syyskuussa 2009: Kremlin yllä näyttää leijuvan pyramidimainen kohde, ja Uvarov kertoo sen olleen tuona yönä näkyvissä neljän tunnin ajan. Vastaavanlainen taivaslaiva oli havaittu myös seuraavan vuoden aikana useissa eri maissa. "Valtava ufo – ainakin 300 metriä pitkä sivultaan. Jotkut tutkijat ovat sitä mieltä, että se oli vielä suurempikin. Mutta *sillä* ei ole mitään väliä", Uvarov kommentoi, ja täsmentää: "Kysymys kuuluu, mitä Kremlin ja Kiinan yläpuolella oikeastaan tapahtui? En tiedä, mutta sen minä tiedän, että Venäjän politiikka muuttui huomattavasti heti tämän jälkeen. Mikäli muistatte, samoin kävi myös Kiinassa." Uvarov näkee maapallollamme vallitsevassa tilanteessa sekä Moskovan ufotapauksessa yhteyden hirvittäviin asioihin, jotka näyttävät toistuvan historiassamme, ja jotka vääjäämättä odottavat meitä tulevaisuudessa, jos vain niin annamme tapahtua. Uvarov on tehnyt aiheen parissa mittavat taustatyöt tutkien eri lähteistä ammennettavissa olevia tietoja: "Ymmärtääkseni, mitä tämän tapahtuman taustalla oli, etsin kaiken saatavissa olevan tiedon. Siinä minua auttoivat asevoimat, Venäjän turvallisuusneuvosto ja muinaiset kirjoitukset. Selvisi, että samanlainen tapaus oli sattunut 14 000 vuotta sitten Siinain niemimaan yläpuolella."

Kaikki juontaa 18 000 vuoden taa. Tuohon aikaan "jumalat", kuten muinaiset tekstit heitä kutsuvat, vierailivat Maan päällä. Nämä niin sanotut jumalat eivät olleet aurinkokuntamme kaukaisilta järjestelmiltä, vaan he tulivat Maldekista sekä Nibirusta (joka on sumerilaisten nimitys Marsille). Edistyksellisinä sivilisaatioina nämä kansat ryhtyivät tuolloin tutkimaan aurinkokuntaamme. Maapallolla he laskeutuivat niin kutsutulle Hyperborean alueelle, joka vastaa samaa aluetta missä nykyisin sijaitsevat Suomi sekä muu Skandinavia, Grönlanti ja Kuolan niemimaa. Marsilaiset olivat hyvin kiinnostuneita uraanimalmista, ja sitä he louhivat maaperästämme omiin tarpeisiinsa, kuten avaruusalustensa polttoaineeksi. He veivät mukanaan massiiviset määrät uraanimalmia sisältänyttä maa-ainesta; muinaisiin teksteihin viitaten louhitulla maa-aineksella

on korvattu toisen planeetan maaperää. Näitä muinaisia, ympyränmuotoisia kaivoksia on yhä nykyaikana näkyvillä Kuolan niemimaalla, Luujärven ja Umbajärven välillä.

Uraanimalmi ei silti ollut ainut asia, joka marsilaisia kiinnosti. He mieltyivät Maan neitoihin, ja seurauksena siitä syntyi risteytyslapsia. Muinaisissa sumerilaisissa kirjoituksissa näitä jälkeläisiä kutsutaan puolijumaliksi. Näillä jälkeläisillä oli poikkeuksellisia geneettisiä ominaisuuksia ja he jäivät ihmisten sekaan asuttamaan Maata.

Marsilaiset ja maldeklaiset ryhtyivät laajentamaan tutkimusaluettaan, mikä alkoi herättää närää galaksimme muiden sivilisaatioiden keskuudessa. Tilanne äityi siihen pisteeseen, että lopulta kaikki galaksin sivilisaatiot asettuivat marsilaisia vastaan. Syttyi "Jumalten sota", joka kesti tuhansia vuosia. Uvarov huomauttaakin marsilaisten olleen niin menestyksekkäitä sodankävijöitä, että historiassamme Mars yhä muistetaan sodan planeettana.

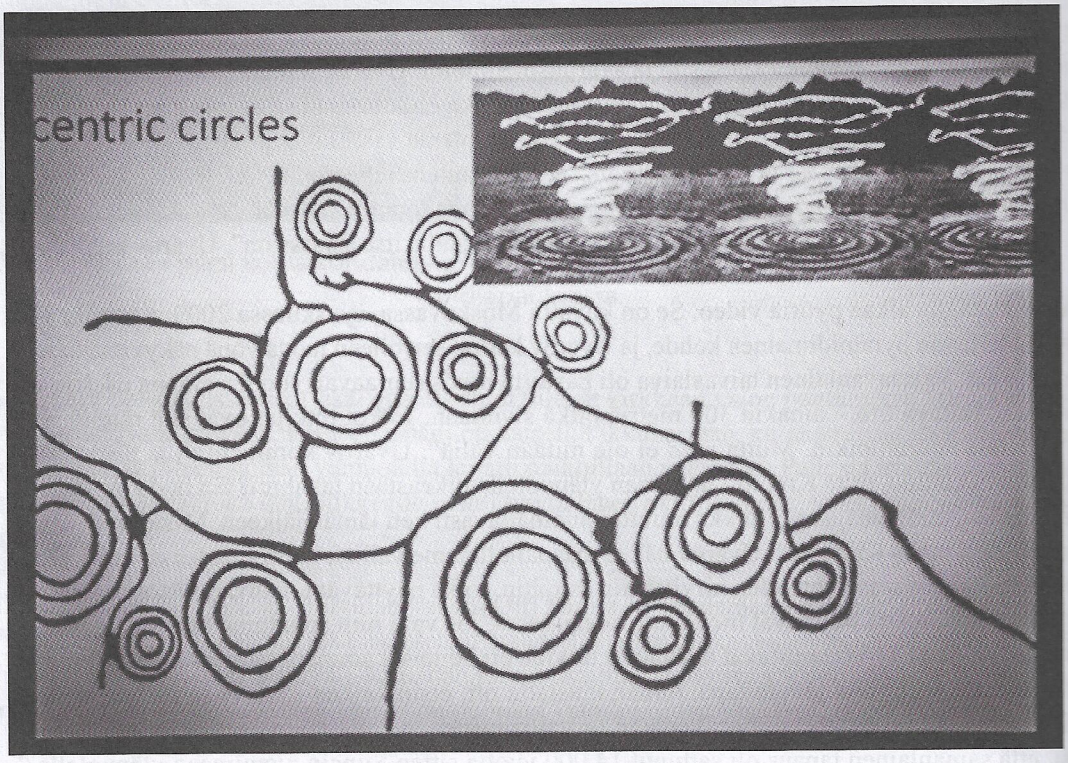

Pyörteiset generaattorit hyödyntävät Maan omaa energiaa meteoriittien torjunnassa.

Jumalsotaan sisältyy mielenkiintoinen käänne. Edistyksellisenä sivilisaationa marsilaiset tiesivät hyvin, että aurinkokuntamme liikkuu spiraalimaisesti. He tiesivät sen tarkoittavan sitä, että säännöllisin väliajoin kulkeudumme asteroidivyön läpi. "Se on kuin asteroidivirta", Uvarov kuvailee ja toteaa: "Miljoonia vuosia sitten nämä asteroidit tuhosivat kaiken elämän Maan päältä. Niin on käynyt monta kertaa." Ennakoiden tulevaa, marsilaiset kehittävät meteoriittitorjuntajärjestelmän, joka hyödynsi planeetan omaa energiaa keskittäen sitä ja tuhoten lähestyvät kappaleet. Maahankin rakennettiin tällainen puolustussysteemi (kyseisenlaisia generaattoreita on yhä Venäjällä sekä

Pohjois-Afrikassa). Sodan loppuvaiheessa marsilaisia vastaan taistelleet ulkoavaruuden sivilisaatiot onnistuivat kytkemään järjestelmän pois päältä. Täten pikkuplaneettoja ja asteroideja pääsi kulkeutumaan aurinkokuntaamme, jolloin järjestelmä joutui epätasapainoon ja kaaos oli valmis. Ensimmäinen planeetta, joka tuhoutui lähes yhdellä iskulla, oli Maldek; sen rippeet ovat nykyinen asteroidivyömme. Maldekin säpäleet aiheuttivat tuhoa entisestään, kun kimpaleita iskeytyi Marsiin. Kauhun ja sekasorron vallassa eloonjääneet marsilaiset, maldeklaiset sekä jotkut Maan asukkaat pakenivat auringontakaiselle planeetalle, jolla on sama kiertorata kuin Maalla. "Aurinkokunnassamme on planeetta, jota asuttavat meidän edeltäjämme", Uvarov täsmentää. Asiaa on kuvattu muinais-Egyptin *Kuolleiden kirjassa*.

Sodan päätyttyä voittajasivilisaatioiden edustajat saapuivat käynnille aurinkokuntaamme. He vierailivat myös Maassa, ja saattoivat havaita, että planeetallamme oli muutamia sivilisaatiokeskuksia, älykkäitä ihmisiä ja ihmisillä suurenmoisia kykyjä, mutta yksi ongelma. Maan ihmiset olivat marsilaisten jälkeläisiä. Toisin saneon heillä oli samat toimintatavat kuin marsilaisilla tuhansia vuosia aiemmin. Kuinka huolestuttavaa: oli hyvin mahdollista, että muutaman sadan vuoden kuluttua näistä maakalaisista kehittyisi toinen hyvin vaikutusvaltainen sivilisaatio, samaan tapaan kuin marsilaisista. Nämä lahjakkaat marsilaisten jälkeläiset tulisivat käyttämään kaikki tieteelliset saavutuksensa asevoimien tarkoituksiin, eli vaikutti uhkaavasti siltä, että historia toistaisi itseään. Ulkoavaruuden neuvosto kokoontui pohtimaan, mitä Maan suhteen tulisi tehdä. Kokoukseen päätettiin kutsua kuuluisa Maan kuningas, jonka historia hyvin tuntee. Hänen nimensä oli Gilgamesh.

Valery Uvarov kuvailee avaruusneuvoston kokousta, johon Gilgamesh kutsuttiin keskustelemaan välttämättömistä toimenpiteistä maapallon kohtalon suhteen.

Uvarov osoittaa valokuvaa kivisestä Gilgamesh-eepoksesta, jota säilytetään British Museumissa. Sumerilaista kirjoitusta sisältävät kivitaulut ovat osittain rikkoutuneet, mutta monin paikoin on teksti yhä luettavissa. Uvarov selittää, että kyseisessä eepoksessa kuvaillaan 14 000 vuoden takaista tapahtumaa Siinain niemimaan taivaalla: pyramidinmuotoisessa aluksessa neuvoteltiin ihmisrodun kohtalosta sen pyrkiessä kuolemattomuuteen, sekä epäeettisistä toimintatavoista. Kuningas Gilgamesh, joka tunnetaan historiassa kuolemattomuuden etsijänä, oli kutsuttu tuohon kokoukseen keskustelemaan Maan tilanteesta. Neuvosto valitsi juuri Gilgameshin, sillä hän olin kuuluisa Maan väen keskuudessa. Hän oli niin kutsuttu puolijumala, jonka äiti oli kotoisin Maasta ja isä Marsista.

Kohtalokkaassa kokouksessa ulkoavaruuden neuvostolla oli esittää kolme toimintavaihtoehtoa, miten Maan suhteen tulisi toimia: 1) sterilisoidaan koko planeetta, 2) ei tehdä yhtikäs mitään, ainoastaan seurataan mitä tapahtuu, 3) tarkkaillaan ja kontrolloidaan tilannetta. Neuvosto aprikoi: jos planeetta jätetään silteen, joudutaan varmuudella syviin vaikeuksiin. Sen sijaan planeetan sterilisoiminen poistaisi ongelman. "En ole löytänyt tarkempaa tietoa siitä puheesta, jonka Gilgamesh siellä piti, mutta hän sai suostuteltua heidät olemaan sterilisoimatta maaplaneettaa", Uvarov kertoo. Neuvosto tosin asetti Gilgameshille tietyt ehdot, ja Gilgameshille jylistiin: "Sinun on palattava takaisin ja puhuttava veljiesi, Maan kuninkaiden, kanssa. Teidän on muututtava perinpohjin! Teidän täytyy uudistaa ajattelutapanne. Muuttaa käsityksenne karmasta, ihmissuhteista; se tulee kaikki muuttaa! Sinun täytyy suostutella ihmiset omaksumaan uudet opettajat ja ideologiat." Mutta Gilgamesh ei ollut sellainen. Hän ei onnistunut. Niinpä valtava asteroidi iskeytyi Maahan.

Asteroiditörmäyksen seuraukset olivat kuin maistiainen maailmanloppua. Muinaisten kirjoitusten mukaan Maahan iskeytyneen asteroidin lentorata oli vastakkainen planeettamme pyörimissuuntaan nähden. Törmäyksen seurauksena Maan akseli kallistui 15 astetta, pyörimisliike hidastui hieman ja vesimassat lähtivät liikkeelle vastakkaiseen suuntaan. Kehkeytyi armoton vedenpaisumus. Tulivuoret, etenkin merenalaiset, alkoivat purkautua yhtä aikaa syösten ilmaan korkeita höyrypatsaita. Suuret määrät happea paloi pois räjähdysten seurauksena. Kuolemaa oli kaikkialla. Maa suistui kiertoradaltaan, ajelehtien kovaa vauhtia poispäin Auringosta. Tästä aiheutui yhtäkkinen ilmastonmuutos, ja planeettamme lämpötila laski -70 astetta. Muinaisissa teksteissä kuvaillaan, että tuona hetkenä Maalle annettiin Kuu, jonka ansiosta maapallon massa lisääntyi ja planeettamme vakiintui nykyiselle tasolleen. Näin tapahtui 13 668 vuotta sitten, joka Uvarovin mukaan on todettavissa tarkastelemalla assyrialaisten, egyptiläisten ja intialaisten muinaiskansojen sekä mayojen kalentereita.

Palatessamme muinaisista ajoista nykyisyyteen, Uvarovin valppaaseen katseeseen hiipii synkkyys. Hän on sitä mieltä, että edessämme on totuuden hetki: "14 000 vuotta sitten tapahtui täsmälleen samoin, kuin Moskovan yllä 2009. Se tarkoittaa, että ellemme muutu poliittisesti tai eettisesti, meitä kohtaa taas asteroiditörmäys. Voin kertoa, että se tapahtuu tarkalleen 120–150 vuoden kuluttua, Uvarov kiteyttää. Aikaa on muutama vuosikymmen: joko muutamme elintapojamme, tai olemme suurissa vaikeuksissa."

Avaruusolennot vaikuttavat politiikkaamme, Uvarov vakuuttaa, ja lausuu päätössanoinaan: "[Vuoden] 2009 jälkeen Kiinan ja Venäjän politiikka muuttui täysin päinvastaiseksi kuin Yhdysvalloissa. Tämä aika on eräänlainen rajaviiva... Ystäväni, olemme kaikki samaa lihaa ja verta... Jos onnistumme, jälkipolvemme jäävät henkiin. Jos emme, reilun sadan vuoden kuluttua tapahtuu seuraava törmäys. En halua, että taas käy niin. Tämä on siis tärkein viesti, jonka halusin teille välittää."

Aaverakettimysteerion ja maailman mahtavimman ufoarkiston äärellä

Ruotsalaista Clas Svahnia on useita kertoja houkuteltu luennoimaan suomalaisten ufotutkijoiden järjestämiin seminaareihin, ja viimein hänet myös saatiin paikalle. *Dagens Nyheterin* toimittaja Svahn on porskuttanut UFO-Swedenin (ruots. UFO-Sverige) puheenjohtajana 23 vuotta – nykyään hän toimii varapuheenjohtajana, mutta tekemistä piisaa maailman suurimman ufoarkiston pyörittämisessä. Svahn hämmästyttikin seminaariyleisöä esittelemällä tätä ruotsalaisten mahtavaa laitosta. Vaatimattomassa Norrköpingin tehdaskaupungissa sijaitseva *AFU* eli *Archive For the Unexplained* (vapaasti suomennettuna "selittämättömien ilmiöiden arkisto"), perustettiin alunperin vuonna 1973 nimikkeellä *Archives for UFO Research* eli "ufotutkimusarkistot". Sittemmin aihepiiriä on laajennettu koskemaan ufojen ohella muutakin paranormaalia aineistoa.

Materiaalia Ruotsin arkistoihin on kerätty ympäri maailmaa. Tässä vain lyhykäinen tiivistelmä kaikesta, mitä arkistojen uumenet sisältävät: 30 000 kirjaa, 2 200 metriä kirjahyllyjä, 80 hyllymetriä ruotsalaista ufohistoriaa, 50 000 aikakauslehtijulkaisua, 590 000 sanomalehtiartikkelia, 42 000 uforaporttia Ruotsista, Britanniasta, Tanskasta ja Venäjältä; 35 000 valokuvaa, 120 mikrofilmiä sekä 1900 VHS-, CD- ja DVD-tallennetta. Arkistossa työskentelee päivittäin 26 henkilöä. Useimmat työntekijöistä ovat vapaaehtoisia, tehden töitä "rakkaudesta lajiin" -periaatteella. "Emme me tätä itseämme varten tee, vaan tulevaisuutta varten: ufotutkijoille ja kaikille niille, jotka haluavat tietää, mistä tässä kaikessa on kysymys", Svahn valaisee. Arkistossa on säilössä jopa joka ikisen olemassa olleen ruotsalaisen ufokerhon paperit ja dokumentit. On hyvin tärkeätä pelastaa edesmenneiden tutkijoiden elämäntyöt. "Kun saamme tietää jonkun tutkijan kuolleen, soitamme hänen sukulaisilleen, jotteivät he heittäisi vainajan kirjoja, dokumentteja ja muita juttuja roskiin. Sellaista kun tapahtuu", Svahn harmittelee.

Clas Svahn.

AFU:n ja ylipäätään ufotutkimuksen parissa pitkään puuhastellut Svahn on tullut tutuiksi monenlaisten ufotapausten kanssa, mutta yksi on hänelle enigmaattisuudessaan ylitse muiden: aaverakettimysteerio. Ruotsissa tehtiin vuonna 1946 laajalti havaintoja mystillisistä järveen syöksyvistä "raketeista", jotka katosivat mitään kummempia jälkiä jättämättä. Suomessakin on nähty vastaavia; Svahn tietää havaitsijoita olevan monia. Hän on uhrannut kosolti aikaa aaverakettimysteerin tutkimiseen, etsien hanakasti silminnäkijöitä ja todistusaineistoa. Hän on jäljittänyt niitä eräti ruotsalaisista sota-arkistoista, käyden läpi "top secret" -leimalla varustettuja dokumentteja.

Aaveraketti-ilmiöstä Svahn kuvailee seminaariyleisölle merkillisen tapahtumasarjan, joka tapahtui 19. heinäkuuta vuonna 1946. Tuon yhden päivän aikana lukuisat ihmiset todistivat toisistaan tietämättä keskenään hyvin samanlaisia tapauksia. Seuraavassa esiteltävistä tapauksista Svahn on tavannut kaikki silminnäkijät ja haastatellut heitä henkilökohtaisesti.

Kello 11.00 nuori mies oli peltotöissä isänsä ja veljiensä kanssa, ja oli juuri pitämässä huilaustaukoa. Päivä oli oikein kesäinen, lämmin ja aurinkoinen. Yllättäen mies havaitsi jonkin esineen, joka liitäen eteni hitaasti kohti taivasta. Esine pyöri verkkaisesti akselinsa ympäri, ja aurinko heijasteli kohteen pinnasta. Koska sadonkorjaajan kone oli päällä eikä hän suostunut sitä pyynnöistä huolimatta sammuttamaan, on mahdotonta sanoa, pitikö kohde mitään ääntä. Lopulta esine katosi näkyvistä.

Kello 11.30, noin viidenkymmenen kilometrin päässä edellisestä tapauksesta. 11-vuotias poika oli kalassa piskuisella järvellä. Yhtäkkiä taivaalta syöksyi jylisevän äänen saattelemana veteen jotakin, joka nostatti jälkeensä viidentoista metrin korkuisen vesipatsaan. Kauhuissaan poika ryntäsi kotiin ja huusi isälleen, että piru syöksyi järveen. Isä kiiruhti poikansa kanssa rantaan katsomaan, ja havaitsi järven pinnan lainehtivan.

Kello 11.45, varttituntia myöhemmin. Kolmjärv, sadan kilometrin päässä edellisestä tapahtumapaikasta. Kaikki pikkupitäjän kyläläiset olivat ulkona työnteossa. Yllättäen taivaalta kantautui ääni, joka kiinnitti kyläläisten huomion. Monet näkivät taivaalla jonkin objektin, jolla oli pienet siivet kyljissään. Kohde eteni valtavalla vauhdilla ja sukelsi lopulta järveen. Vesi pärskähti aivan kuin sinne olisi pudonnut pommi. Ikkunat helisivät, kissat ja koirat säntäsivät karkuun. Outoa tapahtumaa seurannut Knut Lindbäck painui veneellä järvelle katsomaan kohtaa, johon esine oli pudonnut. Lindbäck kokeili airolla matalan järven pohjaa ja saattoi havaita siellä olleen kuopan perusteella, että järveen todella oli pudonnut jotakin, mutta mitään kuoppaa kummempaa hän ei sieltä löytänyt.

Kello 15.00. Vasarjärvi, sadan kilometrin päässä edellisestä paikasta. Kokonainen perhe oli kuullut taivaalta kantautuneen äänen ja nähnyt jonkin esineen syöksyvän järveen. Kohde oli matkannut veden alla, kunnes oli räjähtänyt mahtavan, 10–15 metrin korkuisen pärskäyksen saattelemana.

Kello 15.40, viimeinen tapaus: Marmen-järvi. Perhe oli järven rannalla rentoutumassa kesäpäivän merkeissä. Auringonottotuokion keskeytti taivaalta kuuluva, kauhea ääni. He näkivät jonkin objektin syöksyvän järveen, liukuvan vedenpinnan ylä- ja alapuolella, hypähdellen kuin delfiini ikään. Sen jälkeen esine räjähti. Räjähdys synnytti 20 metrin korkuisen vesipatsaan, muuttaen järven veden mustaksi.

Muutaman tunnin aikana oli neljä erilaista objektia eri alueilla, joskin suhteellisen lähellä toisiaan, syöksynyt järveen, ja useampi toisistaan riippumaton silminnäkijä todisti nämä tapahtumat. Ruotsin

armeija oli erityisen kiinnostunut Kolmjärvestä, jossa Knut Lindäck kävi veneitse tarkastamassa putoamiskohtaa. Armeija antoi muuan luutnantille kirjallisen käskyn matkustaa moottoripyörällä tapahtumapaikalle vielä saman päivän aikana. Paikalle lähetettiin myös ydinvoiman asiantuntija atomipommiepäilyjen takia. Tutkimusta tehtiin intensiivisesti kahden viikon ajan. Svahn kertoo: "He etsivät järvestä metallista objektia. Tutkimuslautta rakennettiin pelkästä puusta ja köydestä; edes nauloja ei käytetty, jotteivät tutkimukset sotkeentuisi. Järvestä otettiin 35 000 näytettä, pohja syynättiin, mutta mitään muuta ei löytynyt kuin pelkkä kaasukanisteri. Suunnitelmissa oli peräti tyhjentää koko järvi vedestä. Mutta koska se olisi koitunut liian kalliiksi operaatioksi, Tukholman armeija hylkäsi ehdotuksen."

Salaisten asiakirjojen joukosta Svahn oli löytänyt myös kirjeitä, joista ilmeni, että englantilaiset tarjosivat tutkimusapua ja olivat valmiita tulemaan Ruotsiin auttaakseen aaverakettimysteerion selvittämisessä. Ruotsin pääministeri oli kuitenkin kieltäytynyt ehdotuksesta. "Tästä tuohtuneena englantilaiset moittivat kirjeessä Ruotsin pääministeriä typerykseksi ja pelkuriksi", Svahn toteaa, ja näyttää skannauskuvaa kirjeestä.

Vaikka aaverakettien kulta-aika oli juuri toisen maailmansodan jälkeen, ilmiö näkyy jatkuneen vielä myöhemminkin. Svahn kuvailee havaintoa, jonka teki pariskunta Bo ja Liz Berg 21. heinäkuuta vuonna 1980 kello 11. Pariskunta oli ollut patikoimassa luonnonpuistossa, kun he olivat kuulleet taivaalta jotakin ääntä. Katsoessaan äänen suuntaan he olivat havainneet matalalla lentävän, rakettimaisen kohteen. Kohde oli laskeutunut Nammajaure-järveen, upoten sinne. Mies teki muistiinpanot tapahtuneesta saman tien ja piirsi raketista kuvan. Palatessaan Tukholmaan pariskunta raportoi asiasta oitis ufotutkijoille. Ikävä kyllä havainnolle ei löydetty minkäänlaista selitystä.

Nammajauren tapauksen tutkimuksiin on palattu vielä aivan viime vuosina, kun Svahn on käynyt järvellä erilaisten tutkimusyksiköiden kanssa. Ainakin eräs skannaustulos on antanut aihetta olettaa, että pohjamudassa muhisi jokin esine. Tutkimuksissa on kulkenut mukana myös elokuvatuotannon väkeä, jonka tuloksena on syntynyt dokumenttielokuva *Ghost Rockets* (ohj. Michael Cavanagh ja Kerstin Übelacker, 2015). Asiasta kiinnostuneiden kannattaa vierailla elokuvalle ja aiheelle perustetuilla sivuilla verkko-osoitteessa www.ghostrockets.se. Toivoa sopii, että elokuva saisi katseluaikaa myös Suomen televisiosta.

Yhteistyön aika

Tallinnan rannassa alukseemme astunut Viron oma anomaalisten (paranormaalien) ilmiöiden tutkija, Igor Volke, tuo muassaan virolaisia vieraita yleisöömme. Joukosta löytyy muutamia mainitakseen folkloristi, poliitikko, tv-kuvaaja ja monia journalisteja, kuten virolaisen radio-ohjelman *Hallo Kosmos* (suom. "hei avaruus") toimittaja. Suomeakin aivan sujuvasti taitava Volke pitää puheensa suomenkielellä ja aloittaa viittaamalla Uvarovin luentoon. "Kuten huomasitte, Gilgamesh oli siellä kolmion muotoisessa ufossa. Hänelle annettiin vaihtoehtoja – lähes komentoja. Komento oli näin: ruotsalaisten, suomalaisten, virolaisten ja venäläisten pitää tehdä yhteistyötä. Muuten tämä planeetta ei säily! Sopiiko?", Volke laskettelee nokkelana, saaden yleisön nauramaan ja taputtamaan. Vitsin viittaan on naamioitu tärkeä sanoma. Aika on kypsä voimien yhdistämiselle naapurimaiden kesken.

Ufomateriaaliahan löytyy niin Uvarovin tutkimuksia kuin Svahnin arkistojakin myöden – kysymys onkin siitä, minkä rakennusaineeksi sitä käytämme. "Gilgameshille annettu opetus on jatkuvasti meidän joukossa", Volke muistuttaa. Hän puhuu ufotutkijoiden työn todellisesta tarkoituksesta – kulkea silmät ja mieli avoinna sellaisten henkilöiden varalta, joita on niin sanotusti informoitu: "On meidän poliittinen vastuu löytää ne henkilöt, tuoda ne esiin ja antaa heille mahdollisuus tehdä omia lausuntojaan." Tämä, puolestaan, on Volken kirkastava lausunto: "Mä muistan meidän tapahtumia Oulussa, Iso-Syötteellä, Helsingissä, Tampereella... Erittäin lämpöiset tunteet on alaan Suomenniemeä kohtaan. Olette hoitanut tätä kynttilän pikkupalasta hyvin. Ja musta tuntuu nyt, että nuori sukupolvi tulee peliin mukaan, ja kasvatetaan tätä kynttilää vähä isommaksi. Että se on meidän päämäärä. Elämä on fantastisempi kuin tämän päivän ufologi voi sitä kuvitella." Volke käyttää puheenvuoronsa arvokkaasti yhteisiä pyrkimyksiä ajatellen, kunnes siirtyy aiheeseen, jonka takia hänet alun perin seminaariin pyydettiin.

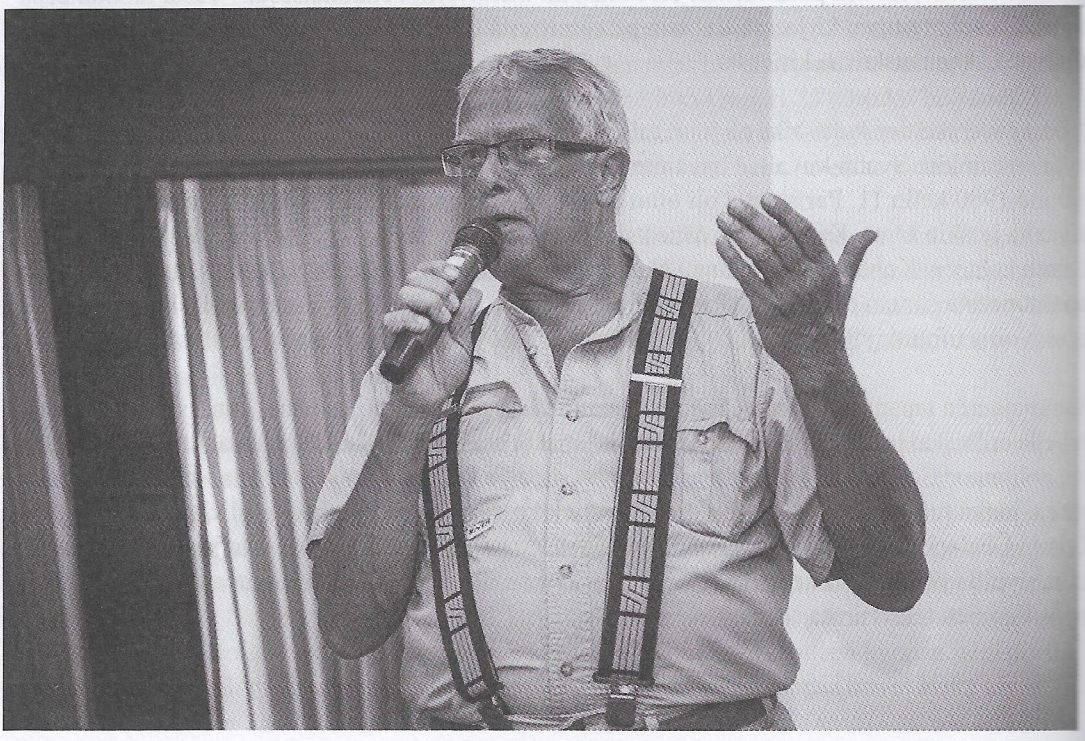

Igor Volke.

Volke tunnetaan erityisesti Meriväljan kappaleen yhtenä tutkijana, ja vuosien varrella hän on saanut puhua aiheesta kyllikseen. Pähkinänkuoressa hän esittelee tapauksen, jota tutkittiin 1980-luvulla. Tallinnassa Meriväljan asuinalueella tonttia pitänyt isäntä oli törmännyt ylitsepääsemättömään esteeseen kesken kaivon kaivamisen. Maaperä kävi niin ihmeen kovaksi, että tavalliset työkalut eivät siihen pystyneet. Isäntä haki naapurin avuksi. Miehet saivat huomata, että tulevan kaivon pohjassa olikin jonkinlainen metallilaatta – siitä saatiin irrotettua jokunen kappale. Isäntä otti palasen talteen. Kyseessä oli puolentoista–parin tuuman paksuinen levy, joka puhdistamisen jälkeen paljastui komean hopeanharmaaksi ainekseksi. Mutta mitä se oli, ja mikä luurasi tontin alla, ihmetytti isäntää. Paikalla alettiin tehdä tutkimuksia; Igor Volke oli niissä mukana ja hänen

tehtävänään oli selvittää, kuinka syvällä maan uumenissa oleva valtava laatta on. Tutkimuksissa selvisi, ettei kyseessä ainakaan ole meteoriitti, mitä aluksi epäiltiin, vaan jokin meille tuntematon metalli, jota ei ole tehty Maan päällä. Todettiin, että kyseisenlainen metalli on syntynyt suljetussa ja painottomassa tilassa. Arveltiin, että jääkauden aikaan lentolautanen oli pudonnut jäälautalle, ja jääkauden sulamisvaiheessa hylky olisi painunut maan uumeniin. Nykypäivänä niin kutsuttu Meriväljan kappale sijaitsee yhä samalla paikalla asuintontin maaperässä, seitsemän metrin syvyydessä.

Koodeja pelloilla

Ufoseminaariristelyn päätösluennossa mystikko ja taiteilija Veli Martin Keitel esitelmöi viljapeltokuvioiden kehityskaaresta aikajanalla 1990–2015, peilaten aihetta omien kokemuksiensa kautta. Keitel tunnetaan yleisesti peltokuvioilmiön asiantuntijana: Hän on tehnyt videodokumentteja aiheesta, kuten dokumenttielokuvat *Madonreikiä pellossa,* osat 1 ja 2, luonut aihepiiriin keskittyvät kotisivut sekä kirjoittanut lukuisia artikkeleita *Ultra*-lehteen. Alun perin olikin *Ultran* ansiota, että Keitel tempautui mukaan viljapeltokuvioiden maailmaan. Helmikuun 1997 numerossa oli ollut runsas juttu edelliskesän kuvioista, lehden kansi komistettuna Stongehengen spiraalikuviolla. Se oli käänteentekevä lehtiartikkeli Keitelille, ja hän yhä pitää Stonehengen spiraalia erittäin merkityksekkäänä: "Sinä aikana tämmöiset fraktaalityyppiset kuviot, joissa on valtava määrä ympyröitä, oli todella vaikuttavia. Tämä Stonehengen kuvio on edelleenkin ilman muuta kiistattomasti yksi peltokuviohistorian merkittävimpiä. Se on ainutlaatuinen siinä mielessä, että se todistettavasti ilmaantu (pellolle) keskellä kirkasta päivää, vilkkaasti liikennöidyn tien varrella, 15 minuutin sisällä. Ilman, että kukaan on nähny mitään liikettä. Sieltä oli suora näkyvyys Stonehengen kivikehälle, josta ihmiset näkee sinne pellolle. Ei siellä ollu ketään tekemässä tätä kuviota."

Tiettävästi on olemassa toinen vastaavanlainen tapaus: Suomessa, vuodelta 1998. Keitel oli juuri palannut ensimmäiseltä peltokuviomatkaltaan Englannista, kun Siuntioon ilmestyi kovin samankaltainen kuvio kuin Stonehengellä. Siuntion versio oli kuin yksinkertaistettu pienoismalli alkuperäisestä kuuluisuudesta. Samaan syssyyn oli eteläisessä Englannissa ilmestynyt neljä uutta peltokuviota, juuri Keitelin lähdön jälkeen. Keitel tietää, ettei kyse ole yhteensattumasta: "Peltokuvioissa on mukana ilman muuta hyvin inhimillinen komponentti, ja on tiettyjä ihmisiä, jotka vetää peltokuvioita puoleensa. Minä olen yksi niistä. Peltokuviomagneeteista. Se liittyy siihen taustaan, että mistä minä olen tähän maailmaan putkahtanut."

Kaikkiin peltokuvioihin ei tosin liity sen suurempaa mystiikkaa, kuin mihin ihminen pystyy: osa kuvioista on ihmistekoisia. Etenkin eri taiteilijaryhmät kilpailevat keskenään, luoden toinen toistaan komeampia peltokuvioteoksia. Erikoista kyllä, teoria ihmistekoisista peltokuvioista ei ollut saanut vankkaa jalansijaa ennen 90-lukua, vaikka kuviot olivat olleet lähinnä yksittäisiä renkaita ja ympyröitä pelloilla – siis melko yksinkertaisia verrattuna monimutkaisiin piktogrammeihin, jollaisia alkoi ilmestyä ensimmäistä kertaa vuonna 1990. Nämä monimutkaiset kuviot aiheuttivat sen, että selitysmallit ilmapyörteistä ja meteorologisista ilmiöistä menettivät pohjansa. Toisaalta, vuonna 1991 kaksi eläkeläisukkoa mojauttivat melkoisen tällin astuessaan julkisuuteen väitteellä, että he olisivat tehneet kaikki viljapeltokuviot. Mediatemppu, vaikka kyllä nämä taiteilijamiehet todella niitä kuvioita tekivät. Joskaan eivät kaikkia.

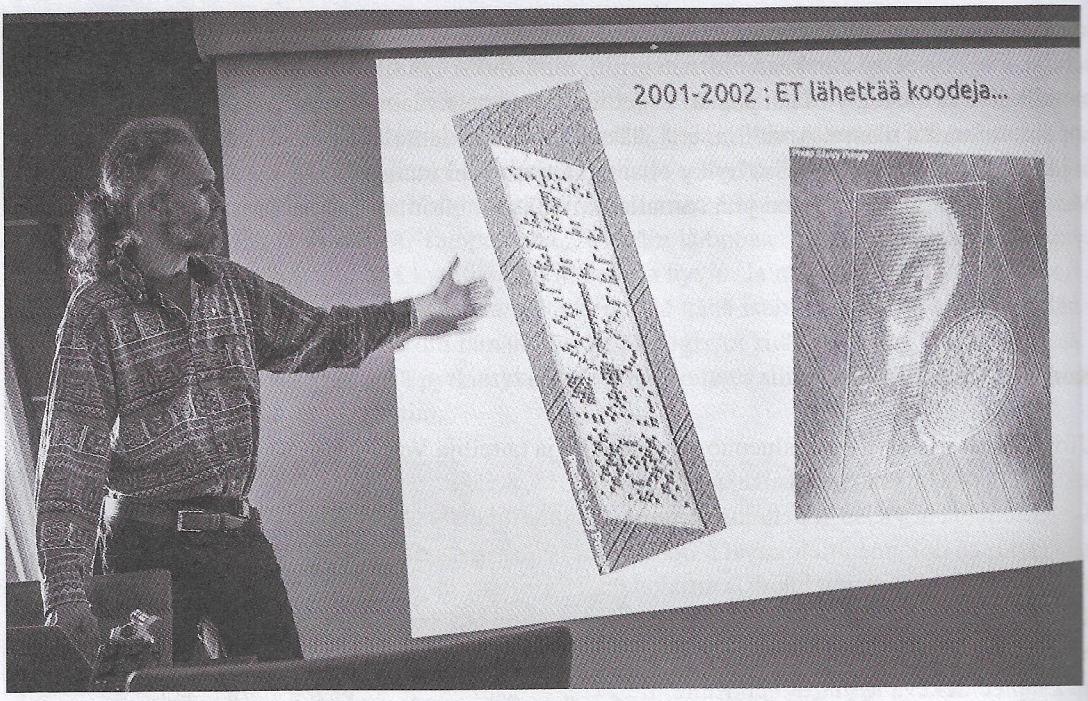

Veli Martin Keitel, vierellään "ET-tekoisia" viljapeltokuvioita.

Keitel on oppinut tunnistamaan, mitkä seikat viljapeltokuvioissa viittaavat ihmistekoisuuteen, ja mitkä johonkin muuhun. Hän on tarkastellut peltokuvioita omin silmin, ollut paikan päällä, kuvioiden sisällä. Hän on pannut merkille, millä tavoin vilja on lakoontunut ja kiertynyt: "On ihan oma juttunsa, että kun arvioidaan peltokuvioiden laatua, niin sillon katsotaan nimenomaan sitä millä tavalla vilja on lakoontunu… Enemmänki kuin sitä, mikä se geometria on sieltä kaukaa katsottuna."

Mutta kuvioillakin on väliä. Yleinen linjaus ja sääntö on, että mitä monimutkaisempi, teknisempi ja suurempi kuvio, sitä todennäköisemmin se on ihmisen tekemä. Siinä se juju onkin, mikä nykyään motivoi taiteilijaryhmiä. He kilpailevat massiivisuudella ja teknisellä näppäryydellä. Autenttiset, vaatimattomammat kuviot sen sijaan näyttävät usein yksinkertaisilta, mutta sisältävät hienovaraista matemaattista informaatiota, joka ei näy päällepäin. Keitel on havainnut, että juuri autenttiset kuviot ovatkin geometrisesti haastavia. Tutkimalla peltokuvioiden geometriaa ja laskemalla kuvioiden keskinäisiä suhteita hän on saanut todeta, että ihmisten tekemissä kuvioissa ei yleensä ole näkymätöntä geometriaa mukana, vaan kuvioista huomaa nopeasti, kuinka ne on tehty. Esimerkkinä Keitel esittää erään kuvion, jota tutkimalla paljastui, että siihen oli kätketty Fibonaccin sarja eli kultainen leikkaus: "Jos joku ihminen tän suunnittelis, niin pitäs tarkkaan funtsia ja sitten tehä tarkat mittaukset pellolla, jotta saa sen onnistumaan. Tyypillisesti mittaukset perustuu siihen, että keskipiste vedetään jonnekin, missä on leikkauspiste ja vedät ääriviivan johonki semmoseen paikkaan jossa on valmiina joku merkki. Mittauksessa on seki hankaluus, että mittanauhat venyy, tai on kaarella ja roikkuu."

Mitä ihmettä niillä muukalaistekoisilla kuvioilla sitten yritetään viestiä maakalaisille? Keitel arvelee, etteivät kuviot välttämättä sisällä mitään sen suurempaa viestiä, joka meidän tulisi mentaa-

lisesti käsittää. Geometrisesti täydelliset kuviot kantavat mukanaan hienovaraista energiaa, joka harmonisoi ympäristöä. "Mun uskoakseni ei se olekaan se pointti, että meidän pitäs älyllisesti ja tieteellisesti välttämättä koodata, että mitä ne tahtoo sanoa. Koska ne ensinnäki saattaa puhutella meitä jollaki muulla ku älyllisellä tasolla. Toiseksi, ne saattaa olla kommunikointia jotka ei ole edes meille ihmisille tarkotettuja, vaan ne saattaa olla tuolla esimerkiks kahden eri tahon keskinäistä kommunikointia."

Keitel toteaa, että jos vieraat sivilisaatiot tahtoisivat nimenomaan meidän ihmisten ymmärtävän viestinsä, silloin ne varmaankin esitettäisi meille ymmärrettävässä muodossa. Ja onhan niitäkin.

Selkeitä viestejä sisältävistä kuvioista Keitel esittelee pari tapausta. Ensimmäinen, yllä olevassa kuvassa oikealla, sisältää ASCII-koodilla eli tietokoneen merkkijärjestelmällä laaditun viestin: "Varokaa väärien lahjojen tuojia ja heidän rikottuja lupauksiaan. Paljon tuskaa, mutta silti vielä aikaa. Usko, että on olemassa myös hyvyyttä. Me vastustamme huijausta. Kanava sulkeutuu..." Toista Keitelin esittelemää tapausta (kuvassa vasemmalla) on pidetty vastauksena viestiin, joka lähetettiin Maasta ulkoavaruuteen Arecibon radioteleskoopilla vuonna 1974; siinä kuvattiin aurinkokuntaamme, sijaintiamme, ihmistä mittasuhteineen, DNA:ta, väkimääräämme ynnä muuta oleellista. Vuonna 2001 ilmestyi Chilboltonin observatorion lähistölle ilmestyneessä peltokuviossa kuvattiin vastaavasti vieraan lajin tietoja. Viestistä on tulkittavissa, että vieras laji olisi peräisin aurinkokunnan sekä kolmannelta että neljänneltä planeetalta ja viidennen planeetan kuista. "Mun nähdäkseni tää on tämä sama aurinkokunta ja se ilmottaa että he ovat kotoisin maapallolta, Marsista ja Jupiterin kuista. Nää on ne ainoat paikat, missä fyysiset olennot voi meidän aurinkokunnassa asustaa", Keitel arvelee.

Keitä olennot ovat, siihenkin Keitelillä on näkemys: "Näyttää ilmeiseltä, että tietty tulevaisuuden jatkumo vie siihen suuntaan, että ihminen menee Marsiin ja sen jälkeen Jupiterin kuihin. Mä uskosin, että tämä viesti on tulevaisuudesta, niiltä tulevaisuuden ihmisiltä jotka geneettisen manipuloinnin seurauksena muuttuu tuollaisiksi isopäisiksi, robottimaisiksi olennoiksi. Se suuntaus on tällä hetkellä vahvasti esillä."

Keitel muistelee artikkelia, jonka luki pari kolme vuotta sitten *Tiede*-lehdestä. Otsikko oli "Ihminen V 2.0". Artikkelissa esitettiin, että ihmisestä tullaan tekemään uusi versio geneettisen manipuloinnin keinoin. Jutun yhteydessä oli kuva ihmisestä, joka oli kehittynyt suuripäiseksi ja lähestulkoon harmaan alienin näköiseksi. Keitel selventää: "Se on ihmislajin mahdollinen tulevaisuus. Tää teknologinen evoluutio jatkuu sillä mallilla, mihin tietty osa tieteellisestä maailmasta on sitä viemässä."

Samaan suuntaan osoittaa myös *Tieteen Kuvalehdessä* kesällä 2015 julkaistu artikkeli, jossa kirjoitettiin, että vuoteen 2045 mennessä ihmisen tietoisuus voidaan ulkoistaa kehosta ja siirtää toiseen kroppaan, joka voi olla esimerkiksi mekaaninen tai biologinen robotti, taikka hologrammi. "Se oli järisyttävää luettavaa. Se on nyt faktaa, että tämmönen kehityssuunta on olemassa. Että ihminen siirretään datana pois tästä biologisesta kropasta. Siinä on se hieno puoli, että ihmiskeho enää sairastu mihinkään, eikä enää kärsi mistään näistä saasteista ja säteilyistä, mitä täällä on. Mutta onko se sitten enää ihminen? Se on mielenkiintonen, filosofinen probleema", Keitel pohtii. Kaikkinensa seminaarin jälkimainingeiksi jää aineksia pohdintoihin siitä, mihin suuntaan olemme menossa – ihmisinä, ja muutoinkin.

SUOMALAISTA JA KANSAINVÄLISTÄKIN UFOHISTORIAA, KOKEMUKSIANI JA NÄKEMYKSIÄNI

Tapani Koivula

Käsittelen seuraavassa menneiden vuosikymmenien tapahtumia Suomessa ja myös kansainvälisesti. Mielestäni ufotutkimusta ei voi täysipainoisesti tehdä perehtymättä parapsykologiaan ja muuhun rajatietoon, unohtamatta totuudellisuutta ja kriittisyyttä.

Suomalaisen ufotutkimuksen alkutaipaleelta

Legendaarinen lentokapteeni ja ufotutkija Ilpo Koskinen yhdessä ekonomi Joel Rehnströmin ja rovasti Arvi Merikallion kanssa perusti ensimmäisen suomalaisen ufotutkimusjärjestön, Lentolautasliitto ry:n vuonna 1960. Sitä ennen Rehnström oli ehtinyt käynnistää Porvoossa paikallisen Lentävät lautaset -kerhon. Lentolautasliiton perustamiskirjassa oli heti selkeät näkemykset:

- Todistettuna pidetään lentolautasten olemassaoloa. Lentolautasilla tarkoitetaan tällöin muista maailmoista peräisin olevia ohjattuja esineitä.
- Todennäköisenä pidetään sitä, että lentolautasilla liikkuu avaruuskansojen edustajia, jotka ovat olleet yhteydessä joihinkin maan kansalaisiin.
- Mahdollisena pidetään sitä, että avaruuden kansoilla on merkillinen sanoma maan ihmisille.

On erittäin mielenkiintoista, että suomalaista ufotutkimusta on nyt tehty viisikymmentä vuotta, eikä Suomen Ufotutkijoissa ole päästy edes näin pitkälle meneviin johtopäätöksiin. Mielestäni pääsyynä on ollut joidenkin pyrkimys virallisen tieteen yliarvostukseen – tiedemiehen kuviteltuun gloriaan. Se on rajoittanut ennakkoluulotonta perehtymistä ja herkistymistä parapsykologiaan ja henkiseen kehitykseen, jotka ovat oleellinen osa erityisesti ufokontaktitapauksissa.

Olen monet kerrat jutellut lentäjien kanssa ufoista, ja Ilpo Koskinen, suomalaisen ufotutkimuksen uranuurtaja 1960-luvulla, oli heistä mielenkiintoisin. Vilppulan kirkkoherra Arvi Merikallio – perhetuttu lestadiolaisessa uudenherätyksen liikkeessä, johon vanhempani kuuluivat – kykeni

avartamaan hengellisyyttään ufoihin ja ulkoavaruuden olentoihin, kuten George Adamskin kohtaamiin humanoideihin. Rehnströmin perustama kustannusyhtiö Vimana suomensi Adamskin kaksi kirjaa sekä muita ufokontaktikirjoja.

Ufotutkimuksen uranuurtaja Rehnström oli kauppatieteiden kandidaatti, ja kohosi Helsingin ruotsinkielisen kauppaopiston (Linnanmäen rinteessä) rehtoriksi. Hän oli äärimmäisen arka tuomaan ufoihin tai *Urantia*-kirjaan (*Urantiasta* tuonnempana) liittyviä asioita esiin muissa kuin aiheeseen vihkiytyneissä piireissä. Eräs Rehnströmin pitkäaikainen opettajakollega kertoi, ettei opistossa ollut mitään tietoa hänen kosmisista harrastuksistaan. Muistan, kuinka Rehnström oli kutsuttu luennoitsijaksi Ultrapäiville Forssan Matkuun, teosofien kesäpaikkaan, 1970-luvun lopulla. Hän tiukasti kielsi valokuvien ottamisen. Tapasin Rehnströmin viimeksi pari vuotta sitten, nykyisen kotikuntani Inkoon meditaatiopiirissä. Silloin hän oli jo pitkään ollut eläkkeellä, ja hänellä oli pieni kiinteistöfirma.

Oulun ufokerho, Matias Päätalo ja Ahti Karivieri

Perustimme Oulun, koti- ja opiskelukaupunkini, ufokerhon (myöhemmin Pohjois-Suomen Ufotutkimus) Matias Päätalon johdolla vuonna 1968. Päätalo oli *Kalevan* ufokirjoituksissaan kutsunut Oulun ufokerhon koolle. Perustavassa kokouksessa oli myös Olli Pajula. Minun tavoin hän oli Oulun normaalilyseon kasvatti ja Oulun yliopiston opiskelija; biologi ja lisäksi tähtitieteen aktivisti, esperanton taitaja, jopa hypnologi. Samoissa yhteyksissä tapasin ensi kerran Tapani Kuninkaan. Olimme Ollin ja Tapanin kanssa samaa ikäpolvea ja juuri käyneet armeijan. Tosin Ollille ja minulle rauhanaate johti kieltäytymiseen kertausharjoituksista. Matias oli paikallisen Sokos-tavaratalon mainostaiteilija ja *Kaleva*-lehden sivutoiminen ufotoimittaja. Matias oli hieman meitä iäkkäämpi ja kokenut pikkupoikana sodan vuodet. Ehkä hän oli meitä isänmaallisempikin. Ennen hänen kuolemaansa vuonna 2009 – samana vuonna lähti Tapani Kuningas – paljastui, että Matiaksella oli ufotutkimuksissaan ollut puolisalaisia yhteyksiä rajavartiostoon ja armeijaan. Juuri ennen kuolemaansa Matiaksella oli myös upea avaruusmaalausten näyttely Vantaan Heurekassa. Osa maalauksista julkaistiin *Uforaportti*-kirjoissa. Viime vuosina olemme Ollin kanssa – Ollilla on läppärillään Suomen parhaat ufo- ja muut rajatiedon aineistot – vetäneet ufoiltoja Ultrapäivillä. Miltei hypnoottinen ystävyytemme on saattanut johtua siitä astrologisesta tosiasiasta, että olemme syntyneet samana päivänä 22.7., tosin Olli on tasan vuotta vanhempi...

Ensimmäinen merkittävä ufotapaus, jonka Matias Päätalo meille esitteli Oulun ufokerhossa 1968, oli edellisvuonna tapahtunut Suomussalmen Pyyvaaran tapaus, kolmekymmentä kilometriä itärajalta, jossa Juntusen maanviljelijäveljekset seurasivat kotipihallaan vajaan metrin levyistä teknistä laitetta. Se leijaili noin neljännestunnin ajan, jonka jälkeen tämä puolipallomainen esine lähti koillista kohti. Vasta 2000-luvulla Rajavartioston johto paljasti Matiaksen kautta, että heti ufotapauksen jälkeen Rajavartiosto oli tehnyt virallisen, salaisen tutkimuksen ja haastatellut kaikki kylän asukkaat. Kiinnostavaa on, että Tapani Kuninkaan vuonna 1970 julkaistussa kirjassa *UFOja Suomen taivaalla* on kuitenkin jo kuvattu Rajavartioston tapauksesta tehtyjä tutkimuksia. Rajavartioston loppuraportissa todetaan, että vaikka ufon alkuperää ei saatu selville, silminnäkijät arvioitiin rehellisiksi ja luotettaviksi.

Matias Päätalon ja rajavartioston tutkima Suomussalmen tapaus oli pohjustusta Pudasjärven–Kuusamon ufoaallolle, joka 1960–1970-lukujen vaihteessa käynnistyi kuin tilauksesta. Oulun ufokerho sai käytännön haasteita ufotutkimuksille, ehkä kaikkien aikojen Suomen parhaan ufotutkimusprojektin. Jonkinlainen tilaus oli myös se, että saimme tutkimusten johtajaksi insinööri Ahti Karivieren, joka tuli Ouluun jatko-opinnoille yliopistoon sekä ammattikoulun opettajaksi. Karivieri on suomalaisen rajatietotutkimuksen mystinen megaliitti.

Ahtin teknisen luovuuden ansiosta käynnistimme ufojen infrapunakuvaukset. Ahti sai käyttöönsä USA:n armeijan infrapunatekniikkaa, jota kehitettiin Vietnamin sodan tarpeisiin, muun muassa infrapunafilmin käyttöoppaan. Kun vuosikymmenen vaihteessa alkoi upeita monivärisiä lautaskuvia ilmestyä muun muassa *Hufvudstadsbladetin* sivuilla, filmin maahantuonti yllättäen lopetettiin. Samoilla alueilla oli kansainvälisiä malmitutkimuksia, kuten uraanilöytöjä, joita ilmeisesti ufotutkimuksemme häiritsivät. Lisäksi Ahtin asiantuntevat ufoluennot ja haastattelut saivat Oulun yliopiston opiskelijapolven, itseni mukaan lukien, innostumaan tutkimuksista. Oulun yliopiston professorit käynnistivät vastakampanjan, oma geologian professorini Piirainen etunenässä – Ahtin oman arvion mukaan. Ahti joutui Oulun "isojen poikien" ajojahdin kohteeksi ja lopulta maanpakoon, ja vietti viisi vuotta Ruotsissa. Hän hyödynsi vuodet erinomaisesti, ja hankki maisterin paperit Uppsalan yliopistosta aineissa, jotka olivat juuri sopivia ufotutkijalle: fysiikka, kemia, tähtitiede, geologia, tietokoneet, egyptologia. Edelleen on mysteerio, minne osa infrapunafilmille saaduista ufokuvista on joutunut. Varsinkin alkuperäisiä on kadoksissa. Ahtille tuli pikalähtö, eikä hän voinut huolehtia Oulun ufokerhon kuva-arkistoista. Omat opintoni olivat edenneet niin, että muutin työn ja vaimoni perässä Helsinkiin vuonna 1971.

Ufotutkimuksessa on vaikeutensa, jota kuvastaa kerran sattunut kiusallinen tapaus, kun Rajatiedon auttavaan puhelimeen (RAP) soitti mieshenkilö, joka kertoi olevansa Hornet-lentäjä. Hän oli lennollaan havainnut pallon muotoisen aluksen, jota oli antamiensa varoitusten jälkeen yrittänyt ampua. Aseet eivät kuitenkaan toimineet. Lentäjä oli peloissaan ja halusi tietää, voivatko ufot kostaa ampumisyrityksen. Puhelimeen vastannut Rajatiedon Yhteistyön puheenjohtaja oli ottanut yhteyttä Tapani Kuninkaaseen ja antanut lentäjän puhelinnumeron. Tapani delegoi tapauksen minulle. Olin lentäjään puhelinyhteydessä useita kertoja, ja ehdotin tapaamista. Soittaja oli aivan vakuuttava, vaikkakin kovin arka ja pelokas. Välillä myös hänen vaimonsa vastasi puhelimeen, samalla sukunimellä kuin miehensä. Prosessi katkesi ikävästi siihen, kun saatuaan meiltä tietoonsa miehen nimen, Matias soitti ilmavoimiin ja kysyi, oliko heillä sennimistä lentäjää. Tuo oli tietysti aikamoinen moka, koska ufonnäkijän ottaessa yhteyttä ufotutkijaan tilanne on luottamuksellinen. Missään nimessä ei pitäisi kannella tapauksesta työnantajalle. Ilmavoimat tietysti kielsi kaverin kuuluvan ilmavoimiin. Ehkä tässä vaiheessa lentäjä olikin jo eronnut tai erotettu.

Suomalaisen ufotutkimuksen alkutaipaleella myös kristillispohjainen näkökanta oli vahvasti edustettuna. Tapani Kuninkaan muistelmista löytyy vuodelta 1967 mielenkiintoinen hengen miesten kohtaaminen. Planetistinen seura kutsui Suomeen yhdysvaltalaisen ufotutkijan tohtori Frank E. Strangesin, joka esiintyi neljässä kaupungissa, muun muassa Helsingissä – Kauppakorkeakoulun juhlasalissa – ja Tampereella, jossa Tapani Kuningaskin osallistui hänen yleisötilaisuuteensa. Strangesin hämmentävin väite oli, että hän oli kohdannut ihmisen näköisen avaruusolennon, Val Thorin, josta hänellä oli valokuviakin. Rovasti Merikallion ohella paikalla oli toinenkin suomalainen saarnamies, kirjailija Leo Meller, joka toimi Strangesin tulkkina. Stranges kiinnosti erityisesti Merikalliota ja Leo Melleriä varmaankin siksi, että hänkin oli pappi.

Leo Melleristä tuli jonkin sortin ufoasiantuntija, mutta melko pian hän päätyi siihen johtopäätökseen, että ufot olivat itse Saatanan salajuoni. Ehkä eniten Meller on tullut tunnetuksi maailmanlopun ennustajana, *Johanneksen Ilmestyskirjan* pohjalta, ja *Raamattujen* salakuljettajana Neuvostoliittoon. Kuuntelin 1970-luvulla Mellerin propagandapuheen, jonka hän piti Helsingin Johanneksen kirkon saarnastuolista. Siinä hän väitti, että neuvostoliittolaisessa tietosanakirjassa rakkaus selitetään ihmisen suun kautta toiseen ihmiseen siirtyvillä bakteereilla.

Armeijaa, ilmavoimia ja ufoja

Oulun Hiukkavaaran kasarmin 1970-luvulla sattuneen ufotapauksen yhteydessä armeija ilmoitti Matiakselle, ettei ulkopuolisilla ufotutkijoilla ole pääsyä varuskunnan alueelle. Ufotutkija Toivo Salonen – myöhemmin Tapani Kuninkaan ystävä ja Suomen Ufotutkijoiden hallituksen jäsen – pääsi tutkimaan vartiomiesten tekemää esineellistä ufotapausta. Hän olikin "sisäpiiriä", koska sattui olemaan Intiön kasarmialueella upseerikokelaana. Myöhemmin Salonen kunnostautui yliopistomaailmassa. Meille monille 1960–1970-lukujen ufopioneereille varusmiesaika toimi merkillisellä tavalla ufojen ja muiden paranormaalien asioiden koulutuspaikkana. Näin tapahtui paitsi Tapani Kuninkaalle, myös minulle, Toivo Saloselle, Ola Ketolalle ja Keijo Muukalle, jotka kaikki olemme olleet Suomen Ufotutkijoiden hallituksessa.

Helsingin kaupungin rakennusviraston (ensimmäinen Helsingin työpaikkani) vieressä, Engelin suunnittelemassa pääesikunnassa, istui kenraaliluutnantti Ermei Kanninen, jonka kanssa kävimme aikanaan alustavia neuvotteluja armeijan ja Suomen Ufotutkijoiden yhteistyöstä. Vielä silloin yhteistyö ei onnistunut, koska emme suostuneet yksipuoliseen tiedonvälitykseen. Sopimuksen mukaan Ufotutkijat olisivat toimittaneet uforaportteja armeijalle, ilman heidän vastavuoroista raportointiaan. Edustajamme neuvotteluissa oli hallituksen jäsen, tietokoneosaaja, akupunktio-ekspertti ja muusikko Timo Pyhälä. Ehkä Timolla oli liian pitkä tukka...

Keväällä 2016 tein uuden yrityksen: lähetin pääesikuntaan puolustusvoimien komentaja Jarmo Lindbergille ufokirjani *Kosminen kosketus*. Luulisi ufojen kiinnostavan, sillä hän on aiemmin toiminut ilmavoimien komentajana. Rauno Meriö, takavuosien ilmavoimien komentaja, oli varsin innostunut ufoista – yhdessä lentäjä ja ufonnäkijä Jouko Kurosen kanssa. Kuronen tuli tunnetuksi Porin lentokentän ufotapauksesta 1969; ainoa ufotapaus, jonka ilmavoimat on virallisesti myöntänyt todelliseksi. Ensi kerran Kuronen kertoi tapauksen Miekan ja Niemisen ufoelokuvassa "Ufot – aikamme mysteeri", joka esitettiin useilla paikkakunnilla 1980-luvun alussa. Kuronen oli yksi kahdestakymmenestä lentäjästä, jotka seurasivat ilmavoimien sotaharjoituksissa 12.4.1969 seitsemää pallomaista ufoa, jotka ilmestyivät kiitoradan päälle. Julkisuudessa tapauksesta on kertonut myös toinen silminnäkijä, Tarmo Tukeva, lentäjä, joka sai tehtäväkseen käydä Fouga Magisterillaan tarkistamassa, mitä pallot olivat. Kun Tukeva lähestyi niitä, ufot lähtivät muodostelmassa lentoon kohti pohjoista. Niiden valtavassa vauhdissa Suomen nopein lentokone jäi kuin paikalleen seisomaan... Meriö suomensi 1970-luvulla Charles Bowenin erinomaisen kirjan *Humanoidit*. Meriö on kuitenkin ollut varsin varovainen julkisissa ufolausunnoissaan, paljon varovaisempi kuin ilmavoimien "ufoaktivistit" Jouko Kuronen, Tarmo Tukeva ja lentoteknikko, kontaktihenkilö Osmo Liene.

Sodankylän jääkäripataljoonassa sissikoulutukset ja tunturien valtaukset lähes viidenkymmenen asteen pakkasessa hipoivat sekä fyysisen että henkisen suorituskykyni rajoja. Sain jonkin verran helpotusta sotaharjoituksista, kun uskalsin nostaa käteni ylös sulkeisharjoitusten välikysymykseen: "Kuka osaa tekstata? " Yleensä pääsi helpommalla, jos ei ilmoittautunut vapaaehtoiseksi. Kaikki varmaan osasivat tekstata jollakin tavalla, mutta minä olin ainoa, jonka käsi nousi. *Carpe Diem!* – Tartu hetkeen – vanha viisaus, jota olen myöhemminkin noudattanut. Vapaaehtoisuuteni ansiosta sain kirjoitustehtäviä, kokosin muun muassa jääkäripataljoonan historiaa käsittelevän valokuvanäyttelyn. Hypnotisoija ja parapsykologi Reima Kampmanin saapuessa komppaniaani aikaa ja innostusta riitti myös pienimuotoisen rajatietopiirin keskustelutilaisuuksiin ja hypnoosikokeisiin. Ennen siviiliin lähtöäni tein jopa julisteita Kampmanin hypnoosinäytökseen Sodankylän työväentalolla ja siitä hyvästä mestari tarjosi minulle munkkikahvit "sotkussa", sotilaskodissa.

Reima Kampman – hypnoosia, parapsykologiaa ja ufoja

Aloitin rajatiedon urani parapsykologian puolella, en niinkään suoraan ufoilla, törmättyäni Sodankylän armeijassa alokas Reima Kampmaniin. Hänkin joutui ufojen piirittämäksi, mutta onnistui riistäytymään niistä irti väitöskirjansa yhteydessä, liittoutuessaan virallisen tieteen kanssa. Olimme Tapani Kuninkaan kanssa samaan aikaan armeijassa, vuonna 1966, minä Sodankylässä, Tapani Lappeenrannassa. Valitettavasti armeijan jälkeen Kampman käänsi kelkkansa. Laatiessaan väitöskirjaa Oulun yliopistossa, Kampman selitti hypnoosissa esiin tulevat edelliset elämät mielikuvituksen luomiksi sivupersooniksi – varsin väkinäisesti. Varmaan sellaisiakin on esiintynyt, jonkinlaisina jakomielitaudin ilmauksina. Hypnoosin paljastamina entisten elämien persoonat ovat yleensä positiivisen tasapainoisia ja johdonmukaisen eläviä. Samalla Kampman käänsi selkänsä paranormaaleille ilmiöille, ja halusi olla mieluummin virallisen tieteen ja psykiatrian edustaja.

Yhdysvaltalainen psykologi Helen Wambach hypnotisoi toista tuhatta koehenkilöä edellisiin elämiin. Hän oli vakuuttunut, että hypnoosissa koettujen jälleensyntymien todennäköisin selitys oli reinkarnaatio. Hypnoosista kiinnostuneiden kannattaa tutustua myös Dolores Cannonin, vuosi sitten 82-vuotiaana kuolleen hypnoterapeutin seitsemääntoista kirjaan. Niihin hän on tallentanut syvähypnoosiin vaipuneiden asiakkaidensa kuvaukset muun muassa ufoista ja tulevaisuuden tapahtumista. Cannon, jonka Suomen kurssin yhteydessä pari vuotta sitten minulla oli kunnia haastatella häntä, uskoi, että hänen kehittämässään hypnoositekniikassa saadaan yhteys korkeampaan tietolähteeseen. Toisin kuin pinnallisemmassa hypnoosissa, saadut tiedot pysyvät samoina myös uusituissa hypnoosi-istunnoissa, oli sitten koehenkilönä sama ihminen tai joku muu. Cannonin vastaanottamat tiedot uusimmassa kirjassaan ovat hyvin samansuuntaisia kuin David Wilcockin kirjoissa. Wilcockia taas monet pitävät Edgar Caycen reinkarnaationa.

Reiman päätyminen itsemurhaan alle viisikymppisenä vuonna 1992 oli minulle järkytys. Nuoruudessaan hän oli ollut koko Sodankylän kasarmin upein ihminen. Hänen elämänkertansa löytyy kirjastani *Elannon portilla – Kertomus virkamiehen valaistumisesta*. Muutaman vuoden aikana eteeni johdatettiin avainhenkilöitä, jotka olivat tunteneet Kampmanin hänen uransa eri vaiheissa. Minulle selvisi, mitkä tekijät johtivat itsetuhoon. Itsetunnon vei jo lapsuudessa syn-

tyminen saksalaisen sotilaan aviottomana poikana, huonot kasvatusvanhemmat, myöhemmin yhteistyö mustan magian harrastajan kanssa, alkoholismi...

Uusia yksityiskohtia Reiman elämästä on tullut vastaan kirjani ilmestymisen jälkeenkin. Kesällä 2015 helsinkiläisystäväni oli saanut kotiseutunsa Kellon historiikin. Kirja avautui minulle kohdasta, jossa kerrottiin Reima Kampmanista. Reiman kansakoulunopettajan veli oli ollut hypnotisoija Olavi Hakasalo, joka esiintyi Oliver Hawk -taiteilijanimellä. Hän oli opettanut Reimallekin hypnoositaitoja. Aikoinaan Reima kehui minulle, kuinka Hakasalo oli pystynyt hypnotisoimaan hänet bussimatkalla ilman sanallisia kehotuksia. Herää kysymys, jatkuivatko Hakasalon vaikutukset Reimaan myös vanhemmalla iällä – ja kielteisinä? Näin Hawkin ensi kerran Oulussa kouluni juhlasalissa ja viimeisen kerran Hämeenlinnan Aulangolla. Hän oli jostain hankkinut "seksologian professorin" tittelin – varmaankin Valloista – ja hoiti naisia yksityisvastaanotollaan Aulanko-hotellissa. Pidän mahdollisena, että samaan tapaan kuin Tapani Kuningas, Reimakin itse otti rajan takaa minuun yhteyttä ja halusi kauttani paljastaa varoittavana esimerkkinä armeijan ja väitöskirjan jälkeen tekemänsä perusvirheen: hän ei ollut noudattanut sydämensä ääntä, kuten meidän jokaisen tulisi.

Myös ufot tulivat esiin Reiman tutkimuksissa paljon enemmän kuin hän halusi myöntää julkisuudessa. Itse asiassa samoin on käynyt Uri Gellerin kohdalla, josta kertova erinomainen televisio-ohjelma esitettiin hiljattain. Suomessakin Geller kävi pari vuotta sitten – 35 vuoden tauon jälkeen. Henkilökohtaisesti ja hänen ystävänään osaan vain ihailla Urin henkisesti ja fyysisesti loisteliasta uraa. Hän on ikäiseni ja silti huippukunnossa. Kertoi edelleen matkustavansa, mutta ei rahan, vaan sen takia, että saa tehdä rauhantyötä keskustelemalla valtionjohtajien kanssa. Kun ehdotin hänelle yhteistyötä toisen ystäväni, rauhan nobelisti Martti Ahtisaaren kanssa, hän oli siihen ilman muuta valmis.

Vastapainona Geller on paljastanut toimineensa salaisten palvelujen (Israel ja USA, ehkä myös Meksiko) agenttina ja hyödyntäneensä siellä kykyjään. Tohtori Andrija Puharich kertoo jo kirjassaan *Uri Geller – elämä ja mysteeri* (WSOY, 1974), että he saivat avaruusolennoilta tehtävän rukoilla rauhan puolesta Israelin ja Egyptin välisen sodan aikana. Siinä tilanteessa tiukka tiedemies, tohtori Puharich, löysi henkisyytensä ja rukoili kokonaisen päivän, vaikkakin luxushotellin parvekkeella, josta oli kesäinen merinäkymä. He saivat yhdessä avaruusolennoilta ääninauhalle viestejä, jotka kuuntelemisen jälkeen pyyhkiytyivät pois.

Kontaktihenkilö, parapsykologi ja agentti, mutta myös vieraanvarainen isäntä Uri Geller on hämmästyttävän avoin ja kutsuu säännöllisesti televisio-ohjelmansa ja yleisötilaisuuksiensa vieraita kotiinsa. Kun ufojen ja monenlaisen rajatiedon suomalainen aktivisti Sari Mastromarino menestyi Urin televisiokilpailussa viime vuonna, hän sai kutsun Urin kotiin Readingiin, Lontoon lähelle. Sarin mies oli ottanut mukaan kaksi Iittalan erikoislusikkaa, jotka ihmemies taivutti kevyellä sivelyllä, ilman erikoisjärjestelyjä.

On kaksi tapaa suhtautua paranormaaleihin ilmiöihin: pinnallisen tieteellinen, älyllinen tie, jossa virallisen tieteen nimissä kaikki paranormaali selitetään puoliväkisin – tai henkinen tie, jossa todellisuus ja maailmankaikkeus ymmärretään henkisenä kokonaisuutena. Itse olen onnellinen, että olen ylittänyt älyllisyyden rajat ja tavoittanut henkisyyden, ykseyden ja Rakkauden, kuitenkin mielestäni rehellisesti, kriittisesti ja totuudellisesti (ks. uusin kirjani *Aamutähti – Unikuvia nykyhetkestä, arjesta ja universumista*, 2016.)

Rauni-Leena Luukanen-Kilde, parapsykologiaa ja ufosalailua

Puharich toimi avainhenkilönä Rauni-Leena Luukanen-Kilden siirtymisessä parapsykologiasta ufoihin. Rauni-Leena näytti minulle 1980-luvun puolivälissä, Ultrapäivien etupenkissä yhdysvaltalaisen rajatiedon konferenssin ohjelmaa, jonne hän oli juuri lähdössä. Huomasin ohjelmassa Puharichin nimen, ja suosittelin hänen tapaamistaan Rauni-Leenalle. Tämä toteutuikin, ja Rauni-Leenan maailmankuva laajeni ufojen ja kontaktien puolelle. Muistan hyvin, kuinka saatoin noilta Ultrapäiviltä Rauni-Leenan autollani Seinäjoen rautatieasemalle. Matkalla – jolloin hän ei vielä ollut ufoista kiinnostunut – hän ihmetteli ääneen viimeaikaisia viestejä, joita oli tullut automaattikirjoituksella: "Merkillistä, miten viime aikoina on jatkuvasti tullut paperille sana KOKONAISUUS... Mitä ihmettä se merkitsee?" Puharichiin tutustumisen jälkeen ja Rauni-Leenan toiminnan painopisteen siirryttyä ufotutkimukseen meille molemmille oli selvää, että sana kokonaisuus tarkoitti sitä, että elämän ja maailmankaikkeuden kokonaisuuteen kuuluivat muutkin paranormaalit ilmiöt kuin vain parapsykologia.

Rauni-Leena oli parapsykologian taitaja, kontaktihenkilö, kirjailija ja esitelmöitsijä, mutta ei juurikaan tehnyt kenttätyötä. Jäätyään auto-onnettomuuden jälkeen sairaseläkkeelle Lapin lääninlääkärin tehtävästään hän sai toimeentulonsa kirjoistaan ja esitelmistään, sekä rikkailta vanhemmiltaan (isä Outokumpu Oy:n toimitusjohtaja ja kauppaneuvos). Se oli siunaus, ainakin vuosituhannen loppupuolelle saakka. Rauni-Leena teki kiistatta poikkeuksellisen upeaa työtä vuosina 1980–1997. Hän vaikutti satoihin tuhansiin ihmisiin julistamalla hienolla tavalla kahta tosiasiaa, joita ei ole vieläkään hyväksytty virallisen yhteiskuntamme ja länsimaisen tieteen opinkappaleiksi. Rauni-Leena painotti, että elämä jatkuu kuoleman jälkeen ja maailmankaikkeus on täynnä elämää, joka jatkuvasti vierailee myös planeetallamme. Parhaina vuosinaan Rauni-Leena oli niin poikkeuksellisen kyvykäs sielu, etten yhtään epäile, etteikö hän parastaikaa jatka henkimaailmasta käsin laaja-alaista yhteistyötä sekä rajatiedon että ihmiskunnan kehittämiseksi. Juuri ennen kuin hän Rovaniemen mediaalisessa piirissä löysi parapsykologian, hän toimi Punaisen Ristin lääkärinä Kauko-Idän pakolaisleireillä. Myös hänen entinen aviomiehensä, norjalainen Sverre Kilde oli paitsi NATO-upseeri myös YK:n ja Punaisen Ristin katastrofiasiantuntija.

Rauni-Leena oli hypnoosin asiantuntija, mutta tietääkseni ei itse sitä käyttänyt. Hypnoosin perusedellytys on kiireettömyys, ja sitä Rauni-Leenalla aktiivivuosina ei juurikaan ollut. Tehdessäni Juhan af Grannin kanssa maailmanmenestykseen yltänyttä televisiosarjaa – Rauni-Leena Luukanen sen yhtenä tähtenä – Grann haastatteli Rauni-Leenaa sveitsiläisessä parapsykologian konferenssissa. Tuohon aikaan itse olin vielä täysipäiväisesti arkkitehdin töissä, ja pääsin mukaan Grannin ulkomaanmatkoille vain Frankfurtiin ja Pietariin. Sveitsin konferenssissa oli esiintyjänä muun muassa hypnotisoija, joka kutsui lavalle yleisön joukosta muutaman koehenkilön. Rauni-Leena oli yhtenä joukossa. Hypnoosiin vaivutuksen jälkeen koehenkilöille tehtiin samat kysymykset, kuten: "Kerro siitä hetkestä, kun ensimmäisen kerran saavuit maapallolle." Tässä Rauni-Leenan huikea vastaus tiivistettynä: "Seison hiekkaerämaassa. Katson jalkojani: minulla on hopeiset pitkät saappaat. Koko vartaloni on hopeisen asun peittämä..."

Suomalaisen ufotutkimuksen kriisitilanteessa 1990-luvulla radiotoimittaja Tapio Äyräväinen käynnisti eräänlaisen kapinaliikkeen, jota vastapuolella kutsuttiin Salon mafiaksi. Se että itse asetuin "konservatiivien" puolelle, johtui pitkälle tavasta, jolla Äyräväinen ja kumppanit alkoivat kritisoida Tapani Kuninkaan laaja-alaista linjaa. Mukaan kritiikin kohteeksi joutui myös Ahti Karivieri, joka

silloin toimi *Ultraa* julkaisevan Kustannus Oy Rajatiedon puheenjohtajana. Äyräväisen johtama kapinaliike halusi, että *Ultran* olisi pitänyt antaa enemmän palstatilaa ufoaiheelle. He eivät tuntuneet täysin ymmärtävän, että pelkälle ufoaiheelle ei Suomesta löytynyt riittävästi lukijoita. Selvä kritiikin kohde oli myös Rauni-Leena, jonka väitteet olivat muuttuneet yhä hurjemmiksi. Olin itse ollut vaikuttamassa siihen, että Rauni-Leena oli laajentanut rajatiedon piiriään parapsykologiasta ufotutkimukseen, mutta 1990-luvun lopulla Rauni-Leenan visiot siirtyivät vainoharhaisuuden ja pelottelun puolelle.

Tapani Kuningaskin huolestui 1990-luvun lopulla Rauni-Leenan salaliittoväitteistä. Rauni-Leena oli mukana elvyttämässä Iso-Syötteen ufoseminaareja vuonna 1997. Muita aktivisteja seminaarissa olivat Suomen Ufotutkijat sekä Helsingin Ufoyhdistys – Interplanetistit. Kaikkien yllätykseksi Rauni-Leena karkasi seminaarista ennen ufopaneelia, saatuaan selville, että Syötteen hotelli oli salaisen palvelun koulutuskeskus... Ja Suomen kaupungeissa katuvaloihin oli muutettu infrapunasäteilijät ihmisten aivotoiminnan hämärtämiseksi. Tapanin aloitteesta erilaisten rajatiedon tilaisuuksien järjestäjät pitivät palaverin Ekbergin kahvilassa Helsingissä. Yritimme tehdä sopimuksen, että sekä Rauni-Leenan että koko rajatiedon suojelemiseksi skeptisiltä toimittajilta Rauni-Leenaa ei kutsuttaisi esitelmöitsijäksi vähään aikaan. Kokouksessa oli kuitenkin niitä, jotka olivat jo ehtineet kutsua hänet puhujaksi, eivätkä halunneet perua tilaisuutensa yleisömagneettia.

Itse olen aina kannattanut suvaitsevaisuutta ja erilaisten mielipiteiden sallimista. Yllättäen Rauni-Leena oli saanut tietää palaveristamme. Lisäksi hän väitti saaneensa avaruusolennoilta automaattikirjoituksella tiedon, että minä olin salaisen palvelun maksettu agentti. Niinpä hän sanoi ystävyytemme irti. Kun kyseinen automaattikirjoitus oli tullut, paikalla oli ollut Rauni-Leenan paras rajatiedon ystävätär, jonka kanssa ystävyyteni on jatkunut ensi kohtaamisestamme lähtien 1990-luvulta alkaen, ja jatkuu edelleen. Hän oli saanut tarkistaa tekstin, mutta todellisuudessa siinä ei ollut sanaakaan minusta. Myös toisen suomalaisen, erään kontaktihenkilön ja reiki-kouluttajan, Rauni-Leena oli leimannut maksetuksi agentiksi. Täytyy sanoa, että minun oli vaikea ymmärtää hänen jatkamisensa myös Ultrapäivien kassamagneettina. Kun kysyin sitä järjestäjiltä, hekin vetosivat siihen, että "yleisö haluaa". Siis esitelmöitsijöiksi valitaan sen mukaan kuin he tuovat rahaa, olivat väitteet kuinka vainoharhaisia ja pelottelevia tahansa? No, en suinkaan hylännyt upeita Ultrapäiviä yhden ristiriidan vuoksi. Viiden vuoden ajan olen järjestänyt Ultrapäivillä ufoiltoja, useimmiten Olli Pajulan kanssa.

Nyt on rauha laskeutunut sikälikin, että heti "kuolemansa" jälkeen – jota todellakaan ei ole – Rauni-Leena tuli meedioiden kautta, pyysi anteeksi ja oli valmis jatkamaan yhteistyötä kanssani. Sen verran mahtava persoona Rauni-Leena oli näkijänä, kokijana ja vaikuttajana, etten yhtään ihmettelisi, vaikka Suomen Ufotutkijoiden uuteen rauhanomaisempaan ilmapiiriin oma osuutensa olisi Rauni-Leenalla. Vasta hänen kuolemansa jälkeen oivalsin, että vaikka viimeisin Rauni-Leenan kirja liitelee omissa kyseenalaisissa maailmoissaan, kaikki hänen aiemmat kirjansa ovat edelleen alan parhaimmistoa. Avartuvaan Ihmiskuvaan ohjautui WSOY:n vuonna 1991 julkaisema *Tähtien lähettiläs*. Luin sen uudelleen muutamassa päivässä. Tajusin, että siinä oli yksi harvoista kohtaamistani kirjoista, joissa jokainen lause on täyttä totta – ja jokainen ajatus ajankohtainen myös tänään, 25 vuotta myöhemmin.

Henkilökohtaisesti olen vakuuttunut, että myös Tapani Kuningas kuolemansa jälkeen ilmoitti parhaiden meedioiden kautta, että haluaa jatkaa kirjoitusyhteistyötä kanssani. Viimeisin ufoaiheinen

dokumenttikirjani *Kosminen kosketus* oli siitä osoitus. Kirjoitin sen merkillisessä flow'ssa yötä päivää kahdessa ja puolessa kuukaudessa. Koin, että sekin, että Lasse Ahonen UFO-Finlandista tilasi kirjan minulta, oli Kuninkaan vaikutusta – rauhanomaisen ufotutkimusyhteistyön puolesta.

Suomen Ufotutkijoiden ja UFO-Finlandin riidat saatiin sovittua jo minun puheenjohtajakaudellani – Iso-Syötteen seminaarissa kymmenen vuotta sitten, lähinnä minun, Lasse Ahosen ja Tommi Ruuskasen välillä. Keväällä Oulun esitelmämatkoillani olen syventänyt yhteistyötä ufotutkija Tommi Ruuskasen kanssa. Molemmilla kerroilla ajelimme pitkiä automatkoja Oulun ympäristössä, myös paikoissa, joissa Tommin mukaan oli nähty ufoja. Ufoja emme tällä kertaa nähneet, mutta kävimme syvällisiä ufokeskusteluja ja muistelimme suomalaisen ufotutkimuksen välillä kiihkeitäkin vaiheita. Mitään esteitä kumpikaan meistä ei nähnyt ufotutkimuksen yhteistyön tiivistämiselle – sekä Suomessa että kansainvälisesti. Kaiken kaikkiaan aktiivisia ufotutkijoita ei ole liikaa, havaintojen suureen määrään nähden. Samaa linjaa edusti Suomen Ufotutkijoiden ja Rajatiedon Yhteistyön yhteinen ufoseminaari syksyllä 2016, jossa esiintyi myös UFO-Finlandin Lasse Ahonen. Koko Suomea ajatellen olisi kyllä jo tarvetta avarampaan Rajatiedon Keskukseen, jossa olisi saman katon alla tiloja sekä yleisötapahtumiin, kirjakauppoihin, vaihtoehtohoitoloihin, kasvisravintolaan sekä kokous- ja toimistotiloihin rajatiedon järjestöjen vuokrattaviksi. Mutta tällainen Rajatiedon keskus vaatisikin jo pari miljonääriä. Uudella Kultaisella Aikakaudella ihmeetkin ovat mahdollisia!

Kun vierailin New Yorkin osavaltion MUFON-yksikössä 1999, ufosiepattu Betty Andreassonin tutkija ja kirjailija Raymond Fowler toimi yksikön tutkimuspäällikkönä. Häntä en ehtinyt tavata, sen sijaan varatutkimuspäällikkö Jim Bouckin, joka ystävällisesti majoitti minut kotiinsa. Bouckiin olin viimeksi nettiyhteydessä kuukausi sitten, jolloin hän tarkensi minulle tietoja miljonääri Bigelown ja MUFON:n suhteista. Toisin kuin Jimin salaliitto-ohjelmassa Jesse Ventura väitti, että Bigelow oli tiiviissä yhteistyössä MUFON:n kanssa aiemmin, näin ei ole enää – puhumattakaan, että Bigelow olisi ostanut koko järjestön... Samassa ohjelmassa hieman turhan suurisuinen, vaikkakin ihailtavan rohkea Ventura, entinen kuvernööri, sai kunnon riidan aikaan David Icken kanssa. Ventura poltti päreensä, kun Icke ehdotti osallistumista yhdeksäntuntiseen seminaariin, jotta kuvernööri olisi ymmärtänyt salaliittoväitteitä.

Bigelow'n ostamalla Utahin karjatilalla monipuolisine paranormaaleine ilmiöineen on ollut laaja vaikutus kansainväliseen ufotutkimukseen. Jopa SUT:n entinen puheenjohtaja Björn Borg oivalsi vasta sen yhteydessä, että ufotutkimuksessa on syytä ottaa huomioon myös parapsykologiset ilmiöt. Vielä vahdinvaihtohaastattelussamme *Ultrassa* hän pyysi jättämään koko parapsykologiakysymyksen pois asialistalta.

Yksi mielenkiintoisimpia Venturan haastatteluja liittyy *Uforaportti 12:n* ja *13:n* artikkeleihin, joiden yhtenä tekijänä on ufosieppausten ja hypnoosin asiantuntija tohtori Rima Laibow. Toimiessaan Suomen Ufotutkijoiden puheenjohtajana 2000-luvun alkupuolella kemian maisteri Jorma Kosonen julkaisi kaksi tämän yhdysvaltalaisen naistohtorin artikkelia. Silloin tällöin Jorma kertoi minulle nettikeskusteluistaan Laibown kanssa. Laibow on ollut ennakkoluuloton tutkija, joka uskalsi olla joissakin asioissa eri mieltä jopa John E. Mackin kanssa, joka sentään oli Harvardin yliopiston psykiatrian professori ja silti ufotutkija. Mack, jonka tapasin kolmesti, kuoli viitisen vuotta sitten Lontoossa jäätyään kuorma-auton alle. Ventura haastatteli Laibow'ta yllättäen pari vuotta sitten puolisalaisten Bildenberg-kokousten johdosta. Vastaanotollaan Laibow oli tavannut nimeltä mainitsemattoman naispuolisen valtionpäämiehen. Tämä oli kertonut Bildenberg-kokouksessa

käsitellystä tavoitteesta ihmiskunnan lukumäärän laskemiseksi 80 prosentilla. Venturan televisiohaastattelussa Laibow oli suorastaan ylivarovainen. Hän kertoi, että World Trade Centerin tuhon jälkeen ja terrorismin vastaisen taistelun käynnistyttyä USA:sta oli tullut poliisivaltio, ja siksi hän itse oli muuttanut Panamaan. Hän ei suostunut tulemaan edes sisälle lentoterminaaliin, vaan saapui kentälle pienkoneella, joka välittömästi haastattelun jälkeen lähti paluumatkalle.

Täytyy myöntää, että nykyhahmossaan Laibow muistuttaa toista naislääkäriä, Rauni-Leenaa. Myös Rauni-Leena käytti titteliä tohtori, vaikka ei ollutkaan tehnyt väitöskirjaa. Siitä hän joutui Suomessa käymään jatkuvaa amatööritason väittelyä. Rauni-Leena oli lääketieteen lisensiaatti, mikä on meillä lääkärien yleinen oppiarvo, mutta muualla maailmassa harvinainen. Lisensiaatin ja tohtorin ero on siinä, että lisensiaattityöhön riittää, jos kokoaa tieteellisen tutkielman muiden tutkimuksista, mutta väitöskirjaan tarvitaan uutta ja omaperäistä tutkimustyötä. Tiedän tämän, koska itse olen samalla uralla. Arkkitehtina olen valinnut astetta helpomman aiheen, koska teen väitöskirjaa ekologisesta rakentamisesta.

On aikamoinen mysteerio, kuinka vapaasti Rauni-Leena sai toimia sekä Suomessa että ulkomailla hurjine ja pelottavine väitteineen ilman, että sitä suoranaisesti estettiin. Hän tosin joutui samanlaiseen CIA:n uhkailuun, kuten esimerkiksi englantilainen ufotutkija Anthony Dodd. Moni, joka olisi voinut kiistää Rauni-Leenan pahimmat väitteet, vaikeni julkisuudessa. Näitä olivat Tapani Kuninkaan ohella Pekka Suominen ja John E. Mack, jopa James Hurtak. Monet tietysti vetävät tästä sen johtopäätöksen, että minä olen ollut väärässä kritisoidessani Rauni-Leenaa. Itse koen, että kyseiset henkilöt kokivat aiheen liian kiusalliseksi ja mieluummin vaikenivat. Voidaan kyllä hyvällä syyllä kysyä, poikettiinko rehellisen totuuden tieltä, kun suvaitsevaisuuden ja yleisömenestyksen nimissä sallittiin Rauni-Leenan vainoharhaisimmatkin väitteet (1997–2015). Onko Iso-Syötteen hotelli Syötekeskus edelleenkin salaisen palvelun koulutuskeskus – koska parvekkeilla on sadeveden poistoreikiä, tai naisten vessojen käsienpesualtaista tulee myrkkykaasuja? Tai minä olen suurvaltojen maksettu agentti?

Kommunismin vastaista propagandaa on käytetty USA:ssa monien kriittisten yksilöiden ja yhteisöjen vainoamiseen, kuten kävi ufotutkija ja orgoni-kehittäjä Wilhelm Reichille. Hänet heitettiin vankilaan ja hänen kirjojensa myynti kiellettiin kokonaan. Samaan tapaan monia on viime aikoina jahdattu USA:ssa terrorismin vastaisuuden nimissä. Tästä on lyhyt matka salaliittoväitteeseen, jonka mukaan koko WTC-hyökkäys olikin Bushin ja kumppanien järjestämä – oikeuttamaan kaikenlaisen sensuroinnin ja sotakoneiston ylläpitämisen, laittomat vankileirit ja kidutuksen, uusia sotia myöten. Itse en tähän usko, koska riittävä näyttö puuttuu, mutta mielestäni on riittävät todisteet siitä, että WTC-tornit romahtivat etukäteen asennettujen räjähteiden, eivät lentokonetörmäysten vuoksi. Arkkitehtina olen harvinaisen hyvin perehtynyt tornien suunnitelmiin ja rakentamisprosessiin. Asuin New Yorkin lähistöllä kesän 1970, jolloin silloin maailman korkeimpia WTC-torneja rakennettiin.

Helmikuun 24. päivä 2016 palatessani ufoesitelmämatkaltani Oulusta, tutustuin pendolinon ravintolavaunussa valtion pelastusorganisaation edustajaan. Mies kuunteli käsityksiäni WTC-tornien ja *Estonia-onnettomuuden todellisista syistä (ennakolta asennetuista räjähteistä), mutta ei ainakaan* siltä istumalta uskonut terrorismiväitteisiini. Myös ufot olivat hänelle outo asia, mutta sentään hän piti niitä mahdollisina. Valtavassa universumissa älyllisen elämän esiintyminen vain maapallolla tuntui hänestäkin mahdottomalta. Vaihdoimme yhteystietoja, joten ehkä keskustelumme vielä

jatkuu jossakin muodossa. "Otetaan yhteyttä, jos jotakin tapahtuu", lausuin viime sanoikseni, ja puristin kookkaan keski-ikäisen miehen kättä.

Ihmemies Kalevi Kososen ufoluola

Salaisuuksista tulee mieleeni ihmemies Kalevi Kososen tapaus, joka sekin on jäänyt mysteerioksi ufotutkimuksen historiaan. Alunperin Riihimäen poika Kosonen tarttui hihaani Lohjan parapsykologian päivillä 1994. Olin juuri jättänyt työpaikkani Riihimäen kaupunginarkkitehtina, jossa virassa olin perehtynyt väitettyyn ufoluolan alueeseen. Kosonen paljasti luolalöydön myös Lohjan paikallisradion suorassa ufolähetyksessä, jossa olivat mukana myös radiotoimittaja ja ufotutkija Tapio Äyräväinen kontaktihenkilöystävänsä Reijo Toivosen kanssa. Studiossa oli myös kontaktihenkilö Kalevi Riikonen, joka oli väitteestä silmin nähden innostunut.

Pian ohjelman jälkeen Reijo Toivonen sai vaimonsa kanssa surmansa hirvikolarissa. Pidän mahdollisena, että Tapio Äyräväiselle lähiystävän menetys oli niin traumaattinen, ainakin alitajuisesti, että hän käänsi kelkkansa ufojen ja kontaktien suhteen. Muutos ilmeni hyökkäilynä sekä Rauni-Leena Luukasta että Tapani Kuningasta vastaan – ja lopulta kapinaliikkeenä Suomen Ufotutkijoiden sisällä. Nykyisin Äyräväinen on jättänyt ufot ja paranormaalit ilmiöt, ainakin julkisesti. Kalevi Kosonen tuli puolestaan myöhemmin Ultrapäiville ja sai sekä ufotutkijat että ultrayleisön kiinnostumaan kokemuksistaan, Tapani Kuninkaan ja Suomen Ufotutkijoiden nykyisen tutkimuspäällikön Heikki Kuljun muiden mukana. Tapanin ja vaimonsa Arja Kuninkaan ansiosta meitä ei häädetty Ultrapäivien pääsalista edes puolelta öin, vaan jatkoimme vetämääni keskustelua aamuneljään asti. Sieltäköhän Kuortaneen perinne öisiin ufokeskusteluihin on lähtöisin?

Kososen kertomuksen mukaan – jonka kuulin hänen suustaan eri tilaisuuksissa kymmenkunta kertaa vuoden aikana ilman ristiriitaisuuksia – hän oli vuonna 1963 vaimonsa ja 3-vuotiaan tyttärensä kanssa appivanhempien luona, joilla oli omakotitalo Riihimäen Paalijärven rannalla. Kalevi oli lähtenyt sieltä tyttärensä kanssa pikku hiihtoretkelle Paalijärven jään yli. Pitkulaisen, kapean järven toisella puolella on päätie sekä jyrkkä kukkula, ja sen ympärillä runsaasti suuria luonnonkivilohkareita. Siitä alkaa Riihimäen ja Hyvinkään välinen luonnonsuojelualue. Sieltä isä ja tytär löysivät kivilohkareen alle kaivetun onkalonsuun. Ensin tytär oli havainnut lohkareen luona pienen olennon, jonka Kalevi myöhemmin arvioi metrin mittaiseksi luonnonhengeksi. Lähestyttyään paikkaa he löysivät noin 60 senttimetrin levyisen suuaukon. Joku oli kaivanut kallioon alasmenevän tunnelin, jossa oli kiveen hakatut portaat. Isä ja tytär laskeutuivat portaita sinisen valopallon ohjauksessa. Tuo sama, välillä pelottavakin sininen valo ilmestyi Kalevin eteen monissa muissakin ufotapauksissa. Alhaalta löytyi uskomaton ufoluola: lentokelpoisen näköinen kiekkomainen ufo, sekä kauempaa kivipöytä, jonka ympärillä istui seitsemän humanoidin muumioituneet ruumiit. Löytyihän sieltä myös avaruusolentojen kaksiosainen tietosanakirja – sekä kasa kultaharkkoja...!

Useimmat ovat leimanneet Kososen huijariksi vain siksi, ettei hän loppujen lopuksi suostunut viemään ufoluolaan minua eikä muitakaan. Hän piti todennäköisenä, että jos luola tulisi julkisuuteen, armeija ja poliisi ottaisivat sen haltuunsa ja se tuhoutuisi. Kosonen katsoi, että

ufoluolaa tuli kunnioittaa avaruusolentojen hautapaikkana. Mielenkiintoinen näyttö ainakin rajatiedon laaja-alaisemmalle aktivistille on, että kun vein Kososen ufoluolan alueelle Suomen parhaan meedion, hän joutui transsiin. Matala miesääni sanoi ääneen hänen kauttaan: "Ufoluola on todellinen, mutta ei sijaitse juuri siinä paikassa, jossa nyt olette. Todelliset ufotutkijat tulevat sen löytämään." Jotkut selvänäkijät ovat arvioineet Kososta kuultuaan, että ufoluola on olemassa, mutta toisessa ulottuvuudessa. Itse olen jatkanut ufoluolan tutkimuksia ja käynyt alueella useiden ufotutkijoiden, näkijöiden ja kontaktihenkilöiden kanssa, heidän joukossaan ainakin kolme Suomen Ufotutkijoiden nykyhallituksen jäsentä. Jos Kososen väitteisiin on luottamista, hän paljasti minulle ufoluolan sijainnin parin sadan metrin tarkkuudella.

Välitilinpäätöksenä voin todeta, kuten moni selvänäkijä: ei Kosonen mikään tavallinen huijari ollut. Vakuuttavinta näyttöä Kososen ufoluolasta on, että humanoidien tietosanakirjoista löytyi samanlaisia riimumaisia kirjasimia, joita esiintyi Ruotsin ehkä kiehtovimmassa Gösta Karlssonin ufotapauksessa – ja itse löysin niitä myös Bolivian arkeologisesta museosta, kuten aiemmin von Dänikenkin. Karlssonin ufotapauksesta ruotsalaisen ufotutkimuksen johtohahmo Clas Svahn on kirjoittanut kirjan yhdessä Karlssonin kanssa. Karlsson sai kolme esinettä kohtaamiltaan humanoideilta, muun muassa kvartsinkappaleen, jonka kyljessä oli Riihimäen ufoluolan kirjasimia. Kun valokuva kivestä ilmestyi *Ultran* kirja-arvostelussa, Kosonen oli jo kääntänyt mystisen tekstin suomeksi: "Aikamatka kuningas Ahabin ajoilta". Kuvaavaa Kososen perusrehellisyydelle on, että *Raamatussa* todella kerrotaan juutalaisten kuningas Ahabista, jota pyhässä kirjassa ei edes pidetty kovin hyvänä hallitsijana.

Gösta Karlssonin ufon kohtaamisesta kehkeytyi huikaiseva ufoprosessi. Kohdattuaan metsän keskelle laskeutuneen kiekkomaisen ufon ja sen ihmismäiset humanoidit, Karlssonista kehittyi kontaktihenkilö, joka sai vuosien ajan viisasta viestiä olennoilta. Näiden ohjeiden pohjalta hän kehitti veljensä kanssa menestyvän yrttilääketehtaan. Julkisen menestyksen kruunasi Ruotsin yhden tunnetuimman jääkiekkoseuran omistajuus. Vasta todistettuaan kyvykkyytensä normaalialoilla Karlsson kertoi ufokokemuksensa julkisesti. Ufon laskeutumispaikalle hän rakennutti sementistä kohtaamansa ufon pienoismallin. Unohtamatta totuutta kaikkine sen piirteineen voin kertoa senkin, että vieraillessani Ruotsissa viitisen vuotta sitten Clas Svahnin kotona hän lahjoitti minulle Gösta Karlssonin ja hänen tapauksesta kirjoittamansa kirjan. Kysyin Clasilta: "Miten itse suhtaudut Karlssonin tapaukseen – onko se totta?" Minulle yllätykseksi hän vastasi lyhyesti: "Ei." Ottaen huomioon Clasin uran monipuolisena ufotutkijana ja paranormaalien kirjojen julkaisijana hän on yllättävän skeptinen. Ehkä vain tuolla asenteella hänen on ollut mahdollista työskennellä Ruotsin suurimman sanomalehden *Dagens Nyheterin* toimittajana.

Varmasti palaamme vielä Kososen mysteerioon. Kososen kuoleman jälkeen sain selville hänen tyttärensä yhteystiedot. Ufoluolan toisesta löytäjästä oli kasvanut aikuinen nainen. Hän vastasi puhelimeen. Kosonen oli jo kuollut, eikä tyttärellä olisi pitänyt olla mitään syytä salata arviotaan isästä ja ufoluolasta. Silti hän sanoi: "Lupasin isälle, etten kerro." Voisikohan itse Kunkku ohjata meidät Kososen ufoluolaan – nykyisessä irtonaisessa tilassaan? Emmekä haluaisi edes kultaharkkoja, joita Kosonenkaan ei löytänyt toisella käyntikerralla, sillä kertaa yksin... Myös Kososen vaimo on yhä elossa, ja osallistuu rajatiedon messuille tarot-tulkitsijana. Häntäkään Kalevi ei koskaan vienyt ufoluolaan, mutta vaimo pitää edelleen miestään luotettavana. Niinpä hän uskoo Kalevin kokemuksiin, jopa ufoluolan olemassaoloon.

"Minä tunnen sinut, Pasi Pieskä" – kontakteja ja muistikatkoja

Imjärven kuuluisan ufotapauksen (ks. artikkelini Kuninkaasta tästä kirjasta) jälkiseurauksena Aarno Heinonen, toinen humanoidin hiihtoreissulla kohdanneista, alkoi kiehtoa lähipiirin naisia. Minulle soitti kerran itkevä aviomies ja kertoi, että vaimo oli lähtenyt Heinosen matkaan. Mutta kuten usein ufotapauksissa, vastapainoksi Heinosesta kehittyi kontaktihenkilö ja lisäksi hän sai parantajan ja selvänäkijän taitoja. Hän on jo kauan sitten kuollut, mutta vähäpuheisempi kokijakaveri Esko Viljo elää yhä kotiseudullaan. Ystäväni, pitkäaikainen ufotutkija ja filosofian lisensiaatti Jarmo L. tapasi hiljattain Viljon ja keskusteli hänen kanssaan heidän yhteisellä kotiseudullaan Heinolan lähellä. Varsinaisesti mitään uutta ei ilmennyt, mutta Viljo vakuutti edelleen ikimuistoisten ufokokemustensa aitoutta. Imjärven tapauksessa humanoidi oli, voisi sanoa, tonttumainen suipon hiippalakkinsa kanssa.

Mieleeni tulee toinenkin Kuninkaan perheen havaintoa (ks. artikkelini Kuninkaasta tästä kirjasta) muistuttava, vaikeasti tulkittava tapaus, jossa myös oli useita luotettavia silminnäkijöitä ja kohteena olento, joka oli jotakin humanoidin ja peikon välimailta. Oululaisen lukion rehtorin Pasi Pieskän ja hänen vaimonsa kokemuksessa on saman typpisiä piirteitä, joskin se tapahtui sisätiloissa. Pieskä oli 1990-luvun alussa vaimoineen kesämökillä jossakin Kuusamon seuduilla. Tunsin Pieskän 1960-luvulta, jolloin olin oppilaana Oulun normaalilyseossa. Hän oli valmistumassa liikunnan opettajaksi ja toimi opetusharjoittelijana eli auskultanttina koulussamme. Ehkä voisinkin ehdottaa koulutoverilleni Olli Pajulalle Pieskän hypnotisointia... Pieskä oli heränny vaimonsa kanssa siihen, että heidän vuoteensa edessä jalkopäässä seisoi noin metrin kokoinen pikkumies, mutta selvästi ihmisestä poikkeava. Se tuijotti rauhallisesti Pasi Pieskää ja totesi sitten selkeällä, matalalla äänellä: "Minä tunnen sinut, Pasi Pieskä." Pariskunnan reaktiot olivat täysin erilaiset. Vaimo pelästyi ja yritti piiloutua sängyn vieressä olleen kaapin taakse. Sen sijaan Pieskä oli aivan rauhallinen ja seurasi kiinnostuneena olentoa. Pian se haihtui ilmaan, paikalle jäi vain outo sumupilvi.

He tulkitsivat hahmon lähinnä ufo-olennoksi, koska edellispäivänä he olivat mökin ulkopuolella kuunnelleet matkaradiosta ufo-ohjelmaa. Tässäkin voi pohtia, mikä oli tuon ohjelman osuus kokemuksessa – aivan kuten mahdollisesti ufoartikkelilla Kuninkaiden tapaukseen. Huomion herättäminen vai mielikuvituksen seurausta? Minun hälyttämänäni alaan perehtynyt naistoimittajaystäväni kävi haastattelemassa Pasi Pieskää valokuvaajan kanssa. Rehtori kertoi tapauksesta rohkeasti omalla nimellään, ja asiallinen haastattelu ilmestyi hieman huonomaineisessa *7 päivää* -lehdessä. Pasi Pieskän piirros olennosta julkaistiin näyttävästi lehden kannessa. Tapaus herätti aikamoista kohua Pieskän johtamalla koululla, mutta rehtori sai sentään jatkaa virassaan.

Silminnäkijän mukaan vuonna 1972 tapahtui Helsingin keskiössä, Senaatintorilla, ufon laskeutuminen – tässä hiukan toisenlainen, astraalitasoinen ufokontakti. Tutkin perusteellisesti tätä tapausta, jossa naishenkilö kuvaili olleensa koulutuksessa sikarinmuotoisessa ufossa. Neljä vuotta siitä, kun kohtasin Leena Parvialan (peitenimi) Ultrapäivillä syntyi "Senaatintorin UFO" -sarjakuva *Ultraan*. Sarjis syntyi kontaktihenkilö Leenan, sarjakuvataiteilija Tuulikki Gröhnin ja minun tiiviinä yhteistyönä. Työn kuluessa Leena alkoi saada yhä enemmän muistikuvia Senaatintorin koulutuksesta ja ufon alkuperästä. Hänelle paljastui, että hänkin oli käynyt Siriuksella, mikä oli ilmeisesti ollut yksi syy hänen valintaansa koulutettavien joukkoon.

Koko kiehtova kontaktitapaus oli vähällä jäädä kertomatta, sillä Leena oli kontaktihenkilöksikin poikkeuksellisen arka. Kun hän Ultrapäivillä uskaltautui luokseni, paikalle tuli myös toinen kontaktihenkilö, hyvä ystäväni, joka kuului Suomen Ufotutkijoiden hallitukseen – ilman, että kukaan muu hallituksessa tiesi hänen kontakteistaan! Vaikka koin, että Leenan olisi tullut tutustua juuri tuohon mieheen, kollegaansa, hän oli niin arka, että häipyi paikalta kesken tarinansa. Onneksi Ultrapäivien loppupuolella Leena uskaltautui uudelleen luokseni, ja niin vuosia jatkunut, ja edelleen jatkuva, yhteistyömme pääsi alkuun.

Kontaktin yhteydessä valopallot kokosivat noin seitsemänkymmentä kontaktihenkilöä astraalikehoissaan ja ohjasivat heidät portaita ylös ufoon. Siellä oli värikkäisiin viittoihin pukeutuneita pieniä avaruusolentoja sekä kookkaampi ja vanhempi johtaja. Tapauksesta tehty kuusiosainen sarjakuva julkaistiin *Ultrassa* pari vuotta sitten. Muita pidemmällä johtajaolennolla oli uurteiset kasvot ja valkea viitta. Kaikki ufoon tulleet ihmiset saivat opetusta, josta Leena ei kovin paljon muistanut paluunsa jälkeen. Tärkein oli lause: "Tee ensin muille se mitä haluat muiden tekevän sinulle." Häntä mietitytti erityisesti sanajärjestys, sillä se oli hieman erilainen kuin Jeesuksen Vuorisaarnassa. Tuolla valkoasuisella viisaalla olennolla oli kädessään pieni tärkeä esine, salaperäinen kirja. Kuten Kososen ufoluolassakin...

Muistellessaan ufokoulutuksen päivämäärää Leena arveli sen olleen 16.4.1972. Olin itse muuttanut Helsinkiin lokakuussa 1971 ja aloittanut työt Senaatintori ja Tuomiokirkko edessäni. Entä jos itsekin olin ollut mukana ufokoulutuksessa? Kun Leena asui tuohon aikaan Käpylässä ja saatettu sieltä valopallon opastamana keskustaan, minulla olisi ollut paljon lyhyempi matka ufoon Punavuoren Albertinkadulta. Olen levittänyt tuota päivämäärää ufotutkijoille ja muille rajatiedon aktivisteille: "Missä sinä olit tuona aikana?" Kuuluiko tuohon ufossa koulutettujen joukkoon myös niitä, jotka 1970-luvun alussa kehittivät ufo- ja rajatiedon järjestöjä. Kenties mukana oli myös laskeutumispaikan ympäristössä toimivien kirkon, yliopistojen ja vallanpitäjien edustajia? Senaatintorin ympärillä sijaitsee muun muassa Tuomiokirkko, valtioneuvosto ja Helsingin kaupungin työ- ja kokoontumistiloja.

Mielenkiintoinen yksityiskohta kontaktiasioissa on, että vihreiden poliitikko, myöhemmin ministeri ja presidenttiehdokas Pekka Haavisto oli aikoinaan kontaktihenkilö Visa Kalivan ystäviä Munkkivuoressa. Hän tunsi myös Senaatintorin ufokokijan Leena Parvialan, ja myönsi vaalien aikaan olleensa nuoruudessaan kiinnostunut ufoista. Visa kohtasi ensimmäiset avaruusolentonsa 1970 Englannin kielimatkallaan, mutta tuli kaapista ulos vasta muutama vuosi sitten. Visan tuore, englanninkielinen haastattelu löytyy YouTubesta, Timo Tahvanaisen Shadow Camera -haastattelujen joukosta.

Haavisto ei ole ainoa kuuluisuus, jota ufot ovat koskettaneet. Tapani Kuningas osallistui joskus 1980-luvulla radiokeskusteluun, jossa oli muitakin ufoista kiinnostuneita. Tapani tunnisti Voitto Viron, mutta paikalla oli myös Jussi Pajunen, joka ei vielä silloin ollut Helsingin ylipormestari. Hän kertoi ajaneensa kerran Kaivopuiston ympäri merenrantakatua. Ulommaisessa mutkassa oli seissyt tyypillinen avaruusolento. Hän ei ollut uskaltanut pysähtyä, mutta oli tehnyt uuden kierroksen ja olento oli edelleen seissyt siellä. Ohitettuaan paikan Pajunen oli palannut vielä kolmannen kerran paikalle, mutta silloin olentoa ei enää näkynyt. Vuosia myöhemmin työpaikalleni ilmestyi hieman yllättäen ranskalainen insinööri tilapäisenä työntekijänä. Se ei ollut tavallista, mutta kaveri paljasti, että ylipormestari Pajunen on hänen opiskelijakavereitaan Pariisista ja että kaupunginjohtaja oli

järjestänyt työpaikan. Ystävystyimme insinöörin kanssa, ja pyysin häntä kysymään seuraavalla kerralla Pajuselta avaruusolentokokemuksesta. En ole saanut vastausta – ainakaan vielä. Yhden salaisuutensa Pajunen on julkisesti paljastanut: opiskeluaikana hän oli kokeillut huumeita...

Kontakteihin liittyy toisinaan kiinnostavia väitteitä erikoisista keksinnöistä. Oulun ufokerhon sihteerinä olin lähdössä kesällä 1969 Ryttylässä järjestettyyn seminaariin Matias Päätalon ja Olli Pajulan kanssa. Viime hetkellä jouduin perumaan osallistumiseni saatuani harjoittelupaikan rakennustyömaalta. "Työt ensin, huvit sitten", oli periaatteeni myöhemminkin. Arkkitehdin opinnoissa työmaaharjoittelu oli pakollista, ja edelliskesän olin huvitellut liftiretkellä, kun opiskelukaverini hikoilivat "raksalla". Riihimäen kyljessä sijaitsevaan Ryttyläänkin pääsin sitten tutustumaan kaksi vuosikymmentä myöhemmin, kun työskennellessäni Riihimäen kaupunginarkkitehtina sain henkilökohtaisen vierailukutsun mielenkiintoiselta kontaktihenkilöltä, Markus Räsäseltä. Hän halusi minun tutustuvan uuteen energiakeksintöönsä, johon hän oli saanut virikkeitä avaruusolennoilta. Se olikin viimeinen mahdollisuus, sillä jo sokeutunut Räsänen kuoli pian kahden vierailuni jälkeen. Energiakeksintö perustui voimakkaisiin magneetteihin ja Al-Ni-metalliseokseen (alumiini ja nikkeli).

Viime vuosikymmeninä on skeptikoiden ja joidenkin ufotutkijoiden muotitulkintana ollut, että ufot ja humanoidit olisivat vain avaruusajan vastine aiemmin peikoiksi ja menninkäisiksi kutsutuille mielikuvitusolennoille. Mielestäni tulkinta on pinnallinen ja useimmiten väärä. Itse pidän tieteellisempänä käsitystä, jonka mukaan erilaisista olentohavainnoista osa on todellisia ja luokiteltavissa erilaisiksi paranormaaleiksi olentoryhmiksi erityispiirteineen. Varsin usein käytetään olento-sanan synonyyminä ja entity-sanan suomennoksena olio-sanaa, joka on melko vähättelevä ja pelotteleva ilmaus. Paranormaalit olennot ovat usein meitä viisaampia ja monitaitoisempia. Avaruusolentojen ja luonnonhenkien lisäksi on havaintoja esimerkiksi henkioppaista, kuolleiden hengistä, kuten kummituksista, ja enkeleistä. Samat herkät henkilöt voivat nähdä useita eri olentoryhmiä muuntuneissa tietoisuuden tiloissa (altered states of consciousness), joissa on mitattu erilaisia sähköisiä aivokäyriä. Havainnot saattavat vaihdella myös sen mukaan, mistä olentoryhmistä havainnontekijä on kiinnostunut.

Vasta viimeisen vuosikymmenen aikana olen oivaltanut, että minulle tärkein paranormaali ilmiö ovat olleet merkittävät sattumat, joille psykoanalyysin luoja Carl Gustav Jung antoi nimen synkronia (tai synkronisiteetti, jota kankeaa suomennosta ufotutkija Kari Välimaa edellytti mieluusti käytettävän). Maailmankuvani on sen verran uskonnollinen, että käytän ilmiölle synonyyminä sanaa johdatus. Muistuu mieleeni merkittävä uni – harvojen paranormaalien kokemusteni joukossa. Kamppaillessani nuoruudessani eroon lestadiolaisuudesta minulta kysyttiin unessa, ranskan kielellä: "Haluatko olla olemassa?" Halusin, ja niihin aikoihin alkoi rankkojen kasvukipujeni keskellä korkeampi johdatus, joka on kantanut henkistä kehitystäni ja elämääni yhä laajemmilla ja vahvemmilla siivillä. Sen lisäksi on tarvittu rohkeutta, ennakkoluulottomuutta, meditaatiota ja oman arviointikyvyn tietoista kehittämistä. Näitä suosittelen muillekin.

Ufotapauksille tyypillisesti Kuninkaan perheen ufohavainto (ks. Kuninkaasta kertova artikkelini tässä kirjassa) unohtui ensin, ja tuli keskusteluihin vasta puolen vuoden päästä. Monissa kontaktitapauksissa avaruusolennot tuntuvat valikoivan, keiden halutaan kokevan ufo- ja olentoilmiöitä – tai joutuvan vastentahtoisiin ufosieppauksiin. Prosessia saatetaan vielä säädellä muistikatkoilla ja vaitiolokielloilla tietyn ajan, kuten jopa kaksikymmentä vuotta ilmavoimien teknikon, kontaktihenkilö Osmo Lienen kohdalla.

Parhaimpien ufo- ja kontaktitapausten joukkoon kuuluvassa, hyvin tutkitussa suomalaissukuisen Betty Andreasson-Lucan kontaktiprosessissa samantapainen valikointi on tullut mielenkiintoisesti esille. Ensimmäisessä kohtaamisessa ufo laskeutui perheen kotipihalle USA:n Massachusettsissa, jossa minullakin on sukulaisia, todennäköisesti jopa Bettyn koulukavereita. Kun pienikokoiset, isopäiset, robottimaisesti jonossa liikkuvat avaruusolennot marssivat sisälle, vain Betty ja hänen sisarensa näkivät heidät. Isä, Suomessa syntynyt Väinö Aho, havaitsi ufon, mutta oli olentojen läsnä ollessa lamaantuneena, kuten useimmat perheenjäsenet. Bettyn isä ei ole sama Väinö Aho, kontaktihenkilö, joka esiintyi Helsingissä ja jota Tapani Kuningaskin oli kuuntelemassa 1960-luvulla.

Harmi, ettei Raymond Fowlerin kirjoittamia loistavia Andreasson-kirjoja ole vieläkään suomennettu. On kansainvälisyydestä se hyöty, että hihaan tarttuu kaikenlaista rajatietoonkin liittyvää: ensimmäisen Andreasson-kirjani löysin Nairobin lentokentältä. Ehdin jo kertaalleen jättää pokkarin terminaalin kirjakauppaan, koska pelkäsin myöhästyväni Tansanian-lennolta. Kirja veti minut kuitenkin takaisin, ja puolijuoksua ehdin kirjan kanssa koneeseen. Andreasson-kirjat ovat erityisen havainnollisia, sillä niissä on kymmenittäin Bettyn tarkkoja piirroksia hänen ufokokemuksistaan. Fowler on parhaita kontaktitutkijoita ja ufokirjailijoita, eikä sekään vähennä hänen pätevyyttään, että on siviilissä työskennellyt armeijan palveluksessa. Yhtä suuri puute kuin Andreasson-kirjojen suomentamatta jättäminen on se, että kontaktihenkilö Whitley Strieberin kirjoista on käännetty vain yksi. Myöhemmissä kirjoissa tulee loistavasti esiin Strieberin transformaatio, henkinen kehitys, hänen toivuttuaan ensin pelosta.

Myös viimeinen Andreasson-kirjani ohjautui minulle merkillisellä tavalla. Juuri ennen ufopioneeri Aili Nurmiahon kuolemaa törmäsin häneen Helsingin vanhalla linja-autoasemalla. Kuin tilauksesta hän ojensi minulle Fowlerin kirjan *Watchers*, joka onkin paras Andreasson-kirjoista. Samassa keskustelussa kysyin Aililta, mikä oli hänen tärkein oppinsa ensimmäisten ufotutkijapioneerien *Urantia*-innostuksesta. Aili vastasi hiljaisella äänellä lyhyen ytimekkäästi: "Jeesus."

Samanlainen lamaannutus kuin Betty Andreassonin kontaktitapauksessa, tapahtui 1954 Turun Liedossa. Siellä Suomen ehkä paras kontaktihenkilö, ilmavoimien teknikko Osmo Liene kohtasi kotonaan ihmisen tapaisia avaruusolentoja. Hänen veljensä ja muut perheenjäsenet vaivutettiin syvään uneen vierailun ajaksi. Avaruusolennoille tyypillinen ufotiedon säätely tuli esille siinäkin, että saamansa ohjeen mukaisesti Liene astui julkisuuteen ja *Ultran* haastateltavaksi vasta kaksikymmentä vuotta ufokohtaamisen jälkeen.

Tapani Kuningas tutki tapauksen läpikotaisin ja piti sitä aitona. Itse kohtasin Osmon ensi kerran Vierumäen legendaarisilla Ultrapäivillä 1986, joilla Kalevi Riikonen kertoo tavanneensa ensimmäisen avaruusolentonsa. Minäkin kohtasin WSOY:n toimittajan Ritva Alkun, jonka hienolla myötävaikutuksella syntyi vuonna 1988 julkaistu kirjani *Ufojen kosminen viesti*. Ritva oli kahden vuoden ajan etsinyt henkilöä, joka kirjoittaisi ufoista kirjan.

Kinnulan ufohuijaus?

Tosien ufokertomusten uskottavuutta nakertavat ufohuijaukset ja jonkinlainen tällainen negatiivinen jatkoseuraus liittyi Imjärvenkin tapaukseen: Kinnulan ufo, jossa oli samoja piirteitä Imjärven

tapauksen kanssa. Siinäkin oli talvimetsässä liikkuvia miehiä, joiden viereen laskeutui teknisen näköinen, kiekkomainen alus. Siitä tuli ulos avaruusolentoja, joita toinen miehistä lähti ajamaan takaa pärisevä moottorisaha aseenaan. Mies yritti tarttua ufoon pakenevaa olentoa jalasta, joka oli kuitenkin niin kuuma, että käteen tuli palovamma.

Helsingin Messuhallin (nykyisin Töölön kisahalli) ufotilaisuus keräsi ennätysmäärän yleisöä, yli 2000 ihmistä, 1970-luvun alun ufoaallon aiheuttaman innostuksen seurauksena. Eikä sillä hyvä – muukalaisiakin oli paikalla. Suomen ensimmäinen kontaktihenkilö Aino Kassinen väitti näkevänsä avaruusolennon vieressään näyttämöllä. Tilaisuuden pääpuhuja Ahti Karivieri kertoi Pudasjärven–Kuusamon ufoaallosta. Toisena esitelmänä Tapani Kuningas antoi seikkaperäisen raportin Kinnulan ufotapauksesta.

Kinnulan tapaus tuntui minustakin vakuuttavalta, vaikka siihen sisältyi muutamia muista ufotapauksista poikkeavia piirteitä: avaruusolentojen suojapuvut vaikuttivat enemmän astronauttien asuilta yksiaukkoisine visiireineen. Olennoilla ei myöskään näkynyt sormia. Sekään ei ole tavallista, että olennon asu oli niin kuuma, että metsätyömiehelle syntyisi kosketuksesta palovamma. Myöhemmin Tapaniin otti yhteyttä toimittaja Mauno Ihanti, joka paljasti koko tapauksen olleen hänen ja ystäviensä keksintöä. Jälkeen päin jouduimme kuitenkin pohtimaan, millaisia todisteita tarvitaan, jotta ufohavainto voidaan jälkikäteen mitätöidä huijauksena. Ufotutkija Tommi Ruuskanen tunsi Ihannin harvinaisen hyvin, ja pitää Kinnulan ufotapausta todellakin keksittynä. Julkisuuden nälkäinen, aloitteleva lehtimies Ihanti halusi tapauksen kautta luoda itselleen uraa.

Tiedän, että myös tutkijoiden testaamiseksi on varta vasten tehty väärennettyjä viljapeltokuvioita eli eräänlaisia huijauksia. Samoin tunnen Kaukasukselta tapauksen, jossa tieteiselokuvaa varten rakennettu avaruusalus jätettiin vuoristoon kuljetusvaikeuksien vuoksi. Kun härvelistä alkoi tulla ufohavaintoja, todellista aiheuttajaa ei paljastettu, vaan venäläiset ufotutkijat halusivat testata havainnontekijöiden ja muiden ufotutkijoiden kriittisyyttä. Lisäksi on kansainvälisiä ufotapauksia, joiden erikoisia yksityiskohtia on jätetty julkistamatta. Näin on seuraavissa tapauksissa voitu testata, onko niissä esiintynyt samoja piirteitä, vai onko vain jäljitelty vanhoja tapauksia. Tällaisten toimien kohdalla on syytä pohtia ufotutkimuksen moraalia.

Ehkä on joskus mietittävä myös erilaisten avaruusolentojen luotettavuutta. Monissa ufotapauksissa kokijat ja ufotutkijat ovat joutuneet toteamaan, etteivät avaruusolennotkaan ole virheettömiä yliolentoja. Ihmisen tavoin he ovat eri osa-alueilla vajavaisia ja epärehellisiä maailmankaikkeuden kansalaisia. Tänne asti selviävien avaruusolentojen tekninen kehitystaso on ilman muuta meitä korkeampi, mikä ei sinänsä takaa henkisesti ylivertaista tasoa. Väitetään, että tietyt olentolajit, kuten niin sanotut Harmaat (Greys), ovat suostuneet vaihtokauppaan vallanpitäjien, lähinnä USA:n hallituksen kanssa: olennot auttavat teknologian kehittämisessä, kunhan saavat siepata ihmisiä ja tehdä heille lääketieteellisiä testejä, jopa risteytyskokeita – vaikka se olisi vastoin viisaimpien avaruusolentojen korostamaa vapaata tahtoa.

Jotkut avaruusolennot ovat selittäneet, että he ovat halunneet testata ihmisten arviointikykyä. He eivät tahdo, että ihmiset luopuisivat omasta vapaasta tahdostaan ja alkaisivat kaikessa seurata heidän oppejaan. Näin on historiassa syntynyt uskontoja ja lahkoja, ja sitä viisaat olennot eivät halua. Lisäksi he ovat korostaneet, että sen jälkeen kun ihminen on sortunut tuhoamaan ydinenergialla luontoa, ihmisiä ja jopa avaruutta, avaruusolentojen on vaikea auttaa ihmiskuntaa lisäteknologialla.

Valitettavasti ufokeskustelun julkinen taso on yleensä kovin pinnallista ja mustavalkoista, usein jopa pilkallista. Viisaatkin ihmiset kysyvät päivittäin ufotutkijalta: "Mihin ufot ovat kadonneet? Onkos ne todellisia – siis aikuisten oikeesti? Onko ufoissa älyllisiä ohjaajia? Ovatko ne hyviä vai pahoja?" Kysymykset ovat samaan tapaan pinnallisia, kuin jos ihmisistä kysyttäisiin: "Voiko tietokone korvata ihmisen? Onko raha tärkeämpi kuin luonto? Onko ihminen hyvä vai paha? Mitä pitäisi tehdä väärärotuisille maahanmuuttajille?"

Urantiaa ja Nibirua

Voi olla, että 1960-luvun alussa Adamskin ja Fryn avaruusveljien positiivinen ja ydinkokeita kritisoiva sanoma vielä yhdisti Merikallion, Rehnströmin ja Koskisen, suomalaisen ufotutkimuksen pioneerit. Kauaa tämä "epäpyhä allianssi" ei kuitenkaan kestänyt. Ylhäältä tuli uudenlainen kosminen kosketus: *Urantia*, yli tuhat sivua 1950-luvulla englanniksi julkaistua, kanavoitua viestiä. Siihen hurahti suuri osa Lentolautasliiton johtohenkilöitä. *Urantia*-kirjan toi maahamme Suomen baletin uranuurtaja Margit Lilius-Mustapa. Avasiko sorean balettitähden askel poikien silmät? Margit oli muuttanut Yhdysvaltoihin ja alkanut saada kontakteja ihmisen näköisiin avaruusolentoihin. Vaikka *Urantiassa* on satoja sivuja Jeesuksen elämänkertaa, kirkkoherra Merikallio halusi pysyä tiukemmassa *Raamatun* tulkinnassa. Hänen perustettuaan oman ufojärjestönsä, Suomen Planetistisen Seuran, Lentolautasliitto vaihtoi nimensä Interplanetistit ry:ksi.

Urantian Jeesuksen elämänkertakuvausten takia myös Lauttasaaren kirkkoherra Voitto Viro kuului *Urantia*-faneihin. Hän oli innokkaasti kehittämässä Rajatiedon Yhteistyöryhmää (nykyisin Rajatiedon Yhteistyö ry, Hengen ja Tiedon Messujen järjestäjä) yhdessä Tapani Kuninkaan, minun ja muutaman muun kanssa. Me Tapanin kanssa yritimme auttaa Voitto Viroa hänen viimeisen, laaja-alaisesti henkisen teoksensa julkaisemisessa. Viron lakimiestytär hermostui, kun 35 kirjaa kirjoittaneen isän pääteosta ei saatu julkaistua. Tytär jopa epäili, että me Tapanin kanssa yritimme hyötyä isänsä käsikirjoituksesta. Tästä syystä palautin alkuperäiskäsikirjoituksen – iso pahvilaatikollinen tekstiä, tuhatkaksisataa sivua – 1990-luvun lopulla Virolle Olariin. Saimme sentään Pekka Suomisen julkaisemaan alkuosan tuosta Viron mammutista. Kuvaavaa Viron *Urantia*-innostukselle oli, että viimeisellä käynnilläni hän näytti ylpeänä suomenkielistä *Urantia*-kirjaa, jonka hän oli juuri saanut luettua. Kirja oli täynnä alleviivauksia. Viron nuorekkuutta osoitti sekin, että televisiosta tuli juuri US-Open-tennisturnaus, ja Peter Sampras oli hänen erityissuosikkinsa.

Orvo Raippamaa, Parapsykologisen seuran legendaarinen sihteeri, piti Viroa ainoana valaistuneena henkilönä Suomessa. Raippamaa, joka kuoli 37 vuotta sitten, nostettiin merkittävänä henkilönä esiin, ja Ultrapäivillä pidettiin Raippamaa-seminaari sekä 2014 että 2015. Oli vaikea löytää niitä, jotka yleensä olivat tunteneet Raippamaan. Onneksi löytyi Bey Heng, 92-vuotias vanha ystäväni, jota en ollut vuosiin tavannut. Muutaman tunnin keskustelun jälkeen nimesin hänet Suomen viisaimmaksi mieheksi, enkä mielestäni turhaan. Kaiken muun ohella hän on myös *Urantia*-ekspertti.

Parapsykologisen seuran vakiokokoontumispaikka oli vuosikymmenien ajan Helsingissä Nissenin kahvila Hotelli Palacen talossa, merenrannassa. Vapaa kahvilaympäristö toimi erinomaisesti kokouspaikkana. Kerran kuussa se oli pyhitetty Parapsykologiselle seuralle niin että kahvila

kuitenkin toimi, ja pyöreissä pöydissä oli luontevaa siirtyä esitelmistä keskusteluihin. Ufotutkimuksen ja rajatiedon suhteen paikasta muodostui minulle ja monille muille kodikkaan henkinen ympäristö 1970-luvun alussa. Myös ensimmäinen Helsingin työpaikkani sijaitsi miltei Nissenin kahvilan naapurikorttelissa, Helsingin kaupungin rakennusvirastossa, Suomen pääesikunnan vieressä.

Kun suomalaiset ufotutkijat innostuivat kääntämään *Urantiaa*, suurimman työn aluksi teki Joel Rehnström, mutta erinomaiseksi kielentuntijaksi osoittautui myös ufotutkija Aili Nurmiaho. Pikavauhtia saatiin aikaan raakakäännös, joka monisteina levisi Ouluun asti. Käännöstyössä oli kuitenkin vielä pitkä tie edessä: lähes kolmekymmentä vuotta kului, ennen kuin kirjan suomennos hyväksyttiin kirjaksi painettavaksi. *Urantian* yhdysvaltalainen johto-organisaatio oli niin tiukka käännöksistä, että lähetti suomenkielisetkin luonnokset yhä uudelleen tarkistettaviksi Helsingin yliopiston kielitieteilijöille. Nämä tuskin pystyivät kovinkaan hyvin arvioimaan teoksen erikoissanastoa henkisen sisällön kannalta. Vasta kun pitkäaikainen puheenjohtaja, silloinen kirjakauppias Seppo Kanerva keskittyi käännöstyöhön, syntyi hyväksyttävä versio vuonna 1993. Itse tavasin *Urantiaa* jo 1960-luvulla Matias Päätalon kanssa Oulussa. Ensimmäiset suomennosyritykset olivat jo ilmestyneet, ja Matias oli saanut etelästä oman monistepinonsa.

Urantian innokkaimpia puolestapuhujia oli 1970-luvulla filosofian tohtori Stefan Tallqvist, joka kehitti radioastronomiaa yhdessä professori Martti Tiurin kanssa, Kirkkonummen radioteleskoopin parissa. Tallqvist esitteli *Urantiaa* ainoana avaruusviestinä, jota hän piti todellisena. Hänen mukaansa yksi vakuuttava piirre *Urantiassa* oli, että Lähi-Idästä kertova teksti piti yhtä virallisen historiankirjoituksen kanssa. Sen huippuasiantuntija oli ollut Stefanin isoisä, Helsingin yliopiston professori Tallqvist, jonka kirjoja Stefan oli saanut perintönä. Stefan osallistui ufoaallon aikoihin Oulun ensimmäiseen ufoseminaariin, jota Tapani Kuningaskin oli järjestelemässä. Ennen poliitikon ja skeptikon uraansa professori Tiurikin kannatti ufotutkimusta. Hän oli yksi kolmesta professorista, jotka allekirjoittivat Suomen Ufotutkijoiden apuraha-anomuksen Wihurin säätiölle 1970-luvulla. Muut olivat filosofian professori Wilenius sekä puun ja muovin kemian professori Lindberg. Valitettavasti tutkimusapurahaa ei herunut, vaikka Wihuri itsekin oli ufonnäkijä. Tiedän, että tänäkin päivänä moni ufotutkija lukee *Urantiaa*, muun muassa Suomen Ufotutkijoiden kantajoukkoihin kuuluva Reijo Hamari. Reijo on muuten viime vuodet ollut hyvin kiinnostunut myös Bosnian pyramideista, jotka johtamassani Avartuva Ihmiskuva ry:ssä ovat tätä kirjoittaessani olleet suosituimpien puheenaiheiden joukossa. Ovatko Bosnian pyramidit kosmisia antenneja maapallon muiden pyramidien tavoin?

Suurin osa *Urantian* ympärillä käydyistä riidoista ovat olleet turhia. Hedelmistään puu tunnetaan. Yksikään kirja eikä yksikään ihminen ole täydellinen. *Urantiassa* on käsittämättömiäkin väitteitä, mutta suosittelen sitä henkisenä sormiharjoitteluna ja jatko-opintoina kaikille ufotutkijoille. *Urantiassa* on paljon viisautta, vaikkakin monissa kohdin kirjan sanoma poikkeaa muista viisauden perusteoksista. Se ei esimerkiksi hyväksy jälleensyntymää siinä muodossa kuin muun muassa hindut, buddhalaiset tai teosofit sen käsittävät. *Urantia* puhuu ihmisessä asuvasta ajatuksensuuntaajasta, mutta sekin voi elää vain kerran samassa ihmisessä, eli se on enemmänkin henkiopas kuin jälleensyntyvä sielu.

Yksi mielenkiintoisimpia *Urantian* kääntäjiä oli kontaktihenkilö "Lissu" Gullichsen, kirjailijanimeltään Anna-Maija Rahkola. Hän teki kirjat *Tietoa tuonpuoleisesta* (1984) ja *Muutoksen*

aika (1986). Kävin tapaamassa Lissua 1980-luvulla hänen kotonaan Espoon Kivenlahdessa kontaktihenkilö, diplomi-insinööri Paavo Lanton ja tämän vaimon, nykyisin aktiiviteosofi Tarja Purren kanssa. Tarjan molemmat tädit olivat kollegojani, töissä Helsingin kaupungilla, ja lisäksi kontaktihenkilöitä ja selvänäkijöitä. Maagista sukua edustaa vielä Tarjan insinöörivelikin, joka viime vuonna, kahdenkymmenen vuoden tauon jälkeen, ilmestyi paikalle Inkooseen – juuri kun Timo Tahvanainen oli merenrannassa haastattelemassa vaimoani ja minua perustamaansa RajatietoTV:hen (Shadow Camera). Lissu Gullichsen uskoi saavansa kirjansa *Muutoksen aika* viestit samalta lähteeltä kuin mistä *Urantia* oli tullut. Lissu kuuli tekstin valmiina englanninkielisinä lauseina takaraivossaan ja kirjoitti ne suoraan paperille. Niissä ennustettiin ihmiskunnalle suuria mullistuksia, jotka olisivat kuitenkin portti henkisesti parempiin aikoihin. Lähivuosina tultaisiin löytämään entistä toimivampi ja yksinkertaisempi aurinkoenergian sovellutus. Myös uusi aurinko ilmestyisi ennen vuosituhannen vaihdetta. Kanavointia (channeling) on monenlaista – kaikki *Urantia*-tuntijat eivät kuitenkaan hyväksy kanavointi-sanaa *Urantian* kohdalla.

Uutta aurinkoa on rajatiedon piireissä odoteltu niin kauan kuin minä muistan, viime vuosikymmeninä lähinnä Nibirun nimellä. Tarinan on sumerilaisten historiasta poiminut ehkä parhaiten Zecharia Sitchin, Erich von Dänikenin tieteellisempi versio. Molemmat herrasmiehet tapasin ikimuistoisessa Frankfurtin ufokonferenssissa 1989, johon osallistui peräti kaksitoista suomalaista. Teimme konferenssista televisio-ohjelmaa Juhan af Grannin ja Sami Laitalan kanssa. Suomessa erityisesti Ahti Karivieri on odottanut Nibirun tuloa. Muistan, kuinka Iso-Syötteen ufoseminaarissa 1997 asuimme Ahtin kanssa samassa kelomökissä, jossa Ahti kertoi tiedemiesten saaneen jo todisteet Nibirun saapumisesta.

Lähinnä Ahtin vuoksi olin hieman pettynyt, ettei Nibiru-planeetta ilmestynytkään, kuten ei juuri muitakaan vuoden 2000 vaihteeseen ennustettuja mullistuksia. Vuosikymmen myöhemmin, 2009 Oriveden ufoseminaarissa, yöstä tupsahti salaperäinen Angelica. Hänet heti nimesin naispuoliseksi Indiana Jonesiksi, joka yhdessä uusimmista Steven Spielbergin elokuvista seikkailee natsiufojen jäljillä. Kun Angelica nuorine oppilaineen väitti Nibirun olevan jo neljänkymmenen kilometrin etäisyydellä Maasta olin sillä kertaa helpottunut, ettei Nibirua vieläkään saatu niskaamme. Esittelivätpä valokuviakin, epämääräisiä palloja, ehkä jonkinlaisia orbikuvioita. Aiemmalla kierroksella – Nibirun kiertoradan auringon ympäri kerrotaan olevan 3600 vuotta – nibirulaiset ryöväsivät maapallolta kultaa käyttäen ihmisiä orjinaan.

Angelica oppilaineen oli ääriesimerkki Rauni-Leena Luukanen-Kilden kannattajista Ronin (Rauni-Leenan lempinimi ystävien kesken) hurjimpien vuosien aikana, jolloin hänen tunnuslauseitaan oli: "Älkää luottako tiedotusvälineisiin. Kun käännätte median väitteet täsmälleen päinvastaisiksi, lähestytte totuutta." Vaikka olinkin se vapaamielinen, joka kutsui Angelican Suomen Ufotutkijoiden seminaarin 2009 keskusteluihin, kuulin, että Angelica oli ollut hyvin pettynyt, kun olin kritisoinut Rauni-Leenaa ja hänen dramaattisimpia väitteitään.

Ennen Oriveden tilojen (Suomen Lähetysseuran leirikeskus) löytymistä Suomen Ufotutkijoiden seminaaripaikaksi oli paikkana ollut toistakymmentä vuotta Lautsian lomakylä Hauholla. Oriveden keskuksen tapaan sekin oli viihtyisä järvenrantapaikka, mutta se alkoi nostaa hintojaan kohtuuttomasti. Oriveden keskuksen vuokraamiseen oli osasyynä, että Suomen Ufotutkijoiden hallituksen jäsen Vesa Rantanen toimi siellä kiinteistönhoitajana.

Ufotutkimusretkiä ja yhteistyötä

Tapani Kuninkaan 1960–1970-luvun taitteen ufotutkimusretken jälkeen vastaavaa laaja-alaista kenttätutkimusretkeä Suomessa ei ole tehnytkään kukaan muu kuin ParaNetin perustaja ja Suomen Ufotutkijoiden pitkäaikainen hallituksen jäsen Jani Lassila. Hän yhdisti parin vuoden retkeensä myös muut paranormaalit ilmiöt. Vuonna 2011 Jani – samaisena vuonna kun hän järjesti Helsingin ufoseminaarin, mukana Nick Pope – erotettiin Suomen Ufotutkijoista maksamattomien jäsenmaksujen vuoksi...

Kautta maailman on ufotutkijoiden keskuudessa todettu, että "ufoikkuna"-alueille on syytä keskittää pidempiaikaisia täsmätutkimuksia. Näin tehtiin Rääkkylässä vuonna 1993 Leena Matilaisen johdolla. Silloinkin projektin tulos oli jäädä Suomen Ufotutkijoiden hallitusbyrokraattien valtapelin jalkoihin. Kun Leena tuoreeltaan raportoi ufohavainnoista, niitä ei hallituksessa osattu nähdä kokonaisuutena. Vasta kun Leena Matilainen vuosia myöhemmin kokosi aineiston ja lähetti minulle, osasimme hallituksena tukea Rääkkylän kenttätutkijoita ja saimme hyvän yhteenvedon (*Uforaportti 15-16*, 2009). Rääkkylän ufoprojektin saalis oli peräti 60 tutkittua ufotapausta vuoden 1993 aikana. Se oli jopa enemmän kuin Project Hessdalenissa, yhteispohjoismaisessa ufoprojektissa Norjan tuntureilla, jossa 1984–1985 tehtiin 56 havaintoa. Tutkimus keskittyi Leenan asuinpiiriin Rääkkylään, ja Paasselän järvialue jäi odottamaan vastaavaa perusselvitystä. Hitaita ovat joskus herrojen kiireet... Itse olin mukana hallituksessa kaikissa näissä Rääkkylän tutkimusprosessin vaiheissa, joten kannan osavastuun.

Viimeksi havaitsin valitettavan nurjan suhtautumisen vastaavanlaisiin tutkimusretkiin, kun järjestimme Rääkkylän–Paasselän järviseudulle ufotutkimusretken pari vuotta sitten. Pohjois-Karjalan uforyhmä oli nähnyt suuren vaivan retken järjestelyissä. Sitten sattuivat vielä paukkuvat pakkaset, ja niinpä meitä oli muualta Suomesta vain kaksi ufotutkijaa. Kuvaavaa Suomen Ufotutkijoiden silloiselle hengelle oli, että saimme vielä kirjoituspöytätutkijoiden vähättelyt niskaamme. "Tuollaisilla retkillä ei ole mitään merkitystä", ilmoitettiin. Kuitenkin juuri tuolla järvialueella on ufohavaintoja tehty enemmän kuin missään päin Suomea sitten Pudasjärven–Kuusamon ufoaallon. Viimeksi pari kuukautta sitten paikallinen ufoaktivisti, Suomen Ufotutkijoiden nykyinen varapuheenjohtaja Minna Pulkkinen seurasi alueelle tyypillisiä leijailevia ja välillä paikasta toiseen kiitäviä valopalloja. Tutkimusprojektia kaipaisi myös Hämeenlinnan lähellä sijaitseva Lepaan puutarhaopisto (ammattikorkeakoulu), jonka puutarha-alueella on viimeisen viidentoista vuoden aikana tehty useita havaintoja pienistä valopalloista. Voisiko olla kompostointiprosessin vaikutusta?

Kun 1970-luvun lopulla Tapani Kuninkaan aktiiviset pyrinnöt suomalaisen ufotutkimuksen, yhdistys- ja julkaisutoiminnan kehittämisessä keskittyivät Suomen Ufotutkijat ry:hyn, jäljellejäänyttä Interplanetistit ry:tä oltiin jo lakkauttamassa. Katsoin tuolloin, ettei vaivalla rakennettuja verkostoja ja organisaatioita kannata tuhota. Niinpä pelastimme insinööri Urpo Häyrisen kanssa Interplanetistit 1990-luvun alussa pääkaupunkiseudun ufo-organisaatioksi nimellä Helsingin Ufoyhdistys – Interplanetistit ry. Viime vuodet se on toiminut melko säännöllisesti Helsingin Ufopiirin nimellä Hotelli Arthurin ravintolakabinetissa, Helsingin kansallisteatterin vieressä. Pariksi vuodeksi tämä Ufopiiri maastoutui Seppo Suurlan kellaritilaan Inkoontielle Vallilassa.

Arkkitehtina, ufotutkijana ja rajatiedon toiminnan veteraanina tiedän, että meidän ilmastossamme tilat ovat tärkein työväline myös rajatiedon toiminnassa. Hengen lennolle rakennukset ovat helposti myös kiviriippa jo pelkkien käyttökustannusten vuoksi. Siksi järkevin tapa hankkia tiloja rajatiedon toimintaan on niiden vuokraaminen. Monia rajatiedon keskuksia on yritetty luoda ostamalla edullisesti tyhjiksi jääneitä hoitolaitoksia. Ne ovat säännöllisesti epäonnistuneet kalliiden ylläpitokulujen ja vähäisten asiakasmäärien vuoksi. Juuri tällä hetkellä näiden ongelmien parissa kamppailee upea Sastamalan järvenrantakeskus Tampereen eteläpuolella, jonne on vaikea päästä ilman henkilöautoa. Mutta lykkyä tykö – elämme ihmeiden aikaa. Olisikohan siinä Ufotutkijoille sopiva tukikohta, sekä seminaareihin että ufotutkimusretkiin?

Joskus vuosituhannen vaihteessa Minä Olen -organisaatio syntyi kilpailijaksi Ultralle sekä Hengen ja Tiedon Messuille. Onneksi organisaatioiden ja lehtien välinen kilpailu on ollut ihailtavan henkistä, eikä koskaan repivää. Kuten Tapani Kuninkaan tukena Arja Kuningas, vahva nainen ja Ultran taloudellinen tukipylväs, samalla tavalla Minä Olen -organisaatiossa luovan päätoimittajan taustatukena on ollut nainen, Matti Sornikiven vaimo Nettan, Janette Sorbott-Sornikivi (Matti vaihtoi ulottuvuutta vuonna 2007). Alkuvaiheessa oli kiva seurata Tapani Kuninkaan ja Matti Sornikiven, joka oli *Minä Olen* -lehden päätoimittaja, välistä gentleman-henkeä. *Minä Olen* -lehden ulkonäkö oli upea alusta asti; Matti olikin ensisijassa taiteilija ja vasta toissijaisesti kirjoittaja.

Jonkinlaisen lamakauden ja sukupolvivaihdoksen jälkeen Minä Olen -organisaatio on palannut jaloilleen ja saman tien noussut uusille siiville päätoimittaja Anja Toivasen ja toimitusjohtaja Harri Nymanin ansiosta. Helsingin ydinkeskustassa, Linnunlaulun edessä avautuu tyypillinen suomalainen "järvimaisema" – tosin vesialue on merta eli Töölönlahti, ja sen rannalla Finlandia-talo, joka on Alvar Aallon marmoriluomus. Tänä keväänä Minä Olen -messut järjestettiin siellä; messuilta löytyi ufoaihettakin sivuavia lehtiä ja kirjoja. Kukaan ei valitettavasti kuitenkaan ollut myymässä *Uforaportti*-kirjoja.

Nykyisin on useita rajatiedon organisaatioita, tapahtumia ja säännöllisesti ilmestyviä rajatiedon lehtiä. Ympäri Suomea on satoja salaseuroja ja meditaatiopiirejä, jotka harrastavat myös ufoja vaihtelevassa määrin, useimmiten ihmisten kodeissa. Tänä keväänä kävin pitämässä kaksi ufoesitelmää vanhassa kotikaupungissani Oulussa. Siellä paikallinen ufoaktivistien piiri kokoontuu varsin käytännönläheisesti Kauppurienkadulla Oulun keskustassa, asukastilassa, jota käyttävät edullisesti kaikenlaiset kansalaisjärjestöt. *Ultran* jälkeen pitkäaikaisin julkaisu on *Sielun Peili*, 1980-luvulta asti eri nimillä ilmestynyt lehtiyhtiö Karprintin julkaisu. Uudempia ovat *Henkinen kehitys*, *Uusi Safiiri* ja *Ääretön*. Onpa syntynyt yksi ufoihinkin tai paremminkin kontaktitapauksiin erikoistunut lehti, nimeltään *Tähteläiset*, päätoimittajana kontaktihenkilö Asko Nummela.

Olen nyt puheenjohtajana Avartuva Ihmiskuva ry:ssä, joka perustettiin pari vuotta sitten Helsingin keskustassa (Uudenmaankatu 33) vuodesta 1990 toimineeseen Rajatiedon keskukseen. Mielestäni oli turha luopua keskeisistä tiloista vain siksi, että Rajatiedon Yhteistyö ry:ssä hallituksen enemmistö halusi keskittyä messutoimintaan. Silloin Rajatiedon Yhteistyöllä oli pelkkä varasto Meilahdessa. Nyt heillä on pieni vuokratila Malminkartanossa. Avartuvan Ihmiskuvan osana toimii muutama vuosi sitten rauhanomaista ufotutkimusta varten perustettu Ufonautit. Ryhmällä on ollut erityisen paljon kesäisiä uforetkiä Helsingin merensaariin sekä syvällisiä ufokontaktikeskusteluja.

KUNINGAS!
TAPANI KUNINKAAN JALANJÄLJISSÄ

Tapani Koivula

Kerron tässä artikkelissa Tapani Kuninkaasta, yhteistyökumppanistani, ufotutkijasta ja *Ultran* päätoimittajasta, jonka elämää seurasin läheltä neljänkymmenen vuoden ajan. Rajatiedollisesti monipuolisen ja syvällisen ystäväni urasta kertominen ei ole kovin helppoa; artikkeliin täytyi valita vain osa hänen mittavan uransa vaiheista. Siitä lähtien kun Kuninkaan perustama *Ufoaika*-lehti ei saanut riittävästi lukijoita ja syntyi laaja-alainen *Ultra*, Kuningas kouluttautui kaikenlaisten paranormaalien ilmiöiden ja muun rajatiedon asiantuntijaksi.

Tapasin Tapanin ensi kerran 1960-luvun lopulla koti- ja opiskelukaupungissani Oulussa. Olimme juuri perustaneet Oulun Ufokerhon Matias Päätalon johdolla. Aivan liian varhain (2009) kuollut Tapani Kuningas oli suomalaisen ufotutkimuksen tärkein uranuurtaja ja tiedonvälittäjä 1960- ja 1970-luvuilla. *Ultran* laajentuessa kokonaisvaltaiseksi rajatiedon lehdeksi ja messutapahtumaksi Tapanista kehittyi koko rajatiedon koordinaattori, tukipylväs ja rauhanrakentaja.

Väittäisin jopa – vaikka sitä ehkä ei saisi Ultrapäivillä sanoa ääneen – että Tapanin ja vaimonsa Arjan, hänkin Suomen Ufotutkijoiden perustajia, sydän on aina säilynyt ufoissa ja kosmisissa sfääreissä. Tapanin jatkajasta *Ultran* päätoimittajana tuskin oli epäselvyyttä. Hyvän koulutuksen Tapanin oppipoikana saanut Marko Kananen, ufomaisteri, on 2010-luvulla jatkanut mainiolla tavalla *Ultran* päätoimittajana ja Ultrapäivien syventäjänä ja laajentajana. Niiden ufotutkijoiden, jotka ovat olleet pitkään mukana tutkimus- ja järjestötoiminnassa, on vaikea ajatella suomalaisen ufotutkimuksen historiaa ja yhteistyötä muiden paranormaalien ilmiöiden ja rajatiedon verkostoiden kanssa ilman Tapani Kuningasta.

Sinä neljänkymmenen vuoden aikana, 1969–2009, jona tunsin Tapanin, hänen ulkonäkönsä säilyi hämmästyttävän samana: pitkä, poikkeuksellisen hoikka, rauhallisesti liikkuva ja käyttäytyvä herrasmies. Kasvot olivat hieman kolmiomaiset ja silmät tavallista suuremmat, hivenen ulkonevat. Ihmisten häntä kommentoidessa minulle, yllättävän monet näkivät hänessä ET-tyyppisiä piirteitä...

Onpa jopa väitetty, että Kuninkaan klaani, aarreluolan avaintenhaltija Arja sekä prinssipojat Jouni ja Kimmo, tyttöystävineen, vaimoineen ja lapsineen, kuuluvat salaperäisen Ultra-planeetan

kuninkaallisiin maahanmuuttajiin. He ovat muinoin viime vuosituhannella laskeutuneet Kylämän pikkukylään, upean luonnonsuojelualueen kylkeen. Legendan mukaan he ovat valtaamassa rauhanomaisesti Tellusta, Linnunradan syrjäistä planeettaa, joka vasta nyt on vapautumassa haastavasta asemasta galaksimme rangaistussiirtolana. Kenties Kosmoksen valtiaat ovat lopultakin päättäneet, että galaksin säihkyvimmän timantin luonnon tuhoaminen ja pommittaminen saa riittää, ja nyt on alkamassa viisisataavuotinen Rauhan aikakausi... Onhan jo kaikkien salaliittojen isä, jalkapallotoimittaja ja kirjailija David Icke viime vuosikymmenien ajan levittänyt väitteitä kuninkaallisten kosmisesta salaliitosta yhdessä reptile-avaruusolentojen kanssa – hups, taisikin mennä kanavoinnin puolelle!

Toistaiseksi on epäselvää, onko Kuningas-klaanin legendalla yhteyksiä Bockin suvun tarinaan. Ior Bockin paljastaman sukutarinan mukaan kristinuskon vallatessa Suomea Bockin kantaisät – Kalevalan johtajat – pakenivat jääkaudesta säästyneen Uudenmaan alueelta pohjoiseen. Tiettävästi he vaelsivat Kuhmoisten ja Kajaanin kautta, päätyen lopulta Korvatunturille ja sen joulupukeiksi ja haltioiksi. Matkallaan he kätkivät useita kultaisia pukkeja, suvun symboleja, muun muassa Snappertunan kirkkomaalle, Sipoon Lemminkäisen temppeliluolaan sekä Kajaanin linnan raunioihin.

Luumäeltä se alkoi; Kuninkaan perheen mystinen kontakti

Rehellisenä ja kriittisenä ufotutkijana jätän edelliset sukutarinat jälkipolvien vapaasti arvioitaviksi ja tuomittaviksi. Selvää näyttöä on ainakin siitä, että Kuninkaiden kosmiset kontaktit alkoivat jo menneiden sukupolvien aikana suvun kotimetsissä Luumäellä. Sinne oli esi-isä sodan jälkeen raivannut pientilan Saarijärven Paavon tyyliin.

Perheen ufokontakti tapahtui juuri niinä herkkinä 1960-luvun vuosina, jolloin Tapani innostui ufoista ja harkitsi, mitä tekisi isona. Tulevaisuuden urana hänellä oli mielessään yhteiskunnalliset yliopisto-opinnot sekä toimi työväenopiston rehtorina. Varteenotettavana vaihtoehtona oli maailman ja universumin ufo- ja muiden mysteerioiden tutkiminen ja toimeentulon hankkiminen niistä kirjoittamalla. Oman perheen luotettavalla silminnäkijähavainnolla oli todennäköisesti suuri vaikutus Tapanin henkilökohtaisiin ufo- ja olentokäsityksiin. Myös niin päin, että perhe suhtautui kannustavasti pojan erikoiseen elämänuraan.

Tuona merkillisenä elokuisena päivänä vuonna 1965 Kuninkaan perhe oli marjametsässä Luumäellä, omilla tiluksillaan. Siksi tapausta analysoitaessa on hyvä tietää, että perhe tunsi omat metsänsä yhtä tarkasti kuin kaupunkilainen parveketarhansa. Marjoja poimittiin sen verran laajalla alueella, etteivät kaikki olleet toistensa näköpiirissä. Tapani ja hänen äitinsä sattuivat olemaan hieman kauempana, kun isä ja veli kohtasivat merkillisen ilmiön keskellä kirkasta päivää. Tuttuun paikkaan, tuttujen puiden keskelle ilmestyi iso, outo kivi, ehkä 2–3 metriä korkea, 3–4 metriä pitkä (eli henkilöautoa suurempi). Se oli tavallisen kivenlohkareen näköinen, epätasaisen muotoinen ja luonnollisen kirjava väriltään. Sen takaa ilmestyi yhtäkkiä lyhyt outo olento, noin metrin pituinen, ihmismäinen. Ufotutkijasta olento olisi näyttänyt humanoidilta – folkloristista tai henkimaailman ekspertistä taas luonnonhengeltä, menninkäiseltä tai peikolta. Olento hiippaili muina miehinä kiven takaa isän ja pojan eteen, ja häipyi sitten takaisin metsään.

Tapani Kuningas Kotkan Mussalon luonnossa (kuva: *Ultra*-lehti).

Koskaan Tapani ei maininnut, yrittikö hän jälkeen päin hypnotisoida isäänsä tai veljeään. Kosmisiin kohtaamisiin liittyy usein muistikatkoja, joiden aikana saattaa tapahtua kommunikointia, ja pitkiäkin siirtymiä ajan ja paikan suhteen. Erikoinen sattuma oli, että Tapanin ensimmäinen ufoartikkeli, ykkösosa kolmiosaisesta artikkelista, julkaistiin paikallisessa *Luumäen Lehdessä* samana päivänä, kun perhe lähti marjaretkelle ja koki ufotapahtuman. Kuninkaat huomasivat kirjoituksen lehdessä vasta illalla, marjaretken jälkeen.

Yhteisestä sopimuksesta Tapanin kanssa otimme tämän ufokontaktin esille Orivedellä 2009, Suomen Ufotutkijoiden viimeisessä seminaarissa, johon Tapani osallistui. Suomen Ufotutkijoista kertova Mikael Franckin ohjaama televisiodokumentti tuli uusintana jokin aika sitten. Siihen oli ehkä vahingossa jäänyt paljon kertova kuvavälähdys. Silloisen puheenjohtajan Björn Borgin haastattelun taustalla näkyy kaksi Tapania, Kuningas ja minä. Muistan tilanteen hyvin: keskustelimme siinä Kunkun kanssa ufokirjojen divaripöydän takana. Jostakin syystä otin jutustelun aiheeksi Tapanin nuoruuden kokemuksen, jolla todennäköisesti oli suuri vaikutus hänen ufotutkijan uraansa. Ehkä yhtenä syynä keskusteluun oli, että pöydällä oli Tapanin ensimmäinen, vuonna 1970 julkaistu (Kirjayhtymä) ufokirja *UFOja Suomen taivaalla*, johon sisältyy tuo tapaus. Kaivoimme kirjasta esiin tuon kuvauksen. Illalla kun vedin iltatapahtumaa leirikeskuksen kotasalissa, hain kirjan ja luin tapauksen ääneen seminaariyleisölle.

Kirjallinen, herkkä ja rohkea rauhanrakentaja

Itse lenkkeilijänä, futarina ja maratoonarina sain houkuteltua Tapani Kuninkaan pari kertaa yhteiselle juoksulenkille. Havaitsin, että ulkonaisesti hän oli synnynnäinen juoksijatyyppi. Liikunta ei noussut hänellä säännölliseksi tavaksi – ehkä satunnaisia luontoretkiä lukuun ottamatta. Läheinen kansallispuisto tarjosi niihin loistavan ympäristön. Totuuden nimissä: kyllähän Tapani kävi useita kertoja Jouni-poikansa kanssa pitkillä patikka- ja hiihtoretkillä Lapissa.

Päätoimittajanakin Tapani oli ensisijaisesti kirjallinen henkilö. Lehden toimitusneuvostossa *Ultran* monipuolisempi kuvittaminen ja visuaalisempi ulkoasu oli ehkä suurin saavutukseni. Tapanin saattoi aluksi olla hiukan vaikea ymmärtää lehdenteon esteettisiä tavoitteita. Itselleni oli selvää, että sillä ratkaisevalla hetkellä, kun mahdollinen lukija päättää, ottaako lehden, tai miksei rajatiedon kirjan, käteensä, avaako, ostaako tai jopa lukeeko sen, julkaisun ulkonäkö on avainasemassa. Jankkaukseni tuloksena *Ultran* taitto ja kuvitus kehittyi nykyiselle rajatiedon lehtien huipputasolle. Tapani selitti minulle vuodesta toiseen, kuinka monta sanaa pitäisi jättää pois, jos kuvien kokoa suurennettaisiin. Tapanin vakiovastaus oli: "Jos kuvien kokoa suurennetaan, joudutaan satoja sanoja jättämään pois." Sinänsä osoitus kirjallisesta ajattelusta ja perusteellisuudesta. *Ultran* upeasta ulkonäöstä suurkiitos nykyiselle loistavalle taittajalle (Avendis), joka ei halua edes nimeään mainittavan.

Paranormaalien ilmiöiden suhteen Tapani Kuningas oli pitkälle samantyylinen tutkija- ja tiedonvälittäjätyyppi kuin minäkin. Meillä molemmilla oli varsin vähän omia ufo- tai muita paranormaaleja kokemuksia. Minulle monet näkijät ovat selittäneet, että on ollut tarkoituskin, että tiedonvälittäjänä olen vakuuttavampi, kun itselläni ei ole omia hurjia kokemuksia. Toisaalta viime vuosikymmeninä jotkut näkijät ovat kehottaneet minua henkiseen kehitykseen ja paranormaalin herkkyyden lisäämiseen.

Näin olen tehnytkin, ja tuloksiakin on syntynyt. Mediaalisen herkkyyteni kasvaessa Tapani Kuningaskin on kuolemansa jälkeen voinut olla minuun useita kertoja yhteydessä parhaiden meedioiden kautta – kenties juuri nytkin, meediovaimoni (ja televisio-ohjaaja) Anneli Sjöstedt istuu tuossa parin metrin päässä... Tapahtuu samaa kuin kirjoittaessani *Kosminen kosketus* -kirjaani: jostakin muistin kätköistä pulpahtaa uusia muistikuvia, jotka liittyvät Tapanin ja minun yhteistyöhömme.

Yhteisenä piirteenä meillä molemmilla Tapaneilla oli hypnoosi ja suggestio, jotka varmaankin omalta osaltaan lisäsivät paranormaalia herkkyyttämme. Muistelmissaan Tapani Kuningas on kertonut, että ufouransa alkuvaiheessa 1960-luvulla he tekivät hypnoosikokeita Tampereella, Tampereen ufokerhossa, erityisesti syksyn 1968 aikana. Kuninkaankatu 34 B:n kellarin nuorisotilassa toiminut lukiolaisten ufojärjestö FUFOI (Finnish UFO Investigation) sai taloudellista tukea Tampereen kaupungilta, jopa ufokirjojen hankintaan. Tapanin muistelmien mukaan (*Uforaportti 10* -kirja, 2003) kokeiden yhteydessä tuli joskus "fyysisiä ja psyykkisiä vammoja", ja hän jättikin hypnoosin muutaman kuukauden kuluttua. Myöhemmin Tapani luovutti myös ufotutkimuksiin liittyvät hypnoosikokeet muiden harteille – lähinnä Ahti Karivierille, Olli Pajulalle, Heljä Suuroselle (kirjailijanimi Heli Sarre) ja Heikki Kuljulle. Periaatteessa hypnoosissa ei juuri vaaroja ole, jos vältetään johdattelua ja seurataan vastuuntuntoisesti koehenkilön reaktioita.

Helsingin Senaatintorin kulmilla sijaitsee Balderin sali, joka on viimeisen viidenkymmenen vuoden ajan ollut Suomen suosituimpia huoneistoja rajatiedon tilaisuuksille. Tapani kävi Balderin salilla ensimmäisen kerran vuonna 1965, jolloin siellä Interplanetistien järjestämässä ufotilaisuudessa vieraili peräti kaksi yhdysvaltalaista kontaktihenkilöä: suomalaissyntyinen majuri Väinö Aho (ei sama kuin kuuluisan suomensukuisen kontaktihenkilön Betty Andreassonin samanniminen isä) ja Leonora Croft. Paikalla olivat myös Interplanetistien puheenjohtaja, lentäjä Ilpo Koskinen sekä sihteeri Aili Nurmiaho.

Yksi harvoja Tapanin omakohtaisia paranormaaleja kokemuksia liittyi kuuluisaan Imjärven hiihtäjien ufo- ja kontaktitapaukseen 1970-luvun alussa. Kun Kuningas oli ajamassa tapahtumapaikalle, hän kuuli päänsä sisällä äänen: "Älä mene!" Tietääkseni matkalla tai tapauksen tutkimuksissa ei kuitenkaan tapahtunut mitään sellaista negatiivista, että kehotuksen merkitys olisi Tapanille koskaan paljastunut. Jonkin verran Imjärven tapaukseen liittyi kielteisiäkin piirteitä, joten teoriassa saattoi olla mahdollista, että Tapanikin olisi joutunut niistä osalliseksi, jollei olisi osannut varoa. Ufon laskeutuessa hiihtäjien eteen ja pienen avaruusolennon ilmestyessä paikalle levisi outoa savua ja säteilyä. Niiden vaikutuksesta hiihtäjät lamaantuivat. Matka kotiin kesti fyysisen jäykkyyden vuoksi poikkeuksellisen pitkään, ja miehet olivat työkyvyttömiä puolen vuoden ajan.

Ei Tapani Kuninkaalta rohkeuttakaan puuttunut. Kun viiden vuoden ajan tein Juhan af Grannin kanssa kansainvälisiä televisiosarjoja ufoista ja muista paranormaaleista ilmiöistä, kuvasimme mielenkiintoisen haastattelun. Siinä Tapani paljasti salaista tietoa Olkiluodon ydinvoimalan ufotapauksesta. Voimalan alueella oli nähty ja kuvattu outo valopallo, josta oli pian tullut ilmi silminnäkijöiden kertomuksia. Sen jälkeen voimalan johto oli, irtisanomisen uhalla, kieltänyt henkilökuntaa levittämästä tietoa. Tapani kertoi Olkiluodon ufotapauksen televisiokameran edessä, mutta Imatran Voiman asiakassuhteen vuoksi Grann jätti haastattelun pois lopullisesta ohjelmasta.

Aikoinaan Suomeen tulleet elämäntapaintiaanit asettuivat Kittilän jälkeen asumaan Kuhmoisten metsiin, Kuninkaiden avustuksella. Intiaaniprojekti oli suomalaisille ensimmäisiä kansainvälisy-

yshaasteita, jossa surkeasti epäonnistuttiin. Intiaanit, jotka ainoastaan halusivat kokeilla, selviääkö ihminen talvisen luonnon keskellä tiipiiteltoissa, häädettiin Suomesta, pahimmillaan aseistettujen poliisien voimalla.

Tapani kävi aikoinaan säännöllisesti Helsingin parapsykologisessa seurassa. Paitsi rauhallinen tasapainoisuus ja hyväntahtoinen suvaitsevaisuus, myös Tapanin rohkeus maailmankuvansa levittämisessä oli silmiinpistävää. Suomalaista ufotutkimusta ja -järjestötoimintaa Tapanin perustamana on aina leimannut rauhanomainen, suvaitseva innostus ja yhteishenki. Varmaankin monialaisen rajatiedon yhteistyön keskeisenä kehittäjänä Tapani itse kehittyi myös harvinaisen vahvaksi persoonaksi, johon tuhannet totuudenetsijät mielellään tukeutuivat. Läheltä prosessia seuranneena välillä neuvottelutilanteet olivat jopa humoristisia, kun Tapani jaksoi kiistatilanteissa käyttää pitkiä, rauhallisia puheenvuoroja: ensin yhdestä näkökulmasta, sitten toisesta ja joskus jopa kolmannesta ja neljännestä. Kuulijan keskittymiskyky saattoi jo sen verran herpaantua, että kun hän huomasi omankin mielipiteensä kuuluvan Tapanin ymmärtämiin näkökantoihin, tasapaino palautui.

Tapani Kuningas ja suomalaisen ufotutkimuksen kehitysvaiheita

Ensimmäisten ufojärjestöjen hajotessa ja *Urantia*-liikkeen viedessä useita kärkihahmoja kirjan tutkimisen ja sen suomentamisen pariin, Tapani Kuningas näki hyvin pian, että yhteistyö eri puolilla maata asuvien ufoharrastajien välillä oli tärkeää. Näin ufotutkimuksen oli mahdollista kattaa koko maa ja ufotutkijoilla oli valmiutta päästä tarpeen tullen nopeastikin ufojen havaintopaikoille. Tähän on vuosikymmenien aikana pyritty Suomen Ufotutkijoissakin. Valitettavasti tässä ei kovin hyvin ole onnistuttu, lähinnä jäsenkunnan harvalukuisuuden ja passiivisuuden vuoksi. Täytyy olla seikkailumieltä ja jopa erähenkeä, jotta uskaltaa lähteä kirjoituspöydän tai tietokoneen ääreltä kenttätutkimuksiin Suomessa tai ulkomailla.

Tapani Kuningas toimi 1960-luvulla ensin olemassa olevien Interplanetistit ry:n ja jäsenlehti *Vimanan* kautta. Tämä ensimmäinen laaja-alainen ufolehti hiipui tekijöiden puutteessa ja muuntui *Vimana*-vuosikirjaksi. Hieno nimi tuli vimana-sanasta, jolla idän pyhät *Veda*-kirjat kutsuvat ufoja. Vuosikirjat sisältävät mainion yhteenvedon suomalaisesta ufotutkimuksesta sekä ufojen ja kontaktitapausten monipuolista ja syvällistä pohdintaa. Tapani kehitti pian omat tutkimus- ja tiedotusorganisaationsa, joiden puitteissa hänellä oli vapaammat toimintamahdollisuudet. Tärkeä välivaihe oli Suomen UFO-tutkimus, jossa Tapani suunnitteli laajan suomalaisen ufotutkimuksen organisaation ja toimintatavat. Järjestöllä oli ufotutkimushaastattelujen kannalta näppärä postiosoite: "UFO, Uro". Tapani alkoi kutsua eri puolille Suomea perustettujen ufokerhojen jäseniä Suomen UFO-tutkimuksen yhteistyökokouksiin.

Suomen UFO-tutkimuksen tavoitteisiin kuului myös ensimmäisen suomalaisen ufokirjan julkaiseminen. Kirja *UFOja Suomen taivaalla* (1970) ilmestyikin parhaaseen markkinarakoon vuosikymmenen vaihteessa, jolloin Kuusamon–Pudasjärven ufoaalto ja sen tutkimukset olivat herättäneet laajaa huomiota. Niinpä kirja nousi tietokirjallisuuden myydyimmäksi teokseksi, ja *Suomen Kuvalehti* valitsi Tapani Kuninkaan "100 suomalaisen vaikuttajan" joukkoon vuonna 1970.

Muistan vielä elävästi hetken, kun syksyllä 1970 silmäilin Tapanin uunituoretta kirjaa Helsingin–Oulun pikajunassa. Silloin ensi kerran heräsi mielessäni tavoite omasta ufokirjasta. Myöhemmin Tapani ehti tehdä vielä viisi kirjaa: *Ufojen jäljillä* (1971), *Operaatio UFO* (1972), *Muukalaisia ja humanoideja* (1973), *Rajatiedon tietosanasto* (1980, yhdessä Ilkka Serran kanssa) sekä *100 ufoa Suomessa* (1994, yhdessä Teuvo Laitisen ja Markku Löfmanin kanssa). Ufoaallon innostamana Tapanin kirjat saavuttivat parhaimmillaan yli 20000 kappaleen painoksia.

Vaikka Tapani oli aloittanut ufoharrastuksensa kotipiiristään Luumäeltä ja armeijakaupungistaan Lappeenrannasta, vähitellen ufotutkimuksen keskuspaikka siirtyi hänen opiskelu- ja kotikaupunkiinsa Tampereelle. Tapanin Lappeenrantaan perustama ufokerho oli nimeltään UFO-66, jonka aktiivisinta aikaa olivat vuodet 1966–1967. Tampereella toimi aktiivisesti edellä mainittu ufokerho FUFOI; Tapani laski, että vilkkaimman vuoden 1967 aikana hän järjesti peräti kaksikymmentäviisi ufotilaisuutta. Vuonna 1973 perustetun Suomen Ufotutkijoiden hallitukseen liityin 1974. Silloin vielä kokoonnuimme Tampereen keskustassa aseman viereisen Hospiz Emmaus -hotellin kabinetissa. Seuraavat vuosikymmenet olivatkin tiiviin yhteistyön aikaa Tapani Kuninkaalle ja minulle. Ensimmäisen ufotutkijapolven käynnistettyä valtakunnalliset ufojärjestöt, Kuningas korjasi tavallaan sadon ja teki rauhanomaisen vallankumouksen. Vanha polvi ajautui kriisiin, väittelyyn ufojen perimmäisistä tarkoituksista.

Osittain samojen ihmisten kanssa yhteistyössä kuin Kustannus Oy Rajatieto, perustettiin 1970-luvun puolivälissä Rajatiedon Yhteistyöryhmä (nykyään Rajatiedon Yhteistyö) – joka myöhemmin tuotti Hengen ja Tiedon Messut sekä Rajatiedon Keskuksen (Uudenmaankatu 33). Tapani Kuninkaan ja minun ohella Rajatiedon Yhteistyöryhmän toimintaa kehittivät keskeisesti muun muassa Matti Ollila, Voitto Viro, Orvo Raippamaa, Timo Kyllönen, Rita Castren-Näre, Valo Saikku ja Harri Peltola. Kun muutin Helsinkiin vuonna 1971, rajatiedon järjestöjä oli tuskin kymmenes nykyisestä määrästä. Muutaman ufojärjestön lisäksi oli Suomen Parapsykologinen Tutkimusseura, Astrologinen seura, Hypnoosi-seura, Spiritualistinen seura sekä perinteiset neljä teosofista seuraa. Uusia järjestöjä oli alkanut syntyä, ja aluksi Rajatiedon Yhteistyöryhmän palaverit olivat suurelta osalta uusiin alan järjestöihin perehtymistä, järjestöjen edustajien alustusten pohjalta. Hengen ja Tiedon messut saivat alkunsa tällaisista alustuksista, jotka 1980-luvun alussa muunnettiin messujen muotoon. Esimerkkiä käytiin ottamassa Englannin henkisistä messuista, joihin kävi tutustumassa työryhmä, mukana muiden muassa Matti Ollila ja Tapani Kuningas.

Ufotutkimuksessa 1980-luvun aallonpohjan jälkeen vuosikymmenen lopulla innostus kääntyi nousuun. Käänne ei suinkaan tapahtunut ufohavaintojen lisääntymisen johdosta. Minulla oli kunnia olla nousun osatekijänä, ja siinä mukana oli keskeisesti myös Tapani Kuningas. Oma ensimmäinen ufokirjani, *Ufojen kosminen viesti*, julkaistiin vuonna 1988, WSOY:n kustantamana. Tapani antoi siihenkin erinomaista tukea tarjoamalla käyttöön *Ultran* kuva-aineiston, erityisesti Markku Löfmanin ufopiirrokset. Näin hämmästyttävän nopeassa nousussa selviä merkkejä siitä, että toimimme yläkerran voimien välikappaleina, kosmoksen juoksupoikina ja -tyttöinä...

Melkoisia sotkuja esiintyi Suomen Ufotutkijoissa 2000-luvulla – Tapanin jo jäätyä Ufotutkijoiden toiminnasta taka-alalle. Tehtävää Ultran piirissä, ufokirjojen tekemisessä ja rajatiedon kentän koordinoinnissa oli yksinkertaisesti liikaa. Tapani pyrki kuitenkin pitämään yhteyksiä Suomen Ufotutkijoihin jatkamalla hallituksen varajäsenenä sekä tarjoamalla *Ultran* tiedotuspalveluja.

Mainio konkreettinen yhteistyömuoto on ollut myös *Ultran* Hervannan toimisto, jossa Suomen Ufotutkijat on voinut toimia alivuokralaisena.

Tapanille säännölliset Helsingin-matkat olivat henkireikä ja tärkeä osa päätoimittajan tehtävää. Toimitusneuvoston kokoukset olivat todella mielenkiintoisia sekä lehden kehittämisen kannalta että ufoilmiöiden ja muun rajatiedon tiedonvaihtopalavereina. Minulla oli usein etuoikeus toimia Tapanin ja *Ultran* edustajana Helsingissä, tapauksissa ja tilaisuuksissa, joihin Tapani itse ei ehtinyt. Pidimme Helsingissä myös ufokokouksia, vaikkakin Suomen Ufotutkijoiden hallituksen vakiopaikka on vuosikymmenien ajan ollut Hervannassa.

Niille ufotutkijoille, joille ufot osana muita paranormaaleja ilmiöitä on selvä ja myös henkinen asia, asioiden liittäminen yhdeksi kokonaisuudeksi on ollut luontevaa kokoustilojenkin suhteen. Toimitusneuvosto kokoontui Helsingissä useimmiten Uudenmaankatu 33:ssa, Rajatiedon keskuksessa, mutta myös jäsenten kotona. Yksi tällainen tyylikkään henkevä emäntä on ollut teosofien puheenjohtaja, lakinainen Kirsti Elo ja toinen kielenkääntäjä Rita Castren, professori Ian Stevenssonin reinkarnaatiotutkimusten Suomen assistentti. Toimitusneuvoston viimeisinä vuosina neuvosto toimi Helsingin toimitusneuvostona, kun Tampereelle perustettiin kakkosneuvosto.

On aikamoinen mysteerio, miten samojen mutkien kautta meidät, Tapani ja minä, johdatettiin laajempaan mystiseen maailmankuvaan, toisiamme silloin vielä tuntematta. Samanaikainen armeijapalvelus, ja huolimatta siihen perinteisesti kuuluvasta tiukasta kurista ja minuuttiaikataulusta, ohjautuminen ufojen ja muiden paranormaalien ilmiöiden kosketukseen varusmiesaikana. Saattaa nimittäin olla, että sekä Tapani että minut napattiin rajatiedon juoksupojiksi jo armeijassa (ks. osaltani tämä asia toisesta artikkelistani, Kampmania käsittelevä luku). Kun Tapani oli Lappeenrannan varuskunnassa kohonnut alikersantiksi, alikessujen ryhmä oli unohdettu keskellä kesää syrjäiseen puutaloon pariksi kuukaudeksi. Käytännössä se tarkoitti, että miehet saivat tehdä mitä lystäsivät, kunhan sapuskalla ja nukkumassa käytiin... Edes sänkyjä ei avattu, jotta vältyttiin pikkutarkalta punkan petaukselta – ajan tuhlaukselta. Tapani käytti ajan ufotutkimukseen ja ufojärjestöjen organisoimiseen. Suomalaiseen varusmiespalvelun moraaliin on aina kuulunut, että koska välillä harjoitukset ovat liiankin rankkoja, kaikki vapaahetket ja tauot käytetään lepäämiseen ja lintsaamiseen, velttoiluun... Keväällä 2016 yksi ufoympyrä (orbi?) sulkeutui, kun pidin Oulussa ufoesitelmän messuilla Nuottasaaren koululla. Samassa tiilirakennuksessa Tapani Kuningas piti 1969 ensimmäisen Oulun ufoesitelmänsä, jonka yhteydessä mekin kohtasimme ensimmäisen kerran – 47 vuotta sitten.

Yhteisinä nimittäjinä Tapani Kuninkaalla ja minulla olivat myös DX ja BBC. Heti armeijan jälkeen laajensimme maailmankuvaamme ulkolaisia radio-ohjelmia kuuntelemalla – minä lähinnä samaa huonetta jakavan veljeni kanssa. Harrastimme molemmat DX-kuuntelua, kaukaisia radioasemia, ja olimme vuonna 1967 yhteydessä BBC:n suomenkieliseen toimitukseen. Tapani ehdotti heille ufoista kertovaa radio-ohjelmaa, kun taas minä voitin BBC:n englanninkielisen kirjoituskilpailun aiheesta "The British – Are They European?" (Britit – ovatko he eurooppalaisia?). Palkintona oli matka Britanniaan. Siitä alkoi maailmanmatkailuni, jonka mittarissa on nyt 59 maata. Osa niistä on liittynyt ufoihin ja muuhun rajatietoon, ja tuottanut kuva-artikkeleita *Ultraan*.

Vuonna 1991 teimme Tapanin ja Olli Pajulan kanssa yhteisen ufotutkimusretken Ruotsiin, jossa Göteborgin pohjoispuolella oli nähty runsaasti ufoja, muun muassa kolmionmuotoisia aluksia, joita oli havaittu samoihin aikoihin myös Belgiassa. Mukana oli myös Oulun Tietomaan tutkimuspäällikkö Veikko Rekilä, joka valmisteli Ouluun kansainvälistä ufo- ja parapsykologiatapahtumaa. Samassa yhteydessä järjestettiin myös Suomen ensimmäinen kansainvälinen ufokongressi. Yhtenä isäntänämme toimi Tukholmassa ruotsalainen ufotutkija ja kontaktihenkilö Sten Lindgren. Hän oli järjestänyt rautatieasemalle televisiotoimittajat, jotka haastattelivat meitä ufotutkimuksista Tukholman paikallistelevisioon. Lisäksi hän neuvoi meitä Göteborgin express-junan valinnassa. "Älkää menkö tuolla ensimmäisellä junalla - näen siellä jotakin häiriötä. Ottakaa vasta seuraava, se on parempi." Näin teimme. Kuten yleensä aina kun valitsemme vaihtoehtoisia tulevaisuuksia, emme saaneet tietää, mitä tuo ykkösvaihtoehto olisi pitänyt sisällään.

Ehkä jo 1990 seurantalaitteet olivat niin kehittyneitä, että meidän ufotutkimusretkeämme tarkkailtiin armeijan taholta. Myöhemmin Sten Lindgren paljasti, kuinka Ruotsin korkein sotilasjohto oli kutsunut 1970-luvulla useita kenraaleja ja tärkeimpiä ufotutkijoita salaiseen neuvotteluun, jossa ainoana aiheena oli ufotutkimus ja mahdollinen yhteistyö armeijan ja ufotutkijoiden välillä. Samantapaista ufoyhteistyötä tehtiin Suomessakin, mutta se paljastui julkisuuteen vasta 2000-luvulla.

Samoihin aikoihin 1980–1990-lukujen vaihteessa, kun Neuvostoliiton ufotutkimus- ja tiedotus alkoi vapautua ja myös valtakunta hajota, Kuningas osallistui Pietariin tehtyyn uforetkeen. Päätoimittajana hän oli hieman järkyttynyt, kun myös kaupallisuus oli alkanut häiritä rajatiedon tiedonvälitystä. "Pyysivät suurin piirtein Mersun hintoja ufotiedoista", Tapani naureskeli minulle.

Ultran synty ja toimintaa

Tapani Kuningas oli 1960-luvulla aloittanut Tampereen yliopistossa yhteiskunnalliset opinnot, joiden painopiste oli aikuiskoulutuksessa, mutta löysi paikkansa rajatiedon piiristä. Oulun ja Pudasjärven–Kuusamon ufotutkimukset saivat Tapanin laajentamaan tutkimuksia ja ufo-organisaatioita, joita hän oli jo, kuten todettu, etelässä kehittänyt armeijankin aikana. Tapani kävi esittelemässä niitä Oulussakin, ensi kerran kohdatessamme. Hän teki maanlaajuisen, kuusituhatta kilometriä pitkän ufotutkimusretken, jolle osallistuivat myöhemmin hyvin tärkeiksi osoittautuneet henkilöt Arja Toukosuo ja Visa Kaliva. Arjasta tuli Tapanin vaimo ja ufotutkija, Ultra-lehden ja -organisaation kantava voima ja talouden tukipylväs. Arjan merkitys Tapanin työtoverina, talouspäällikkönä ja toimistonhoitajana on ollut arvaamattoman tärkeä Ultra-organisaation menestystarinassa.

Muistan selkeästi siirtymähetken Ufoaika-organisaation luomiseen. Oulussa 1960-luvun lopussa ufotutkimuspäälliköksi noussut Ahti Karivieri oli juuri laatinut ufoartikkelin Oulun seudun ufotapauksista ja lähettänyt sen Tapanille julkaistavaksi *Vimana*-lehdessä. Silloin, vuonna 1972, ilmestyi yllättäen uusi ufolehti, Tapanin perustama *Ufoaika*. Siinä Tapani julkaisi myös Karivierin artikkelin, tässä kohden valitettavasti kysymättä lupaa. Ahti oli tästä hiukan nyreissään. Se ei onneksi estänyt herrasmiesten yhteistyötä, joka jatkui vuosikymmenien ajan. Jopa heidän lapsensakin seurustelivat keskenään jossakin vaiheessa...

Loppujen lopuksi Tapanin opinnot juuttuivat graduvaiheeseen yhä lisääntyneiden ufo- ja paranormaalien haasteiden keskellä toimittajana ja kirjailijana. Mutta niinhän on käynyt monelle ministerillekin. Juuri aloitettuaan tulevan päätyönsä päätoimittajana, Kuningas oli onnistunut muuttamaan ufot gradunsa aiheeksi "Ufo-ongelma suomalaisessa aikuiskasvatuksessa". Yliopisto-opintojensa vuoksi Tapanille oli kuitenkin johdonmukaista, että hän otti omaksi ufotutki-

Tapani Kuningas työpöytänsä ääressä (kuva: *Ultra*-lehti).

muslinjakseen tieteellisen lähestymistavan. Ensimmäisten ufotutkimusvuosiensa aikana hän oli varmaankin nähnyt jo liikaa riitelyä henkisten painotuserojen vuoksi.

Parin vuoden *Ufoaika*-lehden julkaisemisen jälkeen osoittautui, että ufoaalloista huolimatta Suomessa ei ollut riittävästi lukijoita ufoihin keskittyneelle lehdelle. Niinpä Tapanin johdolla perustettiin koko rajatietoa käsittelevä *Ultra*-lehti. Ultra-nimen keksi nimikilpailun voittanut ufojen ja muun rajatiedon aktivisti, tietokonepuolen diplomi-insinööri Teuvo Laitinen. Hänen kanssaan Tapani teki myöhemmin yhteisen ufokirjan *100 ufoa Suomessa*, kuvittajana Kuhmoisen poika Markku Löfman.

Tapani oli monessa suhteessa ideaalinen henkilö edistämään suomalaista ufotutkimusta suhteessa muuhun rajatietoon. Onneksi hänen ei ilmeisesti tarvinnut pahemmin taistella suomalaisen ufotutkimuksen ykkösmiehen paikasta. Pioneeripolvi Rehnström-Nurmiaho-Koskinen-Merikallio oli pedanneet foorumin sekä ufojen tutkimukselle että kustannustoiminnalle. *Vimana* toimi sekä ufolehtenä, vuosikirjana että kansainvälisen ufokirjallisuuden julkaisukanavana.

Itselläni oli vielä 1960-luvun lopulla kivuliaan arka suhde kristinuskoon. Sen sijaan kaimallani oli neutraalimpi, kiihkoton asenne kansankirkkoon. Kristinuskoa ei jätetty rajatiedon reuna-alueelle niinkään siksi, etteivätkö Jeesuksen viisaudet olisi mahtuneet rajatiedon piiriin. Ratkaisuun syynä oli lähinnä se, että kristinuskolla oli monopoliasema Suomen hengellisessä kentässä veronkanto-oikeuksineen. Rajatiedon Yhteistyöryhmän piirissä haluttiin mieluummin tuoda esiin itämaisia vaihtoehtoja.

Ultran Kylämä-keskus jo sellaisenaan on ollut pieni ihme. On ollut saavutus pyörittää vuosikymmenien ajan menestyvää aikakauslehteä, kirjankustantamoa ja tapahtumakeskusta keskellä Metsä-Suomea, luonnonpuiston kyljessä... Mielestäni se on ollut myös konkreettinen kannanotto robotisoitumisen ylitehokkuutta vastaan ja luonnonsuojelun puolesta. Hämmästyttävällä tavalla Sisä-Suomen Kuhmoinen ja syrjäkylä Kylämä ovat säilyneet Ultra-organisaation keskuksena. Tuskin se olisi onnistunut ilman toimivia yhteyksiä Tampereelle (kakkostoimisto Arkkitehdinkadulla) ja Orivedelle (Oriveden kirjapaino). Kaiken kruunuksi syntyivät prinssit Jouni ja Kimmo, jotka ovat jatkamassa kosmista tehtävää...

Ultra-lehden organisointi oli poikkeuksellisen edistyksellistä. Siinä varmasti näkyivät myös Tapanin yhteiskunnalliset opinnot – ja ilman muuta Arjan käytännölliset ja taloudelliset taidot, joiden kautta on luotu toimiva suhdeverkosto. Myös Kuhmoisten kunta on palkinnut Kustannus Oy Rajatiedon esimerkillisenä kunnallisena yrityksenä. Muistan, että osallistuin toimitusneuvoston kokoukseen ensimmäisen kerran Helsingin Linnunlaulussa, vanhalla puutaloalueella. Pidimme Tapanin johtaman kokouksen siellä, koska samaan aikaan Suomen Ufotutkijat järjesti URD-uforaportointikurssin, jossa kouluttajana oli ruotsalainen ufotutkija. On upeaa, että media-alan perheyritys on pyörittänyt vuosikymmenien ajan Suomen vakainta ja korkeatasoisinta rajatiedon aikakauslehteä kuukaudesta ja vuosikymmenestä toiseen niin, että myös perheen lapset tyttöystävineen ja aviopuolisoineen ovat työskennelleet mukana sekä lehden että kesätapahtuman parissa. Ehkä se on prinssitason ihme hieman samaan tyyliin, kuin että Finlandia-talossa kansaa kiihotti Norjan prinsessa Märtha enkelikoululla – Minä Olen -messuilla 2016, Suomen toiseksi parhaassa rajatiedon lehtiyrityksessä...

Alkuvaiheessa ufoihin keskittyvän *Ufoaika*-lehden perusti yksityinen Jaanes-kustannusyhtiö, mutta rajatiedon yleislehden *Ultran* perustana oli tasa-arvoisuuteen pohjautuva osakeanti.

Vaikka Kuninkaat käyttävät lehden suhteen korkeinta toimeenpanovaltaa, kellään ei ole huomattavaa osake-enemmistöä. Lehden omistavat lehden lukijat ja rajatiedon aktivistit, joilla minun tavoin on muutama osake kullakin. Kustannus Oy Rajatiedolla on hallitus, joka on vuosikymmenien ajan päättänyt lehden, kustannustoiminnan ja Ultrapäivien asioista.

Suomalaisen messutoiminnan kentässä varsin omaperäinen Ultrapäivät aloitettiin 1970-luvulla teosofien kesäkodilla, Forssassa Matkun Kreivilässä järven rannalla. Idyllinen keskus piti kuitenkin jättää 1980-luvun puolessa välissä, koska kesäkodin majoitustilat kävivät pieniksi. Vaihtoehtoisina paikkoina testattiin kahta luonnonläheistä liikuntaopistoa, Vierumäkeä ja Kuortanetta, jotka olivat varsin tasavahvoja. Suuret salitilat olivat Kuortaneella sen verran paremmat, että Kuortaneen liikuntaopistosta Kuortane-järven rannalla tuli Ultrapäivien vakituinen tapahtumapaikka. Monien mielestä Kuortaneelle on turhan pitkä matka pääkaupunkiseudulta, mutta koko Suomi-neitoa ja *Ultran* lukijakuntaa ajatellen se sijaitsee melko tasaisten ja toimivien yhteyksien päässä. Kun muutama vuosi sitten toteutettu laajennushankekin onnistui erinomaisesti, ei näillä näkymin ole mitään syytä etsiä uusia tilaratkaisuja.

Kaltaiseni rajatiedon pioneeri ja Ultran tukija osaa antaa arvon Ultrapäivien omaperäisyydelle. Siellä tapaa satoja rajatiedon aktivisteja, joita ei näe missään muualla kuin Ultrapäivillä kerran kesässä. Muun ajan he tuntuvat meditoivan, lukevan *Ultraa* ja alan kirjallisuutta sekä leijailevan korkeammissa sfääreissä... Niin sanotun rajatiedon huumorin suhteen näkemykseni poikkesi Tapani Kuninkaan tyylistä, niin että yleensä olen jättänyt lauantain Ultraillat väliin ja viettänyt sen ajan rantasaunalla. Parasta viihdeohjelmaa ovat edustaneet taikuri Al Danten esitykset, "amerikkalaisine huumoreineen". Al Dante on Heikki Kulju, Suomen Ufotutkijoiden pitkäaikainen tutkijajäsen, nykyinen tutkimuspäällikkömme, ja hypnotisoija.

Kylämällä, vanhasta rintamamiestalosta laajennetut tilat ovat vuosikymmenien ajan tarjonneet toimivan foorumin pienemmille Ultra-tapahtumille. Laajennushankkeen puuhamiehinä toimimme Tommi Ruuskasen kanssa, ja laajennuksen kruunasi vuosi sitten hankittu, ufoaiheinen seinämaalaus. Paikassa on Suomen laajin rajatiedon kirjasto, vaikka ei olekaan lainauksen piirissä. Suurin lainakirjasto löytyy Rajatiedon Yhteistyön ylläpitämästä Studio Rajatiedosta (Luutnantinpolku 7, Malminkartano, Helsinki). Niille, jotka naureskelivat Kylämän syrjäisyydelle, Tapani Kuningas tapasi todeta paikan sijaitsevan "Tampereen, Lahden ja Jyväskylän muodostaman kolmion keskipisteessä". Tapani hyvänä organisaattorina joutui pohtimaan ufotutkimuksen ja muun rajatiedon tilakysymyksiä kaikki ne neljäkymmentä vuotta, jotka hän toimi lehdentekijänä, ufokirjailijana, ufotutkijana ja messukoordinaattorina. Tästä hyvänä symboliikkana muistan Tapanin viimeisiä valokuvia, joissa hän rakentelee puuterassia, muutamaa kuukautta ennen kuolemaansa. Kivaa oleskelu-, meditaatio- ja keskustelupaikkaa, muille ihmisille.

Kovin paljon Tapani ei ehtinyt tehdä ulkomaanmatkoja *Ultran* kuukausittaisen julkaisutahdin pakottamana. Tässä suhteessa saatoinkin täydentää hänen työtään seikkailemalla maailmalla, myös ufo- ja muissa rajatiedon seminaareissa ja kohteissa. Tein matkoilta kuvitettuja raportteja, ja silloin tällöin Ultra osallistui matkakustannuksiin.

Tapani Kuningas ja suomalaisen rajatiedon henki

Tapani Kuninkaalla oli varmasti välit kunnossa myös sekä seurakuntaan että Jumalaan, sillä Tapanin hauta sijaitsee upeimmalla paikalla Kuhmoisten hautausmaasaarella. Kukkulalta järvimaisemat avautuvat kahteen suuntaan, ja puunlatvojen välistä pilkottaa taivaan avaruus. Tapani toimii edelleen harvinaisen hyvänä esimerkkinä ihmisestä ja universumin kansalaisesta, joka oikealla tavalla osasi johtaa yhteistyötä ufojen ja rajatiedon ilmiöiden tutkimuksessa, järjestötyössä ja niistä tiedottamisessa.

Rajatiedon yhdistyksiemme ja toimintamme hengen tulisi toimia jatkossakin Tapani Kuninkaan jalanjäljissä. Samaa henkeä edustaa ufoveteraani Kalevi Pusan kosminen runo (alla), joka sisältyi suomalaista ja kansainvälistä ufotutkimusta valottavaan kirjeeseemme Tasavallan presidentti Urho Kekkoselle vuonna 1975. Viime aikoina sairastellut Kalevi Pusa ilahdutti läsnäololollaan Avartuvan Ihmiskuvan joulutapahtumassa, kuuntelemassa Anna Greusin ja Jaakko Närvän esitelmää kosmisista kontakteista. Kekkos-kirjeen allekirjoittajina olivat Interplanetistit ry:n puolesta Timo Pyhälä, Tapani Koivula ja Reijo Sjögren sekä Suomen Ufotutkijat ry:n puolesta Gösta Malm, Kalevi Pusa ja Tapani Kuningas.

Uudet mahdollisuudet ja vaihtoehdot innostavat
ja laajentavat hiljentyvää mieltä.
Jostain alkaa virittyä uusia teemoja
ihmisenä olemisen polyfoniaan
ja koko maapallo verhoutuu
uudenlaisen mielekkyyden kajoon.
Holvikaari alkaa
näkyä Maan, tämän keskeneräisen temppelin
pilarien päällä ja ennusmerkkejä ilmaantuu
sen taivaankattoon.
Sillä vain sopuisana, yhdentyneenä perheenä
voivat Maan kansat kuulua
laajempaan kokonaisuuteen, aavistuttavaan
ja kuitenkin konkreettiseen yhteisöön,
joka näyttäytyy yhä selvemmin.
Onko tässä lopullinen,
kenties välttämätön virike
globaalisuuden oivaltamiseen?
Näköalat avartuvat, kohoavat -
ja kuin tervehdyksenä sisimmästä
planeetta säteilee kerran rauhaa.

Kuva: *Ultra*-lehti.

VÄRIKUVALIITE
KIRJAN KUVA-ANTIA VÄREISSÄ

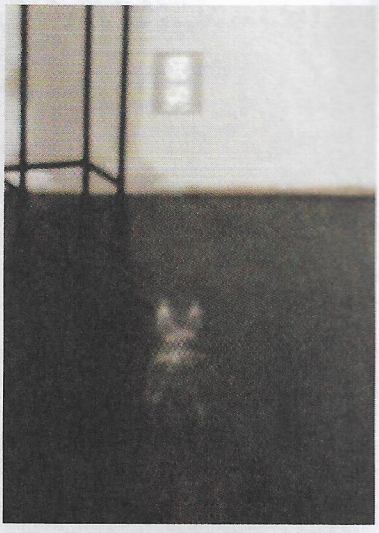

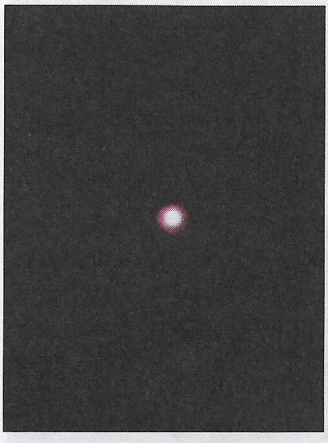

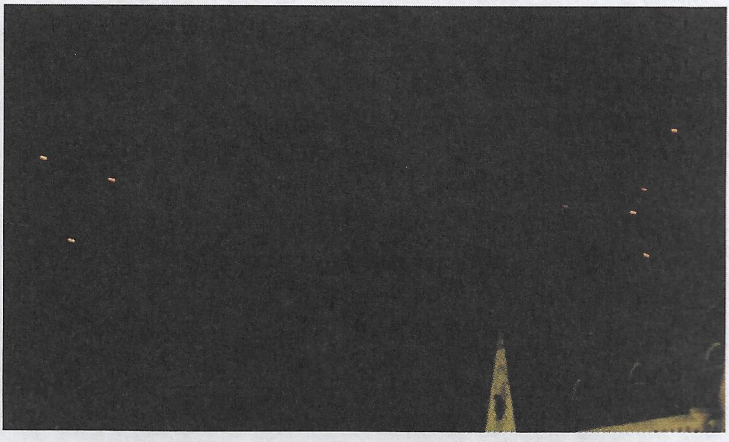

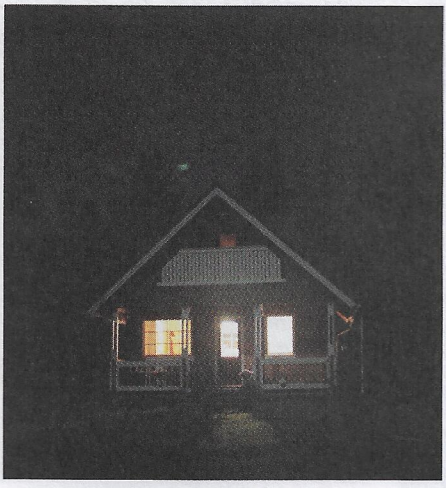

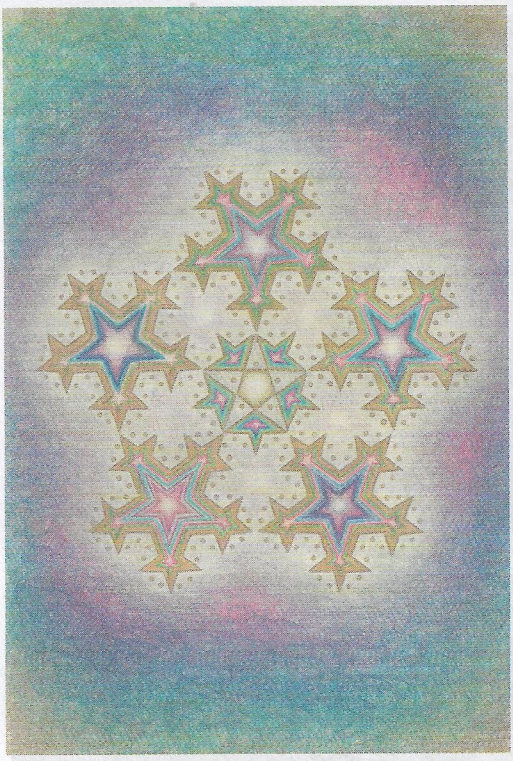

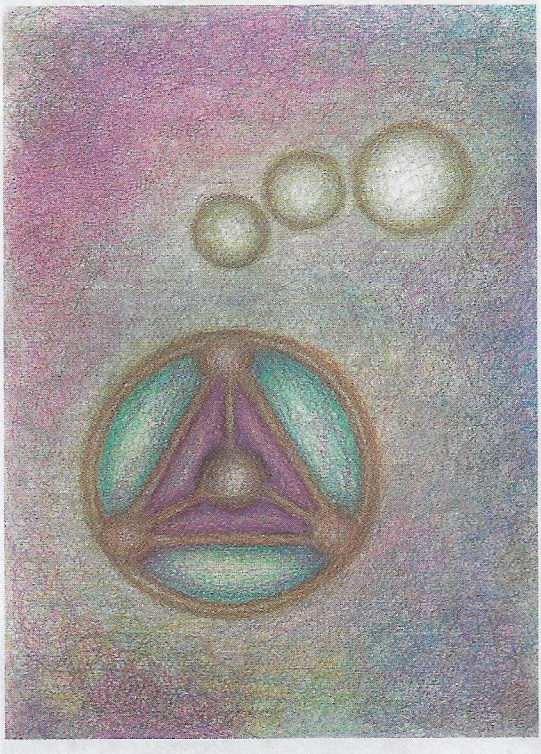

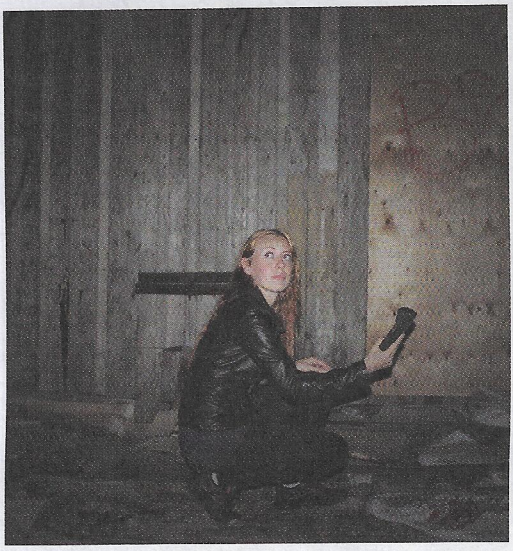

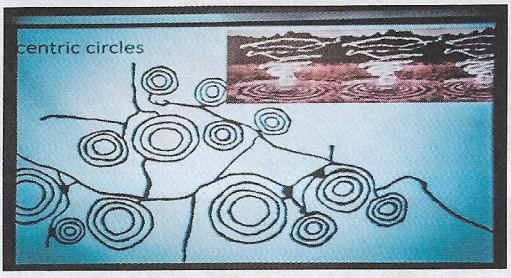
centric circles

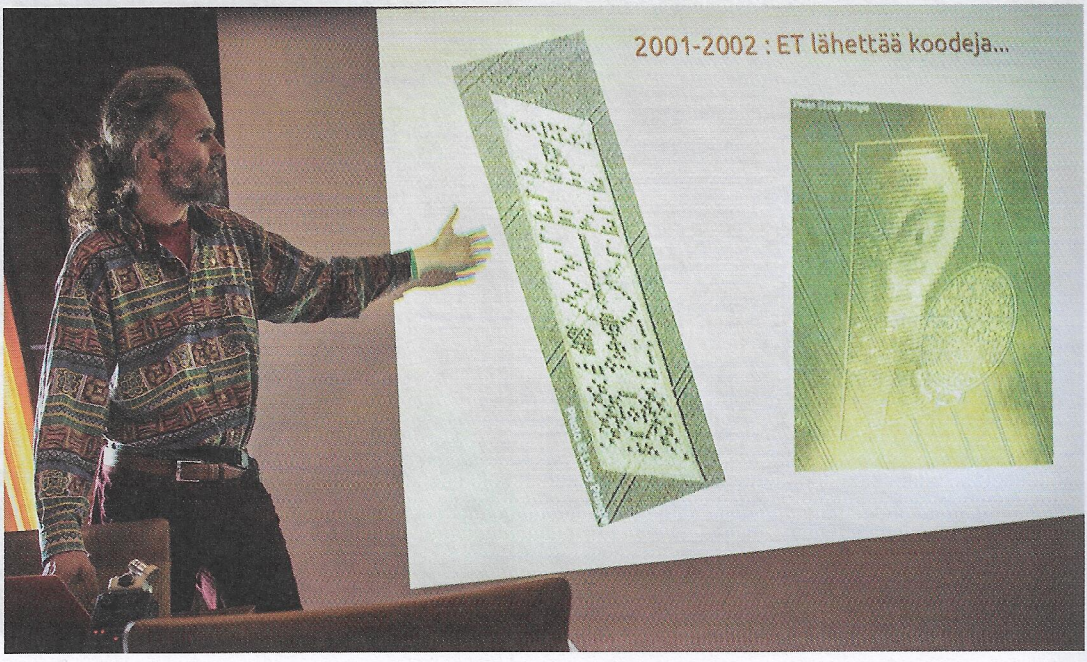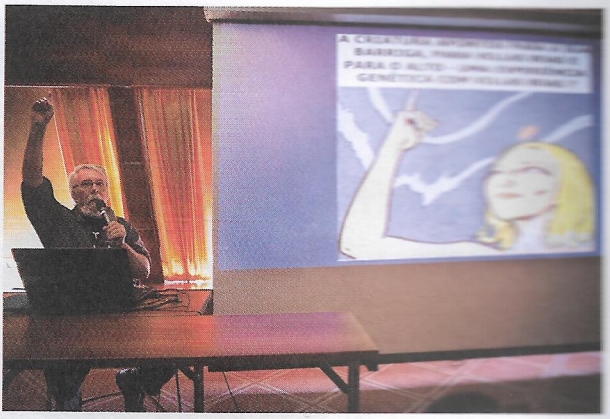
2001-2002 : ET lähettää koodeja...